

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

tarayan = mistero
düzenleyen = zynp_mat

1815 sezonu gayet iyi geçiyor. Gerçi konu başlıklarının Waterloo ve Wellington hakkında olacağı düşünülüyordu ama 1814'te unutulananlarla bugünküler arasında aslında çok fark yok. Zaten bunlar cemiyetin hiç değişmeyen konuları...

Her zamanki gibi, evlilikle ilgili bütün umutlar yine Bridger-ton ailesi üzerinde toplanıyor, özellikle de en büyük bekâr kardeş olan Benedict üzerinde. Benedict'in bir unvanı olmasa bile, yakışıklı yüzü, güzel vücudu ve zenginliğiyle bu açığı kolayca kapatıyor. Doğrusu, bu yazar pek çok kere hırslı annenin kızı için "Bir dükle ya da bir Bridgerton'la evlenecek" dediğini duydu.

Ama Bay Bridgerton sosyal davetlerde sık sık boy gösteren genç hanımlarla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Neredeyse her partiye katılıyor ama henüz kapılan gözetleyip özel birinin içeriye girmesini beklemekten başka bir şey yaptığı yok.

Acaba...

Müstakbel gelinini ini bekliyor?

LEYDİ WHIS TLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 12 TEMMUZ 1815

5

Herkes Sophie Beckett'in bir piç olduğunu biliyordu.

Hizmetçilerin tümü biliyordu bunu. Ama küçük Sophie'yi seviyorlardı, onu daha üç yaşında Penwood Park'a geldiği anda sevmişlerdi. Kocaman bir paltoya sarılmış küçük bir bohça yağmurlu bir temmuz gecesi kapı eşiğine bırakılmıştı. Ve onu sevdikleri için, ona Altıncı Pen-wood Kontu'nun söylediği kişiymiş gibi davranıyorlardı. Eski bir arkadaşın yetim kalmış kızı.

Boş verin Sophie'nin yosun yeşili gözlerinin ve koyu sarı saçlarının Kont'un kilerle tıpatıp benzemesini.

Boş verin yüzünün şeklinin olağanüstü bir biçimde, Kont'un yakınarda ölen annesini hatırlatmasını veya gülümsemesinin Kont'un kızkardeşininin tam bir kopyası olmasını. Kimse bunlara dikkat çekerek Sophie'nin duygularını incitmek veya geçimlerini riske atmak istemezdi.

Kont, Richard Gunningworth, Sophie'den veya kökeninden hiç bahsetmiyordu ama Sophie'nin kendi piçi olduğunu biliyor olmalıydı.

Ortaya çıktığı o yağmurlu gece yarısı, kâhyanın Sophie'nin cebinde bulduğu mektupta ne yazdığını kimse bilmiyordu çünkü Kont uzun mektubu okuduktan hemen

sonra yakmıştı. Alevlerin içinde büzülen ve kıvrılan kâğıdı izlemiş sonra da çocuk odasının yakınında Sophie için hir oda hazırlanmasını emretmişti. Sophie o zamandan beri orada kalıyordu. Ona Sophia diye sesleniyor, Sophie de ona lordum diyordu ve birbirlerini yılda birkaç kez, Kont Londra'dan eve döndüğü zamanlarda görüyorlardı ki bu pek sık olmazdı

Ama belki de en önemlisi, Sophie'nin kendisinin piç olduğunu bilmesiydi. Bunu nasıl bildiğinden tam olarak emin değildi ama biliyordu. Penwood Park'a gelmeden önceki hayatını; İngiltere'nin diğer ucuna yapılan uzun araba yolculuğunu, büyükannesini hatı

derecede zayıf görünen yaşlı kadın sürekli öksürüyor ve ona babasıyla yaşamaya gideceğini söylüyordu. Sophie'nin cn canlı anısı ise, büyükannesinin, ontın içeri alınıp alınmayacağını görmek için çalılının arkasında saklandığını bilerek yağmurda kapı eşiğinde dikildiği haliydi.

Kont parmaklarını küçük kızın çenesine dokundurmuş, yüziinü ışığa doğru kaldırmış ve o anda ikisi de gerçeği fark etmişlerdi.

Merkes Sophie'nin piç olduğunu biliyor ve kimse bunun hakkında konuşmuyordu ama bir yandan da herkes bu sessiz anlaşmadan gerçekten memnun görünüyordu. Ta ki kont evlenmeye karar verene kadar. Sophie haberi duyduğunda bir hayli sevinmişti. Kâhya, Kont'un sekreterinin uşağa, uşağın da kendisine söylediği gibi Kont'un aile babası olacağından dolayı artık Penwood Park'ta daha çok zaman, geçirmeyi planladığını söylemişti.-Sophie aslında. Kont olmadığı zamanlar onu özlemeydi. Zaten orada olduğu zamanlarda bile kendisine pek ilgi göstermeyen birisini Özlemek zordu. Ant sıra, onu da ha .

Yakından tanısaydı, onu özleyebileceğini düşünürdü ve eğer onu daha yakından tanısaydı belki o da bu kadar sık uzaklara gitmeyecekti. Ayrıca, üst katın hizmetçisi, uşağın komşularının kâhyaya, kâhyanın kendisine söylediği gibi Kont'un müstakbel eşinin iki kızı olduğunu ve Sophie'nin yaşına yakın olduklarını söylemişti.

Çocuk odasında yalnız geçen yedi senenin üzerine Sophie bu haberi duyduğuna çok memnun olmuştu. Çevredeki diğer çocukların aksine, yerel partilere ve aktîvitclerc hiç davet edilmezdi. Aslında hiç kimse onaya çıkıp ta ona piç dememişti, bunu söylemek, Sophie'nin. koruması altında bulunan bir çocuk olduğunu açıklamış ve bu konuyu bir daha hiç açmamış olan Kont'a yalancı demekle aynı anlama geliyordu,. .

Ama aynı zamanda, kont Sophie'nin kabulünü hızlandırmak için önemli hiçbir girişimde bulunmamıştı. Ve on yaşma geldiğinde, Sophie'nin en iyi arkadaşları hizmetçiler ve kapı görevlisi, ailesi de kâhva ve uşak olmuştu.

Ama artık gerçek anlamda kız kardeşleri olacaktı.

Evet, onlara kardeşlerim diyemeyeceğini biliyordu. Kont'un evlatlığı Sophia Maria Beckett olarak tanıştırılacağı biliyordu, ama onlar kardeşlermiş gibi hissedeceklerdi. Ve asıl önemli olan da buydu.

Ve bir şubat öğleden sonrası, Sophie kendini, büyük koridor boyunca sıralanmış hizmetçilerle birlikte beklerken ve pencereden yeni kontesi, iki kızını ve tabii ki Kont'u taşıyan faytonun yolda ilerleyişini izlerken buldu.

"Sence benden hoşlanacak mı?" diye fısıldadı Sophie evin kâhyası Bayan Gibbons'a." Kont'un karısını kastediyorum."

"Tabii ki senden hoşlanacak yavrum,-diye ecvap verdi Bayan Gibbons: Ama gözlerinde sesinde kesinlik yoktu

yeni kontes kocasının gayrimeşru çocukunun varlığından hoşnut olmayabilirdi.

"Kızlarıyla birlikte dersler de alacak mıyım?"

"Derslerinizi ayrı ayrı almanızın bir manası yok"

Sophie düşünceli bir biçimde başını salladı ve ardiin dan, araç yolundan yukarı çıkan arabayı görünce kıvrın, maya başladı. "Geldiler," diye fısıldadı.

Bayan Gibbons, onun başını okşamak için uzandığında Sophie çoktan pencereye koşmuş, suratını adeta cama ya* pıstırmıştı.

Faytondan önce Kont indi, ardından içeri uzandı ve iki genç kızın inmesine yardım etti. Aynı siyah paltodan yinmişlerdi. Birinin saçında pembe, diğerininkinde sarı kurdele vardı. Sonra iki kız bir kenara çekilince, Kont fav-

tondaki son kişiye yardım etmek için uzandı.

Aniden kapıda eli beliren yeni kontesi beklerken Sophie'nin boğazı düğüm düğüm oldu. Minik parmakları çaprazlandı ve "Lütfen," diye fısıldadı.

Lütfen beni sevmesini sağla.

Belki, Kontes onu severse, sonra Kont da onu sevebilir ve bilfiil kızım demese bile ona onlardan biriymiş gibi davranabilir ve gerçek bir aile olabilirlerdi.

Sophie pencereden bakarken, yeni kontes arabadan indi, her hareketi o kadar zarif ve kusursuzdu ki, Sophie'ye, ara sıra bahçedeki kuş banyosuna su sıçratmaya gelen narin urla kuşunu anımsamıştı. Kontes'in şapkası bile uzun bir kuş tüyüyle süslenmişti, bu sert kış güneşinde bile parıldayan turkuaz bir tüydü.

:'çok güzel," diye fısıldadı Sophie. Tepkisini ölçmek için Bayan Gibbons'a hızlı bir bakış attı ama kahya pür dikkat bir halde ayakta duruyor, tanışma faslı için kontun yeni ailesini içeriye getirmesini bekliyordu.

Sophie yutkundu, tam olarak nerede durması gerektiğinden emin değildi. Ondan başka herkes işaretli bir yere sahipmiş gibi görünüyordu. Hizmetçiler, uşaktan başlayarak en düşük rütbeli mutfak görevlisine kadar kıdemlerine göre dizilmişlerdi. Köpekler bile saygılı bir biçimde köşede oturuyor, tasmaları bakıcıları tarafından sıkıca tutuluyordu. / #

Ama Sophie'nin belirli bir yeri yoktu. Eğer sahiden evin kızı olsaydı, yeni kontesi beklerken mürebbiyesi ile birlikte duruyor olurdu. Eğer sahiden Kont'un evlatlığı olsaydı gene aynı yerde duruyor olurdu. Fakat Bayan Timmons soğuk algınlığına yakalanmış ve çocuk odasından ayrılıp aşağıya inmeyi reddetmişti. Hizmetçilerin hiçbiri bir an için bile mürebbiyenin gerçekten hasta olduğuna inanmamıştı. Önceki gece gavet ivildi ama kimse onu bu

yalanı yüzünden suçlamadı. Ne de olsa Sophie Kont'un piçiydi ve hiç kimse, onu Kont'un gayrimeşru çocuğu olarak tanıtmak vesilesiyle yeni kontese muhtemel bir hakarete bulunan kişi olmak istemiyordu.

Ve Sophie'nin Kont'un evlatlığından başka bir şey olduğunu bir anda fark etmemesi için yeni kontes kör veya aptal olmalıydı, ya da kör bir aptal.

Birdenbire utangaçlığına yenik düşen Sophie, iki uşak ön kapıları gösterişli hareketlerle açtıkları sırada, bîr köşeye büzüştü. Önce iki kız girdi, ardından Kont, KontesTi içeriye alırken iki kız bir kenara çekildi. Kont, Kontesti ve kızlarını uşakla ve uşak da onları hizmetçilerle tanıştırdı.

Ve Sophie bekledi.

Uşak kapı görevlisini, aşçıyı, kâhyayı,-scyisi tanıttı.

Ve Sophie bekledi.

Mutfak hizmetçilerini, üst katın hizmetçilerini, bulaşıkçıları tanıttı.

ve Sophie bekledi.

Ve ardından son olarak adı Rumsey olan uşak, en aşağı rütbenin de aşağısında olan hizmetçileri ve yalnızca bir

hafta önce işe alınmış Dulcie adındaki bulaşıkçı kızı .tanıt ti. Kont başını salladı ve teşekkürlerini mırıldandı, ne yap, ması gerektiğinden kesinlikle habersiz bir şekilde Sophie hâlâ bekliyordu.

Böyle olunca, Sophie boğazını temizledi ve yüzünde gergin bir gülümsemeyle öne doğru bir adım attı. Sophie Kontla çok fazla zaman geçirmezdi ama Kont Penwood park'ı ziyaret ettiği zaman ona kendini gösterir ve Kont da ona birkaç dakikasını ayırır, onu fidanlığa kışkırlamadan Önce dersleriyle ilgili sorular sorardı.

Artık evli olsa bile tabii ki hala Sophie'nin derslerinde ilerlemeler var mı bilmek istiyordu. tabii ki çoklu kesirlerde ustalaşıp ustalaşmadığını ve yakın zamanlarda Bayan Timmons'ın Fransızcasının mükemmel olduğunu söyleyip söylemediğini bilmek istiyordu.

Ama o sırada Kontes'in kızlarına bir şeyler söylemekle meşguldü ve onu duymadı. Sophie tekrar boğazını temizledi, bu sefer daha yüksek bir sesle, "Lordum," dedi. Sesi istediğinden biraz daha kötü çıkmıştı.

Kont döndü. " Ah, Sophia," diye mırıldandı. "Koridorda olduğunu fark etmedim."

Sophie'nin gözleri ışıldadı. Ne de olsa onu görmezden gelmemişti.

"Bu kim?" diye sordu Kontes ve daha iyi görebilmek için ileri doğru bir adım attı.

"Evlatlığım," diye cevap verdi Kont. " Bayan Sophia Beckett."

Kontes sorgulayıcı bir bakışla Sophie'ye doğru ilerledi, j Sonra gözleri kısıldı.

Ve biraz daha kısıldı.

"Anlıyorum," dedi.

Ve odadaki herkes neyi anladığını hemen anladı.

"Rosamund," dedi Kontes, iki kızına dönerek. "Posy, benimle gel."

Kızlar derhal annelerinin yanına doğru harekete geçtiler. Sophie bulundukları yöne doğru bakıp gülümsedi. Küçük olan da ona gülümsedi ama altın sicim rengi saçları olan büyük kız tıpkı annesi gibi burnunu yukarıya kaldırdı ve keskin bir biçimde uzağa baktı.

Sophie yutkundu ve sıcakkanlı kıza tekrar gülümsedi ama bu kez küçük kız üst dudağını tereddütlü bir halde ısırdı, ardından da gözlerini odanın zeminine çevirdi.

Kontes Sophie'ye sırtını döndü ve Kont'a, "Sanıyorum Rosamund ve Posy için hazırlanmış odalarınız vardır," dedi.

Kont başını salladı. "Çocuk odasının orada. Hemen Sophie'nin yanında."

Kontes bazı tartışmaların hizmetçilerin önünde yapılmaması gerektiğine karar vermiş olmalıydı ki, uzun bir sessizlikten sonra tek söylediği, "Artık yukarıya çıkmak istiyorum," oldu.

Sonra Kont'ı ve kızlarını yanına alarak odadan avrıldı.

Sophie merdivenlerden çıkan yeni aileyi izledi ve ardından onlar gözden kaybolunca Bayan Gibbons'a dondu ve sordu. "Scnce yukarı çıkıp yardım etmeli miyim? Kızlara çocuk odasını gösterebilirim."

Bayan Gibbons başını iki yana salladı. ""yorgun görünüyolar," diye yalan söyledi. "Eminim biraz uykuya ihtiyaçları olacaktır."

Sophie kaşlarını çattı. Ona Rosamund'un on bîr \

dinle. " dedi tehdit kar bir ses tonuyla. "Burada, Penwood Park'ta yaşıyor olabilirsin, kızlarımla derslerini paylaşıyQ da olabilirsin ama sen sadece bir piçsin ve lher zaman öyje kalacaksın. Bizim kadar iyi olduğunu düşünmek gibi bir hataya sakın ola düşme."

Sophie hafifçe inledi. Kontes'in tırnakları çenesinin al-tına batıyordu.

"Kocam," diyerek devanı etti Kontes, "sana karşı bir çeşit saptırılmış sorumluluk hissediyor. Hatalarının farkın^ olması takdire şayan ama seni evimde tutmak, adeta onun gerçek kızıymışsın gibi beslemek, giydirmek ve eğitmek bana bir hakarettir."

Ama Sophie onun gerçek kızıydı. Ve Kontcs'in oldu-

ğundan çok daha uzun süredir bu evdeydi.

Kontes aniden çenesini bıraktı. "Seni görmek istemiyorum." dedi. "Benimle asla konuşmayacaksın, çevremde dolaşmaya asla teşebbüs etmeyeceksin. Ayrıca, ders saatleri dışında Rosamund ve Posy ile konuşmayacaksın. Onlar artık bu evin kızları ve senin gibilerle arkadaşlık etmeme- liler. Herhangi bir sorun var mı?"

Sophie kafasını iki yana salladı.

"Güzel."

Ardından Sophie'yi yalpalayan bacaklar ve titreyen dudaklarla bırakarak odadan çıktı. Ve Sophie birden gözyaşlarına boğuldu. Zaman içerisinde, Sophie evdeki şüpheli konumu ile ilgili daha çok şey öğrendi. Hizmetçiler her zaman her şeyi biliyorlardı ve er geç her şey Sophie'nin kulağına da geliyordu.

Kontes, adı Araminta'ydı, ilk günden itibaren Sophie'nin evden uzaklaştırılması için ısrar etmiş ama Kont bu isteğini reddetmişti. Araminta'ya sakince Sophie'yi sevmek

zorunda olmadığını söyledi, hatta ondan hoşlanmak zorunda bile değildi. Ama ona dayanmak zorundaydı. Kont yedi senedir bu kızın sorumluluğunu üstlenmişti ve şimdi bırakmaya niyeti yoktu.

Rosamund ve Posy, Araminta'nın tavırlarını örnek alıyorlar, Sophie'ye düşmanca davranıyor ve onu küçümsüyorlardı, gerçi Posy'nin kalbi belli ki, Rosamund'ununki ka-

/

dar işkence ve gaddarlıkla donanmamıştı. Rosamund'un, Bayan Timmons bakmadığı zamanlarda Sophie'nin elinin üstünü çimdiklemek ve bükmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Sophie katiyen bir şey söylemiyordu; Bayan Timmons'un Rosamund'u azarlamaya cesareti olabileceğine pek ihtimal vermiyordu (Rosamund şüphesiz yalan yanlış bir hikâyeye Araminta'ya koşacaktı), ve eğer herhangi biri Sophie'nin ellerinin sürekli mor olduğunu fark etseydi bile bundan asla kimseye bahsetmezdi.

İç çektiği zamanlardan daha az olmasına rağmen Posy ona ara sıra kibarlık gösteriyor ve "Annem sana iyi davranmamı istemiyor," diyordu.

Kont ise bu duruma asla karışmıyordu.

Sophie'nin hayatı dört sene boyunca bu şanlar altında devam etti, ta ki kont gül bahçesinde çayını içtiği sırada eliyle göğsünü tutup kesik bir nefes verdikten sonra yüzüstü parke taşlarına yığılıp herkesi şaşmana kadar.

Kont bir daha asla ayağa kalkmadı.

herkes gerçekten şok olmuştu. Kont sadece kırk yaşındaydı. Bu kadar genç bir yaşta kalbinin tükeneceğini ki bilebilirdi ki? Kimse düşün gecesinden itibaren umutsuzca en büyük varisi öğrenmeyi deneyen Araminta kadar ser-semlememişti.

"Hamile olabilirim," diyerek Kont'un avukatlarını te-

laşlandırdı. "Bu unvanı uzak bir kuzene veremez^, pekala hamile olabilirim."

Fakat hamile değildi ve kontun vasiyeti bir ay sonra okundu. (Avukatlar, Kontese hamile olup olmadığını ke-sin olarak öğrenmesi için yeterli zamanı verdiklerinden emin olmak istemişlerdi.) Araminta yeni Kont'un yanında oturmakta zorlanmıştı çünkü bir ayyaştan başka bir şey ol-mayan fazlasıyla ahlaksız bir genç adamdı.

Kontun isteklerinin çoğu standartlara uygundu. Sa. -dik hizmetçilerine mirasından pay ayırmıştı. Üç kızın-da hatırı sayılır miktarda çeyiz alacağını temin ederek, Rosamund uuu. Posy'nin ve hatta Sophie'nin üzerine bile I hisse senetleri yapmıştı.

Ve ardından avukat, Araminta'nın ismine geldi. Penwood Kontesi karım Araminta Gunningworth a yıllık iki bin pounıd bırakıyorum.

"Hepsi bu mu?" diye bağırdı Araminta. Eğer evlatlığım Bayan Sophia Maria Beckctli'i yirmi yayımı sonuna gelene kadar korumayı ne on mış ilgilenmeyi kabul ederse, yıllık gelin bunum üç katı yani altı bin pound olacaktır: "Onu istemiyorum," diye fısıldadı Araminta. "Ona bakmak zorunda değilsiniz," diye hatırlattı avukat. "Size..." • •r!

"Yılda değersiz iki bin ile geçinmek mi?" diyerek onu

tersledi Araminta. "Hiç sanmıyorum."

Senede iki bin poundun epeyce altında bir ücretle geçinen avukat hiçbir şey demedi.

Toplantı boyunca durmadan içen yeni kont omuzlarını

Araminta ayaktaydı. "Kararınız nedir?" diye sordu avukat. "Ona bakacağım," dedi Araminta kısık bir sesle. gg

Kızı bulup haber vereyim mi?

Araminta adamın elini sıkı "ben söylerim"Ama Araminta Sophie yi

bulduğunda birkaç önemli gerçeği atladığının farkında değildi..

Bölüm 1

Bu yılın en rağbet gören daveti Bridgertonlar'ın pazartesi günü gerçekleşecek olan maskeli balosu olacak. Kimse, cemiyetteki kadınların, kimin bu davete katılacağı veya daha önemlisi kimin ne giyeceği konusundaki konuşmalarını dinlemeden iki adım ileri

atamıyor.

Ama konuşulan hiçbir konu, iki bekar Bridgerton kardeşi Benedict ve Colin kadar ilgi görmüyor. (Kimse belirtmeden önce söyleyeyim ki bekâr bir Bridgerton daha var, Bu Yazar Gregory Bridgerton'un varlığından kesinlikle haberdar. Ama Gregory on dördü yaşında ve bu nedenle bu köşenin konusu olmaktan çıkıyor çünkü Bu Yazar'ın köşesinde genelde varolan en kutsal spor hakkında yazılar yazılır: koca avı.)

Bir ıvıvıt bulunmayan Bridgerton beyleri hâlâ sezonun en gözde bekârları sayılıyor. İkinin de çok zengin olduğu ve Bridgertonlar'ın sekizinde de olan iyi görünümüne sahip oldukları çok iyi bilinen bir gerçek.

Acaba şanslı bir genç kız maskeli balonun gizemli gecesini bu gözde bekârlardan birini tavlama için kullanabilecek mi? Bu Yazar bir tahminde bulunmaktan çekiniyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN

CEMİYET GAZETESİ 31 MAYIS 1815

21

Sophie! Sophieeeeeee! Gelen çılgınlık bir bardağın kırılmasına bile sebep ola-bilirdi. Yada en azından kulak zan parçalamaya.

"Geliyorum Rosamund! Geliyorum!" Sophie yünden eteklerinin kenarlarını topladı ve merdiveni^ doğru koştu, dördüncü basamağa atladı ve neyse ki popo. nimm üzerine düşmeden evvel tırabzanı son anda kavı*, mavi başardı. Merdivenlerin kaygan olacağını hatırlamalıydı. a/t kadın hizmetçisinin onları cilalamasına daha bu sabah yardım etmişti.

Rosamund'un odasının girişinde duraklayana katlar kaydı ve hâlâ nefesini tutar bir halde "Evet," dedi. "Çayım soğuk"

Sophie aslında, "Bir saat öncce getirdiğimde sıcaktı, seni tembel şeytan." demek istedi.

Ama bunun yerine sadece, "Sana yeni bir fincan getiri-rim," dedi.

Rosamund burun kıvrırdı. "Hele bir getirme..." Sophie, yalnızca kör birinin gülümseme diyebileceği bir biçimde dudaklarını gerdi ve çay tepsisini aldı. "Bisküvileri bırakayım mı?"

/

Rosamund tatlı tatlı başını salladı. "Tazelerinden istiyorum."

Omuzları, ağzına kadar dolu çay tepsisinin ağırlığından lıaffıçe alçalmış olan Sophie, sağ salım koridora ulaşmadan önce söylenmemeye dikkat ederek odadan çıktı. Rosamund her zaman çay ister ama aradan bir saat geçmeden içmeye zahmet etmezdi. Çay o zamana kadar elbette soda yeni bir fincan isterdi. Bu da Sophie'nin koşarak merdivenleri tekrar tekrar çi--kıp inmesi demekti. Bazen tüm hayatı bundan ibaretmiş gibi gelirdi ona.

Yukarı aşağı, yukarı aşağı.

Vc tabii ki, örme, ütüleme, saç yapma, ayakkabı cilalama, yamama, yatak yapma..." Sophie!?

Sophie kendisine doğru yönelen Posy'yc bakmak için arkasını döndü.

"Sophie, sana sormak istiyorum, sence bu renk bana yakışıyor mu?"

Sophie Posy'nin denizkızı kostümüne baktı. Kesimi, bebeklik kiloları hiçbir zaman tam olarak gitmemiş olan Posy'ye pek uygun değildi ama renk tenini tamamıyla ortaya çıkarmıştı. "Bu yeşilin çok güzel bir tonu." Sophie oldukça dürüst bir şekilde cevap vermişti.

"Yanakları pespembe göstermiş."

"Ah güzel, beğenmene sevindim. Kıyafetlerimi seçmekte çok beceriklisin." Posy uzanıp tepsideki şekerli bir bisküvi alırken gülümsedi. "Annem bütün hafta boyunca maskeli balo konusunda tanı bir zorba gibi davrandı ve en iyi şekilde görünmezsem bu tavrın sonlanmayacağını biliyorum. Veya..." Posy yüzünü ekşitti. "O en iyi şekilde görünmediğimi düşünürse. Biliyorsun, içimizden birinin kalan Bridgerton kardeşlerden birini tavlamamıza karar verdi."

"Biliyorum."

"Daha da kötüsü, Whistledown kadınları onlar hakkında yeniden yazmaya başlamışlar ve bu sadece..." Posy çiğnemeyi bitirdi ve yutarken duraksadı. "Onun iştahını

kabartıyor." -

"Bu sabahki makale çok mu iyiydi?" diye sordu Sophie; elindeki tepsinin yerini değiştirirken.

"Henüz okuma şansı bulamadım." , "Aman, her zamanki şeyler," dedi Posy elini sallayarak. "Bildğin gibi, oldukça can sıkıcı olabiliyor."

Sophie gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Posy, can sıkıcı hayatının bir gününü yaşamak için neler mezdi. Hıvct. belki Aranminta'yı anne olarak istemezdi ama partilerle, gezilerle ve müzikallerle geçen bir hayata da lıayır demezdi.

"Bakalım," dedi Posy ve düşüncelere daldı. Wort ley-disinin son balosu hakkında bir eleştiri vardı, İskoçyalı bir kıza epeyce âşığa benzeyen Viscount Guelph hakkında da azıcık bir şeyler yazıyordu ve son olarak da Bridgerton maskeli balosuyla ilgili uzunca bir kısım vardı.

Sophie derin bir iç çekti. Haftalardır gelecek maskeli baloyla ilgili yazılar okuyordu ve leydinin hizmetçisinden başka hiçbir şey olmadığı halde (ki Aranminta yeteri kadar çalışmadığına karar verdiği zamanlarda bazen evin kâhyası da oluyordu.) baloya katılabilmeyi dilemekten kendini ah. koyamıyordu.

"Ben. kendi adıma Guelph Kontu nişanlanırsa sevineceğim," dedi Posy bir başka bisküviye uzanırken. "Bu, annemin bizim için aradığı muhtemel koca adaylarından bir bekârın eksilmiş olacağı anlamına gelir. Yine de bu onun ilgisini çekmeyi ummadığım anlamına gelmez." Bisküviden bir ısırık aldı ve gürültüyle çiğnedi. "Umarım Leydi Whistledown onun hakkında yanılmıyordur."

"Büyük ihtimalle öyledir," diye cevap verdi Sophie. Leydi Whistledown'un Cemiyet Gazetesi'ni, 1813'de yayınlanmaya başladığından beri okuyordu ve dedikodu köşe yazarı iş evlilik konularına gclince neredeyse her zaman haklıydı.

Elbette Sophie her zaman evlilik bölümüne bakacak fırsatı bulamıyordu. Ama Whistledown'u yeterli sıklıkta okuyan biri hiçbir baloya katılmasa bile kendini, Londra Cemiyetinin bir üyesi olarak hissedebilirdi.

Nitekim Whistledown'u okumak Sophie'nin tek eğlenceydi. Kütüphanedeki bütün romanları zaten okumuştı ve ne Araminta ne Rosamund ne de Posy bilhassa okuma delisi olduklarından. Sophie'nin yeni bir kitap okuma şansına yoktu.

Ama Whistledown harika bir eğlenceydi. Aslında kimse yazarın gerçek kimliğini bilmiyordu. Tek sayfalık gazete iki sene evvel yayınlandığında, spekülasyonlar tavan yapmıştı. Şimdi bile, ne zaman Leydi Whistledown ağız sulandıran bir dedikodu parçası anlatsa, insanlar, kimin bu kadar hızlı ve doğru haber yapabileceğini merak ederek yeniden konuşmaya ve tahminlerde bulunmaya başlıyorlardı.

Sophie için ise Whistledown, eğer ailesi onu meşru bir evlilik sonucu dünyaya getirmiş olsaydı belki de onun olabilecek bir dünya için. boş umut veren bir yanılsamaydı. Kont'un piçi değil, kızı olabilir, ismi de Beckett yerine Gunningworth olabilirdi.

Sadece bir kereliğine de olsa, faytona binen ve baloya katılan kişi olmak hoşuna giderdi.

Bunun yerine o, şehirdeki geceleri için başkalarını giydiren, Posy'nin korsesini kapatan veya Rosamund'un saçlarını düzelden ya da Araminta'nın ayakkabılarını parlatan kişiydi.

Ama şikâyet etmezdi ya da en azından etmemeliydi.

Araminta ve kızlarına hizmetçilik yapıyor olabilirdi ama en azından evindeydi. Onun pozisyonunda olan çoğu kızın aksine...

Babası öldüğünde ona hiçbir şey bırakmamıştı. Yani, başını sokacak bir evden başka hiçbir şey. Onun vasiyeti sadece Sophie'nin yirmi yaşına gelinceye kadar dışarı anlamayacağını garantilemişti Araminta'nın Sophie'yi kapı

dışarı ederek yılda dört bin pounddan cayılabilemesinin hiç bir yolu

yoktu. Ama bu dört bin pound Araminta'nındı, Sophie'nin değil ve Sophie bu paranın bir kuruşunu bile görmemişti Eskiden giydiği güzel kıyafetler gitmiş, yerlerine hizmetlilerin giydiği kaba yünden kıyafetler gelmişti. Diğer hizmetçiler ne yiyorsa onu yiyordu, yani Araminta, Rosa mund ve Posy'nin yemeyip geride bıraktıklarını. Sophie'nin yirminci yaş gunu neredeyse bir sene evvel

gelmiş ve geçmişti, gene de hâlâ orada, Pcnwood

malikânesinde yaşıyor, hâlâ Araminta'nın emirlerini bekli, vordu. Bilinmeyen bir sebepten dolayı - muhtemelen ye^ bir hizmetçiyi eğitmek veya para ödemek istemiyordu . Araminta Sophie'nin evden gitmemesine izni vermişti,

Vc Sophie kaldı. Eğer Araminta onun bildiği şeytan, sa, o halde dünyanın geri kalanı da bilmediği şeytandı.

ve hangisinin daha kötü olduğuna dair Sophie'nin hiçbir fikri yoktu.

"O tepsi ağırlaşmıyor mu?"

Sophie hayal âleminden çıktı ve tepsideki son bisküviye uzanan Posy'ye odaklandı. Hay aksi. Onu kıcıdı için aşır-mayı umut etmişti. "Evet," diye mırıldandı. "Evet, olduk

ça ağır. Biran önce mutfağa gitmeliyim."

Posy gülümsedi. "Seni daha fazla tutmayayım, ama bununla işin bitince pembe gece elbisemi ütüleyebilir misin? Bu gece onu giyeceğim. Ah, sanırım ona uyan ayakkabılarım da yeniden boyanmalılar. Geçen sefer giydiğimde üzerleri biraz kirlendi ve annemin ayakkabılar hususunda nasıl olduğunu bilirsin. Eteğimin altından görünmemelerinin hiçbir önemi yok. Adım atmak için eteğimin kenarlığını kaldırdığım anda en ufak kir zerresini fark edecektir

Sophie kafasını salladı ve /ilminde .yapacağı günlük sıkıcı 'Şıcr l'stcs'nc Posy'ının ricasını da ekledi.

»O halde sonra görüşürüz." Son bisküviyi ısıtırken Posy döndü ve gözden kayboldu. Sophie ağır adımlarla nııftğa yöneldi.

Birkaç gün sonra, Sophie dizlerinin üzerine çökmüş, arzında toplu iğnelerle Araminta'nın maskeli balo kostümünün son düzeltmelerini yapıyordu. Kraliçe Elizabeth tuvaleti terziden tabii ki de en mükemmel şekilde gönderilmişti ama Araminta bel kısmından çeyrek parmak geniş olduğu konusunda ısrar etmişti.

"Böyle nasıl?" Sophie iğneler düşmesin diye dişlerinin arasından konuşuyordu. "Çok dar"

Sophie birkaç iğneyi düzeltti. "Peki. şimdi nasıl?"

"Çok bol."

Sophie bir iğne çekti ve onu arkada tam olarak aynı yere sıkıştırdı. " İşte. Nasıl?"

Araminta bir o yana bir bu yana büküldü ve sonra, u Böyle iyi," dedi

Sophie Araminta'ya, tuvaleti çıkarırken yardım etmek için ayağa kalkarken kendi kendine gülümsedi.

" Eğer zamanında baloda olacaksak, bir saat içinde bitmiş olması gerekiyor," dedi Araminta.

"lâbii ki" diye mırıldandı Sophie. Araminta'yla olan konuşmalarında sadece "tabii ki" demenin en kolay olduğunu öğrenmişti.

"Bı balo çok önemli," dedi Araminta sertçe. "Bu şene Rosamund hayırlı bir eş bulmak zorunda. Yeni kont..." Birden tiksintiyle titredi. Onun eski Kont'un yaşayan cn yakın eıkck akrabası olmasını umursamayank yeni kontu

27

hala başkasının işine burnunu sokan biri olarak değerlendiriyordu."neyse bana bu yılın Londra'daki

,

Penwood malikanesinde yaşadığımız son yıl olabileceğini

söyledi.adamdaki cürete bak.Unutulmamalı ki ben dul kontesim, Rosamund

ve Posy de Kont'un kızları. Üvey kızları... Sophie sessizce öksürdü.

"Sezon süresinncc Penwood MalikAne.si'ni kullanmak için her hakka sahibiz.

Malikâneyle ne yapmayı planlıyor hiçbir zaman anlamayacağım

-Belki sezona iştirak etmeyi ve bir eş bulmayı diliyordur dedi Sophie. "Eminim bir

mirasyedi arıyordur." Araminta suratını astı "Eğer Rosamund zengin biriyle evlenmezse ne yapacağız

bilmiyorum. Uygun kiralık bulmak çok zor. Ve çok da pahalı tabii ki."

Sophie, Araminta'nın en azından hizmetçisine ödeme yapmak zorunda olmadığını

belirtmekten kaçındı. Hatta Sophie yirmi yaşına gelene kadar her yıl dön bin pound

almıştı, sadece bir hizmetçiye sahip olduğu için.. Araminta parmaklarına şıklattı.

"Unutma Rosamund'un saçlarının pudralanması gerekecek."

Rosamund baloya Marie Antoinette kılığında katılıyordu. Sophie boynuna kan kırmızısı

bir halka takmayı planlayıp planlamadığını sormuştu.Rosamund ise bu şakadan pek hoşnut

kalmamıştı Araminta tuvaletini topladı, kuşağını çabuk ve seri hareketlerle bağladı.

"Ve Posy..." dedi alnını kırıştırarak 'Evet. Posy'nin eminim şu veya bu şekilde senin

yardımına ihtiyacı olacaktır."Posy'ye yardım etmekten mutluluk duyarım,

diye cevap verdi Sophie. Araminta, Sophie'nin küstahlık yapıp yapmadığını

anlamak istemesine gözlerini kıstı.

"Sadece işini yap," dedi sonunda ve sesi kesildi. Banyoya doğru azametle yürüdü.

Sophie, kapı arkasından kapanırken onu selamladı.

ah. işte buradasın Sophie," dedi Rosamund odaya doğru koşuştururken. "Hemen yardımına ihtiyacım var"

"Korkarım önce..."

"Hemen dedim," diye tersledi onu Rosamund.

Sophie omuzlarını dikleştirdi ve Rosamund'a çelik gibi bir bakış fırlattı. "Annen benden tuvaletini düzeltmemi istedi."

"Sadece iğneleri çıkar ve ona diktiğini söyle. Farkı asla anlamayacaktır."

Aslında Sophie de tam olarak aynı şeyi düşünmüştü ama eğer Sophie Rosamund'un dediğini yaparsa Rosamund ertesi gün hemen onun hakkında dedikodu çıkarcak ve Araminta bir hafta boyunca ortalığı kasıp kavuracaktı. Şimdi acilen şu tadilatı yapmalıydı.

"Neye ihtiyacın var Rosamund?"

"Kıyafetimin kenarında bir yırtık var. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Belki denerken..."

"Küstahlaşma!"

Sophie sustu. Muhtemelen aynı dersliği ve mürcbbiyc-yi paylaştıklarından ve akran olduklarından Rosamund'dan emir almak Sophie için Araminta'dan emir almaktan çok daha zordu.

"Hemen onarılmalı," dedi Rosamund yapmacık bir biçimde burnunu çekerek.

Sophie derin bir iç çekti; "Getir bakalım. Anneninkini> bitirdikten hemen sonra yaparım. Söz veriyorum, giyinmek için bol bol zamanın olacak."

"Bu baloya gccikmemcliyim," diye uyardı onu rosa-mund uEğer gecikirscm kafanı koparımın."

"Gecikmeyeceksin," diyerek söz verdi Sophie.

Rosamund oldukça öfkeli bir ses çıkarttı ve kıyafet* bulup getirmek için alelacele kapıya doğru koştu.

"Ooof

Sophie ne olduğuna bakmak için kafasını kaldırdığın-da, kapıdan hızlıca geçen Rosamund'ın Posy'nin üstüne düştüğünü gördü.

"Önüne bak Posy." dedi Rosamund öfkeyle.

"Sen de önüne baksan iyi olur," diye cevap verdi PoŞy

"Bakıyordum ama önünden geçmek imkânsız, seni koca öküz."

Posy'ni n yanakları kıpkırmızı oldu ve arkasını döndü.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı Posy?" diye sordu Sophie, Rosamund sözden kaybolur kaybolmaz.

Posy kafasını salladı. "Saçımı yapmak için bu akşam biraz fazladan zaman ayırabilir misin? Deniz yosununu andıran yeşil kurdeleler buldum."

Sophie derin bir nefes verdi. Koyu yeşil kurdeleler Posy'nin koyu renk saçlarında muhtemelen çok güzel gp-rünmezdi ama onda bunu itiraf edecek yürek yoktu. "Denerim Posy ama Rosamund'un elbisesini onarmam ve an-neninkini de düzeltmem gerek."

"Tüh," deyip üzgün üzgün baktı Posy. Bu bakış Sophiç'yi çok üzmüştü. Hizmetçilerin dışında, Araminta'nın hane halkı içinde yarım yamalak da olsa ona iyi davranan tek kişiydi. "Merak etme," diye rahatlatmıştı onu. "Ne kadar zamanımız olursa olsun saçlarının güzel görünmesini sağlayacağım."

"Ah, çok teşekkür ederim Sophie! Ben..."

"Daha tuvaletimi yapmaya başlamadın mı?*" diye kük-redi Araminta banyodan dönerken.

Sophie yutkundu. "Rosamund ve Posy ile konuşuyordum. Rosamund tuvaletini yırtmış ve..."

"Hemen işine başla!"

"Başlayacağım. Derhal." Sophie kanepeden zıpladı ve bel kısmını kavrayabilmek için tuvaleti ters yüz etti. "Daha da hızlı," diye söylendi Araminta. "Sinekkuşunun kanatlarından da hızlı, hatta..."

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu daha sonra Araminta.

"Hiçbir şey."

"Neyse, gevezelik etmeyi bırak. Zaten sesin kulaklarımı

tırmalıyor."

Sophie dişlerini sıktı.

"Anne," dedi Posy "Sophie bu gece saçlarımı yapacak..."

"Elbette saçlarını yapacak. Şimdi sallanmayı bırak ve

git gözlerine kompres yap, böylece bu kadar şişkin görünmezler."

Posy'nin suratı asıldı. "Benim gözlerim şişkin mi?"

Sophie, Posy'nin başını eğip ona doğru bakmaya karar vermesi umuduyla kafasını salladı.

"Senin gözlerin her zaman şişkin," diye cevap verdi Araminta. "Sence de öyle değil mi Rosamund?"

Posy ve Sophie'nin ikisi birden kapıya döndüler. Bu sırada Rosamund, Marie Antoinette tuvaleti elinde kapıdan lcnüz girmişti. "Her zaman," diyerek annesine katıldı. "Ama eminim kompresin yardımı olacaktır.": ..

"Bu akşam nefes kesici görünüyorsun," dedi Araminta Rosamund'a. "Vc daha hazırlanmaya bile başlamamışsın. Tuvaletiindeki altın yıldızlar saçlarınla enfes bir uyun sağlayacak."

• 31

Sophie annesinden asla böyle iltifatlar almayan- koyu renk saçlı Posy "ye seve

şu Bridgerton kardeşlerinden birini tavlamalısın diye devam etti Araminta. "B

Rosamund cilveli cilveli başını öne eğdi. Bu her zaman yaptığı bir hareketti, Sophie bunu yaptığı zaman onun güzel göründüğünü kabul ediyordu.

Gerçi Rosamund'a nerdeyse her şey yakışıyordu. Alt,ın

saçları ve mavi gözleri o yılın modasıydı ve eski kont tara. findan bırakılmış cömert çeyiz sayesinde sezon bitmeden harika bir eş bulacağı varsayılıyordu.

Sophie, özlemlili bir yüz ifadesiyle üzgün bir şekilde an. nesine bakan Posy'ye bir göz attı . "Sen dc çok güzel görü. nüyorsun, Posy," dedi Sophie içtenlikle.

Posy'nin gözleri ışıldadı. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Kesinlikle. Ve tuvaletin dc son dcrccc orijinal. Eminim başka denizkızı olmayacaktır."

"Nereden biliyorsun, Sophie?" diye sordu Rosamund alaycı bir ses tonuyla. "Sanki cemiyette çok bulunmuşsun gibi."

Sophie. Rosamund'un alaylarına aldırmayarak, "Eminim çok güzel zaman geçireceksin Posy," dedi iğneleyn bir ses tonuyla. " Seni çok kıskanıyorum. Keşke ben dé gidcbilscydim."

Sophie'nin küçük iç çekişi ve dileği tam bir sessizlikle karşılandı...bunu Araminta ve Rosamund'un boğuk kah-kahaları izledi. Posy bile biraz kıkırdadı.

"Ah, ne güzel," dedi Araminta zar zor gülmesine engel olmaya çalışarak. "Küçük Sophie Bridgerton balosunda. Bildiğin gibi piçleri cemiyete kabul etmiyorlar." y j "Gitmeyi beklediğimi söylemedim," dedi Sophie ken dini savunarak. "Ben sadece gidebilmeyi diledim." _.

"Buna bile zahmet etmemelisin," diyerek söze karıştı Rosamund. "Umut bile edemeyeceğin şeyleri dilerse yalnızca hayal kırıklığı yaşarsın."

Ama Sophie onun bu dediklerini duymadı çünkü o anda çok garip bir şey oldu. Kafasını Rosamund'a doğru çevirirken, antrede dikilen kâhyanın bakışlarını yakaladı, Bu, kasabadaki evin kâhyası ölünce taşradaki Penwood Park'a giden Bayan Gibbons'tı. Gözleri Sophie'ninkilerle buluştuğunda, ona göz kırptı.

Sophie, Bayan Gibbons'ın göz kırptığını görcccğini asla tahmin etmezdi.

"Sophie! Sophie! Beni dinliyor musun?"

Sophie dalgın gözlerle Araminta'ya döndü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ne diyordunuz?"

"Diyordum ki," dedi Araminta nahoş bir sesle. "Hemen tuvaletimi hazırlamaya başlasan iyi olur. Eğer geç kalırsak, yarın bunun hesabını sana sorarını."

"Evet, tabii ki," dedi Sophie bir solukta. İğnesini kumaşa sapladı ve dikmeye başladı ama akli hâlâ Bayan Gibbons'daydı.

Neden göz kırpmıştı ki?

Saatler sonra, Sophie, önce Araminta'nın, sonra Rosamund'tın, sonra da Posy'nin kapı görevlisinin elini tutup faytona tırmanmalarını izlerken, Penwood Malikâncsi'nin giriş basamaklarında dikilmiş duruyordu. Sophie Posy'ye el salladı, Posy de ona. Ardından sokağın aşağısına doğru giden ve köşeyi dönünce gözden kaybolan faytonu izledi. Maskeli balonun yapılacağı Bridgerton Malikânesine en fazla altı sokak vardı ama Araminta yarı binada olsaydı bile faytonla gitmek konusunda ısrar eder-: di.

33

Ne de olsa ihtişamlı bir giriş yapmak önemliydi. Sophie iç çekerek arkasını döndü ve merdivenlerden çıktı. en azından Araminta ona, bu telaşe içinde, yokluğunda tamamlanacak işlerin listesini bırakmayı unuttu. tu Boş bir akşam lüksün ta kendisiydi doğrusu. Bclki bir romanı yeniden okurdu. Veya belki Whistledown'un bu günkü baskısını bulabilirdi. Rosamund'un öğleden önce gazeteyi odasına götürdüğünü gördüğünü hatırladı.

Ama Sophie tam Penwood Malikânesinin ön kapıya doğru yönelmişti ki. bir anda karşısında Bayan Gibbons belirdi ve kolunu yakaladı. "Kaybedecek zamanımız yok dedi kâhya.

Sophie ona, acaba delirdi mi diye düşünerek baktı. An. layamadım?"

Bayan Gibbons Sophie'yi dirseklerinden çekiştirdi.

"Benimle gel."

Bayan Gibbons çok tuhaf davranıyordu ama Sophie onun suyuna gitti ve onu peşi sıra takip etti. Araminta'mı onaylamadığını bilmesine rağmen kâhya ona her zaman fevkalade bir kibarlıkla yaklaşmıştı.

"Soyunmak gelecek," dedi Bayan Gibbons kapı kolunu tutarken. "Efendim?" "Acclc etmeliyiz."

"Bayan Gibbons, siz..." Odasındaki manzarayla bulaşınca Sophie'nin ağzı açık kaldı ve sesi giderek kısıldı. Tam ortada buğusu tüten su dolu bir küvet ve etrafındı koşuşturan üç hizmetçi vardı. Biri bir testi suyu küvete döküyor, diğeri oldukça gizemli görünen kilitli bir sandıkla uğraşiyor, üçüncüsü de havluyu tutuyor vc, "Acele et, Acele et/" diyordu. .

«

Sophie hepsine şaşkın gözlerle baktı. "Neler oluyor?

Bavan Gibbons ona döndü ve gülümsedi. "Sen, Bayan Sophia Maria Bcckctt, maskeli baloya gidiyorsun!"

Bir saat sonra, Sophie tamamen değişmişti. Sandık Kont'un rahmetli annesine ait olan elbiselerle doluydu. Hepsi elli sene önccsinindi ama önemi yoktu. Bu maskeli baloydu ve zaten kimse son moda tuvaletler görmeyi beklemiyordu.

Sandığın en dibinde zarifçe ışıldayan bir gümüşle birlikte incilerle bezenmiş dar bir korse ve bir önceki asırda çok moda olan parıltılı bir etek buldular. Sophie onlara sadece dokununca bile kendini prenses gibi hissetti. Senelerdir sandığın içinde dura dura biraz küflenmişlerdi, hizmetçilerden biri üzerlerine gül suyu serpmek ve havalandırmak için onları hemen dışarı çıkarttı.

Yıkanmış, güzel kokular sürünmüştü, saçları yapılmıştı ve hizmetçilerden biri dudaklarına bir parça kırmızı ruj dahi sürmüştü. "Bayan Rosamund'a söyleme," diye fısıldadı hizmetçi. "Onun makyaj malzemelerinden aşırıdım"

"Ah, bak," dedi Bayan Gibbons. "Kıyafetine uyan eldivenler buldum."

Sophie uzun dirseklere kadar gelen eldivenleri tutan kâhyayı görmek için kafasını kaldırdı. "Bak," dedi eldivenlerden birini Bayan Gibbons'tan alıp inceleyince. "Penwood

arması. ve damgalanmış. Tam kenarında."

Bayan Gibbons elindekini ters çevirdi. "SLG. Sarah Louisa Gunningworth. Büyükannen."

Sophie ona şaşırılmış bir halde baktı. Bayan Gibbons hiçbir zaman Kont'un babası olduğuna dair bir imada bulunmamıştı. Daha önce Penwood Park'taki hiç kimse sözlü olarak Sophie'nin Gunningworth ailesinin kanından olduğunu tasdik etmemişti;

35

"evet O senin büyük annen," diye açıkladı Bayan Gibbons. -Hepimiz bu konuda yeterince oyalandık. Rosamund ve Posy'ye evin kızları gibi davranırken Kontun kanından olan senin, hizmetçi gibi servis yapmak ve ev süpürmek zorunda kalman büyük bir suç."

Üç hizmetçi de onu başarıyla onayladılar. "sadece bir Kere." dedi Bayan Gibbons. "Sadece bir gccc için. balonun

yıldızı olacaksın."

Sophieyi aynayla karşı karşıya getinceye kadar yavaşça döndürdü- Sophie'nin adeta nefesi kesildi. "bu ben miyim?

Bayan Gibbons gözlerinde bir ışıltıyla başım salladı. "harika görünüyorsun canım," diye fısıldadı.

Sophie ellerini yavaşça saçlarında gezdirdi. "Bozma saçları rını." diye cıyıkladı hizmetçilerden biri.

"Bozmam," diye söz verdi Sophie, gözyaşlarına engel olmaya çalışırken gülümseyişi biraz dağılmıştı. Bir parça parıltılı pudra saçlarının üzerine serpilmişti ve Sophie adeta bir masal perisi gibi ışılıyordu. Koyu sarı buklelerinden bir perçem boynunun uzunluğunca aşağı bırakılacak biçimde, topuz yapılarak tepede toplanmıştı. Ve normalde yosun yeşili olan gözleri şimdi zümrüt gibi parlıyordu.

"Bu da masken," dedi Bayan Gibbons cıvı cıvı bir sesle. Bu arkası dar olan yarım bir maskeydi, yani Sophie'nin onu tutmak için uğraşmasına gerek kalmayacaktı. "Şimdi tek eksiklerimiz ayakkabılar." .

Sophie kösedeki kullanışlı ve çirkin iş ayakkabılarına kederli bir bakış attı. "Korkarım bu denli şık bir elbise için uygun bir şeyim yok."

Sophie'nin dudaklarına ruj süren hizmetçi elinde ^ çift beyaz pabuç tutuyordu. "Rosamund'un dolabından" dedi.

Sophie ayakkabılardan birine ayağını soktu ve aynı hızla geri çıkardı. "Çok büyük Gibbons'a bir göz atarak. "Bunlarla yürüyebilmem mümkün değil."

Bayan Gibbons hizmetçiye döndü. "Posy'nin dolabından bir çift getir."

"Onlar daha büyüktür," dedi Sophie. "Biliyorum çünkü üzerlerinden yeterince pislik temizledim."

Bayan Gibbons derin bir nefes verdi. "O halde yapılacak bir şey kalmadı. Araminta'nın kilerinden bir çift bulacağız."

Sophie'nin tüyleri ürperdi. Araminta'nın ayakkabıları-yla yürümek düşüncesi tüyler ürperticiydi. Ama ya onlarla ya da onlarsız gidecekti ki çıplak ayakların ihtişamlı bir Londra balosunda kabul görebileceğini pek zannetmiyordu.

Birkaç dakika sonra hizmetçi gümüş dikişli, zarif pırlanta güllerle bezenmiş saten bir çift pabuçla geri döndü.

Sophie Araminta'nın ayakkabılarını giymek konusunda hâlâ endişeliydi ama gene de bir tanesini ayağına geçirdi. Tam olmuştu.

"Kıyafetinle de uydu," dedi hizmetçilerden biri gümüş dikişleri göstererek. "Sanki bu elbise için yapılmış gibiler."

"Ayakkabılarına methiye düzecek zamanımız yok," dedi Bayan Gibbons aniden. "Şimdi bu talimatları iyi dinle. Faytoncu kontesi ve kızlarını baloya bırakmış, yeni döndü ve şimdi seni Bridgerton Malikânesine götürecektir. Ama onlar dönmeye karar verdiklerinde dışarıda olması gerekiyor, bu da demektir ki senin gece yarısı balodan ayrılman gerek, bir saniye bile gecikmeden. Anlıyor musun?1"

Sophie başını salladı ve duvardaki saate baktı. Saat dokuzu biraz geçmişti. Bu, baloda geçirmek için iki saatten

37

fazla zamanı olduğu anlamına geliyordu "teşekkür ederim." diye fısıldadı. "Çok teşekkür ederim." Bayan Gibbons mendille gözlerini sildi. "Sadece iyi zaman

geçir.. İhtiyacını olan teşekkür bu."

Sophie tekrar saate baktı. İki saat. .. hayatı boyunca geçireceği en güzel iki saat.

Bölüm 2

Bridgertonlar gerçekle eşsiz bir aile. Şüphesiz Londra'da onların olağanüstü biçimde benzer göründüklerini ve isimlerinin alfabetik usulde verilmiş olduğunu bilmeyen yoktur: Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Francesa, Gregory ve Hyacinth.

Rahmetli Kont ve (hâlâ oldukça diri) dul Kontes'in dokuzuncu çocukları olsaydı ismini ne koyacakları narak uyandırıyor. Imogen? Inigo?

Belki de sekizincide durdukları iyi olmuş.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 2 HAZİRAN 1815

Benedict Bridgerton sekiz kardeşin ikincişıydı ama bazen sanki kendini yüzüncüymüş gibi hissedirdi.

Annesi bu balonun maskeli olması gerektiği konusunda ısrar etmişti ve Benedict buna saygı göstererek siyah yarım bir maske takmıştı ama herkes onun kim olduğunu biliyordu. Veya daha doğrusu, herkes tahmin ediyordu.

"Bir Bridgerton!" diye haykırdılar, ellerini coşkuyla çırparak.

"Sen bir Bridgerton olmalısın!"

"Bir Bridgerton. Bir Briclgrton'u nerede görsem tanırım

Benedict bir Bridgerton'dı ve başka bir ailede doğma-yı asla seçmeyecek olmasına rağmen bazen biraz daha az Bridgerton ve biraz daha fazla kendi olarak addedilmeyi dilerdi.

tam o esnada, eski ve tanımlanamayan bir kiyafet giymiş

aylak ahlak dolaşan bir çobana benzeyen bir kadının

sesi duyuldu.

"Bir Bridgerton!" Kadının sesi titremiştir.

"Bu kestane rengi saçları nerede görsem tanırım. Sen

hangisisin? Dur, söyleme. Bırak ben tahmin edeyim. Sen Kont değilsin çünkü onu az önce gördüm. Sen iki ya da üç numara olmalısın."

Benedict onu sükûnetle süzdü.

"Hangisi? İki numara mı. üç numara mı?"

"İki," dedi.

Ellerini çırparak, "Ben de öyle düşünmüştüm! Ah Portia'yı bulmalıyım. Ona senin iki numara olduğunu söylemişim..." dedi.

Benedict bu durumdan rahatsız olmuştu.

"... ama o lıayır dedi, bu gördüğümüz küçük olanı,ama ben..."

Benedict aniden sıvıştırdı. Ya sıvışacaktı ya da bu vızıldayan sersemi pek çok tanıgın önünde öldürecekti ama bu şekilde kaçamayacağını biliyordu. "İzninizle," dedi sakince.

"Selam vermem gereken birini gördüm."

Bu bir yalandı ama bunu pek umursamadı. Geçkin ço bana başıyla kısa bir selam vererek, kalabalıktan kaçmak ve biraz huzur, sessizlik ve belki de bir bardak kaliteli

bulabileceği kardeşinin çalışma odasına tymek arzusuyla, kestirmeden balo salonunun arka kapısına doğru ilerledi

"Benedict!"

Hay aksi. Neredeyse başarıyordu. Ona doğru koştururan annesine bakmak için kafasını kaldırdı. Annesi Eli-zabethvari bir kıyafet giyinmişti. Shaksparc oyunlarındaki karakterlerden birinin kılığına girmiş olmalıydı ama Benedict'in annesinin hangisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Senin için ne yapabilirim anne?" diye sordu. "Lütfen Hcrmionc Smytlie-Smith ile dans et deme. Geçen sefer onunla dans ederken az kalsın üç tane parmağımdan oluyordum."

"Senden böyle bir şey istemeyecektim," diye cevapladı Violet. "Prudence Fcathcrington ile dans etmeni isteyecektim."

"Biraz merhamet ct anne," diye sızlandı. "O daha da

/

kötü."

"Sana kızcağızla evlen demiyorum," dedi annesi. "Sa-

dccc dans ct."

Benedict sızlandı. Prudence Featherington'un, esasen iyi bir insan olmasına rağmen bezciye kadar beyni ve

inanılmaz dcrcccdc kulak tırmalayıcı bir kahkahası vardı. Benedict onun yanından elleriyle kulaklarını kapatarak kaçan yetişkin adamlar görmüştü. "Bak sana ne diyeceğim," diyerek annesini kandırmaya çalıştı. "Eğer Prudence Fcathcrington'u uzağımda tutarsan Penelope Feathcrington'la dans ederim."

" İşte bu olur," dedi annesi ikna olmuş bir şekilde ve ardından

Benedict'in yanından ayrıldı;

"Limonataların olduğu masanın yanında,* dedi Violer. "Cüce gibi giyinmiş, zavallı şey. Rengi yakışmış ama bir

41

dahaki sefere birisinin annesini terziye gitmeye ikna etme si gerekiyor. daha talihsiz bir kılık düşünemiyorum

"Belli ki daha dcnkızını görmemişsin,"diye mırıldandı Benedict.

Annesi hafifçe koluna vurdu. "Konuklarla alay etme!

"Ama bunu çok kolaylaştırıyorlar."

"Kız kardeşini bulmaya gidiyorum," dedi ve ona ihtar

.

içeren bir bakış fırlattı.

"Hangisini?"

"İçlerinde tek evlenmemiş olanı," dedi Violet "Kont Guelph o İskoç kızla ilgileniyor olabilir ama henüz lanmadılar."

Benedict sessizce Guclph'e şans diledi, zavallı herifin şansa ihtiyacı olacaktı.

"Penelope ile dans edeceğin için teşekkür ederim," dedi Violet iğneleyici bir ses tonuyla.

Annesine oldukça alaycı bir şekilde gülümsedi. İkisi de sözlerinin teşekkür değil hatırlatma amacı güttüğünü biliyordu.

Kollarını biraz sert bir tutum içinde kavuşturdu ve de-rin bir nefes alıp limonataların olduğu masaya doğru yola koyulmadan önce annesinin gidişini izledi. Annesini çil-gmca severdi ama kadın, iş çocuklarının sosyal hayattal gelince müdahaleci davranarak hata yapmaya eğilimliydi,

ve onun için Benedict'in bekâr olmasından daha rahat-sız edici olan tek durum, dansa kaldırılmamış asık surat lı bir genç kızın iç çekiydi. Sonuç olarak, Benedict balo salonunun dans pistinde çok fazla zaman geçirirdi, onunla evlenmeyi arzulayanlarla ama çoğunlukla kaçırılmış dansa kaldırılmayan kızlarla. ..

Bu ikisinden dansa kaldırıl mayan lan tercih ederdi . Po-

püler kızlar yüzeysel olmaya yatkın ve açık söylemek gerekirse biraz da sıkıcı oluyorlardı.

Ama annesinin her zaman Penelope Feathcrington'a karşı Özel bir zaafı vardı. Benedict kaslarını çattı. Bu onun Üçüncü sezonu muydu? Öyle olmalıydı. Ve görünürde hiçbir evlilik ihtimali yoktu. Ah, tabii ki. Görevini yapabiliirdi dc. Pncnlopc saygın kişiliği ve yeterli zekâsı ile iyi bir kızdı. Bir gün kendine bir eş bulacaktı. Bu eş o olmayabiliirdi tabii ki ve dürüst olmak gerekirse büyük olasılıkla onun tanıdığı biri bile olmayacaktı ama kesinlikle birini bulacaktı.

Benedict iç çekerek limonataların olduğu masaya doğru ilerlemeye başladı. O yumuşak ve tatlı brendiyi de içebilirdi ama birkaç dakikalığına bir bardak limonata da ona kendini iyi hissettirebilirdi.

"Bayan Featherington!" diye seslendi, Feathcringtonlar'ın iicii birden döndüğünde ürpermeye çalıştı. Yapmacık birtakım gülümsemelerden başka hiçbir şey olamayacağını bilerek ekledi. "Ah Penelope işte ordasm."

On adım öteden Penelope'nin gözleri ışıldadı ve Benedict, Penelope Featherington'ın ondan gerçekten hoşlandığını anımsadı. Doğrusu, eğer yetişkin bir adama bir gemiye atlayıp Avustralya'ya kaçmak isteğini kolaylıkla uyandıran zavallı ablalarıyla sürekli beraber dolaşmasaydı, o kadar da çaresiz değerlendirilmeyebilirdi.

Balo salonunun ucundan yankılanan uğultuları duyduğunda aralarındaki mesafe kapanmak üzereydi. Devam etmesi ve bu zorunlu dansı edip kurtulması gerektiğini biliyordu ama Tanrı ona yardım etti, merakım yenemedi ve arkasını döndü.

Arkasını döner dönmez kendini gördüğü en nefes keşi^ci kadınla karşı karşıya buldu.

Güzel olup olmadığını söyleyemezdi bile. Saçları ol dokça sıradan bir koyu sarı rengindeydi ve kafasına lamca bağlanmış maskesiyle yüzünün yarısını bile göre miyordu.

Ama kızda onu hipnotize eden bir şey vardı. Gülüşü , gözlerinin şekli, duruşu ve gülünç kostümler giymiş ccmiyct üyeleriyle dolu balo salonuna daha önce böy|e muhteşem bir manzarayı hiç görmemiş gibi bakınması... Parıldıyordu. Işık saçıyordu.

Bütününü göz alıcıydı ve Benedict aniden bunun çok mutlu görünmesinden kaynaklandığını fark etti. Bulunduğu yerden dolayı mutluydu, olduğu kişiden dolayı mutluydu.

Bendict'in zar zor hatırlayabildiği bir şekilde mutluy-

« ^ J /

du. İyi bir hayatı vardı, bu doğruydı, hatta belki harika bir hayat bile denebilirdi. Yedi harika kardeşi, sevgi dolu bir annesi ve çok sayıda arkadaşı vardı. Ama bu kadın... Bu kadın neşeyi biliyordu. ve Benedict onu,

Pcielope'yi unutmuştu bile. Ona birkaç adım yaklaşıp kadar kalabalığın arasında ilerledi. Benedict yoluna devam ederken hali hazırda kıza komplimanlar ve övgüler yağdıran üç bey tarafından mağlup edildi. Benedict onu ilgiyle izledi. Tanıyabileceği hiçbir kadına benzemiyordu.

Cilveli davranmıyordu. Hak ettiği övgüleri almayı bek-liyonnuş gibi de davranmıyordu. Utangaç da değildi, kıkırdamıyordu da, kurnaz, alaycı veya bir kadından bekle-

nebilcccck tavırlardan hiç biri onda yoktu.

Sadece gülümsüyordu. Daha doğrusu ışıldıyordu. Benedict bu iltifatların insana inanılmaz bir mutluluk getireceğini var sayıyordu ama bu kadar saf ve katıksız bir neşeyle davranan bir kadına hiç rastlamamıştı.

Bir adım ileri attı. Bu neşeyi o da tatmak istiyordu.

"Üzgünüm bayım ama hanımefendi bu dans için bana

söz vermişti," diye yalan söyledi.

I Maskesinin göz boşlukları iriccydi. Benedict kızın göz-, rinin epeyce açıldığını ardından da neşeyle kısıldığını gördü. Blöfünü görmesi için sessizce meydan okuyarak elini ona doğru uzattı.

Ama kız yalnızca gülümsemcklc yetindi. Derisini delip dosdoğru ruhuna işleyen kocaman, ışıltılı bir gülümsemeydi bu...

Elini elinin içine koydu ve Benedict o anda birden nefesini tuttuğunu fark etti

"Vals yapmaya iznin var mı?" diye mırıldandı dans pistine ulaştıklarında.

Kafasını salladı. "Ben dans etmem."

"Şaka yapıyorsun."

"Korkarım ki hiç etmedim. İşin doğrusu..." Öne eğildi ve

ışılıklı bir gülümsemeyle, "Nasıl dans edeceğimi bilmiyorum," dedi.

Benedict ona şaşkınlıkla baktı. Doğal bir zarafetle hareket ediyordu, üstelik hangi kibar ve kültürlü kadın dans etmeyi öğrenmeden bu yaşa kadar gelebilirdi ki?

"O halde yapacak tek bir şey var," diye mırıldandı. "Sana ben öğretmeliyim."

Kızın gözleri açıldı, dudakları aralandı ve aniden bir kahkaha koparıyordu.

"Bu kadar," diye sordu, ciddi görünmeye çalışarak. "Komik olan ne?"

Ona bakıp sırttı, eski bir okul arkadaşından beklenecek bir sırtıydı bu, baloya katılmış bir genç hanımefendiden değil. Gülümsemeye devam ederek, "Ben bile bir baloda dans dersleri verilmeyeceğini biliyorum," dedi, '-':

45

"Ne demek istediğini merak ettim," diye mırıldandı

"sen bile mi?

Hiçbir şey söylemedi.

"Önce üst eli nasıl tutacağını öğretmeliyim ve seni adımlanma ayak uydurmaya zorlamalıyım."

"Zorlamak mı?"

Ama bunu söylerken gülümsüyordu dolayısıyla Benedict buna alınmadığının farkındaydı. "Bu hazin durumun böylece sürmesine izin vermem hiç centilmence olmazdı

"Hazin mi dediniz?"

Benedict omuzlarını silkti. "Güzel bir kadının dans edememesi. bu doğaya karşı işlenmiş bir suçtur." "Eğer bana öğretmenize izin veririm..." "Eğer size öğretmeme izin verirseniz..."

"Eğer bana öğretmenize izin veririm, dersi nerede vereceksiniz?" Benedict çenesini kaldırdı ve odaya göz attı. Balo salonunda eğlenenlerin çoğunun kafalarını görmek hiç zor değildi, odadaki en uzun adam oydu. "Terasa çıkmalıyız" dedi sonunda. .

Terasa mı?" diye tekrar etti. "Çok kalabalık değil mi-dir?"

Ne de olsa ılık bir akşamdı. Benedict öne eğildi. "Özel teras değil."

"Sen özel teras mı dedin?" diye sordu. "Yalvarırım söyle, özel bir teras olduğunu nasıl bilebilirsin?"

Benedict şaşkınlık içinde gözlerine ona dikti. Onun kim olduğunu bilmiyor

olabilir miydi? Tüm Londra'nın

kim olduğunun farkında olmasını bekleyecek kadar kendini beğenmiş değildi. Yalnızca, o bir Bridgerton'du ve eğer birisi bir Bridgerton'la tanıştıysa bu genelde bir diğerini de

46

tanıyabileceği anlamına gelirdi. ve Londra'da bir Bridgerton veya diğeriyle yolu kesişmemiş hiç kimse olmadığından, Benedict genelde her yerde tanınırdı. Bu tanınma sırf "İki Numara" şeklinde olsa bile, diye düşündü kederlice.

"Soruma cevap vermedin" diye hatırlattı ona gizemli kadın.

"Özel teras hakkındakine mi?" Benedict kızın ellerini dudaklarına yaklaştırdı ve saf ipekten eldivenlerini öptü. "Sadece kendime özgü yöntemlerim var diyelim."

Kız kararsız görünüyordu, bu yüzden Benedict onu parmaklarından çekerek kendine yaklaştırdı. Aralarındaki mesafe bir öpücük mesafesi kadar yakın görünüyordu. "Gel." dedi. "Dans et benimle."

Kız bir adım ileri attı ve Benedict o zaman hayatının

sonsuzuna dek değiştiğini anladı.

Salona ilk girdiğinde onu görmemişti ama havadaki büyüyü hissetmişti ve Benedict önünde adeta çocuk masallarındaki büyüleyici prens gibi belirdiğinde her nasılsa bı baloya gizlice sokulma sebebinin o olduğunu biliyordu.

Uzun boyluydu ve görebildiği kadarıyla, alaycı ve gülümseyen dudaklarıyla, henüz yeni tüylenmeye başlanmış teniyle yüzü çok yakışıklıydı. Saçı koyu, parlak kahverengiydi ve titreyen mum ışığı da saçma ürkek bir kızılık veriyordu.

Bununla birlikte, insanlar onu tanıyor gibi görünüyorlardı. Sophie o yer değiştirdiğinde diğer konukların onun arkasından gittiğini fark etti. Ve o denli küstahça bir plan söyleyip dans için kendisi üzerinde hak iddia ettiğinde, diğer adam saygıda kusur etmemiş ve hemen geri çekilmişti.

Yakışıklıydı, güçlüydü ve bu tek gece için onundu. Saat gece yarısına geldiğinde, onarmak, yıkamak ve

Arianne'nin isteklerini yerine getirmek gibi angaryalarla dolu hayatına dönmek zorundaydı. Bu çarpıcı büyümlü gece-veya ve aşkı istemekte çok mu haksızdı?

Bir prenses gibi hissediyordu, pervasız bir prenses gibi... ve dolayısıyla Benedict kaldırdığında dini ona vermişti. Bitiren bu gecenin bir yalan olduğunu, bir asilz

Kontcs'in hizmetçisi olduğunu, kıyafetinin ödünç alınmış, ayakkabılarının resmen çalıntı olduğunu bilmesine rağmen ayakları yerden kesilirken bunların hiçbirinin öncmi yoktu.

En azından birkaç saatliğine Sophie bu beyefendi kendi

eşi olabilirmiş ve o andan itibaren hayatı sonsuza dek de-/

ğışebilirmiş gibi davranabilirdi. Bu hayalden başka bir şey değildi ama bir hayale kapıl- |

mavalı çok uzun zaman olmuştu.

Bütün kaygılarını defetti ve Bcnedict'in onu balo salonundan götürmesine izin verdi. Titreşen kalabalığa el sallarken bile hızlı hızlı yürüyordu ve Sophie kendini onun arkası sıra sekerek gülerken buldu.

"Neden?" dedi, balo salonunun dışındaki hole ulaştıklarından bir anlığına duraksayarak. "Sürekli bana gülüyor-muşsun gibi geliyor?"

Sophie tekrar güldü, buna engel olamıyordu. "Mutluyum," dedi çaresizce omuzlarını silkerek. "Burada olmaktan çok mutluyum yalnızca."

"Peki neden? Böyle bir balo senin gibi biri için çok sıradan olmalı."

Sophie sırtıttı. Eğer onu cemiyetin bir üyesi ve düzinelerce baloya ve partiye katılmış bir genç kız sandıysa, rolünü mükemmel yapıyor olmalıydı.

Benedict Sophie'nin dudaklarının kenarına dokundu. «Gülmeye devam ct," diye mırıldandı. "Gülmekten haşlanırım."

Elleri Sophie'nin belini buldu ve onu kendine doğru çekti. Vücutları arasında hatırı sayılır bir mesafe vardı ama gitgide artan yaklaşma Sophie'yi nefessiz bırakıyordu,

"Gülümsemi izlemeyi seviyorum," dedi Benedict. Sözleri yumuşak ve baştan çıkarıcıydı, sesinde tuhaf bir boğukluk vardı ve Sophie neredeyse sadece bu gecelik bir kadın olduğuna değil de, onun dediklerinde samimi olduğuna inanacaktı.

Ama cevap veremeden önce, aniden koridorun aşağısından itham edici bir ses yükseldi. "İşte buradasın."

Sophie'nin yüreği ağzına geldi. Yakalanmıştı. Sokağa atılacaktı ve büyük ihtimalle yarın Araminta'nın ayakkabılarını çalmaktan hapsi boylayacaktı.

Sesi gelen adam yanına ulaştı ve onun gizemli beyefendisine, "Annem her yerde seni arıyor. Penelope ile dans etmeden tüymüşsün, senin yerine ben dans etmek zorunda kaldım," dedi.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı genç adam.

Bu özür yeni gelen adam için pek yeterliymiş gibi görünmüyordu çünkü, "Eğer partiden kaçıp beni bu bir araba dolusu dişi şeytanla baş başa bırakırsan yemin ederim öldüğüm güne kadar senden intikam alırım," derken suratını epeyce asmıştı.

"Bu almaya razı olacağım bir risk," dedi Sophienin prensi.

"Bak, Penelope ile ilgili olayda sent kurtardım," diye homurdandı diğer adam. "Orada olduğum için çok şanslıydın, Sen dönüp gittiğinde zavallı kızın kalbi paramparça oldu?"

49

Sophie'nin beyefendisi utanmayı bilecek kadar zarıftı "Korkarım bazı şeyler kaçınılmaz."

Sophie bir ona bir diğerine baktı. Yarım maskelerin altından bile kardeş oldukları açıkça belli oluyordu ve

Sophie zihninde çakan bir şimşekle onların Bridgerton kardeşler olduklarını ve burasının da onların evi olduğunu farketti.

Ah, aman Tanrını, ona özel terası nasıl bilebildiğini sorarak kendisini tam bir budala durumuna düşürmüştü.

Ama kardeşlerden hangisiydi o? Benedict. Benedict ol-mahydı. Sophie bir keresinde, tamamını Bridgerton kardeşleri ayn ayrı anlatmaya tahsis ettiği bir makale yazan Leydi Whisledown'a sessiz bir teşekkür gönderdi. O an Bcndict'in en uzunları olmasıyla ayırt edildiğini hatırladı. Kalbini pek çok kez yerinden oynatan adam... Sophie

aniden, adamın oldukça dikkatli bir şekilde kendine bakan kardeşinin on santim yukarısında durduğunu fark etti.

"Neden kaçtığını anlıyorum," dedi Colin. (Colin olmalıydı; kesinlikle henüz on dört yaşında olan Gregory değildi, Anthony evliydi yani Bcndict'in partiden kaçıp, onu. kızları yalnız başına def etmek zorunda bırakacağından endişe etmezdi.) Dalın sonra Colin Benedict'c kurnaz bir ifâdeyle baktı. " Bir takdim rica edebilir miyim?"

Benedict kaşını kaldırdı. " Elinden gelenin en iyisini deneyebilirsin ama başarılı olacağından şüpheliyim. Henüz ben dc ismini öğrenmedim."

"Sormadınız ki." Sophie bunu söylemekten kendini alamadı.

"Sorsaydım söyler miydin?" "Bir şeyler söyledim," diye cevap verdi. "Ama gerçeği söylemezdin."

Sophie kafasını salladı. "Bu gerçeklerin gecesi değil." "En sevdiğim gece tarzı," dedi Colin keyifli bir sesle. "Senin olman gereken bir yer yok mu?" diye sordu Benedict. -

Colin kafasını iki yana salladı. "Eminim annem balo salonunda olmamı tercih eder ama bu kati bir zorunluluk

I değil."

"Zorunluluk," diye cevap verdi Benedict. Sophie boğazında fokurdayan bir kıkırdama hissetti. "Tamam o lialde." Colin derin bir iç çekti. "Ben gideyim."

"Mükemmel," dedi Benedict: "Yalnız başıma, gözü dönmüş kurtlara göğüs ge diye

sordu Sophie.

"Makbul genç hanımlar," diye açıkladı Colin. u Birsürü gözü dönmüş kurt, yani pek çoğu öyle. Sözüm meclisten dışarı tabii ki."

Sophie gerçekten hiç de "makbul bir genç hanım" olmadığını belirtmemenin en iyisi olacağını düşündü. "Annemi..." diyerek başladı Colin. Benedict sızlandı.

"...sevgili ağabeyimin evlendiğini görmekten başka hiçbir şey mutlu edemez." Duraksadı ve dediklerini düşündü. " Beni evlenmiş olarak görmenin dışında."

"Seni evden göndermeye yarayacaksa..." dedi Benedict donuk bir sesle. Sophie bu kez kıkırdadı.

4 <

"Üstelik o çok daha yaşlı," diye devam etti Colin. "Dolayısıyla önce onu göndermeliyiz darağacına... yani önce

mihraba."

"Bu konuşma bir yere varacak mı?" diyerek homurdan-

3 "

dı Benedict.

pek: değil," diye itiraf etti Colin. "Ayrıca, bunu

nadiren yaparım."

Benedict Sophie'ye döndü. "Doğru söylüyor." "pekala," dedi Colin Sophieye abartılı kol hareketi yaparak "Zavallı, çilekeş anneciğime acıyıp sevgili

kardeşimi mihraba kadar kovalar mısınız?"

"henüz bir teklif gelmedi," dedi Sophie, ortama

ayak uydurmaya çalışarak "Ne kadar içtin?" diye homurdandı Benedict, "ben mi?" diye sordu Sophie. "Hâyir, o."

uHiç içmedim," dedi Colin neşeyle. "Ama böyle bir

cözümü ciddi ciddi düşünüyorum. Doğrusu bu akşamı

katlanılabilir kılacak tek şey içmek olabilir."

"eger içki tedariki seni benden uzak tutacaksa," dedi Benedict, "o zaman kesinlikle benim gecemi de

katlanılabilir kılacak tek şey içki."

Colin sırtıttı, kibarca selam verdi ve gitti. "Birbirlerini bu kadar seven iki kardeş görmek ne güze/." diye mırıldandı Sophie.

Henüz gözden kaybolan kardeşini çıkış kapısına kadar biraz tehditkâr bakışlarla izleyen Benedict dikkatini tekrar Sophie'ye verdi. "Buna sevgi mi diyorsun?"

Sophie birbirlerini sürekli tartaklayan ve bunu şaka olsun diye yapmayan Rosamund ve Posy'yi düşündü. "Evet," dedi Sophie kararlı bir şekilde. "Senin onun için canını vc-rcbileceğin apaçık ortada. ve onun da senin için."

"Sanırım haklısın." Benedict adeta abluka altına alın-mışçasma iç çekti, sonra bu havayı gülümseyerek dağıttı, kabul etmek bana ne kadar acı verse de." Duvara yaslandı kollarını kavuşturdu ve son derece düşünceli ve kibar

bir biçimde ona baktı. "Söyle bakalım, dedi. "Senin kar- __,deşlerin var mı? Sophie soruyu bir anlığına kafasında tarttı ve sonra ağ-

zından kesin bir "Hayır" çıktı.

Benedict'in kaşlarından biri meraklı bir şekilde mağrur bir yay gibi yukarı kalktı. "Bu sorunun ccvabına karar vermen neden bu kadar uzun sürdü çok merak ettim. Verilebilecek en kolay cevaplardan biri halbuki,1' dedi ve başını

hafifçe yana eğdi.

Sophie gözlerinden okunduğunu bildiği acıyı Benedict'in görmesini istemeyerek, bir an için uzaklara baktı. Her zaman bir aile istemişti. Hatta hayatta daha çok istediği hiçbir şey yoktu. Babası onu hiçbir zaman kızı olarak kabul etmemişti, yalnız kaldıklarında bile... Annesi ise onun doğumunda ölmüştü. Araminta ona bir baş bclasıymış gibi davranıyordu, Rosamund ve Posy ise ona asla bir kız kardeş gibi davranmamışlardı. Posy ara sıra arkadaşlık ediyordu ama o bile pek çok gün Sophie'den sadece elbisesini dikmesini, saçını yapmasını veya ayakkabılarını cilalamasını istiyordu.

Ve işin doğrusu Posy annesi ve kardeşinin yaptığı gibi eniretmeyip rica etse de, açıkçası Sophie'nin hayır deme seçeneği yoktu. "Ben tek çocuğum," dedi Sophie en sonunda.

"Ve konuyla ilgili söyleyeceklerinin hepsi bu," diye mırıldandı Benedict.

"Vc konuyla ilgili söyleyeceklerimin hepsi bu, diye onayladı Sophie.

"Çok güzel," diyerek güldü, haylaz erkeksi bir gülümsemeyle. "Sana ne sormaya iznim var?" "Aslında hiçbir

Şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Sanırım en sevdiğim rengin yeşil olduğunu söylemeye

ikna olabilirim ama bunun haricinde sann kimliğimle ilgili hiçbir ipucu vermemeliyim-"Bu sır perdesi neden ?v

"eğer bunu cevaplarsam," dedi Sophie gizemli yabancı rolüne uyum sağlayan esrarengiz bir gülümsemeyle, bütün sırlannu ortaya çıkarır, çıkarmaz mı?"

Benedict öne doğru hafifçe eğildi. "her zaman yeni sır. lar edinebilirsin."

Sophie geriye doğru bir adım attı. Bakışları hiddetlen, mişti ve Sophie hizmetçilerin arasında bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar çok konuşma duymuştu. Titrerken görünmeye çalıştığı kadar cesur değildi gerçekten. "Bütün

bu gece" dedi, "yeterince gizemli."

"O halde bana bir soru sor," dedi. "Benim sırlarım yoktur."

Sophie'nin gözleri kocaman oldu. "Hiç mi? Gerçekten mi? Herkesin bir sırrı yok mudur?"

"Benim yok. Hayatım korkunç biçimde sıradan."

"İşte buria inanmam çok zor."

"Ama doğru," dedi omuzlarını silkerek. "Hiç masum veya evli bir kadını baştan çıkarmadım, hiç kumar borcum yok ve ebeveynlerim birbirlerine kesinlikle sadıklardı."

Yani o bir piç değildi. Her nedense bu düşünce Sophie'nin boğazına keskin bir bıçak gibi saplandı. O meşru bir çocuk olduğu için değil tabii ki, ama daha çok, eğer Sophie'nin bir piç olduğunu bilirse onunla hiçbir zaman beraber olmayacağı, en azından saygın bir biçimde beraber olmayacağını bildiği için.

"Bana soru sormadın," diye hatırlattı Sophie'ye.

Sophie şaşkınlık içerisinde gözlerini kırıştırdı; Benedict'in ciddi olduğunu düşünmemişti. "T-tamam

54

diye kekeledi, hazırlıksız yakalanmıştı. "O halde en sevdi-

ğiniz renk nedir?

" Benedict sırtıttı. "Soru sorma hakkını bununla mı harcayacaksın?

'Yalnızca bir hakkım mı var?"

"Sen bana liç hak vermediğine göre son derece mantıklı" Daha sonra Benedict renk gözlerini kırıştırdı. "Bu arada cevabım mavi."

"Neden?"

"Neden mi?" diye tekrarladı.

"Evet neden? Okyanus yüzünden mi? Veya gökyüzü? Veya belki sadece hoşuna gittiği için mi?"

Benedict onu meraklı bir şekilde süzdü. Bu çok tuluaf bir soruydu, neden en sevdiği renk mavi? Diğer herkes maviyi yeterli bir cevap olarak kabul eder ve daha fazla üstünde durmazdı. Ama henüz adını bile bilmediği bu kadın ne'lerin ötesinde neden'lerle ilgilenerek çok derinlere dalıyordu.

"Sen ressam mısın?" diye sordu Benedict. Sophie kafasını iki yana salladı. ,

"Sadece merak ettim."

"Senin en sevdiğin renk neden yeşil?" Sophie iç çekti ve gözleri geçmişe duyduğu özlemle büyüdü. "Çimenler yüzünden seviyorum sanırını ve belki birde yapraklar. Ama daha çok çimenler. Yazın çıplak ayak üzerlerinde koştuğunda verdikleri his için. Bahçıvanlar

onları tırpanladıktan ve hatta budadıktan sonraki kokuları

• ♦ ««

İÇİN.

"Hissin ve kokunun renk ile ne alakası vardır ki?r "Hiç alakası yoktur sanırım. Ya da belki çok alakalıdır. Eskiden ben taşrada yaşıyordum ve..." Bir anda.sustu.

55

Ona bu kadarını bile anlatmak istememişti ama bu kadar masum bir gerçeği bilmesinin zararı yoktu.

"Ve orada daha mı mutluydun?" diye sordu sessizce.

Sophie kafasını salladı. Birden, belli belirsiz bir farkın dalığının telaşı dalgalandı derisinin üzerinden. Leydi Whist ledown Benedict Bridgerton'la yiyeysel sohbetler cılışında bır konuşma yapmamış olmalıydı çünkü onun kesinlikle Lodra'daki en zeki adam olduğundan hiç bahsetmemişi Bénédictin gezlerine baktığında Sophie, onun, ruhunun ta içini görebildiğine dair tuhaf bir duyguya kapılıyordu.

"O halde parkta dolaşmayı seviyor olmalısın," dedi Benedict.

"Evet." diye yalan söyledi Sophie. Parka gidecek zamanı olmazdı hiç. Araminta ona diğer hizmetçilere verdiği tek gün izni bile vermezdi.

"Birlikte bir gezintiye çıkmalıyız," dedi Benedict.

"Bana en sevdiğiniz rengin niçin mavi olduğunu hâlâ söylemediniz," diye hatırlatarak cevap vermekten kaçındı Sophie.

Benedict kafasını yavaşça yana eğdi ve gözlerini, Sophie'nin cevap vermekten kaçındığını fark ettiğini anlamasına yctecck kadar kıstı. "Bilemiyorum, belki senin gibi bana da özlediğim bir sevdeleri hatırlatıyordun Büyüdüğüm yer olan Kentin içinde, Aubrey Hall'da bir göl varı rengi her zaman maviden ziyade gri görünürdü."

"Muhtemelen gökyüzünün yansımasındandır," diye açıkladı Sophie.

"İşte tam olarak da bu yüzden çoğunlukla maviden çok gri görünürdün," dedi Benedict gülerek. "Belki özlediğim budur .. Mavi gökyüzü ve güneş ışığı."

"eger yağmur yağmasaydı," dedi Sophie gülümseyerek,

burası ingiltere olmazdı '

"Bir kere italya'ya gitmiştim/' dedi Benedict. "Güneş hep parlıyordu

"Kulağa cennet gibi geliyor."

"Öyle sanıyorsun," dedi Benedict, "ama kendimi yağmurlu günleri

özlerken buldum." "Buna i nana ma m," dedi Sophie gülerek.

"Hayatımın yarısını pencereden yağmuru seyrederek ve homurdanarak

geçirmişim gibi hissediyorum." «eğer yok olsaydı özlerdin." Sophie bir an düşüncelere daldı.

Hayatından yok olsalar özleyeceği şeyler var mıydı? Araminta'yi özlemezdi, bu

kesindi, Rosamund'u da özlemezdi. Muhtemelen Posv'yi

özlerdi, sabahları tavan arasındaki odasında güneşin parlamasını

kesinlikle özlerdi. Hizmetçilerin kahkahalarını ve şakalarını ve rahmetli

Kont'un piçi olduğunu hepsininbilmesine rağmen onu da ara sıra

eğlencelerinedâhil etmelerini özlerdi.

Ama bunları hiçbir zaman özlemeyecekti... Bunları özleme fırsatı dahi

bulamayacaktı... Çünkü bir yere gittiği yoktu. Bu akşamdan sonra... Bu

şaşırtıcı, mükemmel, büyümlü akşamdan sonra... Her şey eskisi gibi

olacaktı.Eğer daha güçlü, daha cesur olsaydı, Penwood parkı yıllar

önce terk etmiş olacağını düşünüyordu,ama bu şekilde hayatı daha mı

farklı olurdu? Aramintayla yaşamayısevmiyor olabilirdi ama büyük

ihtimalle orayı terk etmek de kaderini değiştiremeyecekti.

mürebbiye olmak hoşuna gidebilirdi ve kesinlikle

bu iş için uygundu ama böyle işler referanssız çok

zor bulunurdu ve kuşkusuz Araminta da ona referans vermezdi.

Çok sessizsin," dedi Benedict yavaşça.

"Sadece düşünüyordum" "Ne düşünüyorsun?"

"Özleyeceklerim...vc özlemcycccklerim...kati bir biçimde

değişmesi gerektiğim düşündüğüm hayâtım hakkında

Benedict onu dikkatle süzdü. "Hayatında kati bir deği-şim olmasını mı bekliyorsun?"

Sophie kafasını iki yana salladı ve cevap verirken hü-z-nünü belli etmemeye çalışarak, "Hayır,"dedi.

Bcnedict'in sesi kısıldı ve neredeyse fısıldayarak "peki bunu istiyor musun?" diye sordu.

"Evet." diyerek iç çekti Sophie kendini durdurmak ye rinc. "Evet. kesinlikle

Benedict Sophie'nin ellerini tuttu ve dudaklarına gö-türdü. her birini nazikçe öptü. "O halde şu andan itibaren başlamalısınız," dedi. "Yarına değişmiş olmalısın."

"Ben bu gece değiştim," diye fısıldadı Sophie. "yarın gözden kaybolacağım."

Benedict onu elbisesinden kendine doğru çekti ve alnına yumuşacık, küçücük öpücükler kondurdu. "O zaman bütün bir ömrü bu geceye sığdırmalıyız."

Bu Yazar cemiyetin Bridgerton maskeli balosu için ne tarz kos-tümlér seçeceğini nefesini tutarak bekliyor.

Eloise Bridgerton'un Jean D'Arc kostiimii giymeyi planladığına ve Pcnötope Fcatherington'un üçüncii sezonu olduğu ve İrlan-dalı kuzenleriyle yaptığı geziden yeni döndüğü için cüce kostümü giyeceğine dair dedikodular var.

Bayan Posy Reifing, rahmetli Penwood Koniu'ııııı iivey kızı, denizkızı kostümü giymeyi planlıyormuş ki, bu Yazar kişisel olarak bu kostümü görmek için sabırsızlanıyor,diğer yandan ablası Bayan Rosamund Reiling kıyafeti hakkında ser verip sır vermiyonnuş.

Erkeklerle gelince, eğer bir Önceki maskeli baloyu göz bulundurursak, iri yapılılar VIII. Henry, daha ince olanlar büyük İskender kılığında ve bu işlerden bıkmış olanlar (gözde bekâr Bridgerton kardeşler bunlardan sayılabilir) kendileri gibi yani ortama uyum sağlamak için yalnızca yarım bir maske takarak kla-sik siyah takım giyineceklerdir.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 5 HAZİRAN 1815

Bölüm 3

"Dans et benimle." dedi Sophie düşünmeden. İlk defa sevinmişti. "Dans etmeyi bilmediğini sanıyordum." derken parmakların Sophie'nin kollarını sıkıca kavradı * "bana Öğüteceğini söylemiştin." Benedict onu uzun süre izledi. gözleri gözlerini deldi geçti. ardından elini tuttu ve, "Benimle gel," dedi. Onu arkası sıra sürüklerken, koridora doğru ilerlediler, merdivenlerden adeta uçarcasına çıktılar, ardından bir köşeyi döndüler ve Fransız kapısının önünde durdular. Benedict dövme demir kapı kolunu çevirdi ve kapıyı açtı, saksı çim çekleriyle ve iki şezlongla süslenmiş küçük özel teras tam karşılarında duruyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Sophie etrafa bakınırcasına. "Balo salonunun terasının tam üstünde." Kapıyı arkalarından kapattı. "Müziği duyamıyor musun?"

Sophie'nin tek duyabildiği bitmek bilmez konuşmaların uğultusuydu ama eğer kulak kesilirse orkestranın belli belirsiz ezgilerini de duyabiliyordu. "Handel," dedi Sophie keyifli bir gülümsemeyle. "Mürebbiyemin çok zengin bir müzik arşivi vardı." "Mürebbiyeni çok seviyorsun," dedi Benedict sakince. Müziğin ezgilerini mırıldanırken gözleri kapanmıştı ama Benedict'in sözlerini duyduğunda hayretler içinde kalarak gözlerini açtı. "Nereden bildin?"

"Taşrada daha mutlu olduğumu bildiğim gibi." Benedict uzandı ve genç kızın yanağına dokundu. Eldivenli parmaklarından biri çenesine ulaşana kadar cildinin üzerinde yavaşça gezindi. "Yüzünden okuyabiliyorum."

Sophie birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra geri çekildi. "Evet, doğru, malikânedeki herkesten çok onunla zaman geçirdim."

"Kulağa yalnız yetiştirilmişsin gibi geliyor," dedi Benedict sakince.

"«Bazen öyleydi." Sophie terasın ucuna doğru yürüdü ve kapkara geceyi seyrederken elleriyle yavaşça tırabzanlara tutundu. "Bazen öyle değildi." Sonra aniden arkasını döndü, gülümsemesi parlıyordu. Benedict Sophie'nin çocukluğuyla ilgili daha fazla bir şey söylemeyeceğini biliyordu.

"Sen yetiştirilirken hiç yalnız kalmamış olmalısın," dedi Sophie- "Çünkü çok kardeşin var." "Kim olduğumu biliyorsun," dedi Benedict. Sophie kafasını salladı. "İlk başta bilmiyordum." Benedict tırabzana doğru yürüdü ve kollarını kavuşturarak yaslandı. "Beni ele veren neydi?" "Doğrusu kardeşinizdi. Birbirinize çok benzi..." "Maskelerimize rağmen mi?"

"Maskelerinize rağmen," dedi Sophie anlayışlı bir gülümsemeyle. "Leydi Whistledown sizin hakkınızda sık sık yazıyor ve nasıl görüldüğünüz hakkında yorum yapma fırsatını da asla kaçırmıyor."

"Peki, kardeşlerden hangisi olduğumu biliyor mu-

sın?

"Benedict," diye cevap verdi Sophie. "Eğer Leydi Whistledown'un sizin kardeşlerden en uzun olduğunu yazdıkları doğruysa." "Dedektif gibisin."

Sophie Benedict'e utanarak baktı. "Sadece dedikodu

sayfasını okuyorum. Bu beni buradaki diğer insanlardan farklı kılmaz."

Benedict kimliğiyle ilgili başka bir ipucu verdiğinin farkında olup olmadığını merak ederek ona baktı. Eğer onu sadece Whistledown'un sayfalarından tanıyorsa, cemiyete

«

gireli çok olmamış olmalıydı veya belki dc cemiyetle hiç alakası olmamıştı. Her halükarda, annesinin onu tanıştırdığı genç kızlardan birisi değildi.

"Whistledown'dan benimle ilgili başka ne öğrendin?" diye sordu Benedict, gülümsemesi temkinli ve haylazdı.

"İltifat mı bekliyorsunuz?" diye sordu Sophie dudak-lannda belirsiz bir gülümsemeyle. "Bilmeniz gerekir ki Bridgertonlar onun iğneleyici kaleminden neredeyse hiç nasiplerini almazlar. Leydi Whistledown hemen liemen

her zaman ailenizden övgüyle bahseder." ■ "Ortalıkta onun kimliğiyle ilgili dolaşan söylentiler var," dedi Benedict. "Bazıları onun bir Bridgerton olduğunu söylüyor." "Peki öyle mi?"

Benedict omuzlarını silktilti. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama sen soruma cevap vermedin." "Hangi sorunuza?" "Whistledown'dan benimle ilgili neler öğrendin?" Sophie şaşırdı. "Gerçekten merak ediyor musun?" "Eğer seninle ilgili bir şey öğrenemeyeceksem, en azından senin benimle ilgili bildiklerini öğrenebilirim."

Sophie gülümsedi ve işaret parmağıyla çekici ve unutkan bir havayla alt dudağına dokundu. "Düşünelim o halde. Geçen ay Hyde Park'taki at yarışından aptal bir at kazanmışsın."

"Hiç de aptal değildi," dedi Benedict sırtarak. "Onun sayesinde yüz sterlin daha zenginim."

Sophie ona kurnaz bir bakış fırlattı. uAt yarışları çoğu zaman aptalcadır."

"Tam bir kadın gibi konuştun," diye mırıldandı Benedict. "Bence..."

"Zaten bildiğimi bana bir daha söyleme," diyerek Sophie'nin sözünü kesti.

62

bu Sophie'y» güldürdü.

"Başka ne biliyorsun?" diye sordu.

«thistledown'dan öğrendiklerim mi?" Parmağını ha-fifçe yanağına dokundurdu. "Bir keresinde kız kardeşinin bebeğim" kafasını kesmişsin."

"Evet, bâlâ bunu nasıl bildiğini anlamaya çalışıyorum,"

(jjyc mırıldandı Benedict.

"Belki dc Leydi Whistledown bir Bridgerton'dur."

"Mümkün değil," diye ekledi oldukça güçlü bir biçimde. "Bunun üstesinden gılecck kadar akıllı olmadığımızdan değil, aksine ailenin geri kalanı bunu çözmeyerekçok

* e«*

akıllıca davranıyor."

Sophie buna kahkahalarla güldü ve Benedict onun kimliği ile ilgili ufacık bir ipucu daha verdiğinin farkında olup olmadığını merak ederek süzdü onu. Leydi Whistledown bebeklerin giyotinle talihsiz karşılaşmalarını iki sene önce ilk makalelerinden birinde yazmıştı. Şu an pek çok insan ülkenin her yerine dağıtılan dedikodu bölümünü okuyabiliyordu ama başlangıçta Whistledown sadece Londralılar içindi.

Bu da demektir ki bu gizemli bayan iki sene önce kadar Londra'daydı. Ama buna rağmen Colin'le tanışana kadar onun kim olduğunu anlamamıştı.

Londra'daydı ama cemiyetin içinde değildi belki aile-sinin en genciydi ve ablaları whistlclown'u okuyordu.

Bu onun kim olduğunu anlamak için yeterli değildi ama gene de bir başlangıçtı.

Başka ne biliyorsun?" diye sordu, dikkatsizce birşey-1er daha açık etmesi isteğiyle.

Sophie kıkır kıkır güldü, belli ki çok eğleniyordu "is-

min ciddi olarak bir genç kızla anılmamış ve annen ev-lenmen konusunda büyük çaresizlik içindeymiş."

"baskı kardeşim gidince ve kendine bir eş bulunca biraz azaldı."

"kont mu?"

Benedict Kafasını salladı.

Leydi Whistledown onun hakkında da birşeyler yazdı."

önemli detaylar yazmış.Yine de. " Sophie'yc doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bütün gerçeklerden bahsetmemiş."

"Sahi mi?" diye sordu Sophie büyük bir ilgiyle. "Neleri atlamış?"

Benedict kafasını bir sağa bir sola salladı. " Sen bana adını bile bağışlamazkıcı ben sana

kardeşimin flört döneminin sırlarını açıklamayacağım." Sophie bu durum karşısında öfkeleni. "Neden Leydi Whistledown bu konuda..."

"Leydi W'histledown." diye sözünü kesti Benedict hafif alaycı bir gülümsemeyle, "Londra'da

ohıp biten her şeyden haberdar değil," dedi. "Çoğundan haberdar görünüyor" "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Benedict dalgınlıkla.. "Ben aynı fikirde değilim. Mesela,

eğer Lcvdi Whistledown burada terasta olsaydı senin kimliğin, bilemezdi dive

Maskenin altında gözleri büyüdü. Bunu fark eden Benedict sevindi.

Kollarını kavuşturdu. ' Doğru değil mi? »

Sophie kafasını salladı." ama şu an o kadar iyi gizlendim ki hiç kimse beni tanıyamaz."

Benedict tek kaşını kaldırdı. "Peki, eğer maskeni çıkarırsan? O zaman tanıyabilir mi seni?"

Sophie kendini tırazbandan geriye doğru itti ve tera-sın ortasına doğru bir iki adım attı. "Bunu cevaplamaya-

çağım

Benedict onu takip etti. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama yine de sormak istedim."

Sophie arkasını döndü. Onun sadece iki üç santim geride olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi. Kendisini takip ettiğini fark etmişti ama bu kadar yakınlaştığını düşünmemişti- Dudaklarını bir şeyler söylemek için kıpırdattı ama hayret verici bir şekilde söylenecek hiçbir şey bulamadı.

Tüm yapabildiği onu ve maskesinin altından kendisini dikkatle izleyen koyu renk gözlerini izlemek oldu. Konuşmak imkânsızdı. Nefes almak bile güçleşmişti. uHalâ benimle dans etmedin," dedi Benedict. Sophie kımıldamadı, onun büyük elleri kendi küçük ellerini kavrarken sadece olduğu yerde dikilmekle yetindi. Ona dokunduğu yerlerdeki derisi karıncalandı, etrafı şehvetli ve buğulu bir hava kapladı.

Sophie o an bunun tutku olduğunu anladı. Bu hizmetçiler konuşurken duyduğu bir şeydi. Bu hiçbir asil ve terbiyeli bayanın hakkında konuşmaması gereken şeydi.

Ama ben asil ve terbiyeli bir bayan değilim, diye düşündü meydan okurcasına. O bir piçti, bir asilzadenin evlatlığıydı. Cemiyet üyesi değildi ve hiçbir zaman olamazdı. Gerçekten kurallara uymak zorunda mıydı? .

Hiçbir zaman bir adamın metresi olmayacağına, dünyaya bir piç olarak onun kaderinin cezasını çekecek bir Çocuk getirmeyeceğine yemin etmişti. Ama asla bu denli küstahça bir şey planlamamıştı. Bu tek bir dans, tek bir gece, belki de tek bir öpücükten ibaret olacaktı.

65

itibarını mahvetmemeliydi ama zaten nasıl bir itibarı vardı ki? Yetkisi dışında cemiyetin dışındaydı. Ve rüya gibi tek bir gece arzuluyordu. Anyordu "Gezintiye gelmeyeceksin o halde?" diye mırıldandı

koyu renk gözleri heyecandan ve şehvetten parılıyordu.

Sophie bir kez daha ne düşündüğünü bildiğini

ederek kalasını salladı. Düşüncelerini bu kadar kolayca okuması Sophie'yi korkutmalıydı ama gecenin karanlık cazibesi içinde, saçın m toplanmamış tutamım dalgalandıran rüzgârla ve aşağıdan süzülüp gelen müzikle birlikte korkmak yerine heyecanlanıyordu. "Elimi nereye koym:

"Dans etmek istiyorum."

"Tam buraya, omzumun üstüne," dedi. "Hayır, sadece usulca bir dokunuş. İş re böyle."

"Çok sersem olduğumu düşünüyorsun olmalısın" dedi "Nasıl dans edildiğini bilmediğim için"

"İtiraf etmek gerekirse aslında çok cesur olduğumu düşünüyorum. Boşta olan eli Sophie'ninkini tuttu ve yavaşça havaya kaldırdı. "Tanıdığım pek çok kadın tizgün veya ilgilenmiyor numarası yapardı."

Onu nefessiz bırakacağını bildiği halde kafasını kaldırdı

ve gözlerine baktı. uılgısız numarası yapacak kadar rol yapma yeteneğim yok," diye itiraf etti. Belindeki el sıkdaşn.

"Müziği dinle," dedi Benedict boğuk bir sesle. "Yükselişini ve düşüşünü hissediyor musun?" Sophie kafasını salladı.

"Daha dikkatli dinle," diye fısıldadı, dudakları kulağına yaklaşırcn. "Bir, iki, üç. Bir, iki, üç"

'Sophic gözlerini yumdu ve bir şekilde, duyduğu sadece müziği/ı yumuşak ezgileri oluncaya kadar aşağıdaki misa-

66

firlerin bitmez tükenmez dırdırlarını kulak arkası etmeyi başardı

nefcsi yavaşladı ve birden kendini orkestra eşliğinde süzülürken buldu, kafası Bcndict'in usulca verdiği tali-matlarla bir öne bir arkaya sallanıyordu. "Bir, iki, üç. Bir, iki, üç" "Hissediyorum," diye fısıldadı Sophie. Benedict gülümsedi. Bunu nasıl anladığından emin değildi. gözleri hâlâ kapalıydı. Ama gülümsemeyi hissetmiş-

ti nefesinden anlamıştı.

"Güzel," dedi Benedict. "Şimdi ayaklarımı izle ve seni yönetmeme izin ver," Sophie gözlerini açtı ve aşağıya baktı. "Bir, iki, üç. Bir,

iki, üç

Tereddütlü bir şekilde onunla beraber adım attı...tam

ayağının iistiinc.

"Ah! Çok özür dilerim!" dedi. "Kız kardeşlerim çok daha kötüydüler," dedi. "Pes etme."

Sophie tekrar denedi ve birden ayağını doğru yere bastı. Şaşırmıştı. "Bu harika!" "Yukarı bak" diye nazıkçe emir verdi Benedict. "Ama o zaman sendelerim."

"Scndclmczsin," dedi Benedict. "Sendelemene izin vermem. Gözlerimin içine bak"

Sophie dediğini yaptı ve o an gözleri gözlerine kilitlendi ve içinde bir şeyler kıpırdadı. Sophie bir daha gözlerini ondan ayıramadı. Benedict onu terasın etrafından yuvar-laklar ve sp

döndürüyordu, önce yavaş yavaş ardından hızlanarak, ta ki Sophie nefessiz kalana ve ser-scmlaycnc kadar.

67

bütün bu süre içinde Sophie'nin gözleri Benedict'inkilere

^

kilitliydi.

Nc hissediyorsun?" diye sordu Benedict. "Her şeyi," diye cevap verdi Sophie gülerek. "Ne duyuyorsun?"

"Müziği." Gözleri heyecan içinde büyüdü. "Müziği daha önce hiç duymadığımı gibi duyuyorum."

Benedict'in elleri kasıldı ve aralarındaki mesafe birkaç santim azaldı. "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Sophie sendeledi ama gözlerini onunkilerden asla ayır-madı. "Ruhumu" diye fısıldadı. "Gerçek ruhumu görüyorum."

Benedict dansetmeyi bıraktı. "Ne dedin?" diye fısılda-

Sophie cevap vermedi. An o kadar yoğun, o kadar anlamlıydı ki bunu mahvetmekten korkuyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Bu anın daha da güzel olacağından korkuyordu, böylece gece yarısı her şey gerçeğe döndüğünde daha çok üzülürdü.

Böyle birandan sonra Araminta'nın ayakkabılarını cilalamaya nasıl dönecekti?

"Ne dediğini biliyorum," dedi Benedict boğuk bir sesle. "Seniduydum ve..."

"Hiçbir şey söyleme," diyerek sözünü kesti Sophie. Ona, aynı şeyi hissettiğini söylemesini istemiyordu, bu adamın ebediyen burnunda tütmesine sebep olacak hiçbir

sev duymak istemiyordu.

Ama muhtemelen bunun için çok geçti. Benedict onu acı verecek kadar uzun bir süre izledikten sonra, "Konuşmayacağım. Tek kelime etmeyeceğim, dedi Ve ardından, Sophie nefes alma fırsatı bile bulama-

68

dan Benedict'in dudaklarını kendininkilcrin üzerinde buldu oldukça nazik ve şefkatliydi...

Kasti bir yavaşlıkla Benedict dudaklarını onunkilcrin üzerinde gezdirdi, yalın sürtünme hissi Sophie'nin tüm vücudunu ürpertti ve heyecana boğdu.

Benedict dudaklarına dokundu ve Sophie bunu parmak uçlarına kadar hissetti. Bu olağandışı bir şekilde tuhaf...ve olağandışı bir şekilde harika. ..heyecan vericiydi.

Sonra sırtındaki el...vals sırasında onu kolayca yönlendiren el...onu kendine doğru çekmeye'başladı. Baskı yavaş ama kuvvetliydi ve bedenleri yakınlaştırdı Sophie ateşlendi, sonra aniden onun vücudunun kncdisininkiylc bir olduğunu hissedince tam manasıyla tutuştu.

Çok iri ve güçlü görünüyordu, Sophie onun kollarında kendini dünyanın en güzel kadınıymış gibi hissediyordu.

Biranda her şey mümkün göründü gözüne, hatta kölelikten ve kusurlarından kurtarılmış bir hayat bile.

Bcnedict'in dudakları ısrarcı bir şekilde aralandı ve diliyle Sophie'nin dudaklarının kenarını gıcıklatmaya başladı. Halâ vals pozisyonunda duran elleri Sophie'nin kolunu boylu boyunca okşadı ve sonra tekrar yukarı çıktı, ta ki ensesinde durana kadar. Daha sonra parmakları dağınık saçlarının arasında dolaşmaya başladı.

"Saçların ipek gibi," diye fısıldadı ve Sophie kıkırdadı çünkü Benedict eldiven takıyordu.

Benedict geri çekildi. "Neden gülüyorsun?" diye sordu neşeli bir ifadeyle.

"Saçlarımın neye benzediğini nasıl bilebilirsin? Eldiven takıyorsun."

Bcnedict'in yüzünde, Sophie'nin midesine kramplar sokan ve kalbini eriten, muzır ve erkeksi bir gülümseme belirdi. "Nasıl bildiğimi bilmiyorum," dedi, "ama biliyo-

69

rum." Gülümsemesi daha belirgin bir hale geldi ve ekledi.

"Ama emin olmak için belkide çıplak elle dokunsam daha iyi olur."

Elini Sophie ye uzattı. "Bu şerefi bana lütfeder misin?"

Sophie ne demek istediğini anlamadan önce birkaç sa-niye eline baktı. Titrek ve gergin bir nefes alarak bir adım geri attı ve iki elini dc onunkilere doğru götürdü. eldiven leri ellerinden tamamen çıkarabilene kadar, önce yavaşça her ikisinin parmak uçlarından tuttu ve narin kumaşı gev-şeterek hafifçe çekti.

Eldiven halâ parmaklarından sarkarken Sophie kafasını kaldırdı Benedict'in gözlerinde çok tuhaf bir ifade vardı Arzu...ve başka bir şev daha. Sanki ruhani bir şey.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı Benedict ve

ardından çıplak elleriyle yanağına dokundu, parmak uçları tenini, kulağının kenarındaki saçlara dokunana kadar hafifçe okşadı. Saçlarını nazikçe açtı. Topuzundan kurtulan saçları dalgalı bir şekilde aşağıya döküldü. Sophie Benedict'in işaret parmağına dolanmış altın rengi tutamdan gözlerini alamıyordu.

"Yanılmışım," diye mırıldandı Benedict. "Saçların ipekten dc yumuşak."

Sophie birden aynı şekilde ona dokunma arzusuyla doldu taşı ve elini Benedict'e uzattı. "Sıra bende, " dedi usulca.

Benedict'in gözleri parladı ve Sophie'nin yaptığı gibi parmaklarını gevşeterek onun eldivenlerini çıkarmaya başladı. Ama ardından onları çekip çıkarmak yerine

dudaklarını uzun eldivenlerin kenarına götürdü ve dirseğinin

yukarısına kadar kolunun iç tarafındaki hassas teniöptü. "İpekten

bile yumuşak," diye mırıldandı.Sophie diğer elini Benedict'in

omzunu tutmak için kullandı çünkü ayakta duracak takati kalmamıştı.

Benedict eldiveni çekti ve acı verici bir yavaşlıkla kolundan kaymasına izin verdi. Dudaklarının onun dirseğinin iç kısmına kadar ilerleyişini izledi. Daha sonra neredeyse öpmeyi bırakmadan yukarı baktı ve, "Bir süre burada kalmamın umarım sakıncası yoktur," dedi. " Sophie çaresiz bir şekilde kafasını salladı.

Benedict'in dili dudaklarından fırladı ve kolunun kıvrımlarında gezinmeye başladı. . "Aman Tanrım," diye inledi Sophie. -Bunun hoşuna gidebileceğini düşündüm," dedi. Sözcükleri adeta Sophie'nin tenini yakıyordu.

Sophie onu başıyla onayladı. Veya daha çok onaylamaya çalıştı. Ne yaptığının farkında değildi.

Benedict'in dudakları bileğinin iç kısmına ulaşana kadar kolundan aşağıya doğru inerek gezinmeye devam etti.

Son olarak avuç içlerine ulaşmadan önce burada birkaç saniyeliğine durdu.

"Kimsin sen?" diye sordu, kolunu bırakmadan sadece kafasını kaldırarak.

Sophie kafasını iki yana salladı. "Bilmeliyim"

"Söyleyemem." ve ardından Benedict'in hayır kelimesini cevap olarak kabul etmeyeceğini gördüğü zaman yalan söyledi ve ekledi. "Henüz"

Benedict Sophie'nin parmaklarından birini aldı ve nazikçe dudaklarına sürttü. "Yarın seni görmek istiyorum,"

dedi usulca. "Seni ziyaret etmek ve nerede yaşadığını görmek istiyorum."

Sophie tek kelime etmedi, ağlamamaya çalışarak sakın

Kalmaya gayret etti.

Ailenle tanışmak ve lanet olası köpeğini sevmek istiyoy-

rum, diye devam etti biraz kararsız bir şekilde. "ne demek

istediğimi anlıyor musun?"

Aşağıdan müzik ve konuşmalar duyulmaya devam edi-yordu ama terastaki tek ses nefes alıp verdiklerinde çıkan hırçın melodiki.

"Ben istiyorum ki..."Sesi fısıltıya dönüştü ve gözleri belli belirsiz şaşkın bir ifade oturdu, sanki ağzından çıkan ların doğruluğuna inanamıyormuş gibiydi. "Geleceğini isti-yorum. Senin her küçük parçanı istiyorum."

"Başka birşey söyleme," diye yalvardı ona Sophie. "Lü fen, bir kelime daha etme."

"O halde bana adını söyle. Seni yarın nasıl bulabilen ğimi söyle."

"Ben..." Ama sonra Sophie garip bir ses duydu, egzotik ve çınlayan bir ses. "Bu ses de ne?"

"Gonk sesi" diye cevap verdi Benedict. "Maskeleri cı~ karma zamanı geldi" Sophie panikledi. "Ne?"

"Gece varisi olmuş olmalı."

/ a

"Gccc yansı mı?" dedi Sophie nefesini tutarak.

Benedict onu başıyla onayladı. "Şimdi maskeni çıkarma zamanı."

Sophie'nin ellerinden biri, maskesini haşince derisine başarmak için, sanki bütün gücünü kullanırsa onu yüzüne yapıştırabilirmiş gibi, şakaklarına gitti.

"İyi misin?" diye sordu Benedict.

"Gitmeliyim," dedi Sophie birden ve ardından hiçbir şey söylemeden eteklerini toplayıp terastan koşarak uzaklaştı

"Bekle"

Bénédictin ona seslendiğini duydu.

Genç adam kollarını uzatarak onun elbisesini yakala-

72

mak için nafil bir girişimde bulunduğu sırada havanın dalgalanışı hissetti.

Ama Sophie hızlıydı.tam anlamıyla paniklcmişti vc

merdivenlerden cehennem ateşi topuklarını yakıyormuş hızlıca koşarak iniyordu. Bcndict'in kararlı bir takipçi olduğunu kanıtlayabilce-tahmin ederek balo salonuna daldı, ondan saklanması için tekşansı kalabalığın içine karışmaktı. Tek yapması gc-reken salonun karşısına geçmeyi başarmaktı, ondan sonra ın kapıdan çıkabilir ve evin dışında onu bekleyen faytona

kaçabilirdi.

Konuklar maskelerini çıkarıyorlardı. Parti boğuk kahyalarla dolup taşmıştı. Sophie itiyor, kakıyor, odanın karşısına geçene kadar yolda karşısına çıkan herkesi neredeyse dövüyordu. Arkasına dönüp hızlıca baktı. Benedict balo salonuna girmişti, kalabalığı tararken yüzünde dikkatli bir ifade vardı. Sophie'yi bulabilmiş gibi görünmüyordu henüz ama Sophie bulabileceğini biliyordu, gümüş rengi tuvaleti onu ele verebilirdi.

Sophie önündeki kişiye devam ediyordu. En azından bu kişilerin yarısı muhtemelen çok sarhoş olduklarından bir şey fark etmemişlerdi. "Affedersiniz," diye fısıldadı beyaz kumaşlara sarınmış Jules Caesar'ı dirseğiyle dürtürken. "Müsaade eder misiniz?" derken ise sesinde daha çok bir sızlanma vardı.

"Özür dilerim, ben..." Ardından kelimenin tam anlamıyla yüreği ağzına geldi çünkü kendini Araminta'yla yüz yüze bakarken buldu.

Veya daha doğrusu maskeden maskeye bakarken buldu. Sophie hâlâ maskeliydi. Ama eğer onun kim olduğunu anlayabilecek biri varsa, O Araminta Ve... "Oniine baksana," dedi Araminta mağrurca. Ve arın-

dan Sophie ağzı açık bakarken Kraliçe Elizabeth kılığın-daki kadın eteklerini savurdu ve uzaklaştı.

Araminta onu tanımamıştı! Eğer Sophie Benedict onu yakalamadan önce Bridgerton Malikâncisi'nden çıkmak için bu kadar istekli olmasa neşeli bir kahkaha patlatırdı Sophie Araminta'nın arkasından çaresizce baktı. Benedict onu görmüştü ve Sophie'nin yaptığından çok daha ustaca bir şekilde kalabalığı yarmaya başlamıştı. Duyulabilir bir yutkunma ve yenilenmiş bir enerjiyle, öbür kapıya rerek ileri atıldı.

Sophie arkasına sadece Benedict'in değnekli yaşlıca bir bayan tarafından oyalandığını görecektik kadar baktı, arın* dan Bayan Gibbons'ın söylediği gibi Pen wood faytonunun beklediği yere, binanın ön tarafına doğru koştu.

"Hadigidelim, hadi," diye çığınca bağırdı arabacıya. ve uzaklaştı.

Bölüm 4

Maskeli balo katılımcılarının birden fazlasının Bu Yazar'a bildirdiğine göre Benedict Bridgerton gümüş renk tuvaletli meçhul bir bayanla arkadaşlık ederken görülmüş.

Denemiş olsa bile, Bu Yazar gizemli bayanın kimliğini anlamakta tamamen yetersiz kalmıştır. Ve eğer Bu yazar gerçeği ortaya çıkaramazsa, bu bayanın kimliğinin gerçekten çok iyi saklanan bir sır olduğundan emin olabilirsiniz.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 7 HAZİRAN 1815

Gitmişti.

Benedict Bridgerton Malikâncisi'nin önündeki kaldırımda, sokağa bakakalmış bir halde dikiliyordu. Grosvenor

Meydanında dehşet bir fayton kalabalığı vardı. Bunlardan herhangi bir tanesinin içinde olabilirdi, Arnavut kaldırımın üzerinde trafikten sıyrılmayı bekleyerek duranlardan bir tanesinin içinde. Veya az önce karışıklığı atlatıp köşeyi dönen üç faytondan birinde de olabilirdi.

Her halükarda gitmişti.

75

Benedict'in. ayak parmağını değnegiyle sıkıştırarak ve partiye katılanların kıyafetleri hakkındaki fikrini bccan

etmekte ısrarcı olan Leydi Danbury'yi boğazlamasına ra-

mak kalmıştı. Ondan kurtulana kadar, gizemli kadını balo

salonunun yan kapısına doğru gözden kaybolmuştu bile.

Vc bu kadının Benedict'in onu tekrar görmesini sağ |, lamak gibi bir gayesi olmadığını biliyordu. Benedict oldukça ahlaksız bir küfür salladı. Annesinin onun karşısına çıkardığı hiçbir kadınla arasında. ki oldukça fazlalardı, bir kere bile o ve gümüşlü kadın arasında oluşan ruh yakıcı bağın aynısını hissetme, mişti. Onu ilk gördüğü andan itibaren - hayır, hatta onu görmeden önce sadece varlığını hissettiği andan itibaren „ ortam canlanmış, heyecan ve coşkuya boğulmuştu. Ve o da canlanmıştı, yıllardır hiç hissetmediği bir biçimde, sanki her şey aniden yenilenmiş, parıldamış, tutku ve hayallerle dolmuş gibi canlanmıştı. ve buna rağmen...

Benedict tekrar küfür etti ama bu sefer içinde biraz pişmanlık da vardı. Tüm olanlara rağmen gözlerinin rengini bile bilmiyordu. Kesinlikle kahverengi değillerdi. Bu kadarını biliyordu. Ama mumlarla aydınlatılmış gecenin bulanık ışığında gözlerinin mavi mi yoksa yeşil mi olduklarını anlayamamıştı. Ya da ela, belki de gri. ve her nedense bunu çok sinir bozucu buluyordu. Bu onu yiyip bitiriyor, midesine bir yanma ve açlık hissi sokuyordu.

Gözler ruhun aynasıdır derler. Eğer gerçekten rüyaları nın kadını bulduysa, nihayet birlikte bir aile ve gelecek hayal edebileceği kadını bulduysa, o halde Tanrı aşkına, gözlerinin rengini bilmeliydi. Onu bulmak kolay olmayacaktı. Bulunmayı istemeyen

birini bulmak her zaman zor olmuştur, üstelik o kimliğinin sır olduğunu açıkça belirtmişti.

Elindekiler sadece önemsiz ipuçlarıydı. Leydi Whistledown'un köşe yazılarıyla ilgili birkaç yorum vc...

Benedict sağ elinde hâlâ tuttuğu eldiven tekine baktı. Balo salonuna doğru koşarken onu elinde tuttuğunu neredeyse unutmuştu. Eldiveni yüzüne yaklaştırdı ve kokusunu içine çekti ama eldiven şaşırtıcı bir şekilde gizemli kadını gibi gülsuyu ve sabun kokmuyordu. Daha çok, sanki yıllardır tavan arasında bir sandıkta duruyormuş gibi küf kokuyordu.

Bu tuhaftı. Neden eski bir eldiven takmış olsun ki?

Sanki hareket onu bir şekilde geri getirebilir gibi eldiveni çevirdi ve işte o anda kenarındaki ufaklık dikişi fark etti.

SLG. Birisinin isminin baş harfleri.

Acaba onunkiler miydi?

Vc bir ailenin arması. Tanımadığı bir ailenin.

Ama belki annesi tanırırdı. Annesi böyle şeyleri her zaman bilirdi. Ve eğer armayı tanıyabilirce, SLG'nin kimin adının baş harfleri olduğunu bilme ihtimali dc vardı.

Benedict içindeki ilk umut ışığını hissetti. Onu bulabilirdi.

onu bulabilirdi ve onu kendisinin yapabilirdi. İşte-bu kadar basitti.

Sophie'nin sıradan; tekdüze hayatına dönmesi tam ya-rım saat sürdü. Elbise, parıltılı küpeler ve şık topuz gitmişti. Pırlantalı ayakkabılar muntazamca Araminta'nın dolabında yerlerini almışlardı, hizmetçinin dudaklarına sürmek için kullandığı ruj da Rosamund'un makyaj masasındaki yerine konmuştu. Maskeden kalan izleri çıkarmak

için cildine yaptığı masaj bile sadece beş dakikasını almıştı. Sophie her zaman vatmadan önce nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu: sade. yalın ve mütevazı, saçlar, tokayla yarım yamalak toplanmış, ayakları onu gecenin sogugundan koruyacak sıcak çorapların içine tıktırılmış. |

Gerçekte ne olduğunu görmek için geri dönmüştü. Bir hizmetçiden başka bir şey değildi. *Tek bir akşam için masal prensesi olduğuna dair bütün izler ortadan kaybolmuştu. Ve en üzücüsü de. masal prensi yok olmuştu. Benedict Bridgerton Whistledown'da okuduğu her şeydi. Yakışıklı, güçlü, nazik. O her genç kızın rüyaları, nı süslerdi, ama hayır diye düşündü üzgünce, onunkileri süslemiyordu. Onun gibi bir adam Kont'un cvlatlığıyla ev-lenmezdi. Bir hizmetçiyle kesinlikle cvlenmczdi. Ama bir geceliğine Benedict onun olmuştu. Sophie bunun yeterli l olduğunu düşünüyordu. Çocukluğundan beri sakladığı küçük oyuncak köpeği aldı. Onu, bunca senedir mutlu zamanlarını hatırlattığı için saklıyordu. Gencide şifonye-rinin üzerinde dururdu ama her nedense onu şimdi daha yakınında istiyordu. Yatağa gitti, küçük köpeği kolunun arasına sıkıstırdı ve yorganın altına kıvrıldı.

Ardından sessiz gözyaşları yastığına damlarken dudaklarını ısırarak gözlerini yumdu. Çok çok uzun bir gece

olacaktı

"Bunu tanıyabildin mi?"

Benedict Bridgerton, annesinin yanında, onun duvarları pembe ve krem rengi boyanmış, oldukça kadınsı odasında elinde gümüşlü kadınla arasındaki tek bağlantıyı tutarak oturuyordu. Violet Bridgerton eldiveni aldı ve ar-

mayı inceledi. Eldivene sadece bir saniye bakması hemen "Penwood" demesi için yeterli olmuştu. "Kont gibi mi?"

Violet başıyla onayladı. "G, Gunningworth için olmalı,

doğru hatırlıyorsam ünvan kısa bir süre önce aileden alın-

dı kont arkasından gelecek bir varis bırakmadan öldü.., altı ya da yedi sene olmuş olmalı. Ünvan uzaktan bir kuzene geçti." Daha sonra onaylamayan bir ifadeyle ckle-di Ve geçen gece Penelope Fcathcringtonla dans etmeyi unuttun. Senin yerine dans etmek için ağabeyin orada ol-duğu için şanslısın."

Benedict homurdandı ve annesinin paylaşmasını duymazdan gelmeye çalıştı. "SLG kim o lıaldc?"

Violct'in mavi gözleri kısıldı. "Neden bu kadar ilgileniyorsun ki?"

Benedict homurdanarak, "Zaten kendininkilere cevap almadan sadccc benimkilere cevap vereccğini düşünmüyordum," dedi.

Violet kadınsı bir homurdanma çıkardı. "Beni sandığından daha iyi tanıyorsun."

Benedict gözlerini devirmemek için kendini engellemeyi zar zor başardı.

"Bu eldivenler kime ait, Benedict?" diye sordu ve ardından Benedict soruyu onun isteğine göre yctcrincc hızlı ccvaplayamayınca ekledi. "Bana her şeyi anlatsan iyi edersin. Biliyorsun ki yakında bunu kendi yöntemlerimle öğrenirim ve sorular sormak zorunda kalmamam seni çok daha az utandıracaktır."

Benedict derin bir iç çekti. Ona hcr şeyi anlatmak zorunda kalacaktı. Ya da en azından neredeyse her şeyi. Ona annesiyle böyle detayları paylaşmaktan daha az kevf veren

79

çok az şey vardı Annesinin onun gerçekten evlenebileceği

her umuda kapılma ve buna sıkı sıkı bağlanma gibi bir

eğilimi vardı. Ama ufak bir seçeneği vardı.tabi eğer onu

bulmak istemiyorsa.

"geçen gece maskeli baloda birisiyle tanıştım " dedi en sonunda

Violet neşeyle ellerini çırpı. "Gerçekten mi?" "Penelope ile dans etmeyi unutmamın sebebi o." Violet neredeyse zevkten dört köşe olmuş bir biçim de baktı. "Kim? Penwood Kontu'nun kızlarından birimi** Sonra kaşlarını çattı. "Hayır, bu imkânsız. Onun kızı yok tu. Ama iki üvey kızı vardı." Tekrar kaşlarını çattı. "Yine de söylemeliyim, bu iki kızla tanışman...yani..." "Yani... N^?"

Nazik kelimeleri ararken Violet'in alını kırıştı. 'Yani, senin o iki kızdan biriyle ilgileneneğini tahmin edemezdim. Hepsi bu. Ama eğer ilgilendiysen,' diye ekledi, yüzü epey-ce aydınlanmıştı, 'o halde kesinlikle dul kontesi çaya davet etmeliyim. Şimdilik bunu yapabilirim.'

Benedict tam bir şey söyleyecekti ki annesinin yine kaşlarını çatmış görünce sustu. 'Şimdi ne oldu?' diye sordu.

'Ah, yok bir şey.' dedi Violet. 'Sadece.. 'Çıkar ağzındaki baklayı anne.' Violet belli belirsiz gülümsedi. 'Sadece dul kontesi pek sevmem. Onu her zaman oldukça soğuk ve hırslı bulmuştum*'

'Bazıları senin de hırslı olduğunu söyleyebilir, anne,'

dedi Benedict.

Violet surat astı. 'Tabii ki çocuklarımla mutlu ve doğru evlilikler yapmaları konusunda önemli hırslarım var ama

80

kızını sadece kont diye yetmiş yaşında bir adamla evlendiren annelerden değilim.

'Dul kontes böyle mi yaptı?' Benedict son zamanlarda mihraba yürümüş yetmiş yaşında hiçbir kont hatırlayamadı

'Hayır,' dedi Violet. 'Ama yapardı. Oysa ben...' diyor-gösterişli bir hareketle kendini överken Benedict ona .bir gülücük karşılık verdi.

'Eğer onlara mutluluk getirirsem çocuklarımla yoksul

insanlarla evlenmelerine müsaade ederdim.'

Benedict kaşını kaldırdı.

'Prensip sahibi ve çalışkan olmaları tabii ki,' diye açıkladı Violet. 'Kumarbazlara yer yok'

Benedict annesinin yüzüne gülmek istemedi, dolayısıyla bunun yerine ihtiyatlı bir şekilde mendiline doğru öksürdü.

'Ama sen benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin,' dedi Violet, oğluna yandan bir bakış atarak. 'Tabii ki olmalıyım,' dedi Benedict hemen. Violet sakince gülümsedi. 'Eğer sen kızlarından biriyle ilgilendiysen dul kontesle ilgili düşüncelerimi rafa kaldırıyorum.' Umutla Benedict'e baktı. 'Kızlarından biriyle ilgileniyor musun?' /

'Hiçbir şey bilmiyorum,' diye itiraf etti Benedict. 'İsmini öğrenemedim. Elimde sadece eldiveni var.'

Violet oğluna sert bir bakış attı. 'Eldivenini nasıl aldığını sormayacağım bile.' 'Sani temin ederim, her şey son derece masumdu.' Violet'in yüzünde aşırı derecede şüpheli bir ifade için oldukça fazla oğlum var,' diye fısıldadı.

"Baş harfler?" diye hatırlattı Benedict.

Violet eldiveni tekrar inceledi. "Oldukça eski," dedi Benedict onu başıyla onayladı. "Ben de öyle düşündüm Sanki bir süredir bir yerlerde saklanıyormuş gibi biraz küf kokuyor."" ' '

"Ve dikişler yıpranmış," diye yorum yaptı Violet.L'nin ne olduğunu bilmiyorum ama S pekâlâ Sarah'ın bas harfi olabilir. Rahmetli Kont'un ölen annesinin ismi. Ki eldive ' nin eskiliğini düşünürsek bu da oldukça mantıklı görünüyor

H

Benedict, "Dün gece bir hayaletle konuşmadığıma ol dukça eminim, sence eldiven kime aittir?" diye sormadan önce annesinin elindeki eldivene birkaç saniye gözlerini ayırmadan baktı.

"Hiçbir fikrim yok. Gunningworth ailesinden birine sanırım.**

"Nerede yaşadıklarını biliyor musun?" "Açıkçası Penwood Malikânesi'ndc," diye cevap verdi Violet "yeni kont onları henüz kapı dışarı etmedi. Nedenini bilmiyorum. Belki malikaneyi ellerinden alırsa onunla yaşamak isteyeceklerinden korkuyordur. Kendisiyle hiç tanışmadım."

"Peki biliyor musun..."

é •

"Penwood Park'ın nerede olduğunu mu?" diyerek sözünü kesti Violet. "Tabii ki biliyorum. Çok uzakta değil. Birkaç sokak ötede." Ona yolu tarif eder etmez Benedict bir an önce yola çıkma arzusuyla annesi daha lafını bitirmeden çoktan ayaklanmış ve çıkışa doğru ilerlemişti. "Ah, Benedict!" diye seslendi Violet, gülümsemesi neşe

doluydu.

*

Benedict arkasını döndü. "Efendim?"

"Kontes'in kızlarının adları Rosamund ve Posy. Belki

lazım olur

Rosamund ve Posy. İkisi dc tanıştığı kıza pek uyumu-

yordu ama o ne bilirdi ki? Belki tanıştığı insanlar da ona Benedictin uymadığını düşünüyorlardı. Topuklarının üzerindc döndii ve çıkmak için tekrar bir girişimde bu-lundu ama annesi onu başka bir "Ah, Benedict!" ile bir kez daha durdurdu.

Arkasını döndü. "Efendim anne?" dedi sıkın bir ses

le

"Bana neler olduğunu anlatırsın, değil mi?"

"Tabii ki anne"

'Yalan söylüyorsun," dedi Violet gülümseyerek, "ama seni affediyorum. Seni âşık görmek çok güzel."

"Ben âşık değil..."

"Peki, öyle olsun canım," dedi Violet el sallayarak.

Benedict cevap vermenin bir anlamı olmadığına karar verdi, dolayısıyla gözlerini devirmekten başka bir şey yapmadı. Odayı terk etti ve aceleyle evin dışına doğru ilerledi.

★★★

"Sophieeeeeeeeeec!"

Sophie'nin çenesi titredi. Araminta'nın sesi, sanki mümkünmüş gibi, her zamankinden daha sinirli geliyordu. Araminta ona karşı her zaman sinirliydi.

"Sophie! Tanrı'nın cezası, bu musibet kız hangi cehennemde?"

"Musibet kız işte burada," diye mırıldandı Sophie, parlattığı gümüş kaşığı yerine koyarken. Araminta, Rosamund ve Posy'nin hizmetçisi olarak günlük işler listesine parlatma eklememiş olmalıydı ama Araminta onu çok fazla çalıştırmaktan mutlak bir zevk alıyordu.

"Buradayım," diye seslendi, ayağa kalkıp koridora ilerai

lerken Tanrı bilir Araminta bu sefer neye kızmıştı. Sophie bir sağa bir sola bakındı. "Leydim?"

Araminta hışımla köşeyi döndü. Sağ eliyle tuttuğu . şeyi gösterirken "bu ne anlama geliyor?" diye tersledi genç kıızı

Sophie'nin gözleri Araminta'nın eline takıldı ve güç-lilikle de olsa korkudan nefesinin kesilmesini engcllteye bildi. Araminta Sophie'nin bir önceki gece ödünç aldığı ayakkabıları tutuyordu elinde. "Ne-ne demek istediğinizi anlamadım," diye kekeledi.

"Bu ayakkabılar yepyenydi. Yepyeni!" Sophie Araminta'nın bir cevap beklediğini anlayana kadar bir şey söylemeden dikildi. "himm, sorun nedir?"

"Şunlara bak!" diye cırladı Araminta, parmaklarıyla ayakkabıların topuklarından birini dürterken.

'Aşınmış Aşınmış! Nasıl böyle bir şey olabilir?" "Hiçbir fikrim yok leydim," dedi Sophie. "Belki..."

"Belkisi falan yok," dedi Araminta burnundan soluyarak. "Birisi ayakkabılarımı giymiş."

"Sizi temin ederim kimse ayakkabılarınızı giymedi" diye cevap verdi Sophie, sesinin sakın çıkmasına şaşırarak.

"Ayakkabılarınız konusunda ne kadar titiz olduğunuzu hepimiz biliyoruz."

Araminta şüpheli bir şekilde gözlerini kıstı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Sophie eğer Araminta sorma ihtiyacı hissettiyse o halde iğneleyici olma rolünü gerçekten çok iyi yaptığını düşündü ama yalan söyledi. "Tabii ki hayır, ben sadece ayakka-bılarınza çok iyi baktığınızı söylemek istedim. Çok uzun süre dayanıyorlar." Araminta hiçbir şey söylemedi, dolayısıyla Sophie ko-

nuşmaya devam etti. "Yani aslında bu kadar çok ayakkabı

satın almak zorunda değilsiniz."

Araminta'nın, herhangi bir insana ömür boyu yetebilcek kadar çok ayakkabısı vardı.

bu senin hatan!" diye gürledi Araminta.

Araminta'ya göre herşey Sophie'nin hatasıydı ama bu sefer gerçekten haklıydı. Dolayısıyla Sophie yutkundu vc, «bu konuyla ilgili ne yapmamı istersiniz, leydim?" diye sordu.

"Ayakkabılarımı kimin giydiğini bilmek istiyorum."

"Belki dolabınızda aşınmışlardır," dedi Sophie. "Belki en son giydiğinizde yanlışlıkla bir yere çarpmışsınızdır."

"Ben yanlışlıkla hiçbir şey yapmam," diye tersledi onu Araminta.

Sophie onun bu dediğini içinden onayladı. Araminta her konuda tedbirli bir kadındı. "Hizmetçilere sorabilirim," dedi Sophie. "Belki içlerinden biri bir şeyler biliyordur."

"Hizmetçiler dediğin koca bir aptal sürüsü," diye ccvap verdi Araminta. "Bildikleri fındıkkabuğunu doldurmaz."

Sophie Araminta'nın "Sen hariç" demesini bekledi ama tabii ki demedi. En sonunda Sophie, "Ayakkabıyı cilalamayı deneyebilirim, eminim aşınma izleriyle ilgili bir şeyler yapabiliriz," dedi.

"Topukları saten kaplı," dedi Araminta onu küçümseyen bir sesle. "Eğer bunu cilalamanın bir yolunu bulabî-lirsen seni Kumaş Bilimleri Krallık Akademisi'ne göndermeliyiz."

Sophie fena halde Kumaş Bilimleri Krallık Akademisi diye bir yer var mı diye sormak istedi ama Araminta'nın, bu denli sınırlı olmadığı zamanlarda bile, iyi bir espri anlayışı olmadığını biliyordu. Şu anda dalga geçmek felakete

85

davetiye çıkarabilirdi. "Ovmayı deneyebilirim dedi Sophie

yada fırçalamayı." -

"öylc yap." dedi Araminta. "Hazır o işi yaparken dc..."

Hay aksi. bürün kötü şeyler Araminta'nın" hazır o işi

yaparken dc" demesiyle başladı.

"... bütün ayakka bılarım ı cila la ya b i l i r s i n. " "Hepsini mi?" derken yutkundu Sophie. Ara min tânın ayakkabı koleksiyonunda en az seksen çift olmalıydı "Hepsini. Hazır o işi yaparken de..." Gene mi? "Leydi Penwood?"

.Ara m iura neyse ki vcrcccği emri yarıda kesti ve ne istediğini öğrenmek için döndü.

"Sizi görmek isteyen bir bey var," dedi, ona kırış kırış beyaz bir kâğıt uzatırken.

Araminta uşaktan kâğıdı aldı ve üzerindeki ismi okudu Gözleri büyüdü ve uşağa dönüp, "Çay-Ve kurabiyeler! En güzel gümüşler. Derhal," diye bağırmadan önce küçük bir çığlık attı.

Uşak, Sophie'yi meraklı gözlerle Ara m in ta'yı izler halde bırakarak aceleyle çıktı. "Benim bir yardımım olabilir mi?" diye sordu Sophie.

Araminta, ona bakarak iki kere göz kırptı, Sophie sanki onun varlığını unutmuş gibiydi. "Hayır," diye terslendi .Araminta. uSeninle uğraşamayacak kadar meşgulüm. Der-halyukan ok." Daha sonra Araminta ekledi. "Zaten senin

/ a

burada, aşağıda ne işin var ki?"

Sophie az önce çıktığı yemek salonuna doğru harekete geçti. uBenden gümüşleri parlat..."

~Senden ayakkabılarımla ilgilenmeni istedim," diye bağırdı Araminta.

"em-emredersiniz" dedi Sophie usulca. Araminta, Araminta'ya göre bile garip davranıyordu. "Ben sadccc

yerlerini yerleş,..". 'Hemen."

Sophie aceleyle merdivenlere yöneldi.

"Bekle."

Sophie döndü. "Efendim?" dedi kararsızca.

Araminta'nın dudakları sevimsiz bir hoşnutsuzlukla kasılmıştı. "Rosamund ve Posy'nin saçlarının dcrlı toplu olduğundan emin ol."

"Elbette."

"Sonra Rosamund'a seni benim dolabıma kilitlemesi konusunda talimat verebilirsin."

Sophie ona bakakaldı.

Soplie'dcn cidden kendi kendisinin dolaba kilitlenmesini mi emretmesini iste

"Anladın mı beni?"

Sophie buna evet demeyi başaramadı. Gerçekten çok aşağılayıcı bir durumla karşı karşıyaydı.

Araminta suratları birbirine iyice yaklaşıp kadar ona doğru yürüdü. "Soruma cevap vermedin," diye tısladı. "Anladın mı beni?"

Sophie zar zor kafasını salladı. Araminta her geçen gün, Sophie'ye duyduğu nefretin yoğunluğunu daha belirgin hale getirmiş gibi görünüyordu.

"Neden beni burada tutuyorsun?" diye fısıldadı Sophie, bunun üzerine daha iyi düşünme zamanı bulmadan Önce.

"Çünkü işe yaradığını düşünüyorum," dedi Araminta.

Sophie Araminta'nın ağır ağır odadan çıkışını izle-4 ve sonra aceleyle merdivenlere yöneldi. Rosamund ve °

Posy'nın saçları oldukça iyi görünüyordu, bu yüzden Sop-

hic iç çekti ve Posy'ye dönerek, "Beni dolaba kitle, çğır zahmet olmasa, ' dedi. Posy şaşırıldı. "Anlamadım?"

"Bunu Rösamund'dan isteme talimatı aldın ama ancak bu kadannı yapabildim."

Posy dikkatlice dolaba baktı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Annenin ayakkabılarını cilalamalıyım." Posy rahatsız bir şekilde yutkundu.

"üzgünüm",

"Ben de öyle," dedi Sophie iç çekerek. "Ben de öyle."

Bölüm 5

ve maskeli baloyla ilgili bir başka haber de, Bayan Posy Ralitiğ'in denizkızı kostümünün biraz talihsiz bir seçim olması konusunda ama Bu Yazar'a göre bu kostüm, baloya meyve sepeti olarak katılan (Philippa portakal, Prudence elma ve Bayan Feat-kriiQton da bir saikını i'izünü olarak) Bayan Feaiheringion ve iki geçkin kızının kostümleri kadar berbat değildi.

Ne yazık ki,üçü de pek iştah açıcı görünmüyordu.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 7 HAZİRAN İ815

Benedict bir eldivene kafasını takmasının hayatını nc hale getirdiğini düşünmeden duramıyordu. Leydi Pemwood'un oturma odasına yerleştiğinden beri, sessizce kendini eldivenin hâlâ orada olduğuna ikna ederek, defalarca ceketinin cebini kontrol etmişti, Benedict hiç huyu olmadığı halde gergindi. Geldiğinde dul kontese söylemeyi planladığı şeylerden emin değildi. Oysaki tam bir laf cambazıydı. muhakkak zamanı geldiğinde söyleyecek uygun bir şeyler bulurdu.

Ayaklarını yere vuruyor. şöminenin üzerindeki saate göz gezdiriyordu Uşağa kağıdı yaklaşık on beş dakika önce verniştii. bu da Leydi Penwood'un az sonra burada olacağı anlamına geliyordu, bütün cemiyetteki leydilerin konuklarını en az on beş dakika bekletmeleri gerektiği dair vasılı olmayan bir kural vardı, eğer aksi günlerin^ biriye bu yinüi dakika da olabilirdi.

Ne kadar aptalca bir kural, diye düşündü Benedict si nirli bir şekilde. Niye dünyanın geri kalanı da onun gibi dakik olmaya önem vermiyordu, bunu hiçbir zaman bile. mcyeckctiama... "Bay Bridgerton!"

Benedict kalasını kaldırdı. Kırk yaşlarında, oldukça çe kici, son derece şık sarışın bir hanım odaya süzüldü. Belirsiz bir şekilde tamdik görünüyordu. Tanıştırılmamış ol-salarda muhakkak pek çok kez aynı cemiyet toplantısında bulunmuşlardı.

"Siz Penwood Leydisi olmalısınız," diye mırıldandı Benedict. ayağa kalkıp onu nazikçe selamlarken.

Araminta, "Evet," diye cevap verdi kafasını nazikçe öne eğerek. "Bu ziyaretle bizi onurlandırmanıza pek memnun oldum. Tabii ki kızlanmı da ziyaretinizden haberdar ettim. Az sonra burada olurlar."

Benedict gülümsedi. Kontcs'in tam olarak böyle davranmasını bekliyordu. Başka türlü davransaydı çok şaşırdı. Evlenme çağında kızı olan hiçbir anne asla Bridgerton kardeşlerinden birini önemsemezlik etmezdi. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Benedict.

Araminta'nın alını hafifçe kırıştı. "O halde henüz onlarla tanışmadın?"

hay aksi. Şimdi Bcnedict'in neden orada olduğunu merakedecekti "Onlar hakkında çok güzel şeyler duydum,

diye uydurdu Benedict. Eğer Leydi Whistledown bunu yakalasaydı ki Leydi Whistledown her şeyi yakalıyor gibi görünüyordu, yakında şehrin her yerinde onun bir eş ara-dığı ve Kontes'in kızlarıyla ilgilendiği haberi konuşulurdu.

yoksa neden hiç tanışmadığı iki kadını ziyaret etsin ki?

Leydi Pcnwood'un gözlerinin içi güldü. "Rosamund'un

sezonun en güzel kızlarından biri olduğu düşünülüyor." peki ya Posy diye sordu Benedict biraz aksi bir şekilde

,Aramintanın alını buruştu. "Hımm, Posy de tatlıdır."

Benedict sevecen bir şekilde gülümsedi. "Posy ile tanış-

mak için sabırsızlanıyorum."

penwood İeydisi gözlerini kırptırdı, ardından şaşkınlı-ğını hafif ekşi bir gülümsemeyle kapattı. "Eminin Posydc sizinle tanışmaktan memnun olacaktır."

Bir hizmetçi süslü gümüş bir tepsiyle salona girdi ve ardından Penwood İeydisinin onayıyla tepsiyi masaya bıraktı: Hizmetçi gitmeden- önce, her nasılsa Kontes (Bencdict'c göre biraz sertçe), "Penwood kaşıkları nerede?" diye sordu.

Hizmetçi oldukça paniklemiş bir halde reverans yaptı ve ardından soruyu cevapladı. "Sophie yemek salonundaki gümüşleri parlatıyordu İeydim ama yukarı çıkmak zorunda..."

"Sus!" diyerek sözünü kesti Araminta hizmetçinin, kalıkların yerini soranın o olmasına rağmen. "Eminim Bay Bndgerton çay içmek için illa armalı kaşığa ihtiyaç -duya-cak kadar kibirli değildir."

tabii ki değilim," diye mırıldandı Benedict, bu konu-yu açmayı düşünmesi bile Leydi Pcnwood'un kendisinin

biraz fazla kibirli olabileceğini gösterdiğini düşünerek.

91

-Çık dışarı diye emretti Araminta hizmetçiye eljyfc

bir uzaklaştırma işareti yaparak. "Defoll

Hizmetçi aceleyle d.ışarı çıktı ve Araminta Benedict^ dönerek açıkladı. "En iyi gümüşlerimiz Penwood arma

sıyla işlenmiştir."

Benedict öne eğildi. "Gerçekten mi?" diye sordu ilgiy|c Bu eldivenin üzerindeki armanın gerçekten Pen wood lura ait olduğunu doğrulamak için harika bir yol olabilirdi. "Bridgerton Malikâncsi'nde bunun gibi hiçbir şey yok," dedi yalan söylemediğini umarak. "Görmeyi çok isterim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Penwood İeydisi gözleri ışıdayarak. "Zevk sahibi ve detaycı bir bey olduğunuzu biliyordum." Benedict gülümsedi.

"Bir tane getirmesi için yemek odasına birini yollamalı-yun. Tabii ki o musibet kızın işini doğru düzgün yaptığını tarz ederek." Dudaklarının kenarlarını son derece itici bir tavırla büzüştürünce Benedict Araminta'nın memnuniyetsizliğinin gerçekten içten olduğunu fark etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu nazikçe.

Araminta kafasını salladı ve küçümser bir edayla elini salladı. "İyi bir yardımcı bulmak çok zor. Eminim annende aynı şeyleri söylüyordur."

Annesi asla boylc şeyler söylemezdi ama bu muhtemelen bütün Bridgerton hizmetçilerine çok iyi muamele yapılmasından ve bunun için de kendilerini aileye adanmış olmalarından kaynaklanıyordu. Ama Benedict annesi de öyleymiş gibi onayladı.

"Bu günlerde Sophie'yi kapı dışarı edeceğim," dedi kontes burun kıvrarak. "H yapamıyor."

Benedict hiç görmediği Sophie'ye karşı belli belirsiz bir acıma hissetti. Ama istediği son şey Penwood lcydisiyle

hizmetçiler r üzerine bir tartışmaya girmekti ve bu nedenle

eliyle demliğı işaret ederek konuyu değıştirdi. "Yeterince

· — "

demlendiğini sanıyorum.

tabii tabii." Penwood leydisi kafasını kaldırdı ve gü-

lümsedi "Çayınızı nasıl alırsınız?" "sütlü ve şekersiz". Araminta çayını hazırlarken, Benedict aşağıya doğru ayak sesleri işitti ve kalbi hızla atmaya başladı. Her kontes'in kızlarından biri salona girebilir ve elbette onlardan biri bir gece önce tanıştığı kadın olabilirdi. Yüzü-nün tümünü görmediği bir gerçektir ama yaklaşık olarak ölçüsünü ve boyunu biliyordu. ve saçlarının uzun ve açık kumral olduğundan da oldukça emindi. Muhtemelen onu gördüğünde tanıyacaktı. Nasıl tanıyamazdı ki?

Ama iki genç kız salona girdiğinde, ikisinin de aklından çıkaramadığı kadın olmadığını hemen anladı. İçlerinden biri çok sarışındı ve ayrıca çok titiz ve oldukça yapmacık bir hali vardı. Tavrında neşe, gülüşünde haylazlık yoktu. Diğeriyctcrincc sevimliydi, ama çok tombuldu ve saçları da oldukça koyuydu.

Benedict hayal kırıklığına uğradığını belli etmemek için dinden gelenin en iyisini yaptı. Takdimler boyunca gülümsedi ve onlarla tanıştığına ne kadar memnun olduğuna dair zırvallıklar mırıldanırken centilmcncc her ikisinin de elini öptü. Sırf annesi açıkça öbürünü ileri sürdüğü için tombul olandan hoşlanmış gibi davrandı.

İçinden böyle annelerin anne olmayı hak etmediklerine karar verdi. Başka çocuklarınız var mı?" diye sordu Benedict

Penwood leydisine, takdimler bitince.

93

Araminta ona tuhaf bir bakış fırlattı, "lâbii ki hayır ol-saydı onları da sizle tanıştırdırdım."

"hâla derslikte olan çocuklarınız olabileceğini düşün- -düm" dedi Benedict. "Kont'la olan evliliğinizden" ^

Araminta kafasını iki yana salladı. "Penwood lordu »I benim çocuğumuz olmadı. Makamın Gunninworth aile sinde kılınması büyük talihsizlik."

Benedict Kontes'in Penwood soyunu devam ettirene diğini düşününce üzüntüden çok kızgınlık duyduğunu fak etmekten kendini alamadı. "Eşinizin hiç erkek veya kız kardeşi var mıydı?" diye sordu. Belki gizemli kadını Gunnimvorthlar'ın kuzeniydi.

Kontes Benedicti şüpheli bir bakış fırlattı. Benedict, bir öğleden sonra ziyaret için ne kadar uygun olmayan so-rulannı göz önünde bulundurursa bunu hak ettiğini kabul etmeli

"Belli ki," diye cevap verdi kontes, "makam aileden çıkacağına göre rahmetli kocamın hiç erkek kardeşi yoktu."

Benedict susması gerektiğini biliyordu ama bu kadında çok sinir bozucu bir şey vardı, bu yüzden sorularına devam etti. "Ondan önce ölen bir kardeşi olabilir."

"Olabilir ama yok."

Rosamund ve Posy karşılıklı atışmayı kafalarını tenis topu gibi bir o tarafa bir bu tarafa döndürerek büyük bir ilgiyle izliyorlardı.

"Peki ya kız kardeşi?" diye sordu Benedict. "Bunları sormamın tek nedeni çok kalabalık bir aileden gelmcm-dir." Rosamund ve Posy'yc döndü. "Sadece bir kardeşini olduğunu hayal edemiyorum, belki kızlarınızın onlara arkadaşlık edecek kuzenleri vardır."

Bunun bir açıklama olarak oldukça saçma olduğunu düşündü ama mecburdu.

s»;

"Bir kız kardeşi vardı," diye cevap verdi Kontes, kii-çüimscycn bir burun kıvrımayla. "Ama bir kız kurusu ola-rak yaşadı ve öldii. Çok inançlı bir kadındı," diye açıkladı, hayatını hayır işlerine adamayı seçmişti." Bū daha iyi bir açıklamaydı.

"Geçen geceki maskeli balonuzdan çok keyif aldırn," dedi Rosamund aniden.

Benedict ona şaşkınlık içinde baktı. Bu iki kız o kadar sessizdi ki Benedict konuşabildiklerini bile unutmuştu. »Aslında annemin balosuydu," diye cevap verdi.M Planlanmasında benim bir rolüm yoktu. Ama iltifatlarınızı iletirim"

"Lütfen iletin," dedi Rosamund. "Siz de balodan keyif aldınız mı Bay Bridgerton?"

Benedict cevap vermeden önce onu bir şiire izledi. Gözlerinde belirli bir bilgi almak istercesine sert bir bakış vardı. "Oldukça," dedi sonunda.

"Bilhassa bir hanımla çok iyi zaman geçirdiğinizi fark ettim," diye konuşmasını sürdürdü Rosamund.

Leydi Penwood hızlıca kafasını Benedict'e bakmak için çevirdi ama bir şey söylemedi. "Öyle mi?" diye mırıldandı Benedict. "Gümüş rengi bir elbise giyiyormuş," dedi Rosamund. "Kimdi o?"

"Gizemli bir bayan," dedi esrarengiz bir gülümsemeyle. Onun için dc gizemli olduğunu bilmelerine gerek yoktu. "Eminin bizimle ismini paylaşabilirsiniz," dedi Leydi

Penwood.

Benedict gülümsedi ve öylece durdu. Buradan daha fola bilgi alamayacaktı. "Korkarım gitmeliyim bayanlar," dedi nezaketle, tatlı bir reverans yaparak. Kaşıkları görmediniz," diye hatırlattı Leydi Penwood.

«Başka bir zaman." dedi Benedict. Annesinin Penwood armasını başka bir aileyle karıştırması pek mümkün değil di ve ayrıca katı ve kırılğan Penwood Kontesi'nin yanında biraz daha zaman geçirirse kusabilirdi. -her sev çok güzeldi," diye yalan söyledi.

J 4 V ^

"Gerçekten öyleydi," dedi Leydi Penwood onu kapıya geçirirken. "Kısa ama güzel."

Benedict tekrar gülümsemeye zahmet etmedi. Araminta Benedict Bridgerton'un arkasından kapanan ön kapının sesini duyduktan sonra, "Bu neydi şimdi?" dedi.

"Şey," dedi Posy, "belki..." "Sana sormadım," diye bağırdı Araminta. "Kime sordun o halde?" diye cevap verdi Posy beklenmedik bir ccsarede. "Belki beni uzaktan görmüştür," dedi Rosamund.

Ht ti

Ve...

"Seni uzaktan falan görmedi," diye bağırdı Araminta. Rosamund şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledi. Annesi onunla çok nadir olarak böyle tahammülsüz bir ses tonuyla konuşurdu.

Araminta devam etti. "Onun gümüş rengi elbiseli bir kadınla karıştırdığını sen söyledin." "Tam olarak 'karıştırmak' demedim..." "Böyle saçmalıklar için benimle tartışma. Karıştırmak ya da değil. Buraya senin için de gelmemiş," dedi Araminta hatırı sayılır bir alaycılıkla. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Bay Bridgerton..."

Tam cümlesini bitirecekti ki şeffaf perdeleri çekerken, cebinden bir şey çıkaran Bay Bridgerton'un kaldırımında dikildiğini gördü. "Ne yapıyor bu?" diye fısıldadı.

87

-Sanırım elindeki bir eldiven," dedi Posy yardım etmek

istercesine

"bu bir eldiven değ..." dedi Araminta istemsiz olarak çünkü Posy'nin söylediklerini sürekli bir şekilde yalanladı adet edinmişti. "Neden, bu bir eldiven..."

'bir eldiven gördüğümde anlayacağımı düşünüyorum," diye homurdandı Posy.

"Eldivenin nesine bakıyor?" dedi Rosamund kardeşini dışarı doğru dürterek.

"Eldivenin üstünde bir şey var," dedi Posy. "Belki bir nakışdır. Bizim de üzerinde Penwood armasının işlendiği bazı eldivenlerimiz var. Belki bu da onlar gibidir." Araminta bembeyaz oldu.

-İyi misin anne?" diye sordu Posy. "Epeyce solgun görünüyorsun"

"Buraya onu aramaya geldi," diye fısıldadı Araminta. "Kimi?" diye sordu Rosamund. '•Gümüş elbiseli kadını."

"O halde onu burada bulamayacak," diye cevapladı Posy. "Ben denizkızı, Rosa olduğuna göre. Ve tabii ki sen de Kraliçe Elizabethen."

"Ayakkabılar." Araminta'nın adeta nefesi kesildi. "Avak-kabılar."

"Hangi ayakkabılar?" diye sordu Rosamund. "Aşınmışlar. Biri ayakkabılarımı giymiş." Araminta'nın zaten inanılmayacak kadar solgun görünen suratı daha da beyazlaştı. "Oydu. Nasıl yaptı bunu? O olmalı." "Kim?" diy e sordu Rosamund. Anne iyi olduğuna emin misin?" diye tekrar sordu "Kendinde değilsin." Ama Araminta çoktan odayı Yetmişti bile.

97

"Aptal. aptal ayakkabı homurdandı Sophie

Araminta'nın eski ayakkabılarından birinin topuğunu

çalarken. "Bunu yıllardır giymedi bile." Ayakkabının burnunu

cilalamayı bitirdi ve onu yerine, temizcc sıralanmış

ayakkabıların yanına koydu. Ama bir diğerine uzan mad an

once dolabın kapısı çok kuvvetli bir şekilde duvara çar-

parak açıldı. Oyle büyük bir gürültüyle çarptı ki, Sophie

neredeyse şaşkınlıktan çığlık atacaktı.

"Aman Tanrım, korkuttunuz beni," dedi Araminta'ya

"Geldiğiniziduymadım ve..."

C r

"Eşyalarını topla," dedi Araminta alçak, gaddarca bı> sesle. "Güneş doğmadan bu evden gitmeni istiyorum."

Sophie'nin ayakkabıları cilalamak için kullandığı bez parçası elinden düştü. "Ne?" Adeta nefesi kesilmişti. "Neden?"

"Bir nedene ihtiyacım yar mı? İkimiz de biliyoruz ki senin bakımın için aldığım para yaklaşık bir sene önce kesildi. Bu kadar yeter, seni daha fazla burada istemiyorum." 'Ama nereye giderim?"

Araminta çirkin bir şekilde gözlerini kıstı. "Bu benim sorunum değil, öyle değil mi?" "Ama..."

"Yirmi yaşındasın. Ne yapacağını bilecek kadar büyüksün. Seni daha fazla şımartmayacağım"

"Siz beni hiç şımartmadınız ki," dedi Sophie yumuşak bir sesle. "Bana cevap vermeye kalkma." "Neden ki?" diye cevap verdi Sophie, sesi yükselmışti. "Kaybedecek neyim var? Zaten beni evden atıyorsunuz."

"Bana biraz saygılı davranabilirsin," dedi Araminta, onu diz çöker halde tutmak için Sophie'nin eteğine basarak.

kalbimdeki iyilikle seni scncırcce giydirdiğimi ve evimde barındırdığımı göz önünde bulundurmalısın." siz kalbin izdeki iyilikle hiçbir şey yapmazsınız." Sop-hie eteğini çekmeye çalıştı ama etek Araminta'nın topu-nun altına iyice sıkışmıştı. "Gerçekten de beni neden tuttunuz?

Araminta bir kahkaha attı. "Normal bir hizmetçiden daha ucuza geliyorsun ve sana emir vermek hoşuma gi-

diyordu

Sophie Araminta'nın fiili kölesi olmaktan nefret cdi-yordu ama en azından Penwood Malikânesi eviydi. Bayan Gibbons arkadaşışydı ve Posy genelde sevimliydi ama dün-nın gcricalanı...neydi...oldukça korkutucuydu. Nere-ye gidebilirdi? Ne yapabilirdi? Nasıl gcçinebilirdi?

"Neden şimdi?" diye sordu Sophie. Araminta omuzlarını silkti. "Artık işime yaramıyorsun."

Sophie az önce parlattığı uzun ayakkabı sırasına baktı.

"Yaramıyor muyum?"

//

Araminta ayakkabısının sivri topuğunu Sophie'nin eteğinin kumaşını yırtсын diye sertçe bastırdı. "Geçen gccc baloya gittin, değil mi?" Sophie kanın yüzüne sıçradığını hissetti. Araminta'nın gerçeği gözlerinden okuduğunu biliyordu. uHa-hayır," diye yalan söyledi. "Nasıl gidcbil..." "Nasıl gittiğini bilmiyorum ama orada olduğunu biliyorum." Araminta ayakkabıları tekmeleyerek Sophie'nin yanına attı. "Giy şunları."

"Giy şunları dedim." Araminta bir çılgılık attı. "Rosamund ve Posy'nin ayaklarının çok büyük olduğunu biliyorum. Geçen gece ayakkabılarımı giyebilecek olan tek 8Ş sensin."

siz bundan benim baloya gittiğini sonucunu mu çıkardınız diye sordu Sophie, sesi panik içinde ve nefes nefese çıkıyordu, "Giv şu ayakkabıları Sophie"

Sophie Araminta nm dediğini yaptı. Tabii ki ona tam oldular. r

"Sınırınıaştın," dedi Araminta alçak bir sesle. "seni yıllar önce bu dünyadaki yerini unutmaman konuşup j uyarmıştım. Sen bir piçsin, bir evlatlıksın, bir...." "Piçin ne olduğunu biliyorum," dedi Sophie aniden Araminta sessizce Sophie'nin patlamasıyla dalga gece rek. kibirli bir halde tek kaşını kaldırdı. "Nazik cemiyete 1 katılmak için uygun değilsin," dedi ve devam etti. "Ama i gene de bizler kadar iyiymiş gibi davranarak maskeli baloya katılma cesaretini bulmuşsun."

"Evet, buldum," diye bağırdı Sophie, Araminta'nın bir şekilde sırrını Öğrendiğini umursamayı bırakarak. "Bul-dum ve gene bulurdum. Benim kanımda sizinki gibi mavi ve kalbim daha nazik vc..."

Sophie Araminta'ya bağırırken birden kendini yerde Araminta'nın tokadıyla kızarmış yanağını ovuştururken buldu.

"Sakın kendini benimle kıyaslama," diye uyardı onu Araminta.

Sophie yerden kalktı. Babası bunu ona nasıl yapabilmişti? Nasıl onu açıkça ondan nefret eden bir kadının bakamına bırakabilmişti? Onu bu kadar az mı umursuyordu? Veya sadece kör müydü?

"Sabaha gitmiş olacaksın," dedi Araminta alçak bir sesle. uBir daha asla yüzünü görmek istemiyorum." Sophie kapıya doğru ilerlemeye başladı; "Ama bekle," dedi Araminta, eliyle Sophie'nin omzuna vurarak. "Öncc sana verdiğim işi bitireceksin." 100

bu işi bitirmem sabahı bulur," diye itiraz etti Sophie. busenin sorunun, benim değil." Ve bununla birlikte

Araminta oldukça yüksek bir tıkırtıyla kilidi çevirerek ka-

pıyı çarptı.

Sophie dolabın uzun ve koyu karanlığını aydınlatmaya yardımcı olması için getirdiği, alevi titreyen muma baktı. fitilin sabaha kadar dayanmasına imkân yoktu. ve

Araminta'nın ayakkabılarının geri kalanını cilalamasına da

, imkân yoktu...kesinlikle yoktu,

Sophie yere oturdu ve gözleri yorgınluktan kapanana kadar yanan mum ışığını izledi. Yarın gün doğumuyla beraber bütün hayatı sonsuza dek değişecekti. Pemvood Malikânesi çok sıcak bir yuva olmayabilirdi ama en azın-dan güvenliydi.

Neredeyse hiç parası yoktu. Geçen yedi yılda Araminta'dan aldığı azıcık parayı biriktirmemişti. Nev-sc ki, babası hayattayken ve ona karısının kölesi gibi değil evlatlığı gibi davrandığı zamanlardan kalan biraz birikmiş parası vardı. Bu parayı harcamak için birçok fırsatı olmuştu ama Sophie her zaman bu günün geleceğini biliyordu ve

sahip olduğu parayı tutumlu davranarak elinde tutmayı tercih etmişti.

Ama onun azıcık parası onu çok ileriye götürmeye yet-niezd. Londra'dan gitmek için bilete ihtiyacı vardı ve bu bayağı para ederdi. Büyük ihtimalle biriktirdiğinin yansını geçerd. Bir süre şehirde kalabileceğini düşündü ama Londra'nın kenar mahalleleri pis ve tehlikeliydi, Sophie bütçesinin daha iyi mahallelerin hiçbirinde oturmasına yetmeyeceğini biliyordu. Ayrıca, eğer kendi evinde yaşayacaksa, çok sevdiği taşraya geri dönebilirdi dc. Benedict Bridgerton'la aynı şehirde olduğunu düşün-

101

miyordu bile. Londra büyük bir şehirdi ve Sophie sene-lcrcc ondan başarıyla uzak durabileceğinden eminde ama caresizce ondan uzak durmak istemeyeceğinden korkuyordu.

Kendim, onu giriş kapısının önünde birkaç saniye görebilmek için evini gözetlerken bulmaktan korkuyor du.

Ve eğer onu görseydi... Sophie neler olabileceğini bil' miyordu. Kandırıldığı için kızabilirdi. Onu metresi yap-niak isteyebilirdi. Onu hiç tanımayabilirdi de.

Sophie'nin emin olduğu tek şey, ayaklarına kapanmaya çağ, sonsuz sadakatini sunmayacağı ve ona evlenme teklif etmeyeceğiydi.

Kontların oğulları soysuz kimselerle evlenmezlerdi Romantik aşk romanlarında bile.

Hayır, Londra'yı terk etmeliydi. Kendini cazibeden uzak tutmalıydı. Ama daha çok paraya ihtiyacı vardı, iş bulana kadar ona yetecek kadarına, ev tutana kadar...

Sophie'nin gözleri parıldayan bir şeye takıldı... Bir çift ayakkabı köşeye gizlenmişti. Bu ayakkabıları bir saat önce temizlemiş olmasının dışında bu parıldayanın ayakkabı değil bir çift kolayca sökülebilir ve ccbc sığacak kadar küçük pırlantalı ayakkabı tokası olduğunu biliyordu. Buna cesaret edebilir miydi? Araminta'nın onun bakımından aldığı onca parayı düşündü, Araminta'nın hiçbir zaman paylaşmaya gönlü olmadığı paraları. Tek bir maaş almadan onca yıl leydinin hizmetçisi olarak verdiği emeği düşündü.

Vicdanının sesini duydu ama bu sesi hemen bastırdı. Böyle zamanlarda vicdana yer yoktu. Ayakkabı tokalarını aldı.

Ve ardından, birkaç saat sonra Posy geldi (annesinin ısı-

teği dışında) ve onu dışarı çıkardı Sophie eşyalarını

topladı ve orayı terk etti.

Şaşırtıcı bir şekilde arkasına bile bakmamıştı.

103

Bölüm 6

Bridgerton kardeşlerden birisi evlenmeydi bugiün üç sene oldu ve Leydi Bridgerton pek çok yerde bu konuyla ilgili hoşgörüsünün tükendiğini açıklarken duyulmuş. Benedict evlenmedi,

(ve Bu yazara göre genç adam otuzuna geldiği zaman gözde bekâr olmayı geride bırakmış olacak) Colin de öyle ama genede onun gecikmesi affedilebilir, ne de olsa her şeye rağmen daha sadece yirmi altı yaşında.

Dul Kontes'in aynı zamanda endişelenmesi gereken iki kızı var. Eoise yaklaşık yirmi bir yaşlarında ve pek çok teklif almaşına rağmen evlenmeye pek hevesli görünmüyor. Frances

yaşında (kızların doğum günleri büyük bir tesadüf sonucu aynı günlere rastlıyor.) ve o da sezonla evlilikten daha çok ilgilai-yomuiş gibi görünüyor.

Bu Yazara göre Leydi Bridgerton endişelenmeneli. Bridgenonlar'dan birinin uygun bir eş bulamayacağı akıl almaz bir düşünce ve bınun yanı sıra iki evli çocuğu ona torun zevkin yaşattılar ve zaten bu onun en büyüik isteğiydi.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 30 HAZİRAN 1815

104

Alkol ve purolar. Kumar ve kiralanmış kadınlar. Bü Benedict

Bridge rton'un sadece üniversiteden yeni mezun olduğu zamanlarda çok eğlendiği

bir parti tarzıydı. Simdi bu tür eğlencelerden sıkılıyordu. Bu ortama katılmaya neden karar verdiğini bile bilmiyordu.Daha çok sıkılmak

düşündü. Londra'nın 1817 sezonu o ana kadar bir önceki yılın tekrarı olmaktan

öteye gidememişti ve zaten 1816'yıda çok canlı bulmamıştı . her şey bir kez daha

sıkıcıdan da öteydi ev sahibinin kim olduğunu bile bilmiyordu Phillip

Cavender. Arkadaşının arkadaşının arkadaşıydı ve su an Benedict büyük bir

hevesle Londra'da kalmış olmayı diliyordu. Soğuk algınlığını yeni atlatmıştı ve

bunu gelmemek için bir mazeret olarak kullanmalıydı ama arkadaşı - gerçi

onu son dört senedir hiç görmemişti - onu teşvik ve ikna etti ve sonunda Benedict

partie katılmıştı. şimdi ise son derece pişmandı.

Cavcndcr'in, ailesinin evinin ana koridoruna indi Çıkacağı kapıya doğru giderken

yüksek bahisli bir oyun masası gordu. Oyunculardan biri kan ter içinde kalmıştı

"Beyinsiz ahmk." diye mırıldandı Benedict.Muhtemelen zavallı herifin atalarından

kalma evini kaybetmesi an meselesiydi.

Sağındaki kapı kapandı ama yine de kadınların kıkırdamalarının sesini duyabiliyor

du bunları erkeklerin kahkahaları ve son derece çirkin homurdanmalar izliyordu.

Bu delilikti.Burada bulunmak istemiyordu bahislerin katılanların karşılayabile

ceğinden yüksek olduğu oyunlardan nefret ediyordu.kadınlarla bu şekilde ilişki

yaşamaklad a hiç ilgilenmiyordu onu buraya getiren arkadaşına

ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve diğer konuklardan da pek hoşlanmıyc

"Ben gidiyorum, dedi koridorda onu duyacak hiç kim-sc olmamasına rağmen. Çok uzakta değil, sadece bir saatlik yolda olan küçük bir evi vardı. Bir kır evinden başka bir değildi .ama onundu ve Şıı an ona cennetmiş gibi gcliyordu Ama görgü kuralları ev sahibini bulup gideceğini bil-dirmeyi gerektiriyordu, Bay Cavcnder ertesi gün yapı|> konuşmayı hatırlamayacak kadar sarhoş olsa bile.

On dakikalık sonuçsuz aramadan sonra Benedict n nesinin çocuklarına görgü kurallarım işlemekte bu katı olmamış olmasını dilemeye başladı. Şıı anda bîrden öylesine çekip gitmek çok kolay olurdu. "Uç dakika daha' diye homurdandı. "Eğer bu lanet salağı üç dakika dalû bulmazsam, gidiyorum."

Hemen sonra, bir çift genç adam boğuk kahkahaları, birbirlerinin ayaklarına basıp sendeleyerek onun yanım geldiler. Her yeri alkol ve-sigara kokusu sardı. Benedict ikisinden birinin aniden kusması endişesiyle tedbirli dav-ranarak geriye doğru bir adım attı.

Benedict her zaman ayakkabılarına düşkün biri olmuş.

tu.

'•Bridgerton!" diye seslendi içlerinden biri. Benedict ona kısa bir selam verdi. İkisi de Benedikten beş yaş küçüklerdi, dolayısıyla onları çok iyi tanımıyordu. "O bir Bridgerton değil," dedi diğer adam. "O bir... O bir Bridgerton. Saçlara ve burna bak."Gözleri kısıldı. "Ama hangisi?"

Benedict bu soruyu duymazlıktan geldi. "Ev sahibini gördünüz mü?"

"Bir ev sahibi var mı?"

"Tabii ki var," diye cevap verdi yanındaki adam. "Cı* vender, süper adamdır biliyorsun, evini kullanmamı« izin..."

106

Simdi yeni bir iş bulmanın tam zamanı, dive düşündü Sophie Beckett.

Londra'dan ayrılalı neredeyse iki sene olmuştu. Nihayet Araminta'nın kölesi olmayı bırakalı iki sene, tamamen

yalnız olmaya başlayalı iki sene...

Penwood Malikâncsi'nden ayrıldıktan sonra Araminta'nın ayakkabı tokalarını satmış ama Araminta'nın övündüğü pırlantalarının gerçek olmadığı ortaya çıkmıştı, taklitlerdi ve çok para etmemişlerdi.Mürebbiye olarak iş aramış ama

başvurduğu yerlerin hiçbiri onu işe almak istememişti. İyi

eğitimli olduğu açıktı ama referansı yoktu, ayrıca çoğu

kadın onun gibi genç ve güzel birini işe almak istemiyordu.

Sophie, sonunda Wiltshire trenine bilet almıştı, acil du-rumlar için hâlâ bir miktar para ayırarak gidcbileceği en uzak nokta burasıydı. Neyse ki, Bay ve Bayan Cavendcr'in hizmetçisi olarak hemen iş bulmuştu. Hizmetçilerinden

-Ailesinin evini," diye düzeltti öteki adam "henüz bir mirasyedi değil zavallı herif"

'Nefark eder ! Ailesinin eviymiş. Yine de onun sayılır.

"ikinizden biri onu gördü mü?" diye homurdandı Benedict

Dışarıda "dedi az önce bir ev sahipleri olduğunu ha-tırlamayanı. On bahçede."

"Teşekkürler," dedi Benedict ve daha sonn onları geçerek

ön kapıya yöneldi. On basamaklardan indi, Cavender'e saygılarını sundu ve faytonunu almak için ahıra doğru ilerledi.

iyi hizmet bekleyen ama imkânsız istemeyen sıradan bir çifttiler .Aramintaya onca yıl hizmet ettikten sonra burası Sophie'yc tatil gibi gelmişti.

Ama sonra oğulları Avrupa turundan dönmüş ve her şey değişmişti. Phillip sık sık onu koridorda köşeye sıkıştı-rıvor, imaları ve teklifleri geri çevrilince de sinirleniyordu Bay ve bayan Çavçnder. Bay Cavcndcr'in Brightondaki kardeşini ziyaret etmek için gittiklerinde Plilip yakın arkadaşlarından bir kısmı için bir parti düzenlemeye karar verince Sophie başka bir yerde iş bulmayı düşünmeye

başlamıştı Önceden dc Phillip'in yaptıklarından kaçınmak zordu ama Sophie yine de kendini epeyce korunaklı hisse diyordu. Phillip annesi evdeyken asla bir girişimde bulum maya cesaret etmezdi.

Ama Bay ve Bayan Cavendçr'in gitmesiyle Phillip iste. digi her şeyi alabileceğini düşünüyor gibi görünüyordu ve

arkadaşlarının da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu.

Sophie burayı hemen terk etmesi gerektiğini biliyordu ama Bayan Cavcndcr ona çok iyi davranmıştı ve iki hafta önceden haber vermeden gitmenin nazik bir hareket olmayacağını düşünüyordu. Evin içinde iki saat boyuna kovalandıktan sonra her nedense görgü kurallarının namusunu kaybetmeye değmcyceğini düşündü ve kahyayı neyse ki çok cana yakın birisiydi) kalamayacağını söyledi, az eşyasını küçük bir çantaya koydu, diğer taraftaki merdivenlerden aşağıya sıvıştı ve kendini dışarı attı. Kasabının içinde iki saat yürümesi gerekiyordu ama gecenin kör Karanlığında bile şehre giden yol Cavenderler'in evinde kalmaktan daha güvenli görünüyordu ve ayrıca makul bir fiyata sıcak yemek ve kalacak oda bulabileceği küçük bir otel olduğunu biliyordu.

Evin köşesini dönüp tam araba yoluna adımını atmıştı ki

boğuk bir çığlık duydu.

Sophie arkasına baktı. Lanet olsun. Phillip Cavander her zamankinden daha sarhoş ve daha adi görünüyordu.

Sophie alkolün Phillip'in dengesini bozacağını ümit ederek koşmaya başladı çünkü onun hızıyla boy ölçüşe-meyceğini biliyordu.

Ama Sophie'nin koşuşu yalnızca Phillip'i heyecanlan-dırmaya yaradı. Genç adamın neşeli haykırıışlarını duyuyor adımlarını tam arkasında hissediyordu. Eli Sophie'nin

ceketinin yakasına yapışına kadar Phillip yaklaştıkça yaklaştı ve durması için Sophie'yi sarsmaya başladı.

Phillip büyük bir zafer kazanmışçasına gülüyordu, Sophie hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

•'Bakın burada kim var!" dedi. wKüçik Bayan Sophie. Seni arkadaşlarımla tanıştırayım/'

Sophie'nin dudakları kupkuru oldu ve kalbi hızlı hızlı atmaya başladı.

"Bırakın beni Bay Cavncdcr," dedi sert bir ses tonuyla. Onu aciz ve yalvarır bir halde görmekten hoşlandığını biliyordu ve o nun arzularına hitap etmeye hiç niyeti yoktu.

"Hiç sanmıyorum," dedi, Sophie'yi kendisinin kaypak gülüşünü izlemeye mecbur bırakmak için onun etrafında dönerek. Kafasını diğer tarafa çevirdi ve, "Heasly! Flctc-cher! Bakın burada ne buldum!11 diye seslendi; .

Sophie iki adamın daha gölgesinin yaklaşmakta olduğunu korkuyla izledi. Görünüşlerine bakılırsa onlar da Phil lip kadar hatta belki daha da fazla sarhoştular.

"Her zaman en harika partileri sen düzenliyorsun. Phil lip." dedi içlerinden bir i. |

Phillip gururla kabardı. Bırakın benî dedi Sophie tekrar.

Phillip sıırtı.. "No dersiniz çocuklar? Baya nın dediğini yapmalı mıyım?"

"tâbii k« hayır." ccvabı geldi iki adamdan daha genç ola-nından

"bayan" dedi Phillip'c harika partiler düzenledi^ söyleyen. "yanlış bir sıfat olabilir, sence dc öyle değil mi

-Çok doğru," diye cevap verdi Phillip. "Bu bir hizmetçi ve

hepimizin bildiği gibi bu türler hizmet etmek için dooğ-muşlardır." Sophie'yi arkadaşlarına doğru itti. "İşte. Bakın şuna!"

Sophie ileri doğru itilirken hüngür hüngür ağlıyordu ve küçük çantasına sıkıca sarılmıştı. Tecavüze uğramak üzereydi, bu açıktı. Ama panik halindeki zihni bu adam. İann bütün eşyalarını yere saçmasına izin vermeyerek son bir onur savaşı veriyordu.

Sophie'yi yakalayan adam onu kabaca okşadıktan sonra diğerine doğru itti. Sophie birinin "Cavncdcr" diye bağır-dığını duyduğunda o da tam elini Sophie'nin beline at-mıştı

Sophie acı içinde gözlerini kapadı. Dördüncü adam. Aman tanrım, üç kişi yetmez miydi?

"Bridgerton!" diye seslendi Phillip. "Gel bize katıl!" Sophie'nin gözleri açıldı. Bridgerton? Kendinden emin ve sakın bir şekilde hareket eden uzun boylu güçlü yapılı bir adamın gölgesi belirdi. "'Neler oluyor burada?"

Aman Tanrım, bu sesi bir yerden tanıyordu. Rüyalarında sık sık duyduğu sestir bu.

Bu Benedict Bridgerton'du. Onun yakışıklı prensi.

Gecenin soğuğu dondurucuydu ama içeride alkol ve 110

sigara kokusu solumak zorunda kalan Benedict bunu ferahlatıcı bulmuştu.

Ay neredeyse dolunay olmak üzereydi ve hafif bir rüzgar ağaçların yapraklarını dalgalandırıyor. Her şeye rağmen sıkıcı bir partiyi terk etmek ve eve dönmek için mükemmel bir geceydi.

Ama ilk önce ev sahibini bulup ona teşekkürlerini sunmalı ve gittiğini haber vermeliydi. Sabrı tükenince "Cavenderler" diye seslendi.

"Buradayım," cevabı geldi ve Benedict kafasını sağa çevirdi. Cavender iki arkadaşıyla beraber heybetli ve yaşlı bir karaağacın altında duruyordu. Bir hizmetçiyi aralarında ileri geri itekleyerek konuşuyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Benedict homurdandı. Hizmetçinin onların ilgisinden memnun olup olmadığına karar vermek için çok uzaktaydı. Eğer değilse onu kurtarmak zorunda kalacaktı ki bu geceyi böyle geçirmeyi planlamamıştı. Bir kahraman gibi davranmaktan hoşlanmazdı ama acı içindeki bir kadını görmezden gelmek için çok fazla kız kardeşi vardı... Tam bir sayı vermek gerekirse dört kız kardeşi vardı.

"Alı, oradasın," diye seslendi yavaş yavaş ilerlerken. Bi-

lerak sakın görünmeye çalışıyordu. Yavaş hareket etmek ve durumu değerlendirmek körü körüne davranmaktan daha

iyiydi.

"Bridgerton!" diye seslendi Cavender. "Gel, bize katıl!" Benedict, adamlardan biri kolunu genç bayanın beline layıp onu kendisine doğru çektiği sırada yanlarına geldi Kızı belinden yakalayan adam, diğer eliyle de poposunu sıkıştırıyor ve okşuyordu.

Benedict gözlerini hizmetçinin gözlerine dikti, koca-man ve dehşet doluydular ve ona sanki gökten inmiş bir

kurtarıcıymış gibi bakıyorlardı.

"Neler oluyor burada?" diye sordu.

"Biraz spor yapıyoruz" diyerek kıkırdadı Ca vend'er Ailem hizmetçi olarak böyle şahane parçalar tutacak kadar

ilqinizden pek memnun görünmüyor, dedi Benedict sakince.

"Yeterince memnun," dedi Cavendcr sırtarak, azından benim için yeterince memnun."

"Hiç sanmıyorum," dedi Benedict öne atılarak. "Onunla istediğim yapabilirsin," dedi Cavender nesey le. "Bizim işimiz biter bitmez tabii." "Beni yanlış anladın."

Bendict'in sesinde keskin bir sertlik vardı ve üç adam da adeta donakalmış bir halde ona meraklı gözlerle bakı-

vorlardı.

f »

"Kızı bırakın," dedi Benedict. Ortamdaki havanın aniden değişmesiyle şaşırmış, muhtemelen alkolden refleksleri körclmiş olan ve kızı tu. tan adam hiçbir şey yapmadı.

"Seninle kavga etmek istemiyorum," dedi Benedict kollarını kavuşturarak. "Ama edeceğim. Ve seni temin ederim üç kişi olmanız beni korkutmuyor."

"Dur bir dakika," dedi Cavendcr kızgın bir şekilde. "Buraya gelip bana kendi evimde emir veremezsin."

"Burası senin ailenin evi," dedi Benedict, hepsine Cavender'in hâlâ bir yeni yetme olduğunu hatırlatarak.

"Burası benim evim," diye cevap verdi Cavendcr. "Ve o da benim hizmetçim. Ve nc istersem onu yapacak."

"Köleliğin"bu ülkede yasal olduğundan haberim yoktu," diye mırıldandı Benedict. "Dediklerimi yapmak zorunda!" "Öyle mi?"

112

Yapmazsa onu mahvcderim."

-Çok güzel," dedi Benedict küçük bir gülümsemeyle. o halde sor ona. Kıza üçünüzle birden yatmak isteyip is-temediğinisor. Çünkü aklındaki bu,değil mi?" Cavendcr bir şeyler söylemeye çalışırken ağzından tü

kürükler saçıldı.

"Sor ona," dedi Benedict bir kere daha, bu kez sırtıyordu çünkü gülümsemesinin daha genç olan adamı çileden çıkardığını biliyordu.

•ıSor bakalım, eğer hayır derse burada herkesin önünde

onu mahvedebilirsin," :

"Ona hiçbir şey sormayacağım," diye mızırdandı Cavcndcr.

"Peki, o halde ondan bunu yapmasını bekleyemezsin, değil mi?" Benedict kıza baktı. Açık kumral lüleli kısa saçları ve yüzüne neredeyse büyük gelen gözleriyle alımlı görünüyordu. "Peki," dedi Benedict Cavcndcr e kısa bir bakış atarak. "Ben sorarım."

Kızın dudakları yavaşça aralandı ve Benedict birden sanki önceden tanışıyorlarmış gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Ama bu imkânsızdı, tabii eğer başka bir aristokrat aile için çalışmadıysa. Ama öyle olsa bile onu sadece geçerken görebilirdi. Kadın konusunda zevki hiçbir zaman hizmetçiler doğrultusunda olmamıştı ve doğruyu söylemek gerekirse, onları pek fark etmezdi dc. "Bayan.." Kaşlarını çattı. "Yani, adınız nedir?" "Sophie Beckett," derken genç kızın boğazına sanki koca bir kurbağa kaçmış gibi nefesi kesildi.

"Bayan Beckett," diyerek devam etti Benedict, "soracağım soruya cevap verme inceliğini gösterir miydiniz acaba?"

"Hayır!" diye haykırdı Sophie.

113

"Cevap vermeyecek misiniz?" diye sordu tekrar.

"hayır.bu üç adamla yatmak istemiyorum!" Sözcükler

resmen dudaklarından dökülmüştü.

"peki o halde sorunu hallettik," dedi Benedict. onu

hala tutan adama göz gezdirdi. "Onu bırakmanı Öneriyo-

rum böylece Cavendcr onu işinden azat edebilir"

"peki nereye gidecek?" dedi Cavendcr küçümseyici bir ses tonuyla. "Bu bölgede bir daha çalışamayacağı konu sunda sizi temin ederim."

Sophie Benedict c döndü. aynı şeyi merak ediyorlar^dı Benedict kaygısızca omuzlarını silkti. "Ona annemj evinde bir iş bulurum." Sophie ye baktı ve tek kaşını kla-dırdı.

"Kabul cdeccğinizi farz ediyorum." Bu şaşırtıcı sürprizi duyan Sophie'nin ağzı açık kaldı Onu evine götürmek istiyordu!

"Bu pek dc beklediğim bir tepki değildi," dedi Benedict kum kuru. "Buradaki işinizden daha iyi olacağını garanti ederim. En azından tecavüze uğramayacağınızdan emin olabilirsiniz. Ne dersiniz?"

Sophie ona tecavüz etmeye niyetlenen üç adama ümitsizce baktı. Başka seçeneği yoktu. Benedict Bridgerton Cavendcr Malikânesi'ndcn kurtulmak için tek şansıydı. Onun annesinin yanında çalışamayacağını biliyordu, Benedict e bu denli yakın olup da hâlâ hizmetçilik yapmak zorunda kalmak katlanımayacağı bir şeydi. Ama bu durumu sonradan çözebilirdi. Şu anda sad gerekiyordu.

Benedict'e döndü ve onu başıyla onayladı, sesini kııllanmaktan hâlâ korkuyordu. Boğuluyormuş gibi hissediyordu. gerçi bunun sebebi korku mu yoksa rahatlama mıydı emin değildi.

114

"Güzel," dedi Benedict. "Gidelim mi?" Sophie onu hala

rehin tutan adamın koluna oldukça sert bir bakış fırlattı.

"Of. Tanrı aşkına," diye homurdandı Benedict. "Onu bırakacak mısın yoksa seni kolundan vurmak zorunda mı

kalayım?"

"Onu götürebilirsin, diye bağırdı Phillip.

Benedict ona şüpheli bir bakış attı. "Zaten öyle yapıyorum."

"Bu yaptığına pişman olacaksın," dedi Phillip.

»Bundan emin değilim. Şimdi çekilin yolumdan."

phillip sinirli bir ses çıkardı ve arkadaşlarına döniip, 'Gidelim burada n," dedi. Sonra Benedict'c döndü ve ekledi. "Partilerimden birine bir daha gclcbilceğini düşünme bile."

"Doğrusu kalbim çok kırıldı," dedi Benedict alay ederek.

Phillip bir kez daha zorbaca homurdandı ve ardından

o ve iki arkadaşı eve girdiler.

Sophie onların gidişini izledi sonra gözlerini usulca Benedict'e dikti. Phillip ve kötü niyetli arkadaşları tarafından pusuya düşürüldüğünde, ona nc yapmak istediklerini anlamış ve neredeyse ölmek istemişti. Ama sonra birdenbire, Benedict Bridgerton rüyalandaki kahraman gibi onun önünde bclirivcrmiş ve Sophie belki dc öldüm diye düşünmüştü. Çünkü eğer cennette değilse onun burada, yanında ne işi olabilirdi ki?

Tam anlamıyla sersemlemişti, Phillip'in arkadaşlarının onu arkasından küçük düşürücü bir şekilde yakaladıklarını ve halâ ellerinde tuttuklarını neredeyse unutmuştu. Bir saniye için bütün dünyâ yok olup gitmiş, görebildi-gi ve bildiği tek şey olarak Benedict Bridgerton kalmıştı. Mükemmel bir andı. Ama sonra dünya yeniden belirmiş

115

ve tek düşünebildiği.... O burada ne arıyor ki? Bu sarhoşlar ve fahişelerle dolu iğrenç bir partiydi-Onunla iki sene önce tanıştığında böyle eğlencelere katılacak biri gibi görünmemişti gözüne. Ama onunla sadece birkaç saat vakit geçirmişti. Belki dc onu yanlış değerlendirmişti. Acı içinde gözlerini kapadı. Geçen iki senede Benedict Bridgerton onun sıkıcı ve kederli yaşamı iç olmuştı. ya onu yanlış değerlendirdiysc, ya Pjiillip ve arkadaşların-

dan sadece biraz daha iyi biriyse, o halde elinde hiç bir şey kalmayacaktı.

Ufacık bir aşk hatırası bile.

Ama onu kurtarmıştı. Bu inkar edilemezdi. Bcelki ne-
den Phillip'in partisine geldiğinin önemi yoktu, ön emli
olan sadece orada olması ve onu kurtarmasıydı.

-/vi misin?" diye sordu Benedict aniden.

*

Sophie onu başı ile onayladı, dosdoğru gözlerinin içine bakıyor ve onu tanımasını bekliyordu.

"Emin misin?"

Sophie tekrar başını salladı, hâlâ bekliyordu. Az sonn onu tanıyacaktı.

"İyi. Sana çok kaba davrandılar." "İyi olacağım." Sophie alt dudağını ısırıldı. Onu tanı dığında nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yokta Mutlu mu olacaktı? Sinirlenecek miydi? Bu belirsizlik onu Öldürüyordu.

"Eşyalarını toplaman ne kadar sürer?"

Sophie ona bir süre bakakaldı ve biraz sonra çantasının hâlâ elinde olduğunu fark etti. "Bütün eşyalarım burada," dedi, "Beni yakaladıklarında gitmeye çalışıyordum.!* , "Akıllı kız," diye mırıldandı Sophie'yi takdir ederek. Sophie kendisini tanımamasına inanamayarak izliyordu onu.

116

-Gidelim o zaman" dedi Benedict. "Cavcndcr'in evinin yakınında olmak bile beni hasta ediyor "

Sophie hiçbir şcy söylemedi ama onun suratına bakarken çenesini hafifçe öne uzatıp kafasını yana eğdi.

- iyi olduğuna emin misin?" diye sordu Benedict tek-

rar.

Ardından Sophie düşünmeye başladı.

Onunla iki sene önce tanıştığında yüzünün yarısını ör-tücü bir maske vardı.

Saçları hafifçe pudralanmış ve bu onu gerçekte olduğundan daha sarışın göstermişti. Ayrıca, evden ayrıldıktan sonra saçlarını kesmiş ve onları perukçuya satmış. Önceden uzun olan büklekleri şimdi kısacıktı. Bayan Gibbons onu beslemediği için çok kilo kaybetmişti.

Vc doğruyu söylemek gerekirse o gccc birlikte sadece bir buçuk saat geçirmişlerdi.

Sophie Benedict'in gözlerinin içine baktı. ve o anda anladı.

Onu tanımayacaktı.

Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sophie gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu.

Bölüm 7

Geçen perşembe yapılan Mottram Balosu'ttdaki tiim konuklu Bayatı Rosamund Reiling'in Phillip Garendere'ye abayı yaktığını fark etti. t

Btı Yazar'a göre bu ikili birbirlerine gerçekten çok uygunlar,

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 30 HAZİRAN 1815

Bir süre sonra Sophie faytonda Benedict Bridgerton'un yanında oturuyordu.

"Gözünüze bir şey mi kaçtı?" diye sordu Benedict ki-barca.

Bu soru Sophie'yi şaşırttı. "Anlamadım?" "Sürekli gözlerinizi kırıştırıyorsunuz," diye açıkladı.

"Gözünüze bir şeyin kaçmış olabileceğini düşündüm."

Sinirinden gülmeyi bastırmaya çalışan Sophie güçlükle yutkundu. Ona ne söylemesi gerekiyordu? Gerçeği mi? Sadece rüya olabilecek bu geceden sürekli uyanmayı beklediği için gözlerini kırıştırdığını mı? Veya bir kabus olan geceden?

118

-İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu Benedict.

Sophie onu başıyla onayladı.

"Geçirdiğiniz şokun etkileridir diye tahmin ediyorum * dedi Benedict.

Onu nasıl tanımazdı? Yıllarca bu anın hayalini kurmuş-tu. Yakışıklı prensi nihayet onu kurtarmaya gplmişti ve kim olduğunu bile bilmiyordu.

"Adınız neydi?" diye tekrar sordu Benedict. "Çoközür dilerim. Bir ismi hatırlamam için her zaman iki keve duymam gerekiyor."

"Sophia Becke tt." Yalan söylemeye gerek yoktu, maskeli baloda ona ismini söylememişti.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Becket," dedi, gözlerini karanlık yoldan ayırmayarak. "Ben de Benedict Bridgerton."

Sophie ona bakmasa bile Benedict'c memnuniyetini kafasını öne eğerek sundu. Bir süre sessiz kaldı ama bunun sebebi daha çok bu inanılmaz durum karşısında ne diyceğini bilememesiydi. Az önce gerçekleşen tanışmanın iki sene önce hiç yapılmadığını fark etti.

Sonunda, "Yaptığınız çok cesurcaydı," dedi.

Benedict omuz silkti.

"Onlar üç kişilerdi, sizse tek başıyadıntz. Çoğu erkek karışmazdı bile."

Bu kez Benedict Sophie'yc döndü. "Zorbalardan nefret ederim," dedi yalnızca.

"Bana tecavüz cdcccklerdi."

"Biliyorum," diye cevap verdi. ve sonra ekledi. "Dört kız kardeşim var."

Sophie neredeyse "Biliyorum" diyecekti ama kendini tam zamanında durdurdu. Wilshirc'daki bir hizmetçi bunu nasıl bilebilirdi ki? Dolayısıyla onun yerine, uBu nedenle

119

durumuma bu denli hassas yaklaştığınızı sanı yorum de-mekle yetindi.

yolda geçen gcceyi sessizlik kapladı. Sophie maskeli ba-loyu hatırladı, birbirleriyle konuşmadan bir an bile geçir-memişlcrdi. Şimdi ise durumun tam tersi olduğunu fark etti.O bir hizmetçiydi, cemiyct üyesi, muhteşem bîr ka-din değildi. Ortak hiçbir yanları yoktu.

.Ama hâlâ. onu tanımasını, faytonu bir yerde durdu ona sıkıca sarılarak iki senedir onu aradığını söyler^^ beklemeye devam ediyordu. Ama bunun olamayacak, ' çok geçmeden anladı. Hizmetçi haliyle onu tanıyamaz ve işin doğrusu neden tanınmalıydı ki?

İnsanlar görmeyi beklediklerini görürlerdi. Ve Benedict Bridgerton kesinlikle cemiyet üyesi hoş bir kadını basit bi hizmetçi kıyafeti içinde görmeyi beklemiyordu.

Onu düşünmediği, onunla öpüştüğünü ve maskeli balo gecesini baş döndüren büyüünü anımsamadığı tek gün bile geçirmemişti. Bcnndict hayallerinin merkezi haline gelmişti, başka ebeveynlere sahip olduğu ve başka bir insan olduğu hayallerinin. Düşlerinde, onunla baloda tanışıyordu, belki de anne ve babasının ev sahipliği yaptığı kendi balosunda. Benedict ona güzel çiçekler ve kaçamak öpücüklerle tatlı tatlı kur yapıyordu. Ve sonra, kuşların şarkılar söylediği ve hafif bir rüzgârın estiği güzel bir bahar gününde dizlerinin üstüne çöküyor, sonsuz aşkını ve hayranlığını sunarak ona evlenme teklif ediyordu.

Bu, kutsanmış bir evlilikte sağlıklı bir şekilde dünyaya gelen olağanüstü üç veya dön çocukla birlikte sonsuza dek mutlu bir şekilde beraber yaşadıkları mükemmel bir hayaldi.

Ama bütün düşlerine rağmen onu bir daha göreceğini,

120

üstelik onu ahlaksız üç saldırgandan kurtaracağını hiç dü-

şünmcnişti.

Acaba tutkulu bir şekilde öpüştüğü gümüş elbiseli kadını hiç düşündü mü diye merak etti Sophie. Düşündüğünü varsaymak hoşuna gitti ama bunun ona çok da fazla bir şey ifade etmeyeceğinden kuşkulandı. Ne de olsa o bir erkekti ve pek çok kadınla öpüştüğü olmalıydı.

Benedict için o gece diğerlerinden farklı değildi. Sophie bulabildiğinde hâlâ Whistledown'u okuyordu. Benedict'in pek çok baloya katıldığını biliyordu. Neden tekbir maskeli balo aklında kalsın ki?

Sophie iç çekti ve çantasını hâlâ sıkıca kavrayan ellerine baktı- Eldivenlerinin olmasını diledi ama sahip olduğu tek çift uzun zaman önce yırtılmış ve yenisini almaya parası yetmemişti. Elleri bakımsızdı ve çatlaklarla doluydu, parmakları soğuktan donuyordu.

"Bu kadar mı eşyanız var?" diye sordu Benedict çantayı

göstererek. j>

Sophie ontı başıyla onayladı. "'Korkarım çok eşyam yok Sadece değiştirmek için bir elbise ve birkaç kişisel hatıra."

Benedict bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir hizmetçiye görc çok kibar bir konuşma tarzınız var," dedi.

O bu gözlemi yapan ilk kişi değildi, dolayısıyla Sophie ona herkese verdiği cevabı verdi. "Aınem çok kibar ve

cömert bir ailenin liizmetçisiydi. Kızlarıyla birlikte bazı dersler almama izin verdiler."

"Orada neden çalışmıyorsunuz?" Ustaca bir hareketle allarım çatallı yolun sol tarafına çevirdi.

"Cavcndcrlcr"le bir daha konuşmayacağınızı düşünüyorum"

"Çalışamam," dedi Sophie düzgün bir cevap bulmaya çalışırken. Kimse bu açıklamasından sonra bu konuyu daha derinlemesine incelemeye kalkmamıştı. Kimse ilgi-

lenecek kadar umursanıamıstı. "Annem vefat etti dedi

sonunda. "Ve ben de yeni kâhyayla pek anlaşımadım.*

Benedict buna inanmış göründii ve yollarına birkaç dakika daha devanı ettiler. Gece neredeyse sessizdi,sadece rüzgarın ve atların nallarından çıkan ritmik takırtıların sesi duyuluyordu.

Nihayet merakini daha fazla saklayamayan Sophie "Nerevc gidiyoruz?" diye sordu.

/

"Çok uzakta olmayan bir kır evim var," diye cevap Ver di. "Orada bir ya da iki gece kalacağız, sonra sizi annemin evine götürcccğim. Eminim malikânesinde size bir işve. rcektir.

Sophie'nin kalbi heyecanla çarpmaya başladı. uBu kır eviniz..."

"Siz tamamen misafir olacaksınız," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Evin bakıcıları orada olacaklar ve sizi temin ederim Bay ve Bayan Crabtree evlerinde uygunsuz bir durumun cereyan etmesine asla müsaade etmezler."

"Oranın sizin eviniz olduğunu sanmıştım."

Gülümsemesi belirginleşti. "Yıllardır, onların da bunu böyle düşünmesi için uğraşıyorum ama pek başarılı olduğum söylenemez."

Sophie gülümsedi. "Sanırım onlardan çok hoşlanacağım."

"Öyle olmasını ümit ediyorum."

Ve sonra ortalık tekrar sessizleşti. Sophie dosdoğru karşıya bakıyordu. Göz göze gelirlerse onu tanıyacağına dair garip bir hisse kapılmıştı. Ama bu sadece bir kuruntuydu. Benedict gözlerine zaten dikkatli bir şekilde bakmıştı, üstelik pek çok kere, ama hâlâ onun bir hizmetçiden başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra, yanağında tuhaf bir karıncalanma 122

hissetti ve yüzünü Benedict'e dönerken onun kendisini garip bir ifadeyle süzdüğünü gördü.

"Sizinle daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu Benedict aniden.

-Hayır," dedi Sophie. "Zannetmiyorum?"

«Haklı olduğunuza eminim," diye mırıldandı. "Ama yine de oldukça tanıdık geliyorsunuz.*"

"Bütün hizmetçiler aynı görünür," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Ben de öyle düşünürdüm," dedi Benedict.

Sophie kafasını öne doğru çevirdi, şaşkınlıktan donup kalmıştı. Neden böyle söylemişti? Onu tanımamasını istemiyor muydu? Son yarım saati onu tanımamasını umarak, dileyerek ve hayal ederek...

İşte sorun buydu. Hayal kuruyordu. Benedict onu rüyalarında seviyordu. Ona rüyalarında evlenme teklif ediyordu. Gerçekte, metresi olmasını isteyebilirdi ve bu Sophie'nin

asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi. Gerçekte, ayakkabısının tokalarını çaldığı için onu büyük ihtimalle doğrudan polise teslim edecek olan Araminta Va geri götürmeye mecbur hissedebilirdi.(ve Sophie bir an bile Araminta'nın tokaların yokluğunu fark etmediğini düşünmemişti.)

Hayır, onu tanımaması en iyisiydi. Bu sadece hayatını zorlaştırırdı, hiçbir geliri olmadığı ve hatta sırtındaki kıyafetler haricinde çok az eşyası olduğu göz önünde bulundurulursa, hayatının bu noktada daha fazla zorlaşmaya ilitiyacı yoktu.

Ama gene de onun kendisinin kim olduğunu hemen anlamadığı için büyük bir hayal kırıklığı hissediyordu.

"Bu bir yağmur damlası mı?" diye sordu Sophie, konuşmayı tehlikesiz bir şeki

Benedict kafasını kaldırdı. Ay şimdi bulutların arkasına gizlenmişti. ■

"Oradan ayrılırken yağmur yağacakmış gibi görünmü yordu** d iye mırıldandı. Büyük bir damla bacağına düştü -Ama sanırım doğru söylüyorsun."

Sophie gökyüzüne baktı. "Rüzgâr epey hızlandı uma-nm fırtına çıkmaz." ^

"Fırtına çıkacağı kesiti," dedi Benedict alaycı bir şekil de. "Biz üstü açık faytonda olduğumuza göre kesin çıkar Eğer diğer faytonumu alsaydım gökyüzünde tek bir bulut olmazdı."

"Kır evinize ne kadar kaldı?"

"Yaklaşık yarım saat, sanırım." Kaşlarını çatı. "Yağmu-run bizi yavaşlatmaması şartıyla tabii."

"Biraz yağmasının benim için sakıncası yok," dedi Sop. hic cesurca. "İslanmaktan çok daha kötü şeyler var."

İkisi de tam olarak neden bahsettiğini biliyorlardı.

"Size teşekkür etmeyi unuttum," dedi Sophie sakincc

Benedict kafasını çevirdi. Şüphesiz bir kutsallık, sesinde ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Atria yüzüne baktığında bütün gördüğü basit bir hizmetçi olduğuydu. Kesinlikle çok çekici bir hizmetçi, ama yine dc bir hizmetçi. Hiçbir zaman yolunun kesişmeyeceği biri.

"Önemli değil," dedi en sonunda.

"Sizin için belki değil ama benim için çok önemli."

Bu minnettarlıktan rahatsız olan Benedict sadece kafasını salladı ve erkeklerin ne diyeceklerini bilemediklerinde çıkardıkları homurtulardan birini çıkarttı.

"Yaptığınız çok cesurcaydı," dedi Sophie.

Benedict tekrar homurdandı.

Ve ardından yağmur bardaktan boşanırcasma yağmaya başladı. Bir dakika içinde Bcndict-in giysileri sırlıslıklam 124

oldu- "Oraya elimden geldiğince çabuk varmaya çalışa-cağım," diye bağırdı, rüzgardan dolayı sesim duyurmaya

çalışarak.

"Beni merak etmeyin," diye seslendi Sophie, ama Benedict ona baktığında soğuktan büzüştüğünü ve kollarım ovuşturarak elleriyle bedenini sıcak tutmak için vücudunu ovuşturduğunu gördü.

"Size ceketimi vereyim."

Sophie kafasını iki yana salladı ve bir kahkaha attı. muhtemelen ceketinizi giyince daha çok ıslanırım."

Benedict atları daha hızlı gitmeleri için hafifçe dürttü ama yol gitgide daha çamurlu bir hale bürünüyor ve rüzgâr yağmuru kamçılayarak dört bir yana dağıtıyordu, zaten vasat olan görüş mesafesi iyice daralıyordu.

Lanet olsun. Bu Benedict'in tam da ihtiyacı olan şeydi! Geçen hafta soğuk algınlığına yakalanmıştı ve henüz tanı olarak iyileşmemizi. Dondurucu yağmurun altında eittirek büyük ihtimalle onu tekrar hasta edecekti ve önümüzdeki ay sürekli akan bir burun, ıslak gözler ve diğer tüm sinir bozucu ve sevimsiz semptomları yaşayarak geçirecekti.

Benedict gülü msem ekten kendini alamadı. Tabii ki, tekrar hastalanırsa annesi münasip bir genç kız bulup huzurlu ve mutlu bir evlilik yapması umuduyla onu şehirdeki her davete gitmeye razı etmeyi deneyemyccekti.

Gözünü her zaman açık tutması ve uygun bir eş araması onun yararına olurdu. Aslında kesinlikle evliliğe karşı değildi. Kardeşleri Anthony ve Daphne kendilerine harika eşler bulmuşlardı. Ama Anthony ve Daphne'nin evliliklerinin bu kadar mükemmel olmasının nedeni doğru insanla evlenecek kadar akıllı olmalarıydı ve Benedict henüz doğru insanla karşılaşmadığına çok emindi.

125

hayır, diye düşündü, birkaç sene önceyi düşünenecek olursa bu tam anlamıyla doğru değildi Birisiyle tanışmıştı.

Gümüş elbiseli kadın.

Onu kollarına aldığı anda ve dans ederlerken onu terasta etrafında döndürdüğünde farklı bir şey hissetmişti, heye-canlanmıştı ve yüreği kıpır kıpır etmişti. bu duygu onu korkut malıydı.

Ama öyle olmamıştı. Bu onu mutluluktan nefessiz bıraktırmıştı... Ona sahip olması gerektiğine karar vermişti Ama sonra bu kadın ortadan kaybolmuştu. Sanki dünya

gerçekten düzmüş de o da kenarından aşağı düşmüş gibiydi. Leydi Pen wood'la yaptığı sinir bozucu konuşmadan hiçbir sonuç alamamıştı. Ailesi ve arkadaşları da gümü el-bise giyen genç kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı

Baloya yalnız gelmişti ve malikânedeki yalnız ayrılığını, Bütün aramalara rağmen bulunamamıştı.

Benedict onu katıldığı her baloda, her partide ve her müzikalde aramıştı. Hatta ondan bir iz yakalayabilme için pek çok davete iki kere katıldığı olmuştu. Ama eve her zaman hayal kırıklığıyla dönmüştü. Onu aramayı bırakmayı düşünmüştü. O gerçekçi bir adamdı ve eninde sonunda pes edebilirdi. Ve aslında etmişti de. Birkaç ay sonra kendini, gitmeyi kabul ettiğinden çok daha fazla daveti geri çevirme alışkanlığına dönmüş bir halde buldu. Bundan birkaç ay sonra da tekrar kadınlarla tanışmaya başladı ve artık onları istemsiz olarak gümüş elbiseli kadınla kıyaslamadığını fark etti.

Ama onu aramaktan vazgeçemiyordu. Artık aynı heye-canı hissetmiyor olabilirdi ama ne zaman bir baloya katılsa veya bir müzikale gitse, gözleri kalabalığı tarıyor, kulaklın onun kahkahasının ezgilerini duymak için dikkat kesiliyordu.

O dışarıda bir yerlerdeydi; Uzun zaman önce onu bu-lamayabileceği gerçeğiyle yüzleşmiş ve bir seneyi aşkın süredir onu faal olarak aramamıştı ama.. Dalgın dalgın gülümsedi. Aramaktan vazgeçemiyordu bu tulaif bir şekilde kimliğinin bir parçası haline.gel-mişti.Adı Benedict Bridgerton'dü, altı kardeşi vardı, mum boya ile resim yapmakta, kılıç kullanmakta yetenekliydi ve ruhuna dokunan kadını bulmak için bir gözünü daima

açık tutardı.

Umut etmeye...arzulamaya...aramaya devanı ediyordu Ve artık evlenme zamanının geldiğini düşünse de için-de bunu yapmak için yeterli coşkuyu bulamıyordu.

ya birinin parmağına o yüzüğü takar ve ertesi gün onunla karşılaşır! bu onun kalbini kırardı Hayır, bundan çok daha fazlası olurdu. Bu onun ruhunu paramparça ederdi.

Benedict, Rosemcade Köyü'nc yakınlaştıklarını görün-cc rahat bir nefes aldı. Rosemcade Köyü'nün görünmesi kır evine birkaç dakika kaldığını gösteriyordu. İçeri girip kendini sıcaklık küvcte atmak için sabırsızlanıyordu. Bayan Beckett'e bir göz gezdirdi. O da titriyordu. Bütün ragmen onun hic şikâyet etmediğini düşündü Benedict hayranlıkla. Daha önce tanıştığı, cesaretle bir işe kalkışıp sonra da di boş dönen kadınları düşündü. Sporda çok iyi olan kız kardeşi Daphne bile şimdiye kadar çoktan soğuk hakkında sızlanmaya başlamıştı. "Neredeyse geldik," dedi Benedict. "Ben iyi... Ah! Siz iyi misiniz?" Benedict insanın göğsünü sıkıştıran şiddetli ve kuru öksürüklerle boğuşuyordu. Ciğerleri cayır cayır yanıyor ve sanki boğazına jilet takılmış gibi biracı hissediyordu, "iyiyim," dedi adeta nefesi kesilerek, öksürürken kay-

bettiği kontrolü geri kazanmak için atların dizginlerini hafifçe geriordu»

"İyi görünmüyorsunuz.

"Geçen hafta soğuk algınlığına yakalanmıştım " dedi

çekinerek "hay aksi, ciğerleri yanıyordu.

"Soğuk algınlığı gibi görünmüyor," dedi Sophie suratın-da alaycı bir gülümsemenin oluşmadığını umarak an-cak bu alaycı bir gülümseme değildi. Açıkçası Sophie fena halde endişeli görünüyordu.

"İlerlemiş olmalı," diye mırıldandı Benedict. "Benim yüzümden hasta olmanızı istemezdim." Benedict sırtmaya çalıştı ama elmacık, kemikleri ağrıyordu. "Sizi alsam da almasam da yağmura yakala^ çaktım" "Yine de..."

Sophie'nin söyleyecekleri bir başka şiddetli ve Hırıltılı öksürük nöbetiyle kesildi.

"Affedersiniz," dedi Benedict. "Bırakın ben süreyim," dedi Sophie dizginlere u

Benedict şaşkınlık içinde ona döndü. "Bu bir fayton. Tek adı bir yük arabası değil."

Sophie onu boğazlamamak için kendini zor tuttu. Burnu akıyordu, gözleri kıpkırmızı olmuştu ve sürekli öksü- 1 rüyordu fakat gene de kendini beğenmiş bir züppe gibi davranacak enerjiyi buluyordu.

"Sizi temin ederim ki," dedi usulca, "takım atların nasıl sürüleceğim biliyorum.*1 "Peki, bu yeteneğinizi nerede kazandınız?" "Benin de kızlarıyla ders almama izin veren aile saye-sinde diye yalan söyledi Sophie. "Takım atları sürmeyi kızlar öğrenirken öğrendim/" 128

«Evin hanımı sizi çok seviyordu anlaşılan,"

•Çok seviyordu," diye cevap verdi Sophie gülmemeye çalışarak. Evin hanımı Araminta'ydı ve babası Sophie'nin Rosamund ve Posy'yle aynı dersleri almasına izin vermesini ona her söylediğinde küplere binerdi. Üçü takım atları sürmeyi Kont ölmeden bir sene önce öğrenmişlerdi. •

"Teşekkür ederim, ben sürerim," dedi Benedict sert bir

şekilde. Sonra başka bir öksürük nöbetine daha yakalanarak gergin havayı bir anda dağıttı.

Sophie dizginlere uzandı. "Tanrı aşkına..."

'Âlın o zaman." dedi Benedict ve gözlerini kurularken dizginleri Sophieye uzattı. "Tutun şunlan. Ama sizi izleyeceğim."

"Başka türlüünü beklemezdim," dedi Sophie aksi bir

şekilde.

Yağmur elverişli sürüş koşulları sunmuyordu ve eline dizgin almayalı çok uzun zaman olmuştu ama o oldukça iyi idare ettiğini düşünüyordu. İnsanın asla unutmayacağı bir şeyler var mutlaka, diye düşündü.

Önceki hayatında, en azından resmi olarak Kontun evlatlığı olduğu zamanlarda yaptığı bir şeyi yapmak ona çok iyi gelmişti. O zaman güzel elbiseleri vardı, lezzetli yemekler yerdi, ilginç dersler alırdı ve...

İç çekti. Belki mükemmel zamanlar değillerdi ama sonra olan her şeyden daha iyidiler. "Sorun ne?" diye sordu Benedict.

"Hiçbir şey. Neden bir sorun olduğunu düşündü-

"İç çektiniz."

"Rüzgâra rağmen beni duyunuz mu?" diye sordu

Sophie inana maya rak.

"Dikkatim sizde. Bizi. ölü ölü - bir hendeğe sok manıza dayanamayacak kadar hastayım." Sophie ona cevap vermeye tenezzül etmedi. "İlerden sağa dönün." dedi Benedict. "Bu yol bizi doğru kır evi me götürecekt."

Sophie dediğini yaptı. "Kır evinizin bir adı var mı?" diye sordu. "Benim Kır Evir

"Talimin etmeliydim," diye mırıldandı Sophie. Benedict sırttı. Yatağa düşecek kadar hasta görünmesi ne rağmen büyük başarı diye düşündü Sophie. "Dalga geçmiyorum," dedi Benedict. Hakikaten birkaç dakika sonra duvarındaki küçük ve mütevazı tabelada Benim Kır Evim yazan şık bir evin önü durdular.

"İsmi bir önceki sahibi koymuş," dedi Benedict Sophie'yi ahıra doğru yönlendirirken. "Ama benim de çok hoşuma gitti."

Sophie oldukça küçük olmasına rağmen pek de mute, vazı olmayan eve baktı. "Siz buna kır evi mi diyorsunuz?"

"Hayır, önceki sahibi öyle demiş," diye cevap verdi "Diğer evini görmelisin."

Bir saniye sonra yağmurdan kurtulmuşlardı. Benedict aşağı zıplamış, atları çözüyordu. Taktığı eldivenler sırlıklam olmuş, dizginlerin üzerinden kayıyorlardı, bu yüzden Benedict onları çıkardı ve uzağa fırlattı. Sophie işini yaparken onu izledi. Parmakları kuru erik gibi kırılgan ve soğuktan titriyordu. "Yardım edeyim," dedi öne doğru bir adım atarak. "Ben hallederim."

"Tabii ki halledersiniz," dedi kibarca, "ama benim yar dımla daha çabuk bitirebilirsiniz."

Benedict büyük ihtimalle teklifini reddetmek için ona dönecekti ki yeni bir öksürük nöbetiyle iki büküm oldu. Sophie onu aceleyle bir bankın yanına götürdü. "Otu-run lütfen." diye rica etti. "Geri kalanını ben hallederim."

ğim.

"Buna rüsaad etmeyeceğini düşündü ama bu kez Benedict pes etti. "Çok üzgünüm," dedi kısık bir sesle.

"Ben.."

»•Üzgün olmanızı gerektirecek bir şey yok/' dedi Sophie hızlı hızlı çalışırken. Daha doğrusu elinden geldiği kadar hızlı olmaya çalışıyordu çünkü parmakları hâlâ uyuşuktu ve derisi çok uzun süre ıslak kalmaktan bembeyaz olmuş-

tu

"Pek..." Tekrar öksürdü, bu seferki öncekilere göre daha kısık ve şiddetliydi, "...centilmence davranmadım"

"Ah sanırım bu kez sizi affedebilirim, bu akşam beni kurtardığınızı göz önünde bulundurursak..."

Sophie ona neşeli bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama bocaladı ve aniden gözyaşlarına boğuldu. Benedictin yüzünü görmemesi için hemen arkasını döndü.

Ancak Benedict bir şeyler görmüş olmalıydı ya da belki sadece bir terslik oldu "İyi misiniz?" diye seslendi.

"İyiym," diye ccvap verdi ama sesi buruk ve acılı geliyordu.

Benedict Sophie fark etmeden onun yanma gitti ve onu kollarına aldı.

"Her şey yolunda," dedi onu sakinJeştirerek. "Artık güvendesin."

Sophie'nin gözyaşları sel oldu. Bu akşam yaşadıkları için ağladı, geçen dokuz senesi için ağladı. Bcndict'in onu

131

maskeli baloda kollarına aldığı zamanın anıları için ağladı

vc şu anda onun kollarında olduğu için ağladı,

Ağladı çünkü Benedict çok iyi biriydi, hasta olmasına rağmen, Sophie gözünde sadece bir hizmetçi olmasına

rağmen yiiie de onunla ilgilenmek istiyor ve onu koru-

yordıı.

Ağladı çünkü hatırlayamadığı kadar uzun bir zamandan beri ağlamamıştı, ağladı çünkü kendini çok yalnız hisse

diyordu.

Ağladı çünkü yıllardır onun hayalini kuruyordu ve Be-nedic onu tanımamıştı. Muhtemelen tanımaması en iyi-siydi ama bu gene dc Sophie nin kalbini sızlatıyordu

Sonunda gözyaşları dindi, Benedict bir adım gcrl attı çenesine dokunarak, "Daha iyi misin" diye sordu.

Sophie onu başıyla onayladı, şaşırtıcı bir şekilde kcndi ni daha iyi hissediyordu. "Güzcl. Büyük bir korku yaşadın vc..." Daha sonra Benedict öksürmekten iki büküm olurke ondan uzaklaştı.

"Sizi artık içeri götürmemiz gerek," dedi Sophie, göz. yaşlarının son damlasını silerek. "Evin girişi burası mı?"

Benedict onu başıyla onayladı. "Seninle kapıya kadar yarışacağım"

Sophie duyduklarına inanamadı. Bı denli kötü hissederken bile, halâ espri yapabilmecine inanamamıştı. Ami çantasının ipini eline doladı, eteklerini topladı ve kır evinir

koşmaya başladı. Az sonra basamakları ulaştı, sarf ettiği çabaya ve zaten ıslakken yağmur altındı yaptığı bu manasız koşuya kikir kikir gülüyordu.

Beklenebileceği gibi Benedict onu girişe kadar yaptıkları yarışta yendi. hasta olabilirdi ama bacakları belirgin

132

Bir şekilde daha uzun ve güçlüydü.Sophie yanına gelip durduğunda

o ön kapının önünde bekliyordu

"Anahtarınız yok mu?" diye bağırdı Sophie.rüzgar hala uğulduyor ve

birbirlerini duymalarını zorlaştırıyordu.

Benedict kafasını iki yana salladı."buraya gelmeyi planlamamıştım"

"Bakıcılar sizi duyacaklar mı ki?"

"Duymalarını umuyorum" diye mırıldandı

Sophie yüzündeki yağmur damlalarını sildi ve yanındaki pencereden içeri

ye baktı."çok karanlık" dedi Benedict e "sizce evde yoklar mı?"

"Başka nerede olabileceklerini bilmiyorum" "Bir hizmetçi veya kapı görevlisi de mi yok?"

Benedict kafasını iki yana salladı "buraya çok nadir geliyorum tam bir personel kadrosu tutmak aptalca.Hizmetçiler gününbirlik geli-

yorlar." Sophie yüzünü buruşturdu. "Açık bir pencere bulmamızı öneririm ama bu yağmurda çok zor "

"Gcrek yok," dedi Benedict öfkeyle "yedek anahtarın yerini bili-

yorum.

Sophie ona şaşkın şaşkın baktı."bu konuda neden bu kadar

öfkelendiniz?

Cevap vermeden önce birkaç defa öksürdü. "Çünkü bu

tekrar lanet fırtınaya çıkmam gerektiği anlamına geliyor.

Sophie Benedictin sabrının sonuna yaklaştığını anladı.Şimdiye kadar iki kere

küfretmişti ve hizmetçi olsa bile bir kadının önünde küfredecek birine

benzemiyordu. "burada bekle" dedi ve daha Sophie cevap vermeden girişte

sundurmadan koşarak ayrıldı.bir kaç dakika sonraSophie kilidi çeviren anahta

sesini duydu , ön kapı açıldı ve Benedict göründü.Elindeki mumu yerlere damlatıyordu.

'Bay ve bayan Crabtree'nin nerede olduklarını bilmiyorum dedi* sesi öksürmekten çatallanmıştı, ama burada olmadıkları kesin'

Sophie yutkundu. "Yalnız mıyız?" Benedict onu başıyla onayladı. tamamen" Sophie merdivenlere doğru ilerledi. hizmetçi tarafına gitsem iyi olacak" .

"Hayır, gitme" diye homurdandı kolunu tutarak "Gitmeyeyim mi?" Benedict kafasını iki yana salladı.
•"Sen tatlı kız. hiçbir yere gitmiyorsun"

Bölüm 8

Bugünlerde hiç kimse Londra'daki balolarda, cemiyetlerdeki hanımların iyi yardımcıları bulamamakla ilgili yakınmalarını dinlemek zorunda kalmadan iki adım bile atamıyor. Bu Yazar ciddi ciddi Bayan Featherington ve Lady Penwood'ın geçen haftaki Sinyorine-Smith müzikalini mahvetmeye geldiklerini düşünüyor. Lady Penwood Bayan Featherington'un şahsi hizmetçisini daha yüksek maaş ve giysi yardımı vaadiyle bir ay önce burnunun dibinden çalmış gibi görünüyor. (Bayan Featherington unda zavallı kıza giysi yardımı yaptığını belirtmek gerek ama Featherington kızlarının nasıl giyindiklerini gözlemlemiş biri şahsi hizmetçinin bunu neden bir kazanç olarak görmediğini anlayacaktır.)

Ancak durum değişmiş, her nasılsa söz konusu olan hizmetçi Bayan Featherington'a geri dönüp onu tekrar işe alması için yalvarmış. Lady Penwood, şahsi hizmetçisine bulaşıklık, ısı katlama hizmetçiliği ve aşçılık görevlerini de yüklemiş gibi görünüyor.

Birisinin bu kadına bir kızın üç kişinin işini yapamayacağını söylenmesi gerek.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 2 MAYIS 1817

135

"Ateş yakacağız/' dedi Benedict* "vc yatmaya gitmeden Önce ikiniz de bir güzel ısınacağız. Seni Cavenderin elinden zatürreeden ölesin diye kurtarmadım.1'

Sophie onu bir kez daha öksürürken izledi. Kasılmalar vücudunu mahvediyor, beli bükülüyordu.

"Çok özür dilerim Bay Bridgerton ama ikimizin arasında zatürreeye yakalanma tehlikesi altında olan sizsiniz"demekten kendini alamadı genç kadın.

"Aynen öyle"dedi. çok zor nefes alıyordu "ve seni temin ederim bu kadar

acı çekmek istemiyorumYeni bir öksürük nöbetiyle vücudu tekrar eğildi.

' Bay Bridgerton ?" dedi Sophie, sesi endişeliydi.

Genç adam güçlükle yutkundu ve söyleyeceklerini

zor topladı. "Lütfen ben vazgeçmeden ateş yakmamı yardım et."

Sophie endişeyle kaşlarını çatı. Öksürük nöbetleri git tikçe sıklaşıyor ve her seferinde daha şiddetli ve adeta göğsünün en derin yerinden geliyormuşçasına daha gürültülü

hale geliyordu.

Sophie ateşi kolayca yaktı. Bir hizmetçi olarak bu iş için yeterli tecrübesi vardı. Sonra ikisi de ellerini ateşe yaklaştı-rabildikleri kadar çok yaklaştırdılar.

"Yedek kıyafetlerinin kuru kaldığını zannetmiyorum," dedi Benedict Sophie'nin sırsıklam olmuş çantasını işaret ederek.

"Bence de," dedi üzgün bir halde. "Ama önemli değil. Eğer ateşin yanında yeterince uzun kalırsam kururum.1"

"Saçmalama," dedi, sırtı kurusun diye arkasını dönerken. "Eminim sana giycck bir şeyler bulabilirim."

"Burada kadın kıyafetleri var mı?" diye sordu Sophie

kuşkuyla.

136

bir geceliğine pantolon ve gömlek giymcyccck kadar süslü değilsin, değil mi?"

O ana kadar Sophie büyük ihtimalle o kadar süslüydü ama bunu bir kenara bıraktı, şu an için bu biraz aptalca

görünüyordu.

"Sanının değilim," dedi. Kuru kıyafetler kulağa kesinlikle cazip geliyordu.

"Güzel," dedi Benedict, sesi canlı geliyordu. "Sen iki odanın sobasını yak. ben de ikimize giycck bir şeyler bulayım, ne dersin?"

"Ben hizmetçi kısmında kalabilirim," dedi Sophie ça-bucak-

"Gerek yok," dedi, odadan çıkıp Sophie'ye onu takip etmesini işaret ederken. "Fazla odam var ve sen burada hizmetçi değilsin."

"Ama ben hizmetçiyim," diye belirtti onu takip ederken.

-O halde ne istiyorsan onu yap."

Merdivenleri çıkmaya başladı ama yarı yolda öksürmek için durmak zorunda kaldı.

"Hizmetçi kısmında sert ve ufak bir şiltesi olan küçük bir odada kalabilir ya c yumuşak yataklar ve kaz tüyü yorganlarla dolu misafir odasında rahatça uyl

Sophie bu dünyadaki yerini unutmaması ve tavan arasına giden merdivenleri çıkması gerektiğini biliyordu ama Tanrı biliyor ya, yumuşak bir yatak ve kaz tüyü yorgan kulağı mükemmel geliyordu. Bu kadar konforlu bir yerde yıllardır uyuma inmişti,

"Ben küçük bir misafir odası bulacağım," diyerek teklif» kabul etti. "Hımm, en küçüğünü."

Benedict sana söylemiştim dcrsesinc gülümsedi.

137

"İstedüğün odayı seç. Ama bınıı değil." dedi, sağdan ikinci odayı göstererek. "Bu benim odam."

"hernen buradaki sobayı yakayım," dedi Sophie Benedict'in sığağ ondan daha çok ihtiyacı varch ve ayrıca odasının içinin nasıl göründüğünü dc çok merak ediyor du. Odasının dekorasyonu bir isi hakkında çok şey söyle yebilirdi. tabii ki o kişinin istediği şekilde odasını döşe-ycbilecck kadar parası olması şartıyla diye düşündü Sonhie

vüzünü buruşturarak. Cavcndcrlcr in evindeki küçük odasını düşünerek, bir kuruş parası olmaması dışında onun hakkında kimsenin bir şey söyleycmcyeceğinden endişe ediyordu.

Sophie çantasını koridora bıraktı ve hızlıca Benedict'in odasına girdi. Güzel bir odaydı, rahat, erkeksi ve konfor luydu. Benedict, buraya çok nadir geldiğini belirtmesine rağmen schpa ve masanın üzerinde birçok kişisel eşya ok duğunu gördü; kardeşlerinin resimleri, deri kaplı defterler ve hatta taşlarla dolu küçük cam bir kâse.

Ne kadar tuhaf," diye mırıldandı Sophie, çok aceleci ve meraklı

davrandığını bilmesine rağmen kâseye doğru ilerledi.

"Hepsinin bir hatırası var." Sophie arkasından derin bir ses duydu. "Bunları..." öksüicrck duraksadı, "çocukluğumdan beri toplarım."

Sophie bu kadar meraklı davrandığı için utandı ve kıpkırmızı oldu. Ama yine dc merakım yenemedi ve kâsenin içinden bir taşı eline aldı. Ortasına doğru uzanan gri damarları olan pembe bir taşı. "Bunun anısı nedir?"

"Onu bir yürüyüş sırasında buldum," dedi Bcncdict usulca. "Babamın vefat ettiği gündii."

"Ah!" Sophie taşı sanki elini yakmış gibi yığının içine düşürdü. "Çok üzgünüm."

"uzun zaman önceydi."

"Yine dc üzgünüm."

Bcncdict buruk bir şekilde gülümsedi.

."Ben de öyle," dedi ve ardından o kadar şiddetli öksür-dü ki duvara yaslanmak zorunda kaldı.

"Isınmalımız," dedi Sophie aceleyle. uŞu ateşi yakmaya

başlayayım"

Benedict yatağın üzerine bir giysi bohçası bıraktı. "Bun-lar senin için," dedi sakince.

"Teşekkür ederim," dedi genç kız. küçük sobadan gözlerini ayırmayarak.

Onunla aynı odada olmak tehlikeliydi. Uygunsuz bir hareket yapacağını düşünmüyordu, çok az tanıdığı bir kadına yamanmaya çalışmayacak kadar beyefendi. Hayır, tehlike çanları tam olarak onun için çalıyordu. Açıkçası,

vanında daha fazla vakit geçirirse ona sırlıslıkla asık ola-

cağından korkuyordu. ve bu ona ne kazandırdı ki? Yalnızca kırık bir kalp.

Sophie sönmeyeceğinden emin olana kadar ateşi körükleyerek küçük demir sobanın önünde birkaç dakika durdu. "Oldu," dedi emin olunca ve ayağa kalktı. Daha sonra hafifçe gerindi ve arkasını döndü. "Bu size iyi ge... Aman Tanrım!" Benedict Bridgerton resmen yemyeşil görünüyordu, "iyi misiniz?" diye sordu, alelacele yanma giderken. Çok iyi hissetmiyorum," diye geveledi genç adam, karyolanın direğine zorlukla dayanırken. Sesi sarhoş gibi çıkıyordu ama Sophie son iki saattir onunla birlikteydi ve içki içmediğini biliyordu. "Yatağa yatmalısınız," dedi.

Benedict karyolanın demiri yerine ona yaslanınca Sophie sendelemeye başladı.

Benedict sırttı. "Geliyor musun?" Sophie geriye doğru yalpaladı. "İşte şimdi ateşiniz olduğunu biliyorum."

Benedict elini alnına götürmek için kaldırdı ama yanlışlıkla burnuna vurdu. "Ah!" diye acıyla inledi.

Sophie endişelenmiyordu.

Benedict en sonunda alnına götürmeyi başardı "Himm, biraz ateşim olduğu söylenebilir."

Adamın sağlığı tehlikedeydi ve bu yüzden Sophie de uzanıp alnına dokundu. Benedict cayır cayır yanıyordu bu hiç iyi değildi.

"Bu ıslak kıyafetleri çıkarmanız lazım," dedi "Hemen" Benedict ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla ıslak giysilerine baktı.

"Evet," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "Evet sanırım öyle yapmalıyım."

Düğmelerini açmaya çalıştı ama nemli ve uyuşmuş parmakları sürekli kayıyordu. Sonunda omuz silkti ve çaresizce. "Yapamıyorum/" dedi.

"Ah Tanrım; Bırakın ben yapayım..." Sophie düğmelerine uzandı, ardından sinirlenerek ellerini geri çekti ve sonunda dişlerini sıkarak tekrar uzandı. Sophie elinden geldiğince bakmamaya çalışarak hızlıca düğmeleri açıyordu ve açılan her düğme Benedict'in teninin birazını daha açığa çıkarıyordu.

"Neredeyse bitti," diye fısıldadı. "Çok az kaldı." Benedict cevap vermeyince Sophie kafasını kaldırdı Gözleri kapanmıştı ve bütün vücudu hafifçe sallanıyordu Eğer kalkmazsa uyu

"Bay Bridgerton?" dedi usulca. "BayBridgerton!" 140

Benedict yerinden sıçradı. "Nc var? Nc oldu?" "Uyuyakaldınız"

Benedict şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. "Bunda

yanlış bir şey mi var?"

' «Giysilerinizle uyumamalısınız"Benedict aşağıya doğru baktı. "Gömleğimi kim çıkardı?"

Sophie bu soruyu duymazdan geldi ve kalkması için onu sırtından tutarak hafifçe kaldırdı.. ' "Oturun," dedi sert bir ses tonuyla. Onu iyiliği için ses tonunu sertleştirmeliydi "Bunların yerine giyccck kuru giysileriniz var mı?" diye

sordu.

Benedict gömleğini çıkardı ve öylece yere bıraktı. "Asla giysilerle uyumamalıyız" Sophie'nin midesine kramplar giriyordu. "Evet, ama bu gccc öyle uyumalı... Nc yapıyorsunuz?"

Benedict ona sanki dünyanın cn saçma sorusunu sormuş gibi baktı. "Pantolonumu çıkarıyorum" "Hiç değilse ben arkamı dönene kadar bekleyemez

miydiniz?"

Benedict ona şaşkınlıkla baktı. Sophie de ona.

Benedict ona biraz daha baktıktan sonra, "Evet?" dedi.

"Evet

"Arkanı dönmeyecek misin?"

"Ah!" diye ciyakladı Sophie, birisi tabanlarını tutuşturmuş gibi hızla arkasını dönerken.

Benedict yatağın kenarında otururken yorgun bir şekilde başını iki yana salladı ve çoraplarını çıkardı. Bu namus timsali kadınlar yok muydu? Tanrı aşkına o bir hizmet-

141

çivdi. Bakire ols.a bile ki tutumuna bakılırsa Benedict Oyle olduğundan oldukça şüpheliydi - daha önce bir erkek vücudu görmüş olmalıydı. Ihizmctçilcr havlu, Çarşaf gibi şeyleri getirirken kapıyı çalmadan odalara girip çıkarlardı

Çıplak bir adamın olduğu bir odaya yanlışlıkla girmemiş

olması imkansızdı.

Pantolonunu da çıkardı. Vücudunun hâlâ nemli oldu-ğu ve pantolonu resmen derisinden sökmek zorunda kal-dığı düşünülürse bu hiç kolay olmamıştı. lâmamenç!? kıldığında t tarafa çevirdi. Genç kadın yumruklarım sıkmış bir halde dimdik ayakta diki-liy

Şaşırtıcı bir şekilde onun bu hali Benedicti güldürdü

Kendini iyice halsiz hissetmeye başladı, yatağa yatabil-mek için bacağını yeterince yükseğe kaldırmayı ancak iki kerede başarabildi. Hatırı sayılır bir güç sarf ederek öne eğildi, battaniyenin ucunu yakaladı ve üzerine örttü Ar. dından bitkin bir halde yastığa başını koydu ve inledi.

"İyi misiniz?" diye seslendi Sophie.

"İyiyim," demeye çalıştı ama söylediği daha "İjmmm" gibi bir şeydi.

Sophie'nin hareketlendiğini duydu ve bir gözünü va-nm yamalak açacak gücü bulduğunda onun yatağın kenarına gelmiş olduğunu gördü. Endişeli görünüyordu.

her nedense bu Bcndict'in çok hoşuna gitti. Akraba olmadığı bir kadın sağlığı için endişelenmeydi çok uzun zaman olmuştu.

"İyiyim," diye geveledi, ona güven verir bir şekilde gülümsemeye çalışırken. Ama sesi upuzun ve daracık bir tünelden geliyormuş gibi çıkıyordu. Ellerini kulaklarını götürdü. Gayet düzgün konuştuğunu hissediyordu, sorun kulaklarında olmalıydı. 142

"Bay Bridgerton? Bay Bridgerton?"

Tekrar bir gözü açıldı. "Git uyu" diye homurdandı.

-iyice kuruları."

-Emin misiniz?"

Benedict onu başıyla onayladı. Konuşmak onun için iyice zorlaşmıştı.

pekâlâ. Ama kapınızı açık bırakacağım. Gece bana ihti-yacınız olursa seslenirsiniz."

Benedict onu bir kez daha başıyla onayladı. Ya da cn azından öyle yapmaya çalıştı ye sonra hemen uyuyakaldı.

Sophie'nin yatağa girmesi en az on beş dakikasını aldı. Gerginliği kuru giysileri giyerken ve odasındaki sobayı yakarken hâlâ devam ediyordu ama başını yastığa koydu-ğunda yorgunluğa daha fazla karşı koyamayacağını hissetti, bütün kemikleri sızlıyordu.

Uzun bir gün oldu, diye düşündü. Çok uzun bir gün... Sabahki işlerinden Cavendcr ve arkadaşlarından kaçmak için evin etrafında koşmasına kadar. Gözleri kapandı. Olağanüstü şekilde uzun bir gündü vc...

Sophie aniden uyandı, kalbi küt küt atıyordu. Soba ağır ağır yanıyordu, artık uyımalıydı. Yorgunluktan ölmüştü ama yine dc bir şey onu uyandırmıştı. Bay Bridgerton muydu? Ona mı seslenmişti? Odadan ayrıldığında iyi görünmüyordu ama ölecek kadar da kötü değildi.

Sophie yataktan fırlayıp bir mum aldı, ardından Benedict'in ona ödünç verdiği kocaman pantolon kalçasından aşağıya düşerken kemerini sımsıkı tutarak hızla kapıyı doğru ilerli onu uyandıran sesi duydu.

Derinden bir inleme sesi duyuluyordu, onu anlamsız bir gürültü ve ağlamaya benzer sesler takip ediyordu.

Sophie sobada mumunu yakmak için kısa bir süre dur-duktan sonra Benedict'in odasına doğru hızla ilerledi Benedict acayip bir halde yatağında uzanıyordu, Sophie öne doğru eğildi ve gözlerini göğsüne odakladı.ölmüş olamaya

cağını biliyordu ama nefes aldığını gördüğünde korkunç derecede rahatladı.

"Bay Bridgerton ?" diye fısıldadı. "Bay Bridgerton? ;

Cevap yoktu.

Yatağın kenarına uzanarak ona iyice yaklaştı. "bay Brid-ger-ton?1*

Benedict elini havaya kaldırarak Sophie'yi omzundan yakaladı ve onu dengesi bozulup yatağa düşünceye; kadar

çekti,,

"Bay Bridgerton!" diye bağırdı. "Bırakın beni!"

Ama Benedict kıvranmaya ve inlemeye başlamış, vü cudundan öyle bir sıcaklık yayılıyordu ki Sophie yüksek ateşin etkisinde olduğunu anladı.

Bir şekilde kendini kurtarmayı başardı ve Benedict kı- pırdanmaya, sağa sola dönmeye ve anlamsız laflar geyele. meye devam ederken yataktan fırladı.

Sophie bir süre bekledikten sonra elini Benedict'in alını-na götürdü. Yanıyordu.

Ne yapacağına karar vermeye çalışırken alt dudağını ısırıldı. Ateşli hastalıklarla ilgili hiçbir hemşirelik tecrübesi yoktu ama onu soğutmak yapılacak en mantıklı şey gibi görünüyordu. Ama bir yandan da hasta odaları her zaman kapalı, boğucu ve sıcak olurdu, yani belki de...

Benedict tekrar inlemeye başladı ve sonra birdenbire, "Öp beni," diye mırıldandı.

Sophie'nin sımsıkı tuttuğu kemeri elinden kaydı ve pantolonu yere düştü. Pantolonunu tekrar giymeye ça-lışırkcın şaşkınlıktan küçük bir çığlık attı. Sağ eliyle düz-144

gün bir şekilde kemerini kavramaya çalınırken sol eliyle de

Benedictin elini okşamak için uzandı ama sonra vazgeçti. Ona,"rüya görüyorsunuz Bay Bridgcrton,"dedi.

"öp beni," diye tekrar etti Benedict. Ama gözlerini açmadı.

Sophie ona doğru iyice yaklaştı, tek bir mumun ışığın-da bile Sophie, gözlerinin gözkapaklarının altında hızlıca hareket ettiğini görebiliyordu. Başka bir insanın ruya gör-düğünü görmek tuhaf, diye düşündü,

"Lanet olsun!" diye bağırdı aniden Benedict, "Öp

beni!"

Sophie şaşkınlıktan geriye doğru sendeledi ve elindeki mumu aceleyle yatağın yanındaki masanın üstüne koydu.

"Bay Bridgerton, ben..." diye bağladı, onu neden öpe-meyeceğini açıklamaya hazırlanıyordu ama sonra düşün d . Neden olmasın?

Kalbi deli gibi atmaya başladı, öne doğru eğildi ve Bcnedict'in dudaklarına sade, hafif ve kibar öpücükler kondurdu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Hep seni sevdim Benedict hareket etmeyince Sophie rahat bir nefes aldı. Bu onun sabah hatırlamasını istediğı türden bir an değildi. Ama sonra tam Sophie onun tekrar uykuya daldığında ikna olduğı anda, Bcnedict'in kafası kuş tüyü yastığa derin izler bırakarak sağı sola dönmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye inledi boğuk bir sesle. "Nereye gidiyorsun?"

"Buradayım," diye cevap verdi Sophie. Benedict gözlerini açtı ve bir an i inaklı başına geldi. "Sen değıl." Sonra tekrar gözlerini kapattı ve başını sağı sola çevirmeye devam elti.

" u an yalnızca ben varım," diye mırıldandı Sophie ve

145

"bir yere kaybolmayın," dedi sinirli bir kahkaha atarak hemen döneceğim. ve sonra kalbi korku ve sinir içinde atarken odadan çıktı

.

* **

birçok malik nenin i inin birbirine benzediğı Sophie'nin hizmetçilik günlerinden  ğrendiğı bir şeydi bu nedenle Benedict'in sırlısklam olan yatak  rtiilcrinin yedeklerini bulmakta hiç zorlanmadı. Yanına ayrıca bir

sürahi soğuk su ve Bcnedictin alnına kompres yapmak için birkaç kii ik havlu da aldı.

Odaya döndüğünde Benedict h J  yatıyordu ama ne-fes alı veri i sığ ve hızlıydı. Sophie alnına dokunmak için tekrar uzandı. Emin olamadı ama ateşi artmış gibi görü-n yordu.

Tanrı aşkına. Bu hiç iyi değildi ve Sophie'nin at şli bir hastaya bakmak için yeterli bilgisi yoktu. Araminta,Ra. samund ve Posy hayatlarında hiç hasta olmamışlardı ve

Cavendcr r'in dc hcpsi sağılıklı insanlardı. Hemşirelik yaptığı tek kişi Bayan Cavcndcr'in yürüyemeyen a ıncsiy-di. Ama hiç ateşli birine bakmak zorunda kalmamıştı.

Bez parçasını su dolu sürahinin içine batırdı ve sonra kenarlarından akan sula bekletti.

"Bu size iyi gelecektir," diye fısıldadı, bezi dikkatlice Benedict'in alnına yerleştirirken. Sonra oldukça tereddütlü bir sesle ekledi. "En azından öyle olacağını umuyorum." Benedict. Sophie bezi alnına yerleştirdiğinde hiçbir rahatsızlık hissetmedi. Sophie bunun iyiye işaret olduğunu düşündü ve soğuk bir havlu daha hazırladı. Gerçi onu nereye koymasına gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Göğüs hareketleri bir şekilde olağandışı görünüyordu ve eğer zavallı adam ölmek üzere değilse Sophie'nin yatak çarşafı-

nın belinden daha aşağıya kaymasına izin vermeye niyeti

yoktu.eğer öyle olsa bile Sophie onu yaşama döndürmek için ne yapması gerektiğinden emin değildi.)
Bu yüzden

en sonunda havluyu kulaklarının arkasına ve boynunun

kenarlarına bastırdı.

"İyi geliyor mu?" diye sordu, hiçbir cevap beklene-rek ama yine de bu tek taraflı konuşmayı devam ettirmesi gerektiğini hissederek. "Doğrusu hasta bakmaktan pek anlamam ama alnınıza soğuk kompres isteyeceğinizi düşündüm. Biliyorum ki ben hasta olsaydım öyle isterdim."

Benedict tamamen anlamsız bir şeyler mırıldanarak di-

ğer tarafa döndü.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi Sophie, gülümse-meye çalıştı ama beceremedi. "Böyle hissettiğinde sevindim."

Benedict bir şeyler daha mırıldandı.

"Hayır," dedi Sophie, kulaklarına soğuk kompres yaparken. "İlk söylediklerinize katılıyorum ama..."

Benedict tekrar mırıldandı.

"Bu konuyu tekrar düşünmekten mutluluk duyarım," dedi endişeli bir şekilde. "Lütfen üzerinize alınmayın."

Benedict kızı rda m ıyordu.

Sophie dcrin bir iç çekti. Biri kendini aşın derecede şapşal hissetmeden bilinci kapalı bir adamla ancak bu kadar sohbet edebilirdi. Alnına koyduğu bezi kaldırdı ve tenine dokundu. Şimdi biraz nemli gibiydi. Nemliydi ve hâlâ

sıcaktı ki bu Sophie'nin mümkün olabileceğini düşünmediği

bir birleşimdi.

Bir süreliğine bezi kaldırmaya karar verdi ve sürahinin tepesine koydu. Şu anda onun için yapabileceği çok az sev vardı, bu yüzden Sophie bacaklarını esnetti ve odanın etra-fında yürümeye başladı, arsızca kurcalayabileceği her şeyi

kariştırıyordu ve bunların sayısı liiç de az değildi. Resim koleksiyonu ilk durağıydı çalışına masasının üstünde do-kuz tane vardı. Sophie bunların Benedict'in ebeveyn ve kardeşleri olduğunu tahmin ediyordu. Kardcşleri yaşlarına göre dizmeye başladı ama sonra resimlerin hepsinin aynı zamanda yapılmadığını fark etti. Dolayısıyla büyüik kar dcşini on beş, küçüğün ise yirmi yaşındaki resimlerine bakıyordu.

Sophie birbirlerine ne kadar benzediklerini görünce donakaldı, hepsi koyu kestane saçlı, geniş ağızlıydı ve hep-sinin kemik yapıları zarıftı.

Göz renklerini karşılaştırmak için daha yakından baktı ama bunun için ışık yetersizdi ve zaten bunun yanı sıra resimlerden göz rengini anlamak çok da kolay değildi

Resimlerden sonra sıra Benedict'in taş koleksiyonum geldi. Sophie kâsenin içinden birkaç tanesini aldı ve avcu nun içinde döndürmeye başladı.

"Acaba neden scni için bu kadar özeller?" diye fısılda, dj, taşları dikkatlice yerlerine koyarken. Ona sadece sıradan taşlarmış gibi geliyordu ama özel anıları simgeliyorlarsa Benedict için daha ilginç ve eşsiz olmalıydılar.

Kesinlikle açamadığı küçük bir tahta kutu buldu; doğu-dan gelen hileli kutulardan biri olmalı diye düşündü. Ama daha sonra gözüne çarpan, masaya dayanmış içi karakalem çizimlerle dolu büyük karalama defteri ona daha ilginç geldi. İçinde çoklukla manzara resimleri ve birkaç tanede portre çizimi vardı. Bunları Benedict mi çizmişti? Sophie göz ucuyla her resmin altına baktı. Küçük imza kesinlikle iki B gibi görünüyordu.

Sophie nefesini tuttu ama yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı. Benedict'in sanatçı olduğunu hiç düşünmemişti. Whistledown bununla ilgili cn ufak bir ipucu 148

bile yazmamıştı ve bu bir dedikodu yazarının onca senedir

anlayabileceği i türden bir şeydi.

Sophie karalama defterini mumun daha yakınına getirdi ve şayfaların aydınlanmasını sağladı. Defteri alıp her sayfaya en az on dakika bakmak istedi ama resimlerini izin almadan bu kadar detaylı incelemek ona doğru gelmedi. Büyük ihtimalle işgüzarlığını aklamaya çalışıyordu ama her nedense şöyle bir göz gezdirmek de o kadar kötü bir fikir gibi görünmedi gözüne.

ÇEşit çeşit manzara resmi vardı. Bazıları "Ben'im Kır Evimin" (ya da Sophic Onun Kır Evi demeliydi), bazıları dalı büyük bir evin resimleriydi (Sophie bunun Bridgcr-ton ailesinin çiftliği olduğunu tahinin ediyordu). resimlerin çoğunda mimariye önem verilmemiş, daha çok akan bir nehir veya dalgalanan bir ağaç veya yağmurdan ıslanmış bir çimenlik ön plann çıkarılmıştı. Ve anı olduğu gibi yansıtımları resimlerinin en harika yanıydı. Sophic onlara takarken akan nehrin ve rüzgârın dalgalandırdığı yaprakların sesini duyduğuna yemin edebilirdi.

Portre çizimlerinin sayısı çok daha azdı ama Sophic onları kesinlikle daha ilgin kız kardeşinin, bir kısmı da annesinin portreleri olmalıydı. Sophie eu çok bir a

resmedildiği çizimi beğendi. Bridgerton kardeşlerden en az beşi ellerinde uzun tokmaklar tutuyorlardı ve kızlardan biri de topu Jaleye sokmayı deniyorken yüzünde oluşan kararlı ifadeyle en Önde resmedilmişti.

Bu resimdeki hava Sophic'nin neredeyse kahkahalarla gülmesine sebep oluyordu. O günkü eğlenceyi hissedince içi biran önce kendi ailesini kurma arzusuyla doldu tastı. Halen sessizce yatağında uyuyan Bcnedict'e bir göz attı.

Bu kadar büyük ve sevgi dolu bir ailede dolduğu için ne denli şanslı olduğunun farkında mıydı acaba?

Sophie iç çekti ve defterin sonuna gelene kadar birkaç sayfaya daha göz attı. Son çizimler diğerlerinden farklıydı çünkü sadece bir gece manzarası ve eteklerini bilekleri üzerinde tutarak koşan bir kadın resmedilmişti. ** Aman Tanrım! Sophie yutkundu, şaşkınlıktan donakal-mıştı. Bu oydu. Çizimi yüzüne yaklaştırdı. Bcnedict elbi-senin detaylarını kusursuz bir şekilde çizimine eklemişti sadece tek bir geceliğine onun olan o harika, sihirli gümüş elbisenin. Dirseklerine kadar gelen uzun eldivenlerini ve saçlarının şeklini de unutmamıştı. Suratı ayırt cdilcbilir şekilde çizilmcmişti ama Benedict'in aslında onun yüzü nün tamamını hiç görmediği düşünülürse bu hoşgörüle bilirdi. En azından şimdiye kadar.

Benedict aniden homurdandı. Sophie ona doğru b& tığında huzursuz bir şekilde yatakta dönüp durduğunu gördü. Defteri kapattı ve aceleyle yanına gitmeden öncce yerine koydu.

uBay Bridgerton ?" diye fısıldadı. Umutsuzca ona Be-nedict diye seslenmek istiyordu. Ama bu Sophie için Benedict'ti, onca senedir rüyalarında ona böyle seslenmiş-ti. Ama bu affedilemez bir laubalilik olurdu ve hizmetçi konumuna kesinlikle yakışmazdı.

"Bay Bridgerton?" diye fısıldadı tekrar. "İyi misiniz?" Benedict'in göz kapakları titreyerek açıldı. "Bir seye ihtiyacınız var mı?" Benedict birkaç kere gözlerini kırptırdı ama Sophie dediklerini duyup duymadığından emin olamadı,okadar dikkatsiz bakıyordu ki onu gerçekten görüp görmediğini de anlayamadı. "Bay Bridgerton?"

150

Benedict göz ucuyla ona baktı ve "Sophie" dedi kısık bir sesle, boğaz i kurumuştu ve acıyordu. "Hızinctçi olan..."

Sopl'ic onu basıyla onayladı. "Buradayım. Neye ihtiya-

cınız var??"

"Su," dedi.

hernen geliyor." Sophie sürahinin içindeki suya bezleri daldırmıştı ama şu anda titizlik yapmanın zamanı dc-ğildi, bu nedenle mutfaktan getirdiği bardaklardan birini aldı ve doldurdu. "Buyurun" dedi, suyu ona uzatırken.

Benedict'in parmakları titriyordu, bu yüzden Sophie bardağı dudaklarına götürü. Birkaç yudum aldı ve sonra tekrar yastığa yığıldı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Sophie uzandı ve alnına dokundu. Hâlâ çok sıcaktı ama bilinci yerine gelmiş gibi görünüyordu. Bunu ateşinin düştüğüne dair bir işaret olarak kabul etmeye karar verdi. "Sabaha daha iyi olacağınızı zannediyorum."

Benedict güldü. Güçlü ve neşeli bir kahkaha atmadı ama gerçekten güldü. "Pek sanmıyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Tabii ki tanı olarak iyileşemezsiniz," diye ekledi, "ama daha iyi hissedeceğinizi düşünüyorum."

"Şu andan daha kötü hissetmek kesinlikle çok zor olurdu."

Sophie ona gülümsedi. "Yatağın diğer tarafına geçecek gücünüz var mı? Böylece çarşaflarınıza değiştirebilirim."

Benedict başını evet anlamında salladı ve Sophie yatağı düzeltirken bitkin gözlerini yumdu.

"Çok beceriklisin," dedi Sophie işini bitirdiğinde.

"Bayan Cavendcr'in annesi çok sık zivarete gelirdi"

diye açıkladı Sophie. "Yatalak olduğu için çarşafı onu

151

kaldırmak zorunda kalmadan değiştirmeyi Öğrencij zor bir şey değil."

Benedict tekrar başını salladı. "Tekrar uyuyacağım Sophie endişe etmemesi için Benedict'in omzunu ok-şadı. Kendini tutamamıştı,

"Sabah daha iyi hissedeceksiniz/" diye fısıldadı "söz

veriyorum.

■

i

Bölüm 9

Doktorların en kötü hastalar oldukları çok sık söylenir ama bu yazara göre erkeklerin hepsi hastalanınca korkunç olurlar. Eskiler hasta olmak için sabır gerekir demişler ve türümüzün erkekleri kesinlikle bundan yoksunlar.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 2 MAYIS 1817

Ertesi sabah Sophie'nin yaptığı ilk şey çığlık atmak

oldu.

Benedict'in yatağının yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı, bacakları uygunsuz bir şekilde sere serpe uzanmış ve kafası son derece rahatsız edici bir şekilde yana düşmüştü. Uykusu başlarda hafifti, kulakları hasta yatağından gelecek her türlü tehlike alarmını duymak için hazırda beklivordu. Ama yaklaşık bir saat sonra sessizlikle beraber yorgunluğa mağlup olmuş ve derin bir uykuya dalmıştı.

işte bu yüzden uyanıp iki yabancıнын onu izlediğini gördüğünde o kadar korktu ki kalbinin hızla çarpmasının gcçmesi beş koca dakika aldı.

153

"Sizlerde kimsiniz?"

Bu kelimeler Sophie'nin ağzından, onların kim olabileceğini

anlamadan önce döküldü. Bay ve Bayan Crabtree, Benim Kır Evimin görevlileri. "Sen kimsin?" diye sordu adam.

• m

"Sophie Beckett" dedi yutkunarak. "Ben..."çaresizce

Benedicti işaret etti. "O..."

"Söylesene kızım!"

"Ona eziyet etmeyi bırak' diye bir ses duyuldu yataktan

-

A.

Uç kafa da Benedict'in olduğu tarafa döndü. "Uyanmışsınız" diye haykırdı Sophie, j "Keşke uyanmasaydın" diye mırıldandı. "Boğazım yanıyor"

"Su getirmemi ister misiniz?" diye sordu Sophie endi. seli bir halde.

Benedict kafasını salladı. "Çay. Lütfen" Sophie ayağa fırladı. "Gidip getireyim."

"Ben getiririm," dedi Bayan Crabtree sert bir şekilde. Sophie çekinerek, "Yardım edeyim mi?" diye sordu. Bu çift ona kendini on yaşındaymış gibi hissettiriyordu, ikisi de kısa ve tıknazdı ama kesinlikle otoriter bir havaları vardı. Bayan Crabtree kafasını iki yana salladı. "Bir fincan çay hazırlayamayacak kadar kötü bir hizmetçi miyim sence?"

Sophie yutkundu. Bayan Crabtree alındı mı yoksa şaka mı yapıyor anlayamadı. "Ben demek istedim ki..."

Bayan Crabtree Sophie'nin özrünü bir el hareketiyle kesti. "Sana da bir fincan

"Bana bir şey getirmemelisiniz," dedi Sophie. "Bcn bır hız..

"Ona da bir fincan getir," diye emretti Benedict.

354

"Ama....."

Bcnctict onu parmağıyla dürttü, "Sessiz.ol»" diye homurdandı, Bayan Crabtrcc'yç dönüp dağların tepelcrin-deki karları critebilccck bir şekilde gülümsemeden önce. tepsie Bayan Beckctt içinde bir fincan koyarsanız çok mcnnun olurum."

"Tabii ki Bay Bridgerton," diye ccvap verdi. "Ama şunu söylemek isterim ki..."

"Çayı getirdikten sonra istediğinizi söyleyebilirsiniz.*

dedi.

Bayan Crabtrcc ona seri bir bakış atlı. "Söyleyecek çok

şeyim var." "Bundan şüphem yok"

Benedict. Sophie ve Bay Crabtrce sessizlik içinde Bayan Crabtree nin odadan çıkmasını beklediler, ardından duya-nıavacak kadar uzaklaştığından emin olunca Bay Crabtrcc rcsnıcı kıkırdamaya başladı ve "Başınız belada Bay Brid-gerrtoıı," dedi.

Benedict belli belirsiz gülümsedi. Bay Crabtrcc Sophie ye döndü ve açıkladı. "Bayan Crabtrcc şöylcyccck çok şeyim var diyorsa söyleyecek çok şeyi vardır."

"Alı," diye ccvap verdi Sophie. Daha mantıklı bir şeyler söylemek isterdi ama bu denli kısa bir ihtar karşısında "Alı" söylemek için bulabildiği hakikaten en iyi şeydi.

"Ve söyleyecek çok şeyi olduğunda," diye devam etti Bay Crabtrcc, gülümsemesi muzip bir hal almıştı, "onlan olağanüstü bir gayretle söyler."

"Neyse ki," dedi Benedict yavan bir sesle, "çaylarımız bizi oyalayacak."

Sophie'nin midesi guruldadı. Ve," diyerek devam etti Benedict, ona neşeli bir bakış

atarak,"eğer bayan Crabtree yi tanıyorsam güzel

bir kahvaltı hazırlayacaktır.

Bay Crabtree başıyla onayladı, "Çoktan hazırladı Bay Bridgerton. Bu sabah kızımızın evinden dönerken ahırda atlarınızı gördük ve Bayan Crabtree hemen işe koyuldu yumurtayı nasıl sevdiğinizi biliyor."

Benedict Sophic'ye döndü ve gülümsedi. "Yumurtayı

çok severim.

Sophic'nin midesi tekrar gırlırdadı. "Gerçi ıkı kişi olduğunuzu bilmiyorduk," dedi Bay Crabtrce.

Benedict kıkırdadı ve ardından acı içinde, "Eminim Ba-yan Crabtree bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek hazırlamıştır," dedi.

"Etli börek ve balıklı bir kahvaltı hazırlayacak kadar zamanı yoktu." dedi Bay Crabtrce, "ama pastırma, salam yumurta ve tost hazırladığını biliyorum."

Sophic'nin midesi resmen homurdanıyordu. Elini kar-nına koydu ve "Sessiz ol" diye fısıldamamak için kendini zor tuttu.

"Bize geleceğinizi haber vermeliydiniz," diye ekledi Bay Crabtrce, parmağını Bénédicte doğru sallayarak. "Geleceđinizi bilseydik bir yere ayrılmazdık."

"Biranda karar verdim," dedi Benedict boynunu sag?a sola yatırarak esnetirken. "Çok kötü bir davete katıldım ve ayrılmaya karar verdim."

Bay Crabtrce kafasını Sophic'ye çevirdi. "O nereden geliyor?" "O da partideydi."

"Ben partide değildim," diye düzeltti Sophie. "Sadece orada bulunuyordum."

Bay Crabtrcc onu şüpheli bir şekilde süzdü. "Ne farkı var?"

"Ben partiye katılmamıştım. O evde hizmetçiydim"

"Sen hizmetçi misin?"

Sophie başıyla onayladı. "Size bunu söylemeye çalış-
y ordum."

"hizmetçi gibi görünmüyorsun."

Bay Crabtrcc Benedict'c döndü. "Size hizmetçi gibi görünüyor mu?"

Benedict çaresizce omuzlarını silkti. "Nasıl göründüğünü bilemem."

Sophie ona sert sert baktı. Bu belki bir hakaret olmayabilirdi ama kesinlikle bir iltifat da değildi.

"leğcr bir başkasının hizmetçisi ise," diyerek devam etti Bay Crabtrcc, "burada nc işi var?"

"Açıklamamı Bayan Crabtrcc gelince yapabilir miyim?" diye sordu Benedict. "Eminim sorduğunuz sorulan o da soracaktır."

Bay Crabtrcc ona bir sürc baktı, gözlerini kırıştırdı, başıyla onayladı ve ardından Sophie'yc döndü. "Neden böyle giyindin?"

Sophie kıyafetlerine baktı ve üzerinde erkek giysileri olduğunu tamamen unuttuğunu dehşet içinde fark etti. Bu giysiler o kadar büyüktü ki pantolonun bacaklarından aşağı düşm sağlıyordu.

"Giyisilerim ıslaktı," diye açıkladı. "Yağmurdan dolayı."

Bay Crabtree sevimli bir ifadeyle kafasını salladı. "Ne fırtınaydı ama. O yüzden kızımızda kaldık. Aslında eve dönmeyi planlamıştık."

Benedict ve Sophie onun dediklerini sessizce onayla-makla yetindiler.

Kızım çok uzakta yaşamıyor," diye devam etti Bay

157

Crabtree. "Kasabanın diğer yakasında oturuyor." Onu ba-

şıyla onaylayan Benedict'c bir göz attı.

"Yeni bebeği oldu," diye ekledi. "Bir kız"

"lebrik ederim" dedi Benedict. Sophie, yüzünden

bunu sadece kibarlık olsun diye söylemediğini

okuyabildi Gerçekten sevinmişti.

Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu, nihakkak ba-yan Crabtree elinde kahvaltı tepsisiyle geri geliyordu "Yardım edeyim," dedi Sophie, kapıya doğru koşarak "Bir hizmetçi her zaman hizmetçidir." dedi Bay Crabtree ağırbaşlı bir şekilde.

Benedict bundan emin değildi ama Sophie'nin çok çec kınacı olduğunu görmüştü.

Bir dakika sonra Bayan Crabtree elinde parlak gümüş bir çay tepsisiyle içeri girdi.

"Sophie nerede?" diye sordu Benedict. "Geri kalan şeyleri getirmesi için aşağıya gönderdim." diye cevap verdi Bayan Crabtree. "Tam zamanında yetişti. İyi bir kız," diye ekledi, "ama ona verdiğiniz pantolon için bir kemere ihtiyacı var."

Benedict, Sophie'nin, yani hizmetçinin, pantolonunun bacaklarından aşağı düşebileceğini düşününce göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu sıkışma duygusunun arzudan olabileceğini fark ettiğinde de rahatsız bir şekilde yutkundu.

Sonra acıyla inledi çünkü bu rahatsız yutkunma şiddetli öksürüklerle geçen bir gecenin ardından boğazını çok

acıtmıştı.

"Benim ilaçlarımdan birine ihtiyacınız var," dedi Bayan Crabtree.

Benedict kafasını şiddetle iki yana salladı. Onun ilaçlarından daha önce içmişti ve üç saat boyunca öğürmek zorundan kalmıştı.

158

"hayır cevap olarak kabul etmiyorum," dedi. ••Asla etmez," diye ekledi Bay Crabtrcc. -Çay iyi gelecek," dedi Benedict hızla. "Eminim." ama Bayan Crabtrcc'nin dikkati çoktan başka yere çevirmişti."neredc bu kız?" diye mırıldandı, kapıya doğru yürüyüp etrafa bakınırcn.

«Sophie! Sophie!"

-eğer bana ilaç vermesini engelliyebilirsiniz"diye aceleyle Benedict Bay Crabtrcc'yc. "Bahşışı cebinizde bilin"

Bay Crabtree'nin gözlerinin içi parladı. "Olmuş bilin" "İşte geldi," dedi Bayan Crabtree. "Ah, Tanrı aşkına" "ne oldu hayatım?" diye sordu Bay Crabtrcc kapıya doğru ilerlerken.

"Zavallı kız aynı anda hem de pantolonunu belinde tutamıyor" diye cevap verdi sempatik bir şekilde kıkırdarak.

"Ona yardım edecek misiniz?'" diye sordu Benedict yattığı yerden.

"Ah evet, tabii ki." Bayan Crabtrcc aceleyle Sophie'yc doğru ilerledi.

"Hemen geliyorum," dedi Bay Crabtrcc Benedict'e. "Bunu kaçırmak istemiyorum."

"Birisi kızcağıza bir kemer getirsin!" diye bağırdı Benedict homurdanarak. O yatmak zorundayken herkesin koridora koşup olabilecekleri izlemesi haksızlıktı.

Vc Benedict kesinlikle yatmak zorundaydı. Ayağa kalkmanın düşüncesi bile başını döndürüyordu. Dünyaya gece zannettiğinden daha hasta olmalıydı, Artık her saniye öksürmüyordu ama bedeni bitkin düşmüştü.

Kasları ağrıyordu ve bozğazi yara içindeydi.Dişlerinin bile ağrıdığını hissediyordu.

Sophie'nin onunla ilgilendiğini hayal imesil |hatır-yordu Alnına kompres yapmış, ona bakmıştı, hatta ninni bile söylemişti. Ama yüzünü net olarak anımsayamıyordu

çoğu zaman gözlerini açacak gücü bulamamıştı. zaten bulsa bile odanın içi karanlıktı, Sophie her zaman gölgede kalıyordu ve ona...

Benedict'in nefesi kesildi ve kalbi göğsünden fırlaya çıkmış gibi atmaya başladı, aniden rüyasını hatırlamıştı. Rüyasında onu görmüştü.

Bu ilk defa olmuyordu ama yine de o rüyasına girme, yeli aylar olmuştu. Masum bir düşünce değildi üstelik. Benedict bir aziz değildi, rüyasında maskeli balodaki kadın gördüğünde üzerinde gümüş rengi elbisesi olmuyordu.

Hiçbir şey giymiyordu, diye düşündü Benedict muzır bir gülümsemeyle.

Ama onun kafasını karıştıran şey onca zamanlık uyuşukluktan sonra neden tekrar bu rüyayı gördüğüydü. Sophie'de onu anımsatan bir şeyler mi vardı? Benedict artık onla ilgili rüyalar görmeyişinin onu unuttuğu anlamına geldiğini düşünmüş, en azından btını unutt etmişti. Ama belli ki öyle değildi.

Sophie kesinlikle iki sene önce dans ettiği kadın gibi görünmüyordu. Saçları onunkiler gibi değildi ve çok daha inceydi. İkisini karşılaştırdığında hafızası kollarındaki maskeli kadının ihtişamını ve kıvrımlı vücudunu belirgin bir biçimde ayın edebiliyordu. Sophie çok sıskaydı. Seslen biraz benziyordu ama itiraf etmeliydi ki çok uzun zaman olmuş ve o gecenin izleri git gide silinmeye başlamıştı, üs-telik artık gizemli kadının sesini de çok net hatırlayamı-

yordu. Bunun yanı sıra Sophie'nin aksanı sıradışı birşe-160

kilde bir hizmetçiye göre ne kadar düzgün olsada onunki gibi bir aristokrat aksanı değildi Benedict öfkeyle nefesini dışarı verdi. Ona O demek-ten nefret ediyordu. Bu sırlarının en acımasızıydı. Ondan ismini bile saklamıştı. Bir tarafı yalan söyleyip ona ismi-ni vanlış söylemesini dilerdi. En azından bu şekilde onun hakkında düşünecek bir şeyleri olurdu.

Geceleri nerede olduğunu merak ederek camdan baktı-ğında fısıldayabileceği bir şeyler...

Benedict'in düşünceleri koridordan gelen sendeleme ve homurdanma sesleriyle kesildi. İlkğcın kahvaltı tepsi-nin ağırlığıyla tökezleyen Bay Crabtree'ydi.

-Diğerleri nerede?" diye sordu Benedict şüpheli gözlerle kapıya bakarken.

"Bayan Crabtree Sophie'ye düzgün kıyafetler bulmaya gitti," diye cevap verdi Bay Crabtree, tepsiyi Benedict'in masasına bırakırken. "Salam mı? Pastırma mı?"

"İkisinden de. Açlıktan ölüyorum. Ayrıca düzgün kıyafet derken ne demek istiyor?" "Elbise, Bay Bridgerton. Kadınların giydiğinden." Benedict ciddi ciddi bir mum alıp ona doğru fırlatmayı düşündü. "Demek istiyorum ki," dedi büyük bir sabırla, "elbiseyi nereden bulacak?"

Bay Crabtree Benedict'in kucağına sığabilecek üzerinde yemek tabağı olan bir tepsiyle ona doğru ilerledi. "Bayan Crabtree'nin birkaç yedek kıyafeti var. Paylaşmaktan memnun olacaktır."

Benedict ısırdığı yumurta parçasından dolayı biran tıklandı. "Bayan Crabtree ve Sophie aynı ölçülerde deliller

ki."

"Siz de değilsiniz," diye belirtti Bay Crabtree. "ama si-siz giysilerinizi giyiyor."

161

"Sanırım pantolonun koridorda düştüğünü söylemeye çalışıyorsunuz."

"Yani, eğer elbise giyerse bundan endişe etmemize gerek kalmayacak, değil mi? Elbisenin omuzlarından kayıp düşeceğini zannetmiyorum."

Benedict kendi akıl sağlığı için bu işe karışmamasının daha güvenli olacağını düşündü ve bütün dikkatini kah-valtısına verdi. Bayan Crabtree telaş içinde içeriye girdi-ğinde üçüncü tabağını yiyordu. "İşte geldik." dedi Bayan Crabtree. Sophie resmen Bayan Crabtree'nin kocaman elbisesi içinde yüzerek içeri süzüldü. Bayan Crabtree Sophie'den en az on santim daha kısaydı.

Bayan Crabtree'nin gözleri ışıldıyordu. "Şahane görün, müyormu?"

"Alı, evet," diye cevap verdi Benedict dudaklarını ısıra-rak.

Sophie ona dik dik baktı.

"Kahvaltı için bol bol yerin var," dedi muzır bir şekilde.

"Onun giysilerini yıkayana kadar giyecek," diye açıkladı Bayan Crabtree. "En azından doğru düzgün bir kıyafet."

Benedict'c doğru yürüdü. "Kahvaltınızı nasıl buldunu? Bay Bridgerton?"

"Çok lezzetli," diye cevap verdi. "Aylardır bu kadarçok yememiştim."

Bayan Crabtree öne eğildi ve "Sophie'yi çok beğendim. Burada çalışabilir mi?" diye fısıldadı.

Benedict birden tıkanı. Nedenini anlamadı ama yine de tikanıp kalmıştı. "Anlayamadım?"

"Bay Crabtree ve ben artık eskisi kadar genç değiliz-Bize yardım edebilecek biri işimize yarayabilir." 162

"Ben. şey. yani..." Boğazını temizledi. "Bunu düşüneceğim"

"Harika." Bayan Crabtree odanın diğer tarafına geçti ve Sophie'nin

kolunu tuttu. "Benimle gel. Sabahtan beri miden gurulduyor.

En son ne zaman yemek yedin?" "Ee... Dün bir ara yedim sanırım." "Dün ne zaman?" Bayan Crabtree ısrar ediyordu. Benedict peçetesinin arkasından gülümsedi. Sophie çok mahcup olmuştu. Bayan Crabtree insana kendisini böyle hissettirirdi.

"Eee, yani, sanırım..."

Bayan Crabtree ellerini kalçalarının üstüne koydu. Benedict sırttı. İşte şimdi Sophie'nin başı beladaydı.

"Ne zaman yemek yediğini bana söyleyecek misin?" diye gürledi Bayan Crabtree.

Sophie Benedict'c çaresiz bir bakış attı. Benedict öksüzler adeta ona benden medet umma cevabını verdi. Ayrıca. Bayan Crabtree'nin onu sıkıştırmasını eğlenerek izliyordu. Bu zavallı kızın yıllardır bu kadar köşeye sıkıştırmadığına dair bahse girmek isterdi.

"Dün çok meşguldüm," diyerek kaçamak bir cevap verdi Sophie.

Benedict kaşlarını çatı. Büyük ihtimalle Phillip Cavendish'den ve arkadaşım dediği aptallar sürüsünden kaçmakla meşguldü.

Bayan Crabtree Sophie'ye masanın arkasındaki sandalyeyi gösterdi ve "'Ye!"

Benedict Sophie'nin tıka basa yemeye başladığını gör-dii. Elinden geldiğince kibar olmaya çalıştığı belliydi ama eninde sonunda açlığı kibarlığını ortadan kaldırdı ve bir noktadan sonra yemekleri resmen ağzına tıktırmaya başladı.

Benedict ancak çenesi mengene gibi kilitlendiğinde ne denli kızgın olduğunu fark edebildi. Ama neye kızgın oldu günden tam olarak emin değildi. Sophie'yi bu kadar aç görmek hoşuna girmemişti sadece.

Onunla hizmetçi arasında garip bir bağ vardı. Benedict onu, o da Benedict'i kurtarmıştı. Ah. dün geceki ateşin onu öldürebileceğinden şüpheliydi. Gerçekten çok ciddi

bir durum olsaydı hâla baygın olurdu ama Sophie onunla ilgilenmiş, onu rahat ettirmiş ve muhtemelen iyileşmesini hızlandırmıştı.

"En azından bir tabak daha yiyeceğinden eniın olur musunuz?" diye sordu Bayan Crabtree Benedict e, "onun için oda hazırlamaya gidiyorum."

"Hizmetçi kısmında," dedi Sophie hızla.

"Saçmalama. Seni işe alana kadar burada hizmetçi değilsin.

"Ama..."

"Konu kapandı," diyerek Sophie'nin lafını kesti Bayan Crabtree.

"Yardım ister misin hayatım?" diye sordu Bay Crabtree

Bayan Crabtree onu başıyla onayladı ve çift birkaç saniye sonra odadan ayrıldı.

Sophie, bir insan en fazla ne kadar yemek yiyebilir so

rusunun yanıtını aramaya onların az önce gözden kayboldukları kapıya doğru bakmak için ara verdi. Onun kendilerinden biri olduğunu varsayıyor olmalıydılar çünkü hizmetçi olmasaydı onu asla Benedict'le yalnız bırakmazlardı. Bu kadan bile itibarlarını zedeleyebilirdi.

"Dün bütün gün bir şey yemedin, değil mi?" diye sordu Benedict usulca. Sophie kafasını iki yana salladı. 164

Cavenderi bir daha gördüğümde," diye homurdandı,

onu esek sudan gelinceye kadar döveceğim."

«Günün geri kalanında ne yapmayı düşünüyorsun?"

diye sordu Benedict.

Sophie kocaman elbisesine baktı ve yüzünü buruştur-tu, "Sanırım elbiselerimin temizlenmesini bklcycccğjm ardından yakınlarda bir cv hizmetçi arıyor mu diye araştıracağım."

Benedict ona sert bir bakış fırlattı. "Sana annemin ya-nında bir iş bulacağımı söyledim ya." "bımın içini sîze minnettardım," dedi hızlıca. "Ama ka-sabada kalmayı tercih ederim."

Benedict hayatında hiç yanlışya düşmemiş birinin onıuz silkmesi gibi şîlkti omuzlarını. "O halde Aubrey Konağı'nda çalışabilirsin. Kcnt'tc."

Sophie alt dudağını ısırıldı. Onu her gün görmemek için annesinin yanında çalışmak istemediğini söyleyemedi. Bundan daha acı verici bir işkence düşünemiyordu. "Benim sorumluluğumu üstünüze almamalısınız." dedi sonunda.

Benedict ona oldukça kibirli bir bakış fırlattı. "sana yeni bir iş bulabileceğimi söylemiştim." "Ama..."

"Daha fazla tartışacak ne olabilir?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı. "Kesinlikle hiçbir şey olamaz."

Bu noktadan sonra onunla daha fazla tartışmanın bir faydası olmayacaktı.

//

"Güzcl." Tekrar yastığına yaslandı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Sophie ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak."

"Ne yapmaya?"

"Bilmiyorum," dedi genç kız. Birden kendini çok aptal hissetmişti

167

Bendict sırtıttı. "Sana iyi eğlenceler o lialde." Sophie clineki servis kaşığını sıktı. "bınnı yapına," diye uyardı Benedict. "Neyi yapmayayım?" "Kaşığı bana fırlatma." "Bunu hayal bile etmezdim," dedi Sophie. Benedict kahkahalara boğuldu. "Evet, ederdin. hatta şu anda bunun hayalini kuruyorsun. Ama yapmayacaksın" Sophie'nin eli kaşığı o kadar sıktı ki kaşık titredi. ve Benedict yatağından o kadar ani fırladı ki yatak tit-redi,

Sophie elinde kaşıkla hâlâ ayakta dikiliyordu. Benedict gülümsedi. "Onu da ya

planlıyorsun?"

Kim olduğunu unutma, Sophie içinden kendine böyle bağınyordu. Kim olduğunu unutma.

"Senin bu kadar," dedi Benedict neşeyle, "güzelve vahşi görünmeni sağlayan düşünce ne olabilir? Dur, söyleme; diye ekledi. "Eminim benim zamansız ve acılı ölümümle ilgilidir.

Sophie yavaş ve dikkatlice arkasını döndü ve kaşığı ma-saya bıraktı. Hiçbir şeyi riske atmak istemiyordu. Tek bir yanlış hareketle kaşığı kafasına fırlatabilirdi.

Benedict beğeniyle tek kaşını kaldırdı. "Çok olgusun."

Sophie yavaşça döndü. "Herkese karşı bu kadar sevimli misiniz yoksa sadece bana karşı mı böylesiniz?" "

"Ah, sadcce sana karşı." Benedict sırttı, "Annemin yanında çalışma teklifime sıcak bakmanız için sizi etkilemeliyim. tümnden gelenin en iyisini yapıyorum, Bayan Sophie Beckett

-bu mu en iyisi?" diye sordu inanmadığını açıkça belli

ederek "Korkarım oy le."

Sophie kapıya doğru yürürken karsını iki yana salladı. Benedict Bridgerton'la konuşmak yorucu olabiliyordu.

"Alı. Soplıc!" diye seslendi Benedict

Sophie döndü.

Yavan bir şekilde gülümsedi. "Kaşığı atmayacağını bili-yordum."

Bundan sonra olanlar kesinlikle Sophic'nin hatası delildi, Kısa ve geçici bir süie için şeytan tarafından ele geçirildiğine ikna olmuştu. Çünkü yanındaki küçük masaya uzanıp bir mum alan eli kesinlikle tanııyordu. Evet, el kesinlikle bir kolun uzantısı gibi görünüyordu ama bu kol çeri çekilip mumu odanın karşısına fırlatırken ona hiç tanıdık gelmemişti.

Tam Benedict Bridgcrton'un kafasına Sophie hedefinin yerine ulaşp ulaşmadığına bakmayı beklemedi bile. Ama kapıdan çıkarken, Benedict'in kahkahalarla güldüğünü duydu. Ardından da, "Tam isabet Sophie Beckett." diye bağırdığını duydu.

Yıllardan sonra gülümsemesinde ilk kez saf ve çocukça bir neşe vardı.

Bölüm 10

Benedict Bridgcrion daveti kabul etmesine rağmen (Leydi Covington'un söylediği bu) yıllık Covington balosuna katılmadı Balo salonunda, genç kadınların (vc annelerinin) şikâyetlerini duymayan kalmadı Leydi Bridgerton 'un dediğine göre (annesi si, yengesi değil) Bay Bridgerton g şehirden ayrılmış ve ondan beri de haber alınamamış. Bay Bridgerton un sağl

endişe edenler üzülmeler; Leydi Bridgerton endişeliden çok kızgın görünüyordu. ge çen sene en az dört, ondan önceki yıl da üç çift müstakbel eşleriyle Covington balosunda tanışmışlardı. .

Leydi Bridgerton'un kızgınlığının nedeni, eğer bu senenin Co-vington balosunda da evlilikler olursa oğlu Bcnedict'in müstâkbel damatlardan biri olmayacak olmasıdır.

LEYDİ WHISTLEDOWNIN CEMİYET GAZETESİ 5 MAYIS 1817

Benedict çok geçmeden uzun ve bitkin iyileşme sürecinin avantajları olduğunu keşfetti. Bunlardan cn önemlisi dc Bayan Crabtrcc'nin mutf-

170

ğından çıkan yemeklerin çeşitliliği ve lezzetiydi. Benim Kır evim'de her zaman iyi ağırlandı ama eğer evde has-ta odasına tıkmış biri varsa Bayan Crabtrcc durumu iyicc

abartırdı

Vc daha da iyisi Bay Crabtrcc Bayan Crabtrcc'nin ilaç-

larının Bcnedict'c vermesini engellemeyi başarmış, bunun

yerine ona en iyi brendilcri hazırlamıştı. Benedict min-

ncttarlık duyarak brendilcrin her damlasını içmişti ama cn

Son penccreden baktığında gül ağaçlarından üç tanesinin solduğunu gördü. Muhtemelen Bay Crabtrcc ilaçları onların altına döküyordu.

Bu üzücü bir kayıptı ama Benedict, Bayan Crabtrcc'nin ilaçları yüzünden yaşadığı son tccrübedcn sonra bu kaybı göze almaya çoktan hazırıdı.

Hasta olmasının başka bir avantajı da Benedict'in uzun yıllardır geçirmediği kadar eğlenceli zaman geçirmiş olmasıydı. Kitap okumuş, resim yapmış ve hatta gözlerini kapatıp öylece hayal kurmuştu. Bunların hepsini, sıkıcı işlerini ve görevlerini ihmal ettiğinden dolayı suçluluk hissetmeden yapmıştı.

Benedict çok geçmeden hayatı böyle tembel geçirmenin kesinlikle güzel olduğuna karar verdi.

Ama şimdiye kadar iyileşme sürecinin en güzel yanı Soplie'ydi. Günde birkaç kere pat diye odasına dalıyor, bazen yastıkları kabartıyor, bazen yemek getiriyor, bazen de ona kitap okuyordu. Benedict, Sophie'nin tüm bunları kendini yararlı hissetmek ve onu Phillip Cavcnder'in elinden kurtardığı için kendisine teşekkür etmek için yaptığını düşünüyordu.

Yine de Benedict Sophie'nin odasına neden geldiğini umursamıyordu; sadece bu çok hoşuna gidiyordu. Sophie başlarda sessiz ve içine kapanıktı. Hizmetçilerin

171

evin »çinde varlığının bclhici memeleri gerektiği

evin içinde varlıklarını belli etmemeleri gerektiği düşünür cesine sadık kalmaya çalışıyordu. Ama Bcnedict bundan hoşlanmıyordu ve yanında kalsın diye onu bilerek bîr ko-nuşmanın içine çekiyordu. Veya sinirlenmesi için onu kış-kırtıyor ve rahatsız ediyordu çünkü öfkelenildiği halini uy-sal ve yumuşak başlı olduğu halinden daha çok şeviyordu Benedict onunla aynı odada bulunmaktan zevk alıyor-du. Sadece konuşuyor olmalarının veya .Sophic'nin sadece sandalyede oturup penccredeı dışarı bakarken bir kitabın sayfalarını karıştırıyor olmasının bir önemi yoktu. Onun varlığı Bcnndict'c huzur veriyordu.

Kapının sertçe çalmasıyla Bcnndict düşüncelerine ara verdi ve istekli bir şekilde kapıya bakarak, "Girin," dedi Sophie kafasını içeri uzattı, omzunda"Bayan Crabtree çay içmek isteyebileceğinizi düşündü." "Çay mı? Yoksa çay ve kurabiye mi?" Sophie elinde tepsi olduğu için kapıyı kalçasıyla iterken sırtıyordu. "Alı, emin olun ikisi de." "Harika. Sende bana eslik eder misin?" Sophie her zamanki gibi tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. Bcnndict bir şeylere karar verdiğiğinde onunla tartışmamak gerektiğini bir süre öncce öğrenmişti.

Bcnndict de böyle olmasını tercih ediyordu. "Yüzünüzün rengi geri gelmiş," dedi Sophie tepsiyi yanındaki masaya koyarken. "Ve çok yorgun da görünmüyorsunuz. Sanırım yakında ayağa kalkacaksınız."

"Ah, yakında, bundan eminim," dedi kaçamak birşekil-de. "Her geçen gün daha iyi görünmüyorsunuz."

Bcnndict muzır bir şekilde gülümsedi. "Öyle nii düşünüyorsun?"

Sophie çaydanlığı kaldırdı ama bardakları doldurma-

172

dan djuraksadi. "Evet," dedi alaycı bir gülümsemeyle,

yoksa böyle söylemezdim."

Benedict, Sophie çayı hazırlarken onun ellerini izliyordu Genç kadın Tanrı vergisi bir zarafetle ve sanki bu iş için

yaratılmışcasına çayı bardaklara doldtırıyordu. Akşam

üstü çayı ikram etme sanatı da annesinin cömert işverenlerin-den aldığı derslerden biriydi belli ki. Veya başka hanımları, çay jkram ederlerken dikkatlice izlemişti. Zaten Benedict Sophie'nin gözlemci bir kadın olduğunu fark etmişti.

bu ritüeli o kadar çok gerçekleştirmişlerdi ki, Sophie Bcnedict'in çayını nasıl içeceğini çok iyi biliyordu. Ona sütlü ve şekersiz bir fincan uzattı ve bir tabağa kurabiye ve

çörekleri koydu. "Kendine dc bir fincan hazırla," dedi Benedict,

kurabiyesinden bir ısırık alırken. "Vc gel yanıma otur."

Sophie tekrar tereddüt etti. Benedict Sophie ona eşlik etmeyi kabul etmiş olsa bile onun tereddütlü olduğunu biliyordu. Ama o sabırlı bir adamdı ve sabrı başka bir fincan daha almak üzere tepsiye uzanan Sophie'nin yumuşak iç çe kişiyle ödüllendiril m işti.

Sophie kendine iki şekerli ve az sütlü bir fincan hazırladıktan sonra çayından bir yudum alıp fincanının kenarından Benedict'c bakarak yatağın yanındaki kadife kaplı sandalyeye oturdu. "Sen kurabiye yemiyor musun?" diye sordu Benedict. Sophie kafasını iki yana salladı. "Fırından çıktıklarında birkaç tane yedim."

"Çok şanslısın. Sıcakken çok daha güzel oluyorlar." Benedict

kurabiyesini bitirdi ve üstüne dökülen kırıntıları temizledikten sonra bir tane daha almak için uzandı. "Günün nasıl geçti?"

173

"Sizi son gördüğümünden sonraki iki saatimi soruyor-

nux?

Benedict, Sophie'nin alaycılığını fark ettiğini a ma cevap vermemeyi seçtiğini belli eden bir bakış fırlattı.

"Mutfakta Bayan Crabtrcc'yc yardım ettim," dedj ak-şam vemeğinc hazırladım biftek için patates soydum son-

ra da kütüphanenizden bir kitap alıp bahçede okudm >

"Sahi mi? Ne okudun?"

"Bir roman."

"Güzel miydi?"

Sophie omuz silkti. "Aptalcaydı ama romantikti gendim."

"Romantizme özlem mi duyuyorsun?"

Sophie birden kıpkırmızı oldu. "Bu oldukça özel bir soru. Öyle değil mi?"

Benedict omuz silkti, tam "Denemeye değerdı," gibi arsızca bir şey daha söylemeye hazırlanıyordu ki, Sophie'nin yüzüne baktı, yanaklarının tatlı bir şekilde pembeleştiğini ve gözlerinin aşağıya doğru kaydığını gördü. Tam o anda çok tuhaf bir şey hissetti.

Onu istediğini anladı.

Onu gerçekten istiyordu.

Bunun onu neden bu denli şaşırttığını anlayamadı. Onu tabii ki istiyordu. Diğer her erkek gibi onun da kanı kırmızıydı ve hiç kimse Sophie kadar güzel ve tatlı bir kadının yanında bu kadar uzun zaman geçirip de onu istenmezlik edemezdi. Benedict tanıştığı kadınların hiçbirini ısrarcı ve yoğun

bir şekilde arzulamamıştı.

Ama bu kez bu kadında ısrarcıydı.

Benedict yer değiştirdi. Sonra battaniyeyi kucağında topladı ve tekrar yer değiştirdi.

174

«Yatağınız rahat mı?» diye sordu Sophie. "Yastıklarınız, kabartayım mı?"

Benedict evet demek, çölince de onu tutup yatağı çek-mek ve yanına uzanmak istiyordu.

Ama bu planının Sophie'de işe yaramayacağına dair şüpheleri vardı. Dolayısıyla onun yerine "Rahatım ben," dedi ve ardından sesinin tuhaf bir şekilde tizleştiğini fark

ederek ürktü.

Sophie tabaktaki kurabiyelere bakarak gülümsedi ve, "Sanırım bir tane daha yiyebilirim," dedi.

Benedict Sophie'nin табаға kolayca uzanabilmesi için kolunu kaldırdı. "Son kurabiye almamın bir sakıncası..." "Yok," dedi Benedict.

Sophie zencefilli kurabiye tabaktan aldı. "Daha iyi görünüyorsunuz," dedi kurabiye koklarken. "Ama sesiniz iyi gelmiyor. Boğazınız mı acıyor?"

Benedict çayından bir yudum aldı. "Kesinlikle hayır. Boğazıma kırıntı kaçmış olmalı."

"Alı, o halde çayınızdan bir yudum daha alın. O zaman bir sorun kalacağını sanmıyorum." Fincanını masaya bıraktı. "Size bir şeyler okumamı ister misiniz?"

"Evet," dedi Benedict hızlıca, battaniyeyi beline doğru çekerken. Sophie stratejik olarak yerleştirilmiş табаğı almak isteyebilirdi o zaman ne yapacaktı?

"İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu, endişesi yerini şüpheye bırakmıştı. Benedict güçlükle gülümsedi. "İyiyim" "Çok güzel," dedi Sophie ve ayağa kalktı. "Ne okuyayım size?"

Ah, fark etmez," dedi neşeli bir ses tonuyla konuşmaya

çalışarak.

175

"Şiir?" -Harika! "

Gerçi Benedict, o an, Sophie kuzey kutbundaki tundra iklimiyle ilgili bilimsel bir tez okumayı teklif etse bile "Harika" derdi. Sophie kitaplığa doğru gitti ve dikkatle içeriklerine baktı

.

"Byron? Blake?"

"Blake." diye cevap verdi kesin bir şekilde. Byron'un romantik saçmalıklarıyla bir saat geçirince aklını kayırabilirdi.

Sophie kitaplıktan ince bir baskı seçti, sandalyesine geri döndü ve oturmadan önce oldukça çirkin olan eteğini topladı.

Benedict kaşlarını çatı. Elbisesinin ne kadar çirkin ol-duğunu daha önce fark etmemişti. Bayan Crabtree'nin ona ödünç verdiği kadar kötü değildi ama bir kadın için dikilmiş en iyi elbise de sayılmazdı.

Ona yeni bir elbise almalıydı. Sophie bunu asla kabul etmezdi tabii ki, ama eğer şu anki elbisesi kazara yanarsa... "Bay Bridgerton?"

Ama elbisesini yakmayı nasıl başaracaktı? Yerine giyecek bir şeyi yoktu ve bu işi becermek ustalık isterdi... "Beni dinliyor musunuz?" diye sordu Sophie. Fakat Benedict'ten bir yanıt gelmedi.

"Beni dinlemiyorsunuz."

./

"Özür dilerim," dedi Benedict. "Aklım başka yerde. Lütfen devam et."

Sophie tekrar okumaya başladı ve Benedict tüm dikkatini ona verdiğini göstermek için dudaklarına kilitlendi fakat çok geçmeden bunun çok büyük bir hata olduğunun farkına vardı.

176

Çünkü bir anda tek görebildiği o dudaklar olmuş ve kendini

onu öptüğünü hayal etmekten alamamıştı.-Benedict eğer otuz saniye içinde ikisinden biri odadan çıkmazsa ana özür borçlu olacağı bir hareket yapacağını biliyordu, bundan kesinlikle emindi.

Onu baştan çıkarmak istemediğinden değildi. Ama bunu biraz daha kibar bir yolla yapmayı tercih ederdi. Birlen, "Aman Tanrım" deyiverdi.

Sophie ona tuhaf bir bakış attı. Benedict onu suçlayamazdı. 'tam anlamıyla bir aptal gibi görünüyor olmalıydı "Aman Tanrım" diye bir cümleyi yıllardır kurmamıştı. Hatta hiç kurmamıştı. Lanet olsun, sesi annesi gibi çıkmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sophie.

"Aklıma bir şey geldi" dedi Benedict, bunun çok aptala bir cevap olduğunu bilmesine rağmen.

Sophie kuşku içinde tek kaşını kaldırdı.

"Unuttuğum bir şey,*" dedi Benedict.

"En çok hatırlanan şeyler," dedi Sophie son derece neşeli bir halde, "unutulan şeylerdir." Benedict ona sert bir bakış fırlattı. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Sophie donakalmıştı. "Tabii ki." diye mırıldandı.

Hay aksi. Kalbini kırmıştı. Oysaki duygularını incitmeyi istememişti. Sadece bir anda yatağa çekmemek için onu odadan çıkarması gerekiyordu.

"Kişisel bir mesele," dedi ona kendini aptal durumuna düşürmeden daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışarak.

"Oooo!" dedi Sophie. "Lazımlığınızı getirmemi ister misiniz?"

"Lazımlığıma kadar yürüyebilirim," diye karşılık verdi, lazınlık kullanması gerekmediğini unutarak.

Sophie onu başıyla onayladı ve şiir kitabını yanındaki masaya bıraktı*

-Sizi yalnız bırakayım. Bana ihtiyacınız olursa zili çalın

"Seni hizmetçi gibi çağırarak değilim/1 diye homurdandı

"ama ben bir... "

"Hayır, bana göre öyle değilsin," dedi. Kelimeleri gereğinden fazla sertti ama Benedict çare-siz hizmetçi kadınlara asılan erkeklerden her zaman nefret etmişti. O iğrenç yaratıklardan biri olma düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetiyordu.

"Pekâlâ," dedi Sophie, kelimeleri bir hizmetçinin ke-limleri kadar mütevazıydı. Ardından bir hizmetçi gibi başıyla onayladı — Benedict bunu onu sinir ctnick için yaptığından emindi — ve odadan ayrıldı.

Gittiği an Benedict yataktan fırladı ve pcıccreyc koştu Güzel. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Pijamalarını çıkardı pantolon, gömlek ceket giydi ve tekrar penccredcn baktı. Güzel. Hâlâ kimsecikler yoktu.

"Ayakkabı, ayakkabı," diye mırıldandı, odanın etrafına bakınırken. Lanet olası ayakkabıları neredeydi? Aradığı güzel ayakkabıları değildi, çamurda dolaşırken giydiklerini anyordu... Ah, işte ordaydılar. Ayakkabıları aldı ve ayağına geçirdi.

Tekrar pencereye döndü. Hâlâ kimse yoktu. Mükemmel. Benedict bacaklarını pervazdan dışarı çıkardı ve yanındaki cima ağacının uzun ve sağlam dalını yakaladı. Bundan sonra tek yapması gereken, kolay hareketlerle ve

dengesini koruyarak aşağıya atlamaktı.

Oradan da doğru göle gidecekti. Çok soğuk olan göle. Bu gölde yüzmeye.

178

-Eğer lazımlığa ihtiyacı olursa," diye mırıldandı Sophie kendi kendine, "bunu kendi de söyleyebilirdi. Daha önce lazımlık getirmemiş değilim ki."

Orada ne yapacağını bilmeden aşağı kata indi (özellikle yapması gereken bir iş yoktu) ama aklına oraya girmekten daha iyi bir fikir gelmemişti.

Ona bir hizmetçi gibi davranmayı neden bu kadar dert ettiğini anlamıyordu. Onun için çalışmadığını belirtmek-te ısrar ediyordu ve onun Benim Kır Evim'de kalmasını sağlayacak hiçbir şey yapmak zorunda değildi üstelik aynı zamanda annesinin yanında bir iş bulabileceği konusunda da kesin konuşuyordu.

Eğer ona bir hizmetçi gibi davransaydı Sophie kendisinin gayri meşru bir çocuk ve onun da ccmiyet üyesi ve nüfuzlu

bir aileye mensup bir kimse olduğunu hatırlamakta sorun yaşamazdı. Ona gerçek biri gibi davrandığı her zaman (ve tecrübelerine göre aristokrat olan hiç kimse bir hizmetçiye azıcıkta olsa gerçek biri gibi davranmazdı.) Sophie tek bir mükemmel gece boyunca çekici ve zarif bir kadın olduğu, Benedict Bridgerton'la gelecek kurmayı hayal edebilcc türden bir kadın olduğu maskeli baloyu hatırlıyordu.

Benedict ondan ve arkadaşlığından gerçekten hoşlanı-yormuş gibi davranıyordu. Belki de hoşlanıyordu. Ama bu çok zalim bir çelişkiydi çünkü Sophie'yi kendine âşık ediyor ve küçük bir parçasının onunla ilgili hayal kurabileceğine inanmasını sağlıyordu.

Vc ardından kaçınılmaz olarak gerçekte kim olduğunu hatırlıyor ve bu canını çok acıtıyordu. "Ah, işte bundasınız bayan Sophie," Sophie arkasından merdivenlerden inen

179

Bayan Crabtreeyi görmek için dalgın dalgın yerdeki par-kelerin çatlaklarını izleyen gözlerini yukarı kaldırdı "iyi günler bayan Crabtree" dedi "biftek yahniniz

ne durumda?

gayet iyi." dedi bayan Crabtree dalgın dalgın, havucumuz kalmamış ama yine de çok lezzetli olacak Bay Bridgertonu gördün mü?" Sophie bu soru karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırdı "az önce odasındaydı". *şimdi orada değil ama" "Sanırım lazımlığı kullanması gerekiyordu." Bayanı Crabtree'nin yüzü kızarmadı bile, bu hizmetçi-lerin işverenleri hakkında sıkça yaptığı konuşmalardan biriydi "Kullandı mı kullanmadı mı bilmiyorum ama oda çiçek gibi güzel kokuyor." Sophie kaşlarını, çattı. "Orada değil mi?" , "Ne yerde ne de gökte." "Nerede olabileceğini bilmiyorum." Bayan Crabtrcc ellerini geniş kalçalarının üzerine koy-du. "Ben aşağı kata bakayım sen de yukarıya bak. İkimiz, den biri onu bulmak zorunda."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum bayan Crabtrcc. Eğer odasından çıktıysa eminim iyi bir nedeni vardır. Muhtemelen bulunmak istemiyordun" r "Ama hasta," diye ısrar etti Bayan Crabtrcc. Sophie, Bcnctict'in yüzünün son halini aklına getir meye çalıştı . Cildi sağlıklı bir şekilde parlıyordu ve hiç de yorgun görünmüyordu. "Bundan emin değilim Bayan Crabtree dedi en sonunda. "Sanının özellikle hasta numarası

yapıyor.

"saçmalama" dedi Bayan Crabtree. "Bay Bridgerton asla böyle bir şey yapmaz. "

Sophie omuz silkti. "Ben de öyle sanıyordum ama doğ rusu artık azıcık bile hasta görünmüyor."

"benim ilaçlarım sayesinde," dedi Bayan Grabtrte ken-dinden emin bir şekilde hızlandıracaklarını-

söylemiştim."

Sophie Bay Crabtree'nin ilaçları göl alıcılarının altına döktüğünü de sonra olanları da görmüştü; l'ck hoşbir manzara değildi. Gülümsemeyi ve onaylamayı nasıl başar-dığını bilemiyordu.

"Ben nereye gittiğini bilmek istiyorum," diye devam etti Crabtree. "Yataktan çıkmaması gerektiğini biliyor."

"Eminim yakında döner," dedi Sophie teskin edici bir sesle. "Bu arada mutlakta yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bayan Crabtree kafasını salladı. "Hayır, hayır. Sadece yahninin pişmesi kaldı.hem zaten Bay Bridgerton çalışmana izin verdiğim için beni payladı." •Ama..."

"İstersen bu konuda tartışmayalım,'diyelafını kesti Bayan Crabtree. "Bay Bndgerton haklı tabii ki, Hem üstelik sen burada niisafırsın, parmağımı bilc oynatmanulışın." . "Ben misafir değilim," diye ısrar etti Sophie. uPcki,o zaman nesin?"

Bu Sophie'yi duraksattı. "Hiçbir fikrim yok,' dedi sonunda, "ama kesinlikle misafir değilim. Bir misafir... bir niisafir..." Düşüncelerini ve hislerini anlatmakta zorlanıyordu. "Sanıyorum ki bir misafir aynı veya yakın sosyal sınıflardan olur. Misafir asla başka birini beklemeyen, yer-leri cilalamayan veya lazımlığı boşaltmayan kişidir. Misafir,.."

"Herkes ev sahibi tarafından misafirlığe davet edilebilir»" diye karşılık verdi Bayan Crabtree. cv sahibi ol-

manın güzelliğidir. İstedğin her şeyi yapabilirsin üste

lik kendini küçümsemeyi bırak. Eğer Bay Bridgerton

seni misafir olarak kabul ettiğe onun kararına saygı duy mak ve eğlenmene bakmalısın. En son ne zaman deli

gibiçalışmak zorunda kalmadan konfor içinde yaşadın?"

"Beni gerçekten bir misafir olarak göremez,* dedi Sophie usulca. "Eğer görseydi, itibarımı korumak için va nıma bir refakatçi verirdi."

"Eğer evimde uygunsuz şeylerin olmasına izin versey dim..."dedi Bayan Crabtree sinirlenerek.

"Elbette izin vermezsiniz," dedi Sophie. "Ama itibar söz konusu olduğunda görünüm çok önemli. Ve toplumun gözünde bir hizmetçi, ahlakı ne kadar temiz ve düzgün olursa olsun refakatçi olmak için yeterli donanıma sahip değildir"

"Eğer bu doğruysa," dedi Bayan Crabtree, "o halde se-nin bir refakatçiye ihtiyacın var Sophie."

"Saçmalamayın. Ben o sınıftan olmadığım için refakatçiye ihtiyacım yok. Kimse bir hizmetçinin bekâr bir ada. mm yanında yaşayıp çalışmasını umursamaz. Kimse onu düşünmez vı düşünen hiç kimse onun yıkımını umursamaz." Sophie omuz silkti. "Bu dünya

etmese de Bay Bridgerton da böyle düşünüyör çünkü benim burada olmamın uygunsuzlu-ğuyla ilgili tek kelime etmedi."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Bayan Crabtree. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Sophie yalnızca gülümsedi çünkü kâhyanın umursaması çok hoşuna gitmişti. "Sanırım bir yürüyüşe çıkaca-ğım," dedi, "tabii mutfakta yardıma ihtiyacınız olmadığına eminseniz. Vc..." sırtarak ekledi, "bcıı belirsiz ve garip bir pozisyonda olduğum sürece. Belki misafir değilim ama 182

yıllardır ilk kez hizmetçi de değilim, bu devam ettiği sürece-bos zamanlarımın tadını çıkaracağım." Bayan Crabtree candan bir şekilde Sophie'nin omzuna dokundu. "Aynen öyle yap, Bayan Sophie, ve dışarıdayken benim için de biraz çiçek topla."

Sophie sırtı ve ön kapıdan dışarıya çıktı. Çok güzel bir gündü, şaşırtıcı bir şekilde sıcak ve güneşliydi, bahamı ilk kokuları havada kibarca dalgalanıyordu. Sadccc temiz havanın tadını çıkarmak için en son ne zaman yürüyüşe çıktığım hatırlayamadı.

Benedict ona yakınlarda bir göl olduğundan bahsetmişti, oraya doğru yürümeyi düşündü, hatta belki cesaret edebilirse ayaklarını suya bile sokabilirdi.

Güneşe bakarak gülümsedi. Hava sıcak olabilirdi ama mayısın başlarında sular kesinlikle hâlâ dondurucuydu. Yine de iyi gelebilirdi. O an, yalnız olmayı, huzurlu ve bomboş

zaman geçirmeyi temsil eden her şey ona kendini iyi hissettirirdi.

Sophie bir an ufka doğru düşünceli düşünceli bakarak durdu. Benedict gölün Benim Kır Evim'in güneyinde kaldığını söylemişti, değil mi? Güneye doğru giden yol onu sık ağaçlı bir patikaya doğru sürüklüyordu ve biraz yürümek onu öldürmezdi.Sophie ağaç köklerine basarak, alçak

çalıları iterek ve sırtına çarpmalarına kayıtsız kalarak

ormana giden yola doğru ilerledi. Güneş Sophie'nin tepesindeki yaprakların üzerinde belli belirsiz parlıyordu. Aşağısı ise öğlenden çok alacakaranlık hissi veriyordu.

Kafasını kaldırdığında bir parlaklık gördü ve bunun göl olduğunu düşündü. Yaklaştıkça güneşin su üzerindeki yansımalarını gördü ve mutlu bir şekilde iç çekti. Doğru yöne gittiğini bilmek onu mutlu etmişti. Ama iyice yak-

183

laşınca birinin su sıçratma seslerini duydu ve hem korkarak hem de merak* içinde yalnız olmadığını fark etti;

Gölün kenarına on adımı uzaklıktaydı ve suyun içinde birisinin olduğunu rahatlıkla görebiliyordu. hemen kalın bir meşe ağacı gövdesinin arkasına saklandı. Eğer vücu-

dunda duyarlı kemikleri olsaydı, arkasını döner eve doğru koşmaya başlardı ama etrafı gözlemekten ve mev-simin bu kadar başlarında sinirden etrafa su sıçratan kişi-in kim oldu

çalışmaktan kendini alamadı Sessiz ve yavaş adımlarla elinden geldiğince kendini saklayarak ağacın arkasından süzüldü. ve bir adanı gördü. Çıplak bir adam. Çıplak vc... Benedict?

Bölüm 11

Londra'daki hizmetçi savaşları şiddetlendi. Leydi Penwood Bayan Fealheringlon'a, aralarında tanınmış dul kontes Bridgerton 'un da bulunduğu üç cemiyet hanımının önünde pis hırsız diye seslendi.

Bayan Fcalheringlon ise Leydi Penwood'a, evinin bir düşünler evinden farksız olduğunu ve kişisel hizmetçisine (ki Bu Yazar'ın öğrendiğine göre adı aslında iddia edildiği gibi Estelle değilmiş ve ayrıca Fransız olmakla uzaktan yakından alakası yokmuş. Kızın adı Bess imiş ve Liverpool yerlisiyiniş) çok kötü muamele yapıldığını söyleyerek cevap verdi.

Leydi Penwood münakaşadan bir hayli gücenmiş bir şekilde sessizce ayrıldı, arkasından da kızı Bayan Rosamund Reiliingotui tabip elli. Posy (ki çok talihsiz yeşil bir tuvalet giymişti) yüzünde biraz mahcup bir ifadeyle gerilerinde kaldı, ta ki annesi dönüp onu kolundan yakalayarak dışarı çekeştirene kadar.

Bu Yazar kesinlikle cemiyet partilerinin konuklanılın çetele-sini tutmuyor ama Penmoodlar 'ın Bayan Fcalheringlon 'un gele-.

cek akşam vereceği partiye davet edildiklerini hayal etmek oldukça

zor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ 7 MAYI.S 1817

185

Orada kalması yanılttı, çok yanılttı. Çok ama çok yanılttı.

Ama henüz bir santim bile hareket etmemişti.

Kısa ve bodur çalıların arkasına gizlenmiş, geniş ve kel

bir k.aya bulmuş, gözlerini bir saniye onun üzerinde ayırmadan

oraya oturmuştu.

Benedict çıplaktı. Sophie buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

tâbii ki vücudunun bir kısmı suyun altındaydı ve si göçüş kafesine doğru dalgalanıyordu.

Sophie bir bebek kadar masumdu... hemen hemen bir bebek kadar masum sayılırdı ama her şey bir tarafa me raklı birisiydi ve bu adama düpedüz âşıktı. Suları dalgalan-dırıp vücudunun başka bir yerinin görünmesini sağlamak için. küçük bir gelgit yaratacak ani bir rüzgâr çıkmasını dilemek çok mu ahlaksızcaydı? Vücudunun herhangi bir yerinin?

Kesinlikle ahlaksızcaydı. Sophie bir ahlaksızdı anu bunu umursamıyordu.

Hayatını güvenli yollardan ihtiyatlı bir şekilde sürdürerek geçirmişti. Kısacık hayatında sadece bir gece tedbirli davranmayı tamamen bir kenara bırakmıştı. ve o gece hayatının en hıcn muazzam ve harika gecesi olmuştu.

Bu nedenle olduğu yerde kalmaya ve ne görüyorsa ona bakmaya karar verdi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, işsizdi, Benedict'in ona annesinin malikânesinde iş bulma vaadine umut bağlamıyordu (zaten içinde bunun çok köri bir fikir olduğuna dair bir his vardı).

İşte bu yüzden hareket etmemeye çalışarak arkasına yaslandı ve gözlerini dört açtı. 186

Benedict hiçbir zaman batıl inançları olan bir adam ol-mamıştı ve kesinlikle altıncı hissi falan olduğunu düşün-mezdi hayatında bir ya da iki kere önemli bir şeylerin oluşmakta olduğuna dair onu uyaran bir farkındalık dalga-

sı ve mistik bir ses hissetmeyi tecrübe etmişti. Bunlardan ilki babasının öldüğü gün olmuştu. Bu koldan hiç kimseye, hatta babalarının ölümüyle yıkılmış olan büyük abisi Anthony'ye bile bahsetmemişti. O öğleden sonra, o ve Anthony Kent'ini diğer tarafındaki kır-sal alanlara kadar saçma bir at yarışı yapmışlardı. Benedict kollarında ve bacaklarında garip bir uyuşma ve ardından sanki bir cisimle kafasına vurulmuş gibi hissetmişti. Tam olarak canı acımamıştı ama ciğerlerine hava sıkışmış ve bu ona asla hayal edemeyeceği kadar yoğun bir korku hissi

yaşatmıştı.

Elbette yarışı kaybetmişti. Tek bir parmak bile düzgün çalışmaya direndiğinde dizginleri kavramak çok zordu. ve eve

döndüğünde yaşadığı korkunun yersiz olmadığını anlamıştı. Babası arı sokmasından zehirlenmiş ve çoktan ölmüştü. Benedict babası gibi güçlü ve hayat dolu bir adamı bir arının alt edebileceğine inanmak konusunda hâlâ zorlanıyordu ama bu durumun başka bir açıklaması da yoktu.

ikinci sefer şey olduğunda her nedense

hissettikleri tamamen farklıydı. Annesinin maskeli balo verdiği gece gümüş elbiseli kadın görmeden hemen önceydi. Önceki gibi bir his önce bacakları ve kollarında belirmiş ama uyuşukluk yerine bu sefer bedeninde, sanki yıllardır uyuduğu uykusundan uyanmış gibi tuhaf bir titreme hissetmişti.

Sonra dönmüş ve onu görmüştü t > gece orada bulun-masının. İngiltere de doğmasının sebebinin bu kadın ol-duğunu anlamıştı. hatta belki de hayata gelmesinin

de oydu.

Elbette günüş elbiseli kadın giderek ve gözden kaybo-larak ona yanıldığını kanıtlamıştı ama Benedict tüm olanlara inanmıştı ve eğer fırsatı olsaydı, o da inandıklarının doğru olduğunu ona kanıtlardı.

Simdi golün içinde dikilmişken ve sular göğsüne doğru dalgalanırken, gene herr nedense bir saniye öncesine göre çok daha canlı hissettiren bu tuhaf duyguya kapıldı. bu güzel ve heyecan veren bir histi, nefesini kesen bir teb duygusuydu.

Aynı önceki gibiydi. Onunla tanıştığı zamanki gibi. Bir şeyler olmak üzereydi veya belki yakında birileri vardı.

Hayatı değişmek üzereydi.

Yem doğmuş gibi çıplak olduğunu fark ettiğinde du-daklanm büktü. Bu bir adanı için eğer saten çarşafların üzerinde veya altında bir kadınla beraber değilse pek avantajlı bir durum sayılmazdı.

Yavaşça daha derin sulara doğru adım attı, gölün dibindeki yumuşak çamur parmaklarının arasına girdi. Şimdi su birkaç santim daha yukarısına geliyordu. Soğuktan donuyordu ama en azından vücudu iyice kapanmıştı.

Ağaçların ve çalılarının arasına bakarak kıyıya bir göz attı. Orada birisi olmalıydı. Vücudunun her tarafına yayılan bu garip ve titrek hissin başka bir anlamı olamazdı.

Ve eğer vücudu soğuk gölün içinde bu denli titriyorsa mahrem yerlerinin ne halde olduğunu düşünmek bile istemezdi. (zavallı şeyler adeta büzülüp yok olmuş olın»-hydılar ki bu hır erkeğin ııayal etmekten hoşlanacağı bir 188

manzara değildi), eğer öyleyse bu gerçeklen çok güçlü bir

titreme olmalıydı.

"Kimvar orada?" diye seslendi.

Cevap gelmedi. Zaten bir ccvap beklemiyordu ama denemeye değerdı;

Benedict herhangi bir kıpırtı görmek için etrafında uç yiz altmış derece dönerek tekrar kıyıya göz attı. Rüzgardan hafifte dalgalanan yapraklardan başka bîr şey göremedi ama etrafı yoklamayı bıraksa da bir şekilde biliyordu.

"Sophie!"

Bir soluk sesi duydu ve onu telaş içinde bir hareketlilik

izledi.

"Sophie Beckett!" diye bağırdı. "Eğer şu anda benden kaçarsan yemin ederim ki seni takip ederim ve giyinmek için dc zaman harcamam:"

Kıyıda gelen sesler yavaşladı.

"Sana yetişirim," diye devam etti, çünkü senden daha güçlü ve daha hızlıyım. ve içimde kaçmayacağından emin olmak için seni yere devirmeye mecbur kalacağıma dair çok güçlü bir his var."

Sophie'nin hareketlerinin sesi kesildi.

"Güzel," diye homurdandı Benedict. -Şimdi ortaya

çık"

Sophie ortaya çıkmadı.

"Sophie!" diye yineledi Benedict.

Kısa bir sessizliğı, yavaş ve tereddütlü adımların sesleri izledi ve ardından Sophie göründü. Thames Nehri'nin dibindeki çukurda görmeyi tercih edeceği o berbat elbiselerden birinin içinde kıyıda dikiliyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Yürüyüşe çıkmıştım. Siz burada ne arıyorsunuz?" divlek karşılık verdi Sophie. "Siz hasta değil miydiniz? Buts?

nun." kolunu uzatarak önce Benedict'i, ardından da gölü işaret etti. "size iyi gelmesi mümkün değil."

Benedict Sophie'nin sorusunu duymazdan geldi ve devam etti. "Beni mi takip ediyordun?"

"Tâbii ki hayır," diye cevap verdi Sophie ve Benedict de ona inanmayı tercih etti. Bu kadar iyi yalan söylüyebilme yeteneğine sahip olduğunu düşünmüyordu.

sizi yüzülebilmek bir yere kadar asla takip etmem bu uygunsuz olur."

Ardından yavaş yavaş kıpkırmızı oldu çünkü ikisi de bu savunmanın

çok mantıksız olduğunun farkındaydı eğer terbiyeye gerçekten bu kadar önem verseydi, kazara yada değil. onu gördüğü anda gölü terk ederdi.

Benedict bir elini sııdan çıkardı ve Sophie'ye arkasın dönmesini işaret etti. "Beni beklerken arkan dönük ol sun." diye emir verdi. "Giyinmem kısa sürer."

"Ben hemen eve döneyim," dedi Sophie. "Siz buranın tadını çıkarın ve..."

"Kalacaksın" dedi sert bir sesle. "Ama..."

Benedict kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu konuda tartışacak bir adam gibi mi görünüyorum?" Sophie ona isyankâr gözlerle baktı. "Eğer kaçarsan diye uyardı, "seni yakalarım." Sophie aralarındaki mesafeye şöyle bir baktı ve ardından Benim Kır Evi'nin c olan mesafeyi hatırlamaya çalıştı. Eğer Benedict giyinmek için beklerse kaçmak için şansı olabilirdi ama eğer beklemezse...

"Sophie," dedi Benedict, "kulaklarında çalan öfke çan-larını resmen duyuyorum. Beynini işe yaramaz matema-tiksel hesaplarla oyalamayı bırak ve dediğimi yap." Sophie'nin ayaklarından biri kıpırdadı. Eve koşmak nu

yoksa sadece arkasını dönmek mi daha sinir bozucuydu

bilmiyordu.

..hemen" diye emretti Benedict.

Sophie sesli bir şekilde iç çekerek ve homurdanarak

kollarını kavuşturdu ve sanki hayatı buna bağhymış gibi
arkasını döndii. Bu korkunç adam işini yaparken pek dc
sessiz değildi ve Sophie arkasından gelen hışırtıları ve su
sıçratma seslerini dinlemekten ve tanımlamaya çaltşmak-
tan kendini alamıyordu;
Şimdi sudan çıkı yor, şimdi pantolonuna uzanıyor, sim-
di...

Faydası yoktu. Berbat ve ahlaksız bir hayal gücü vardı ve
bundan kaçamıyordu.

Benedict onun eve dönmesine müsaade etmeliydi. O giyinirken tamamen rezil olmuş bir halde
beklemeye zorlanıyordu. Derisi adeta cayı cayı yanıyordu ve yanaklan-nu kırmızının sekiz farklı
tonuna büriindüğünden emindi. Bir centilmen, onu bu utançtan kurtarır ve üç gün boyunca odasına
kapanıp bu olayı unutmasına izin verirdi. Ama belli ki bu öğleden sonra Benedict Bridgerton'un
centilmenliği üzerinde değildi çünkü Sophie'nin ayakla-nıdan birini hareket ettirmesinin - sadece
ayakkabılarının içinde uyuşmuş parmaklarını esnetmek için, gerçekten! - ardından bir saniye
geçmemiştii ki Benedict, "Aklından bile geçirme!" diye gürledi.

"Bir yere gitmiyordum," diye karşı çıktı Sophie. "Ayaklarım uyuşmuş. Ayrıca acele edin! Giyinmeniz
nasıl bu kadar uzun sürebilir?" "Ne?" dedi Benedict.

"Bana işkence etmek için böyle yapıyorsunuz," diye
homurdandı.

istersen Öüne dönebilirsin," dedi, sesi oldukça alay-

cıydı. 'Seni temin ederim kı arkını dönmcni istemem senin

iyiliğın için benim değil

"ben hallimden memnunum," diye cevap verdi Sophie

Sophie ye bir saat gibi gelen üç dakikadan sonra Benedict . "Şimdi dönebilirsin,"- dedi. Sophie bunu
yapmaya korkuyordu.Benedictin ona gi-

yinmeden bu emri verdirebilccck kadar sapıkça bir anlayışı vardı.

Ama ona güvenmeye karar verdi - zaten itiraf etmeliydi ki bu durumda pek se
önüne döndü Çoklukla rahatlamış olmakla birlikte dürüst olmak ge-kirşe bira:

uğramıştı. Benedict düz-günce giyinmiş, vücudundan damlayan sular ise giysisinin kumaşını biraz lekelemişti.

"Neden eve dönmeme izin vermediniz?" diye sordu "Burada kalmanı istiyordum," diye basitçe bir cevap verdi Benedict.

"Ama neden?" diyerek ısrar etti.

Benedict omuz silkti. "Bilmem. Belki beni gözetlediğin için sana ceza vermek istemişimdir."

"Ben sizi gözetlcmi..." Sophie'nin inkârı yararsızdı, bu yüzden lafını yarıda kesti çünkü onu gözetlediği apaçık

ortadaydı.

"Zeki kız," diye mırıldandı Benedict.

Sophie ona kaşlarını çatarak baktı. Komik ve zekice bir şeyler istedi ama ağzından çıkacak her lafın bunun tersi olacağını hissetti, bu yüzden dc çenesini tuttu.

Sessiz bir şapşal olmak geveze bir şapşal olmaktan daha iyiydi.

"Ev sahibini gözetlemek çok kötü bir davranıştır," dedi

Benedict. ellerini kalçalarına koyup birşkıldc hcm otori-ter hem dc rahat görünmeyi başararak. ' "Kazara oldu," diye homurdandı Sophie.

"Ah, sana bu konuda inanıyorum," dedi "Ama beni gö-zetlemeyi amaçlamamış olsan bile bu fırsatı bulduğunda kaçırmadığın bir gerçek." -beni suçluyor musunuz?"

Benedict sırttı. "Kesinlikle hayır. Ben dc aynı şeyi yapardım"

Sophie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Ah, alınmış gibi davranma," dedi. "Bir şey gibi davranmıyorum." Benedict biraz daha yaklaştı. "Doğruyu söylemek gerekirse koltuklarım kabardı."

»Benimki bilimsel bir merakı," dedi Sophie. "Sizi tenlin ederim."

Benedict kurnazca gülümsedi. "Ah, yani bana karşına çıkan her çıplak adamı gözetleyeceğini söylüyorsun." "Tabii ki hayır."

*Az önce söylediğim gibi," dedi, sırtını bir ağıca yaslayarak. "Koltuklarım kibardı."

"Neyse bu konuyu hallettiğimize göre kır evine geri dönüyorum," dedi Sophie burnunu çekerek.

İki adım atmıştı ki Benedict uzandı ve onu elbisesinden yakaladı. "Hiç sanmıyorum."

Sophie bıkmış bir şekilde iç çekerek arkasını döndü. 'Zaten beni fazlasıyla utandırdınız. Bana dalia fazla nc yapmak istiyor olabilirsiniz?"

Benedict yavaşça ona sarıldı. "Bu çok ilginç bir soru" diye mırıldandı.

Sophie ayaklarını toprağa yapıştırmaya çalıştı ama

193

Benedict'in ellerinin merhametsiz gücünden kaçamadı.

hafifle sendeledi ve kendini onun sadece birkaç santim

uzağındı buldu.hava birden ısınmıştı, Sophie artık ellerini

ve ayaklarını nasıl kullanacağını bilmediğine dair garip

bir duyguya kapıldı. Derisi karıncalanıyor, kalbi çarpıyor-

du ve lanet olasıca adam kılını bile kıpırdatmadan öylece

Sophie ye bakıyordu. Sadece bakıyordu.

"Benedict?" diye fısıldadı, ona hiçbir zaman ilk ismiyle seslenmediğini unutarak

Benedict gülümsedi. Bu Sophie'nin bastan başa; vücudunu ürperten mütevazı ve bilgecc bir gülümsemey-di.

"Adımı söylemene bayılıyorum/' dedi. "Övlc demek istememiştin/' dedi Sophie. Benedict parmaklarını Sophie'nin dudaklarını dcğdir-di. "şşş". * diye uyardı onu. "Bana böyle söyleme. Bunun bîr erkeğin duymak istemeyeceği bir sey olduğunu bilmiyor musun?"

"Erkeklerle ilgili çok fazla deneyimim yok," dedi. uııtc bu bir erkeğin duymak isteyeceği türden bir şey* "Gerçekten mi?" dedi şüpheli bir şekilde. Erkeklerin karılarının masum olmasını istediklerini biliyordu arm Benedict onunla evlenmeyecckti ki.

Benedict parmak uçlarıJa Sophie'nin yanağına dokundu. "Bu benim senden duymak istediğim şey."

Sophie nefesini tutarken dudaklarına yumuşak ama telaşlı bir rüzgâr değdi. Benedict onu öpmek üzereydi.

Onu öpmek üzereydi. Bu başına gclcbilccck en harika ve en korkunç, şeydi. Ama ah, bunu nasıl da çok istiyordu-Yarın sabah pişman olacağım biliyordu. Boğuluyormuş

gibi bir kahkaha attı. Kimi kandırıyordu? On dakika sonra

pişman olacaktı. Ama son iki senesini onun kollarında olmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamaya çalışarak geçirmişti ve hayatının geri kalanını onu idare edecek bir hatıra daha olmadan geçirebileceğinden emin değildi.

Benedict'in parmağı yanağından şakağına oradan da kaşlarına kaydı ve yumuşak tüyleri dalgalandırarak burnuna ilerledi.

"Çok güzelsin." dedi usulca, "aynı masallardaki peri kızları gibi. Bazen gerçek düşünüyorum."

Sophie'nin tek cevabı derin bir nefes vermek oldu.

"Sanıyorum seni öpccğim," diye fısıldadı Benedict.

"Öpecek misin?"

"Sanıyorum seni öpmeliyim," dedi, ağzından çıkan kelimelere kendi bile inanmıyormuş gibi ona bakarak. "Sanki nefes almak gibi. Bu durumda başka bir seçeneğim yok."

Benedict'in öpücüğü inanılmaz derecede şefkatliydi. Dudakları Sophie'ninkilrc kuş tüyü kadar hafifçe dokunuyor ve belli belirsiz bir sürtünme hissiyle bir ileri bir geri hareket ediyordu. Tam anlamıyla nefes kesiciydi ama bir şeyler daha vardı, onun başını döndüren ve sersemleten bir şeyler. Sophie neden bu kadar dengesiz ve garip hissettiğini merak ederek Benedict'in omuzlarını kavradı ve aniden fark etti ki...

Aynı öncckı gibiydi.

Dudaklarını on un ki 1ère yumuşak ve tatlı tatlı değdirişı, zorlamak yerine onu yavaşça gıdıklayarak ikna ediş biçimi, ayını maskeli baloda yaptıkları gibiydi. İki yıl düş kurduk-un sonra Sophie hayatının tek ve en mükemmel anını tekrar yaşamıştı.

"Ağlıyorsun," dedi Benedict yanağına dokunarak.

Sophie gözlerini kırptırdı ve ardından aktığından l haberi olmayan gözyaşlarını sildi.

"Durmamı ister misin?*"

Sophie kafasını iki yana salladı. Hayır, durmasını iniyordu. Onu aynı maskeli balodaki gibi inanılmaz tut-kulu bir birleşme hissi veren nazik dokunuşlarla öpmesini istiyordu* ve ardından onu daha çok öpmesini istiyordu Çünkü bu kez saat gece yarısına yaklaşmıyordu ve dolayısıyla da kaçmak zorunda değildi.

Hein onun maskeli balodaki kadın olduğunu fark et-incsini istiyor, hem de umutsuzca kendisini tanımam^ için dua ediyordu. Kafası karmakarışık olmuştu vc... ve

Benedict onu öptü.

Ateşli dudakları, yumuşak dili ve bir kadının isteyebileceği tüm tutku ve arzularla onu gerçekten öptü. Om kendini güzcl. değerli ve eşsiz hissettirdi. Benedict ona bir kadın gibi davranmıştı, sıradan bir hizmetçi gibi değil, Sophie biranda ona insan gibi davranılmasını nc kadar öz-led iği ni fark etti. Üst tabaka ve aristokratlar hizmetçilerini görmezler, onları duymamaya çalışırlardı. Eğer zorunda kalırlarsa da onlarla mümkün olduğunca kısa ve baştan savına konuşurlardı.

Ama Benedict onu öpünce bu ona var olduğunu hissettirmişti.

Onu bütün vücuduyla öpmüştü. Yakınlaşmalarının başında nazik ve saygılı dokunuşlarla öpen dudakları şimdi ateşli ve talcpkârdı. Genç kadım nefessiz bırakacak katlar şıkı tutan büyüik ve güçlü elleri sırtının yarısını kaplamı; gibi görünüyordu. ve vücudu... Aman Tanrım ona bu denli yaklaşması yasak olmalıydı, elbisesinden çıkan ısı adeta ruhunun derinliklerini yakıyordu. titretiyordu. Onu eritiyordu.

Kendini ona teslim etme isteği uyandırıyordu ki bu

kutsal evlilik bağı olmadan yapmayacağına yemin ettiği bir

şeydi Sophie," diye mırıldandı, Sophie sesini dudakla-rında hissediyordu. "Daha önce hiç böyle hisset..." "Sophie kaskatı kesildi çünkü daha önce hiç böyle lus-setmeiştim diyeceğinden adı kadar emindi ve bununla ilgili ne hissetmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bir yırdah d.ı onu dizlerinin üstüne çöktüren, arzu ve ihtirasın başım döndüren tek kadın olmak heyecan vericiydi.

Ama diğer yandan. Benedict onu daha önce öpmüştü. aynı nefes kesen ıstırabı o zaman da çekmemişiydi? Aman Tanrını, kendi kendini mi kısıkanıyordu? Benedict onu kendinden uzaklaştırdı. "Sorun nedir?" Sophie kalasını iki yana salladı. "Hiçbir şey." Benedict parmağını çenesinin uçuna dokundurdu ve

hışmı kaldırdı. "Bana yalan söyleme Sophie. Sorun ne?"

"Ben... Ben sadece biraz gerginim," diye kekeledi. 'Hepsi bu."

Benedict'in gözleri şüpheli bir şekilde kısıldı. "Emin

misin?"

"Kesinlikle eminim. Benedict'in avuçlarından kurtuldu ve ondan bir iki adını uzaklaştı. Kollarını önünde kavuşturarak, "Biliyorsunuz ben böyle şeyler yapmanı,"

dedi.

Benedict sırtındaki elbise bağını inceleyerek onun uzaklaşmasını izledi. "Biliyorum." dedi usulca: "Sen öyle bir kız değilsin." Sophie buna kahkahalarla güldü. Benedict yüzünü göremiyor da olsa suratındaki ifadeyi tahmin edebiliyordu. "Nereden biliyorsun?" diye sordu Sophie. "Tavırlarından açıkçı belli oluyor."

197

Sophie ona doğru dönmedi hiçbir şey söylemedi;

Vc ardından söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını düşün-düğü sırada Benedict'in ağzından tuhaf bir soru dökülü-verdi.

"Kimsin sen Sophie?" diye sordu. "Gerçekten kim-sın?

Sophie gene arkasını dönmedi. Konuştuğunda çıkan ses ancak bir fısıltı kadardı. "Ne demek istiyorsunuz?" "

"Sende bir terslik var," dedi "Bir hizmetçiye göre^ güzel konuşuyorsun."

"Güzel konuşmak suç mu? Bu ülkede kimse bozuk bir şiveyle yol kat edemez, " derken elleri gergin bir şkıldç eteğinin pililcriylc oynuyordu.

"Senin nc kadar ileri gittiğın konusunda," dedi Bene-dict kisti bir yumuşaklıkla

Sophie kollarını yanına doğru bir sopa gibi uzattı. Ucunda ulak bir yumruğun bulunduğu dümdüz ve bu bir sopa gibi... ve ardından Benedict'in bir şeyler sökmesini beklerken yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" diye seslendi genç adam ve üç adım sonra onu yetişerek bileğinden yakaladı. Yüzünü dönmek zorunda kalana kadar onu çekiştirdi. "Gitme," dedi.

"Arkadaşlık ettiğim insanlar tarafından hakarete uğramaya alışık değilim."

Benedict neredeyse korkmuştu, Sophie'nin gözlerindeki kırgın bakışın onu hayatı boyunca rahat bırakmayacağını anladı.

"Sana hakaret etmiyordum. Gerçekleri söylüyordum. Sen hizmetçi olmak için doğmamışsın. Bu bana göre çok açık, sana göre de öyle olmalı."

Sophie Benedict'in ondan duymayı hiç beklemediği kırılgan bir sesle güldü. "Peki, ne yapmamı önerirsiniz Bay

Bridgerton?" diye sordu. "Mürebbiye olarak mı çalışacağım?"

Benedict bunun fena bir fikir olmadığını düşündü ve bunu ona söylemeye başlamıştı ki Sophie Lifını kesti.

"Sizce beni kim işe alır? "Bence..."

"Kimse" diye tersledi onu Sophie. "Kimse beni işe al-

maz. Referansım yok ve ayrıca çok genç görünüyorum" "Vc güzel," dedi Benedict sırtarak. Bir mürebbiyeyi işe alıak konusunda kafasını hiç yormamıştı. Bu daha çok evin annesinin halledeceği türden bir işti. ve genel düşünceye göre hiçbir anne bu kadar güzel bir kızı malikânesine sokmak istemezdi. Bunu anlamak için Sophie'nin Phillip Cavender'in yanında katlandıklarına bakmak yeterliydi;

"Leydinin kişisel hizmetçisi olabilirsin" diye öneride bulundu Benedict. "Böylece en azından lazımlık temizlemek zorunda kalmazsın."

"Bilseniz şaşırsınız Bay Bridgerton," diye mırıldandı Sophie.

"Yaşlı bir bayana bakıcılık yapmaya ne dersin?" Sophie iç çekti. Öylesine yorgun ve üzgün bir ses çıkarmıştı ki Benedict'in kalbi paramparça oldu.

"Bana yardım etmeye çalışarak çok nazik davranıyorsunuz." dedi, "ama ben bu yolların hemen hepsinden geçtim. Ayrıca ben sizin sorumluluğunuzda değilim." "Olabilirsin." Sophie ona şaşkınlık içerisinde baktı. O anda Benedict ona sahip olması gerektiğini anladı. Aralarında bir bağlantı vardı. Benedict hayatında daha önce sadece bir kez maskeli balodaki gizemli kadınla yaşıdığı o tarif edilemez ve tuhaf bağı hissediyordu. Ama o kadın

gitmiş ve gözden kaybolmuştu. Sophie ise buraday-

di. Benedict serap görmekten yorulmuştu. Görcbildiği dokunabildiği birini istiyordu.

Vc Sophic'nin ona ihtiyacı vardı. Belki bunu henüz fark etmemişti ama ona ihtiyacı vardı. Benedict genç kadının elini tutup çekti, Sophie dengesini kaybedince onu yakala di ve sarıldı.

*Bav Bridgerton!" diye bağırdı.

« • V»

"Benedict." diye düzeltti, dudaklarını kulağına götürerek.

"Bırakın ben..."

Benedict, "Adımı söyle" diye ısrar etti. İstedikleri ko nusundan oldukça ısrarcı olabiliyordu ve Sophic'yit du daklarından ismi dökülene kadar bırakmayacaktı. hatta belki ondan sonra bile.

"Benedict," dedi Sophie, nihayet insafa gelmişti "Ben..."

"Sus."

Benedict onu dudaklarının kenarını öperek susturdu.

Sophie kollarında sakince onu gözlerine dikkatlice

bakabilsin diye geri çekti. Öğleden sonra ışığında içlerinde kaybolacak kadar yemyeşil görünüyorlardı.

"Benimle Londra'ya gelmeni istiyorum," diye fısıldadı, daha düşünmeye bile fırsat bulamadan sözcükler ağzından dökülmüştü.

"Gel ve ben im le yaşa. "

Sophie ona şaşkın şaşkın baktı.

"Benim ol," dedi, sesi heyecan ve telaş doluydu. "Hemen şimdi benim ol. Sonsuza dek benim ol. Sana istediğin her şeyi veririm. Karşılığında tek istediğim şey sensin."

Benedict Bridgerton'un ortadan kayboluşu ile ilgili spekülasyonlar çoğalmaya devam ediyor. Kız kardeşi Eloise Bridgerton'a göre şiddetli birkaç gün önce dönmüş olması gerekiyormuş. Ama Eloise kabul etmeli ki Bay Bridgerton'un yaşında ve kişiliğinde ısrardan t küçük kardeşine nerede olduğunu bildirmeye pek ihtiyaç duymaz.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 9 MAYIS 1817

"Metresiniz olmamı mı istiyorsunuz?" diye açık açık sordu Sophie.

Benedict ona kafası karışmış bir şekilde baktı. Sophie bu bakışın çok açık sözlü olmasından mı yoksa kelime seçiminden hoşlanmamış olmasından mı kaynaklandığını anlayamamıştı.

"Benimle olmanı istiyorum." diye ısrar etti Benedict.

Yaşadıkları scrsemlctici ve acı vericiydi ama Sophie kendini gülümserken buldu.

"Bunun sizin metresiniz olmaktan farkı ne?"

Bölüm 12

"Sophie..'

"Farkı ne?" diye tekrar etti, sesi tizlcşnişti. "Bilmiyorum Sophie. Bir önemi var mı?" diye sordu sabırla.

"Benim için var."

"Pekâla," dedi Benedict alçak sesle. "Pekâlâ. Metresim ol ve bunu kabul et."

Sophie. Benedict vahşice dudaklarına yapışmadan önce nefes almaya ancak zaman bulabildi. Adeta dizlerinin bağı çözülmüştü.

Daha önce paylaştıkları hiçbir öpücüğc bcnzcmiyordu bu, haşin ve tutkuluydu, içinde tuhaf ve yabancı bir öfke barındırıyordu.

Dudakları Sophie'ninkilcri adeta ilkel bir tutku dans. yaparmışçasına yiyip bitiriyordu. Elleri her yerdeydi; gô-ğüslerindc, belinin etrafında hatta eteğinin altında. Dokunuyor. sıkıyor, kucaklıyor ve okşuyordu.

ve tüm bu sürc içinde onu bedenine öylesine sıkı bastı-nyordu ki Sophie Benedict'in derisinin içinde eridiğinden emindi. "Seni istiyorum," dedi kaba bir şekilde, Sophie'nin boynunu öperken. "Seni hemcn istiyorum. Bunt da istiyorum

"Benedict..."

"Seni yatağında istiyorum," diye homurdandı. "Seni yarın istiyorum. Seni ondan sonraki gün dc istiyorum."

Sophie günahkardı, zayıftı ve kendini o ana kaptırarak boynunu öpmesine izin vermişti. Dudakları tenine öyle iyi geliyordu ki adeta varoluşunun merkezine bir ürperti ve

heyecan fırtınası yolluyordu. Benedict Sophie'nin kendisini ve sahip olmadığı her şeyi arzulamasını, olduğu hei şeye lanet etmesine sebep olmuştu. 202

Sonra birden birden kendini yerde buldu, Benedict de onun-

la birlikteydi, vücudunun yarısı Sophie'nin üzerindeydi.

çok büyük, çok güçlü görünüyordu ve o an için tamamen Sophienindi. Sophie fazla ol masa da hâlâ biraz düşünme

yetisine sahipti ve ona hayır demesi, bu deliliğe bir son vernicsi gerektiğini biliyordu ama Tann yardımcısı olsun, henüz kendinde bunu yapacak gücü bulamıyordu.

Onu hayal ederek, teninin kokusunu, sesinin tonunu hatırlamaya çalışarak çok zaman geçirmişti. Sophie, sadece Bcnedict'in hayalinin eşlik ettiği çok sayıda gece geçirmişti

Rüyalarla yaşamıştı ve o, rüyalarının gerçek olabileceği

türden bir kadın değildi. Bu yüzden de bu seferkini çabuk kaybetmeye henüz hazır değildi.

"Benedict," diye mırıldandı, ipeksi koyu renk saçlarına dokunurken. Sanki daha az önce metres olması istenmemiş bambaşka biri gibi davranıyordu.

Başkalarına hizmet etmek dışında hiçbir güvencesi olmayan rahmetli Kont'un piç kızından başka herhangi biri

gibi. O

Sophie'nin mırıldanmaları genç adamı cesaretlendiriyor gibi görünüyordu. Bcnedict'in uzun süredir genç kadının dizlerini okşayan elleri yukarı çıkmaya başladı ve kalçasm-daki yumuşak deriyi sıktı. Yıllarca çok çalışması Sophie'yi inceltin işti, modaya uygun kıvrımları yoktu ama Benedict bunu dert etmiyordu. Sophie, Bcnedict'in bibinin çok daha hızlı atmaya başladığını hissedebiliyor, soluğunun kesildiğini duyabiliyordu.

"Sophie, Sophie, Sophie," diye inledi Benedict ve dudakları tekrar birleşene kadar Sophie'nin bütün yüzüne öpücükler kondurdu.

'Sana ihtiyacım var.'" Kalçalarını ateşli bir şekilde onun-

kilere hastırdı. "Sana nedenli ihtiyacım olduğunu hisedi yor musun?"

"Benim de sana ihtiyacım var." dedi Sophie. ve da. İçinde yıllardır

onu içten içe yakan bir ateş vardı onu görmek bu ateşi tekrar alevlendirmişti, adamın dokunuşu adeta onu yangınlara sürükleyen bir gazyağı gibiydi

Benedictin parmakları Sophie'nin elbisesinin arkasın ki büyük ve kalitesiz düğmelerle boğuşuyordu. "Bunu yakaçağım." diye homurdandı, bir yandan da diğer eliyle mer-hamctsizce dizinin arkasındaki hassas deriyi okşuyordu

"Seni ipeklere, satenlere boğacağım." Kulağına doğru ilerledi ve kulak memesini ısırdı, ardından da kulağ,n yanağıyla buluştuğu noktadaki yumuşak deriyi yaladı "Başka hiçbir şey giymeyeceksin."

Sophie Benedict'in kollarında adeta kaskatı kesilmişti Ona neden burada olduğunu, neden onu öptüğünü hatırlatabilecek tek şeyi söylemeyi başarmıştı. Bu aşk veya hayal ettiği şefkat dolu duygulardan hiçbiri değildi, bu sadece şehvetti.

Tıpkı annesinin yaşadıkları gibi.

Aman Tanrım, bu çok baştan çıkarıcıydı. Karşı konulmaz derecede baştan çıkarıcı. Ona refah ve lüks içinde bir hayat teklif ediyordu, onunla birlikte bir hayat...

Ruhuna karşılık.

Hayır, bu tam anlamıyla doğru değildi veya bir problem teşkil etmiyordu. Belki de bir adamın metresi olabilir. Menfaatleri Benedict'le sınırlı menfaatlardan ibaret bir yaşamı nasıl düşünebilirdi - kaybedecekleri karşısında ağır basabilirdi. Ancak kendi hayatı ve itibarıyla ilgili böyle kararlar almak isteyecek olsa, asla çocuk yapmamalıydı. Auh çocuk olmadan nasıl olacaktı? Her metresinde sonunda

çocuk sahibi olurdu.

204

İstirap içinde ağlayarak onu itti ve kendini ellerinin ve gizlerinin üzerinde bulana kadar yana doğru yuvarlanarak ondan uzaklaştı.

"Bunu yapamam Benedict," dedi ondan gözlerini kaçırarak.

"Neden yapamadığını anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Metresin olamam."

Benedict ayağa kalktı. "Peki neden?" Onda Sophie'yi rahatsız eden bir şey vardı. Bu belki ses tonundaki kibir, belki de tavrındaki küstahlıktı.

"Çünkü istemiyorum," diye karşılık verdi Sophie. Benedict'in gözleri öfkeyle kısıldı. "Birkaç saniye öncesine kadar istiyordun."

"Haksızlık ediyorsun," dedi kısık sesle. "İstemiyordum"

Benedict çenesini öfkeyle kaldırdı. "Düşünmemen gerekiyor zaten. Amaç da bu ya!"

Düğmelerini iliklerken Sophie'nin yüzü kıpkırmızıydı.

Onun düşünmemesini sağlayarak çok iyi bir iş başarmıştı.

Neredeyse günahkar bir öpücük uğruna hayatında ettiği

tüm yeminleri ve edindiği ahlakını yok savacaktı

"Hayır, metresin olmayacağım," diye yineledi. Eğer

bunu yeteri kadar tekrarlarsa, belki de kendini Benedict'in

savunmasını kırmasını engelleyecek kadar güvende hissedirdi.

"Peki, bunun yerine ne yapacaksın?" dedi Benedict. "Hizmetçi olarak mı çalışacaksın?"

Mecbur kalırsam evet."

nsanlara hizmet etmeyi, - gümüşlerini parlatmayı,kahrolası lazımlıklarını ovmayı -

gelip benimle yaşamaya tercih ediyorsun."

205

Sophie sadece tek kelime etti ama kısa ve öz konuştu.

"eve t

Benedict'in gözleri öfkeyle parladı. "Sana inanamı rum. Kimse böyle bir seçim yapmaz." "Ben yaptım." "Sen bir aptalsın." Sophie hiçbir şey söylemedi. "Nelerden vazgeçtiğinin farkında mısın diye sürdürdü

Benedict, konuşurken elleri kızgın bir şekilde sal lanıyordu.

Sophie onu incittiğini fark etti. Onu incitmiş ve guru runa dokunmuştu, şimdi o da yaralı bir hayvan gibi ctrafına saldırıyordu.

Sophie, Benedict yüzüne bakmasa bile kafasını iki yana salladı.

"Sana istediğin her şeyi verebilirim," dedi. "Elbiseler, mücevherler - lanet olsun, mücevherleri ve kıyafetleri bir kenara bırak, sana bir ev verebilirim ki şu anda buna bile sahip değilsin."

"Bu doğru," dedi Sophie sessizce.

Benedict öne eğildi, gözleriyle onu adeta yakıyordu,

"Sana her şeyi verebilirim."

Sophie bir şekilde dimdik durmayı ve ağlamamayı başardı. hatta sesini bile yükseltmeden, "Eğer her şeyin bunlardan ibaret olduğunu düşünüyorsanız, o halde benim bunları neden reddetmek zorunda olduğumu muhtemelen anlayamazsınız," dedi.

Onun Kır Evi'nc doğru dönerek geriye bir adım attı« küçük çantasını topladı. Ama belli ki Benedict'in henüz onunla işi bitmemişti çünkü onu durdurdu ve "Nereye gidiyorsun?" dedi.

-K«r evine dönüyorum," dedi. "Çantamı toplayacağım .

-peki o çantayla nereye gideceğini düşünüyordun?"

Sophie'nin ağzı açık kaldı. Herhalde kalmasını bekliyor olamazdı.

-bir işin var mı?" diye sordu. "Veya gidecek bir yerin?"

"Hayır" diye cevap verdi. "Ama..."

Benedict ellerini genç kadının kalçasının üstüne koydu ve

ve Sophie'ye dik dik baktı. "Vc senin buradan parasız ve

umutsuz bir şekilde ayrılmaya izin verdiğimi mi zannediyorsun?"

Sophie o kadar şaşırmıştı ki kontrolsüz bir şekilde gözlerini kırıştırmaya başladı. "B-Ben..." diye kekeledi. "Ben buıttı düşünmemiş..."

"Hayır, düşünmemiştin."

Sophie gözleri kocaman ve ağzı beş karışık açık bir halde ona baktı. Duyduklarına inanamıyordu.

"Sen tam bir aptalsın," dedi Benedict. "Dünyanın yalnız bir kadın için ne kadar tehlikeli bir yer olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Şey, evet," dedi.

Benedict eğer onu duymuş olsaydı söylemek üzere olduğu şeyleri söylemezdi "Erkekler avantajlıdır" ve "Çaresiz kadınların başına gelecekler ölümden daha beterdir." Sophie emin olmamakla beraber "biftek ve muhallebi" gibi bir cümle duyduğunu sandı. Konuşmasının yansında onu dinlemeyi bırakmıştı. Sadece dudaklarını izliyordu ve bu süre içinde az önce onu reddetmiş olduğunu da göz önünde bulundurarak kendisinin hayatı için neden bu kadar çok endişeleniyormuş gibi görüldüğünü anlamaya alışıyordu.

207

"Söylediklerimi dinliyor musun?" diye sordu Benedict

Sophie hiç tepki vermedi.

Benedict çok kısık bir sesle, "Bu kadar yeter," dedi ve-nimlc birlikte Londra'ya geliyorsun."

İşte bu sözler Sophie'yi uyandırmışa benziyordu "az önce gelmeyeceğimi söyledim!"

"Benim metresim olmak zorunda değilsin," dedi "ama" kendi başının çaresine bakman için seni yalnız bırakın ' çağım."

"Seninle tanışmadan önce başımın çaresini gayet iyi bakıyordu m."

"Gayet iyi mi?" dedi. "Cavcndcrlcr'de mi? Sen ona ^ gavet iyi mi diyorsun?"

"Haksızlık ediyorsun!"

"Sen de aptallık ediyorsun."

Benedict dediklerinin oldukça mantıklı olduğunu düşünüyordu. Biraz ağır konuşmuştu ama Sophie'nin onunla aynı fikirde olmadığı belliydi çünkü hiç beklemediği bir anda kendisini yüz üstü yerde uzanırken buldu. Sophie tarafından hatırı sayılır dcrccdc hızlı bir yumrukla yere serilmişti.

"Bana bir daha asla aptal deme!" Benedict görüşünü düzeltmek için gözlerini kırıştırdı. "Ben sana aptal demek isteme..."

"Evet, istedin," diye ccvav verdi Sophie, kısık ve öfkeli bir sesle. Genç kadın arkasına dönüp ağır ağır yürümeye başlamadan önce Benedict onu durdurmak için tek bir şansı olduğunu fark etti. Şu anki sersemlemiş haliyle ayaga kalkıp ona yctışcmcycccğindcn emindi, bu nedenle uzanıp iki eliyle Sophie'nin bileklerinden birini yakaladı |ve onu hemen yanına, yere seriverdi

bu kesinlik centilmence bir hareket değildi ama muhtaç bir kişinin seçici olması beklenemezdi ve ayrıca ilk

yumruğu Sophie atmıştı.

Sophic kafasını yavaşça kaldırdı ve ağzına giren çamur-ları tükürürken ona dik dik baktı. "Az önce yaptığın harc-kete inanamıyorum," dedi dokunaklı bir ses tonuyla.

Benedict Sophie nın ayağını bıraktı ve "inanmalısın,"dedi "Sen..."

Elini kaldırdı. "Artık bir şey söyleme. Sana yalvarıyorum"

Sophie'nin gözleri adeta dışarı fırladı. "Bana yalvarıyor

musun?"

"Söyleyeceklerini," dedi, "tahmin edebiliyorum"

"Ama..."

"Vc sana yalvarıyorum derken," diyerek tekrar sözünü kesti, "emin ol sadece söz gelimi konuşuyorum."

Sophie bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak sonra çenesini kapatıp yüzüne üç yaşında bir çocuğun huysuz bakışlarını yerleştirmenin daha iyi bir fikir olacağını düşündü. Benedict kısa bir nefes verdikten sonra ona elini uzattı. Ne de olsa Sophie halinden pek de memnun görünmeyen bir halde hâlâ çamurun içinde oturuyordu.

Sophie, eline hatırı sayılır bir nefretle baktı ve ardından gözlerini Benedict'in yüzüne çevirdi. Ona öyle bir gaddarlıkla baktı ki Benedict az önce kafasında boynuzların Çıkmış olabileceğinden endişe etti. Sophie hiçbir şey söy-lcmcdcn teklifini reddetti ve ondan hiç yardım almadan ayağa kalktı.

"Nasıl istersen," diye mırıldandı Benedict,"talihsiz bir kelime seçimi,"

diye karşılık verdi Sophie ve yürümeye başladı.

bu kez Bcndict ayakta olduğu içiri onu alıkoyacak bir hareket yapmaya ihtiyaç duymamıştı. Bunun yerine onu takip ederek (ve canını sıktığından emin olarak) iki adım arkasından yürümeye başladı. En sonunda, yaklaşık bir dakika sonra. Sophie arkasını döndü ve "Lütfen beni bırak,* dedi.

"Korkarım bunu yapamam" "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?? Benedict biraz düşündükten sonra, "Yapamam" dedi Sophie kaşlarını çattı ve yürümeye devam etti. "Ben de en az senin kadar bu olanlara inanmakta güç-lük çekiyorum/ diye seslendi Benedict, onu takip etmeyi devam ederken,

Sophie durdu ve arkasına döndü. "Bu mümkün değil" "Elimde değildi" dedi omuz silkerek. "Gitmeni kesin, likle istemiyordum.

"İstememekle elinde olmamak arasında çok fark var.* "Seni Cavcndcr'in elinden hayatını heba edesin diye kurtarmadım."

"Bu senin vereceğin bir karar değil." Sophie bu konuda haklıydı ama Bcndict'in ona hak vermeye niyeti yoktu. "Belki." diye kabul etti, "ama gene dc kararı ben vereceğim. Benimle Londra'ya geleceksin. Bunu bir daha tartışmayacağız."

"Seni reddettiğim için beni cezalandırmaya çalışıyorsun"

"Hayır," dedi usulca. Sophie'nin dediklerini düşünüyordu. "Hayır, öyle yapmıyorum. Seni cezalandırmak hoşuma giderdi ve şu anki ruh halimle bunu hak ettiğini söyleyecek kadar bile ileri gidebilirim ama sebebi bu değil." "O halde neden yapıyorsun?" "Senin iyiliğin için.

210

"Bu gördüğüm cn küçümseyici,.. " Haklı olduğuna eminim," diye kabul etli, "ama yine |C bu özel durumda ve bu anda senin için neyin iyi olduğunu ben biliyorum ama scnin bilmediğin çok açık. bu yüzden bana bir daha vurma."

Sophie yumruğuna baktığında kolunu geri çekip ona

vurmak üzere olduğunun farkında bile değildi. Benedict onu bir canavara çevirmişti. Bunun başka bir açıklaması yoktu. hayatında kimseye vuracağını tahmin etmezdi ve şimdi

aynı gün içinde ikinci defa bunu yapmaya hazırdı.

Gözlerini ellerinden ayırmayarak yumruğunu açtı, parmaklarını denizyıldızı gibi açtı ve içinden üçe kadar sayıp sakın leşti. "Beni," dedi oldukça kısık bir sesle, "beni yolundan alıkoyabileceğim nasıl düşünürsün?"

"Bunun bir önemi var mı?" diye sordu Benedict kayıtsızca omuz silkerek. "Eminim bir şeyler düşünürüm."

Sophie'nin ağzı açık kaldı, "Yani diyorsun ki beni bağlayıp..."

"Ben öyle bir şey demiyorum," diyerek lafını kesti, suratında arsız bir sırıtişla. "Ama fena fikir değil "

"Çok alçaksın," diye karşılık verdi Sophie. "Sen dc ucuz bir roman kahramanı ę ccvap verdi. "Bu sabah ne okudum demiştin?"

Sophie yanağındaki kasların çığınca attığını ve çenesinin dişlerini kıracak kadar kenetlendiğini hissetti. Benedict'in aynı anda nasıl hem dünyanın cn harika hem de en korkunç erkeği olmayı başardığını asla anlamıyordu. Gerçi şu anda, korkunç tarafı kazanıyor gibiydi ve mantık bir kenara, onun yanında bir saniye daha geçirirse kafası-mn patlayacağından oldukça emindi,

"Ben gidiyorum" dedi, kendine göre etkileyici ve azimli bir şekilde.

Ama Benedict ona yarı kurnaz bir gülümsemeyle cevap verdi. Seni takip ediyorum,99 dedi.

ve lanet olası adam eve giden yol boyunca sürekli iki .adım arkasından yürüdü.

Benedict genelde insanların bu şekilde canını sıkamaz

dı (kardeşleri istisna olmakla beraber) ama Sophie Bec kett onun içindeki şeytanı uyandırıyor. O eşyalarını

toplarken odasının girişinde gelişi güzel bir halde kapı pervazına yaslanarak ayakta dikiliyordu. Onu bir şekilde gücendirdiğinin farkında olarak kollarını kavuşturmuş ayakkabısının ucuyla vere vuruyordu.

"Elbiseni un utma." dedi. güya yardımcı olmak isteyen bir tavrıla.

Sophie ona dik dik baktı.

"Çirkin olanı."diyeekledi sanki bu açıklama çok gerek lîymiş gibi.

"İkisi dc çirkin/" diyerek karşılık verdi Sophie. "Biliyorum/" Alı, genç kadın sonunda tepki vermişti. Sophie eşyalarını çantasının içine tıktırtmak için geri döndü.

İstersen yanına bir hatıra alabilirsin/9 Sophie doğruldu ve ellerini öfkeyle kalçalarına koydu, "Buna gümüş çay takımı da dahil mi? çünkü onun para» sıyla birkaç yıl yaşayabilirim."

"Çay takımım kesinlikle alabilirsin," diye ccvap verdi neşeyle. "Madem arkadaşlığımı ki bul etmiyorsun."

"Metresin olmayacağım," dedi Sophie, "sana söyledim, bunu yapmayacağım, bunu yapamam." ...

Sophie'nin yapamam kelimesini kullanım şekli Benedict'in özellikle dikkatini çekmişti. O kalan eşyalarını

toplayıp çantasının ağzını kapatırken bunu uzun uzadıya

düşündü

-Demek buraya kadardı," diye mırıldandı Benedict. Sophie onu d uymazdan gelerek kapıya doğru yürüdü ve ona sert bir bakış attı,

Benedict Sophie'nin gidebilmek için onun yolundan çekilmesini istediği ni bili kıpırdatmadı ve

parmağını düşünceli bir şekilde çenesine koydu. "Sen)gayrı meşru bir çocuksun," dedi. Sophie'nin yüzü birden kıpkırmızı oldu. -Öylesin." dedi, Sophie'dcn çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Bunu açıklığa kavuşturduğu için kendini tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordu. Bu onu reddedişinin nedenini açıklıyor, bunun sebebinin kendisiyle değil, tamamen onunla ilgili olduğunu ortaya çıkarıyordu. Acısı hafiflemişti.

"Gayri meşru çocuk olınan umurumda değil," dedi, giilmcniye çalışarak- Çok ciddi bir an yaşanıyordu ama Tanrı aşkına, Benedict bu havayı bir sırtısla dağıtmak istiyordu çünkü artık Sophie onunla Londra'ya gelip metresi olabilirdi. Artık hiçbir engel kalmamıştı vc...

"Hiçbir şeyi anlamıyorsun," dedi Sophie kafasını sallayarak. "Bunun senin metresin olacak kadar iyi olup olmamamla ilgisi yok."

"Sahip olacağımız her çocuğa bakanm," dedi ciddiyetle, kendini kapı pervazından ileriye iterken.

Sophie'nin tavrı daha da sertleşti. "Peki, karın ne olacak?"

"Benim karım yok." "Hiç olmayacak mı?"

Benedict donakalmıştı. Maskeli balodaki kadın birden zihninde dans etmeye başladı. Onu pek çok şekilde hayal

213

etmişti.. bazen gümüş birbalo kıyafeti içinde bazen ise çırlıçıplak...

Bazen dc gelinlik içinde.

Onun yüzünü izlerken Sophie'nin gözleri kısıldı ar-dındarı onu geçmeye çalışırken gülünç bir biçimde ho-murdandı.

Benedict onu takip etti. "Bu hiç dc adil bir soru değil Sophie," dedi onu takip ederken.

Sophie duraksamadan koridora doğru ilerledi merdivenlere ulaşınca bile bir saniye duraksamadı. "Bence son

derece adil.

Benedict ona yetişene kadar merdivenleri koşarak indi ve onu durdurmaya çalıştı. "Bir gün evlenmek zorunda yım

Sophie durdu. Daha doğrusu durmak zorunda kal dı çünkü Benedict yolunu tıkamıştı. "Evet zorundasın" dedi. "ama ben hiç kimsenin metresi olmak zorunda de.

ğılım.

"Baban kimdi Sophie?" "Bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Peki, annen kiindi?

"Ben doğarken ölmüş."

"Sanırım onun bir hizmetçi olduğundan bahsetmiş.

tin." .

"Şüphesiz gerçekleri çarpıtmışım." dedi, yalanının yakalandığını umursa maya rak. "Nerede büyüdün?"

"Bunun bir önemi yok," dedi kıvrılıp yanından geçmeye çalışırken.

Benedict birden genç kızı kolundan sıkıca tuttu. "Bence çok önemli." :

"Bırak beni!"

214

Sophinin ağlaması koridordaki sessizliği deldi, kesin-liklc Crabtrccler'in onu kurtarmaya gelmesini sağlایa-cak kadar yüksek sesliydi. Ama Bayan Crabtrce kasabaya inmişti, Bay Crabtrcc ise bahçedeydi ve işitme menzilinın dışındaydı. Ona yardım edccck kimse yoktu, Sophie Benedictin insafına kalmıştı.

Gitmene izini verememdiye fısıldadı. "Sen kölelik yapacak biri değilsin. Bı seni öldürür."

"Eğcr beni öldürseydi," diye cevap verdi, "şimdiye kadar çoktan ölmüştüm."

-Ama artık böyle yaşamak zorunda değilsin," diye devam etti.

"Bunu benimle ilgiliymiş gibi göstermeye kalkma sahn," dedi, heyecandan neredeyse titriyordu.

"Bunu benim hayatımla ilgili endişelerin olduğu için yapmıyorsunuz. Sadece istediğin bir şeyin olmaması hoşuna gitmiyor."

"Bu doğru," dedi Benedict, "ama aynı zamanda seni başıboş da bırakmayacağım"

"Ben başımın çaresine bakarım," diye fısıldadı Sophie, hain gözyaşı damlalarının gözlerine battığını hissediyordu. Tanrı aşkına, bu adamın önünde ağlamak istemiyordu. Şimdi değil, bu kadar dengesiz, bu kadar zayıf hissederken değil.

Benedict Sophie'nin çenesine dokundu. "Bırak seni

koruyayım."

Sophie gözlerini yumdu. Benedict'in dokunuşu acı verecek kadar tatlıydı ve hiç de küçük olmayan bir parçası teklifini kabul etmeye can atıyordu, yaşamak mecburiyetinde kaldığı hayatı yaşamayı bırakmaya ve onunla birlikte yıllardır rüyalarına giren, bu olağanüstü, harika ve sinir bozucu adamla kaderini birleştirmeye can atıyordu. Ama çocukluğunun acısı hâlâ tazeydi. Gayri meşru bir

215

Çocuk olmasının lekesi, ruhunun üzerinde sonsuza dek kalacak bîr damga gib

Bunu başka bir çocuğa yapamazdı. "Yapamam," diye fısıldadı "Dilerdim ki..." "Ne dilerdin?" diye sordu Benedict. Sophie kafasını iki yana salladı. Ona yapabilmey, dile-digini söyleyecekti ama bu sözlerinin akıllıca olmayacağını

biliyordu. Bcndict onları kendi yararına kullanır ve tek-rar baskı yapmaya başladı.

Vc bu hayır demeyi daha da zorlaştıracaktı. ^îSBrar. "O halde b ana başka çare bırakılıyorsun," dedi Benedict gaddarca.

Sophie'nin gözleri onunkilcre kenetlenmişti "Ya benimle Londra'ya gelirsin vc..," Sophie itiraz et-meye çalışırken susması için elini kaldırdı, wve sana anne-min yanında bir iş bulurün."

"Ya da?" diye sordu Sophie, sesi kasvetliydi.

"Ya da polise benden bir şeyler çaldığım bildiririm.'

Bir anda Sophie'nin ağzında zehir gibi bir tat belirti.

"Böyle bir şey yapmazsın," diye fısıldadı.

"Kesinlikle yapmak istemem."

"Ama yaparsın."

Bencdict başıyla onayladı. "Yaparım"

"Beni asarlar," dedi "Ya da Avustralya'ya gönderirler

"Eğer ben başka bir şey talep etmezsem."

"Peki ne talep edersin?"

Benedict in kahverengi gözleri tuhaf bir şekilde da laştı ve Sophie aniden, kendisi gibi onun da artık ko-nuşmadan zevk almadığını fark etti. "Benim gözetimim altına girmeni talep ederim"!

dedi.

liu sizin için oldukça pratik olurdu." Benedict

2J6 , 216

konuşmaları boyunca Sophie'nin çenesini okşayan parmak-larını omuzlarına kaydı. "Ben sadece seni kendinden korumaya çalışıyorum."

Sopliic onu durdurmaya çalışmamasına şaşırarak ya nındaki pencereye doğru gitti ve dışarıya baktı. "Senden nefret ctıncmi sağladığını biliyorsun," dedi. "Bunu kaldırabilirim."

-O lialde seni kütüphanede bekleyeceğim. Bugün buradan gitmek istiyorum":

Benedict onun gidişini izledi, kütüphanenin kapısı geniş kadının arkasından kapanırken hâlâ orada dikiliyordu. Kaçmayacağını biliyordu. Sözünden dönecek karakterde birisi değ

Benedict bu seferkinin gitmesine izin veremezdi. Mükemmel ve gizemli o kadın, kalbine dokunan tek kadın gitmişti. Ona ismini bile bahsetmem iştı. Ama şimdi Sophie vardı ve ona bir şeyler hissettiriyordu. O kadından beri hissetmediği şeyler. Gerçekte var olmayan bir kadını düşünmekten sıkılmıştı. Sophie ise oradaydı ve Sophie onun olacaktı.

Vc Sophie'nin onu terk etmeyeceğini düşündü vahşice

bir saplantıyla.

"Benden nefret ettiğini bilerek yaşayabilirim," dedi kapalı kapıya bakarak. "Ama sensiz yaşamam."

Bölüm13

Bu yazar daha önce bu köşede Bayan Rosamund Reiling ile Bay Phillip

Cavender arasında muhtemel bir ilişki olabileceğini bildirdi. Ancak bu yazar şimdi böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğini söyleyebilir. Leydi

Penwoodun bayan Reilingin babasının soylu bir aileden gelmesine karşın aristokrat kanı taşımayan ünvansız bir beyle yetinmeyeceğini duyurdu.

Bunun üzerine Bay Cavenderin bayan Cressida Cowper e ilgi göstermesinden bahsetmiyorum bile.

LEYDİ WHISTLEDOWNIN CEMİYET

GAZETESİ 9 MAYIS 1817

Sophie, daha fayton Benim Kır Evim'den ayrıldı-ğı anda rahatsızlık duymaya başladı. Yolda bir gcccliğine Qxfordshirc'da bir handa konakladılar. Sophic'nin midesi bulanıyordu ve Londra'nın varoşlarına ulaştıkları anda,.artık kusacağına büsbütün ikna olmuştu.

Midcsindckilcri ait oldukları yerde tutmayı bir şekilde başarmıştı ama fayton Londra'nın ilerideki karmakarışık

sokaklarına yöneldiği anda, içi yoğun bir endişe hissiyle dolup taşmıştı.

hayır. endişe değil. Olum hissi.

Mayıs ayıydı, bu da sezonun cn canlı zamanı demekti.

Araminta'nın malikânede olması demekti.

Bu Sophie'nin buraya gelişinin çok ama çok kötü bir

fikir olduğu demekti.

çok fena." diye mırıldandı Sophie.

Benedict ona baktı. "Bir şey mi dedin?"

Sophie asi bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Senin çok fena bir adam olduğunu söyledim."

Benedict kıkırdadı. Sophie onun böyle bir tepki vereceğini biliyordu ama gene de onun bu davranışı sinirine dokundu.

Benedict perdeyi araladı ve dışarıya baktı. "Neredeyse

geldik," dedi.

Doğru annesinin malikânesine gideceğini söylemişti. Sophie, sanki daha bir gece önce ordaymış gibi, Grosvenor'daki büyük evi çok net hatırlıyordu. Balo salonu kocamandı, duvarları kusursuz güzellikteki mumlarla donatılmıştı. Daha küçük odalar enfes oyma tavanları ve donuk pastel

duvarlarıyla nco klasik tarzda döşenmişti.

Bur ası Sophie nin hayallerindeki evdi. Benedict'le ve hayalı

gelecekleriyle ilgili düşlerinde kendini her zaman bu evin içinde görürdü. Bu çok saçmaydı, biliyordu. Benedict ikinci erkek çocuk olduğu için taşınmaz mülkler ona kalmayacaktı ama yine de burası onun gördüğü en güzel evdi, hem zaten düşler asla gerçekleri yansıtmazdı. Sophie eğer kendini Kensington Sarayı'nda hayal etmek istese bunu yapmak da yine onun inisiyatifindeydi.

Sophie alaycı bir gülümsemeyle muhtemelen Kensington Sarayı nın içini hiçbir zaman göremeyeceğini düşün-du.

219

düşün-

"Neye gülüyorsun" diye sordu Benedict. Sophie ona bakmaya zahmet etmeden cevap verdi se-nin ölümünü planlıyorum."

Benedict gülüm sed i.

Sophie onun her yaptığı harekete duyarlı olmaktan nef-ret ediyordu. Özellikle Benedict'in de ona karşı aynı du-yarlılıkta olduğundan şüphelenmeye başladığından beri -En azından kulağa çğlenceli geliyor," dedi Benedict •Kulağa çğlıcıcclı gelen ııç?" diye sordu Sophie, nihayet saatlerdir gözlerini diktiği perdeye bakmayı bırakarak

"Ölümüm." dedi Benedict, gülümsemesi muzır ve neşeliydi : "Fğher beni öldürccckscn buntı yaparken istediğin

kadar eğlenebilirsin çünkü "Tanrı bilir ben hiç eğlenmeyeceğim

Sophie'nin ağız açık kaldı. "Sen delisin," dedi.

"Büyük ihtimalle." Benedict koltuğunun arkasına yaslanmadan ve bacaklarını karşısındaki koltuğa uzatmadın öncce gelişi güzel bir şekilde omuz silkti. "Ne de olsa seni kaçırdım. Sanırını bu hayatım boyunca yaptığım en büyük delilik."

"Artık beni bırakmalısın," dedi Sophie, bunu asla yap. mayacağım bilse de.

"Burrada. Londra'da mı? Her an haydutların saldırısını uğrayabileceğin yerde mi? Bu çok büyük bir sorumsuzluk olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Bunun isteğim dışında alı koyul maktan pek farkı yok."

"Ben seni alıkoymadım," dedi, aylak aylak tırnaklarını incelerken; "Sana şantaj yaptım. Aralarında dağlar kadar frk yar."

Sophie tam bir şey söyleyecekti ki faytonun durduğu esnadaki sarsıntısı nedeniyle cevap vermekten vazgeçti. 220

Benedict son bir kez perdeyi açtı ve sonra tekrar kapadı. -Ah işte geldik."

Sophic onun aşağıya inmesini bekledikten sonra kap, ya yöneldi Benedict'in uzattığı eli geri çevirmeyi ve kendi kendine

aşağı atlamayı düşündü ama fayton yerden epeyce yüksekti ve

tökezleyip mazgalın üstüne kapaklarak kendini aptal durumuna

düşürmeyi istemezdi. ona bu şekilde hakaret etmek iyi olurdu ama

bu bilcğini incitmcsııc neden olabilirdi, jç çekerek Benedict'in elini tuttu. -Çok akıllıca," diye mırıldandı Beıccdict. Sophie ona sert bir şekilde baktı. Düşündüklerini nasıl biliyordu?

-Nc düşündüğü hemen hemen lıer zaman biliyorum,"

dedi.

Sophie tökezledi.

"Mey!" diye bağırdı Benedict, onu mazgala kapaklanmadan önce ustaca yakalayarak.

Benedict onu kaldırımın üstüne çıkarmadan önce gerektiğinden biraz daha uzun süre tutmaya devam etti. Sophie bir şeyler söylemek istedi ama dişleri bir şeyler söylemesine izin vcrmcycck kadar sıkı bir şekilde birbirine kenetlenmişti.

"Az daha ölüyor olman ironik değil mi?" diye sordu Benedict

şımarık bir gülümsemeyle.

Sophie zar zor çenesini açtı. "Hayır, ama senin ölmen çok iyi olabilir."

Lanet olasıca adanı kakhahayı bastı. 'İçeri get," dedi. "Seni annemle tanıştıracayım. Senin için bir rş bulacağından eminim."

Elemana ihtiyacı olmayabilir," diye belirtti Sophie.

Benedict omuz silkti. "Beni kıramaz. Sana göre bir iş bulacaktır.

Soplue olduğı ycrdc durdu, söyleyeceklerini söy]leme den oıuınla y.ın yana tek bir adım atmayı reddediyordu "Senin metresin olmayacağım." Benedict. "Bunu daha önce pek çok kez belirtmiştin dive mırıldanırken yüzündeki ifade oldukça yumuşaktı "hayır, planın işe yaramayacak demek istiyorum/* Benedict bütün masumiyetiyle, "Benim bir planım mı

var? diye sordu.

-Ay lütfen," dedi Soplue dalga geçerek. "Eninde sonun da pes edeceğim umuduyla beni yıldırmaya çalışacaksın^ "Bunun hayalini bile kurmam." "Eminim pek çok kez bu hayali kurmuşsundur diye mırıldandı.

Bcnndict onı duymuş olmalıydı ki kıkırdadı. Sophie kaldırımın üzerinde son derece onur kırıcı bir pozisyonda durduğunu önemsemeyerek isyankar bir şekilde kolların, göğsünde kavuşturdu. Zaten, kimse ona, bu kalitesiz hiz-metci elbisesi içindeyken dikkat etmezdi. Daha neşeli gö rünmeli ve yeni isine daha iyimser bir tavırla yaklaşmalıydı ama lanet olsun, şu anda somurtmak istiyordu.

Açıkçası buna hakkı da vardı. Somurtkan ve huysuz olmayı hak eden biri varsa, bu kişi oydu.

"Burada kaldırımın üstünde bütün gün dikilebiliriz; dedi Bcnndict. Sesinde hafif bir alaycılık seziliyordu.

Sophie nerede olduklarını fark edene kadar ona sert sert baktı. Grosvcnor Mcydanı'nda değillerdi. Sophicnin nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Kesinlikle Mavfair'dclcrdi ama önlerinde dıran cv, kesinlikle maske-li baloya katıldığı ev değildi.

"Burası Bridgcrtön Malikânesi mi?" ciıyc sordu.

Benedict tek kaşını şüpheyile kaldırdı. "Evime Bridgcr-ton .Malikânesi dendiğini nereden biliyorsun?" - Sen bahsetmiştin." Bu neyse ki doğruydı. Konuşmala-sırasında Bridgerton Malikâncsi'nden ve Aubrey HaU'da ki Bridgerton Çiftliğinden pek çok kez bahsetmişti.

-Alı!" Benedict ikna olmuş görünüyordu. "Doğrusu hayır. değil. Annem Bridgerton Malikâncsi'nden yaklaşık iki sene önce taşındı. Son bir balo düzenledi, aslında bir naskcli baloydu, sonra malikâneyi kardeşim ve karısına bıraktı. Zaten kardeşim evlenip kendi ailesini oluşturunca oradan ayrılacağını söyler dururdu. Sanırım kardeşimin ilk çocuğı annem oradan ayrıldıktan tam bir ay sonra doğdu"

"Kız mı, erkek mı? diye sordu Sophie, cevabı biliyor olmasına rağmen. Leydi Whistledown bu tarz şeylerden

bahsederdi.

-Erkek. Edmund. Bu senenin başında bir oğullan dalu

oldu. Miles."

"Ne kadar giizcl," diye mırıldandı Sophie, aslında kalbi parçalanıyor gibi hissetse de. Muhtemelen o hiç çocuk sahibi olmayacaktı ve bu fark ettiği en üzücü gerçektir. Çocuk için koca gerekirdi ve evlilik onun için boş bir hayaldi. O bir hizmetçi olarak yetişti rilmetnişti ve bu nedenle gündelik hayatında tanıştığı erkeklerin çoğuyla çok az ortak yönü vardı. Diğer hizmetçilerin iyi veya onurlu insanlar olmadıklarından değil ama hayatını kitap okuyamayan biriyle geçirmeyi hayal etmek zordu.

Soplie illa yüksek sosyeteden biriyle evlenmek zorunda değildi ama orta sınıf bile onun için ulaşılmazdı. Ticaret yapan ve kendine saygısı olan hiçbir erkek bir hizmetçiyle

cvlenmczdi.

Benedict ona kendisini takip etmesini belirten bir işaret

yaptı ve o da giriş merdivenlerine ulaşana kadar onun ar-

kasından yürüdü.

Sophie, "Yandaki girişi" kullanacağım/" dçyincc Benedict dudaklarını büzüştürdii. "Ön kapıyı kullanacaksın.0

"Yandaki girişi kullanacağım/9 dedi sert bir şkilde

görgii sahibi hiçbir kadın ön kapıdan giren bir hizmetçi

almaz

"Sen benimle berabersin/1 diye homurdandı Benedict Ön kapıdan gireceksin." Sophie gülümsemesine hakim olamamıştı. -Benedict, daha dün benden metresin olmamı istedi On kapıdan girerek metresini annenle tanıştırmaya ccsaret edebilir misin?"

Sophie onun kafasını karıştırmıştı. Genç kadın Bcndict'in yüzündeki hayal kırıklığını seyrederken sırtı tıyordu.

» ■

Kendini günlerdir hissetmediği kadar iyi hissetmişti, "Eder misin?" diye devam etti, ona daha fazla eziyet etmek için. "Metresini onunla tanıştırır mısın?" "Sen benim metresim değilsin," dedi. uBı doğru."

Benedict, belli belirsiz bir öfkeyle gözlerini Sophie'ninkilere dikti.

"Sen küçük, lanet bir hizmetçisin," dedi oldukça kısık bir sesle, "çünkü öyle olı
Ve bir hiz-

rece saygıdeğersin. Kesinlikle anneme göre de öylesin."

Sophie'nin gülümsemesi birden kesildi. Galiba Benedict'in çok üzeri ne gitm işt i.

"Güzel* diye homurdandı Benedict, en azından Sophie'nin bu konuda daha fazla tartışmayacağı açıktı.

merci olarak, sosyal basamakların altında bile olsan sonde-

.»Benimle gel." Sophie basamakları çıkarken onu takip etti Bu gerçekten onun yararına olabilirdi. Benedict'in annesi küstahça ön kapıdan giren bir hizmetçiye kcsinlık-işe almazdı. ve onun metresi olmayı kararlı bir şekilde reddettiğine göre, Benedict yenilgiyi kabul edip onun taş-
raya dönmesine izin vermek zorunda kalacaktı.

Benedict ön kapıyı itti ve Sophie'nin girmesi için tuttu. Birkaç saniye içinde kâhya girişte belirdi.

••\Vickham," dedi Benedict, "gelişimden annemi haberdar eder misin?"

"Başüstüne Bay Bridgerton," diye cevap verdi Wick-hanı. "Bu arada, geçen laafta boyunca nerede olduğunuz konusunda annenizin oldukça meraklandığı bilgisini size aktarabilir miyim?"

"Merak etmeseydi şaşardım," diye cevap verdi Benedict.

Wickham, Sophie'yc küçümseme ve merak etme arasında bir ifadeyle baktı. "Onu misafiriniz hakkında bilgilendireyim mi? "Lütfen."

"Onu misafirinizin kim olduğu hakkında da bilgilendireyim mi?"

Sophie ne diyecğini merak ederek ilgiyle Benedict e baktı.

"İsmi Bayan Bcckctt," diye cevap verdi Benedict. "İş

için burada"

Wickham'ını kaşlarından biri havaya kalktı. Sophie buna şaşırmıştı. Kâhyaların bu tarz bir ifade sergileyebileceklerini hiç düşünmemişti. "Hizmetçi olarak mı?" cliyc sordu Wickham. "Neyse ne!" dedi Benedict, ses tonu sabrının taşığının ilk emarelerini göstermeye başlamıştı.

"pekala Bay Bridgerton' dcdi Wickham ve ardından merdivenleri çıkarak gözden kayboldu.

"Sanırım bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedi" diy e fısıldadı Sophie Bencdict'c, gülümscmcsini saklama ya çalışarak.

"Burada yetkili Wickham dcgil".

Sophie sen nasıl diyorsan öyle olsun derccsinc iç çekti. "Sanırım Wickham bu işe karşı çıkacak."

Benedict ona inanarak baktı. "O bir kâhya " "Vc ben dc bir hizmetçiyim.
de sizin tanıdığınızdan daha fazla."

Benedict gözlerini kıstı. "Tanıdığım kadınlar arasında en az hizmetçi gibi davranan sensin."

Sophie omuz silkti ve duvardaki natüremort resmi ince liyormuş gibi davranmaya başladı. "Benim içimdeki kötü yü ortaya çıkarıyorsunuz, Bay Bridgerton"

"Benedict!" dedi. "Bana: ilk isimle hitap edersin Söyle şimdi."

"Anneniz merdivenlerden inmek üzeredir," diye om hatırlattı Sophie, "ve beni hizmetçi olarak işe alması konu-sunda ısrarcısınız. Hizmetçileriniz size isminizle mi hitap eder?"

Benedict ona dik dik baktı, Sophie onu haklı bulduğunu biliyordu.

"İkisine birden sahip olmazsınız, Bay Bridgerton"dedi, küçük bir gülümsemeyle.

"Benedict!"

Sophie zarif ve minyon bir kadının merdivenlerden indiğini gördü. Saç rengi Benedict'inkinden daha açıktı ama yüz çizgileri tıpatıp aynıydı.

"Anne," dedi, onu basamakların bitiminde karşılamak için ilerlerken. "Seni görmek ne güzel."

226

"ben övle demek isterdim," dedi annesi, "Tabii geçen hafta nerede olduğtunu bilseydim. En son Cavendish'in partisine gittiğini duydum ve ondan sonra kimse senden

haber alamadı.

»partiden erken ayrıldım," diye cevap verdi. "Oradan

benini Kır Evim'e gittim."

Annesi derin bir iç çekti. "Sanırım artık otuz yaşında ol-duğun için senden beni her yaptığından haberdar etmeni

bekleyemem"

Benedict ona anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Annesi Sophie'ye döndü. "Bu Bayan Beckett olmalı."

"Doğru." diye cevap verdi Benedict. "Benin Kır evim'de hayatımı kurtardı * -Ben hayatını kurtarma..."

-Kurtardı," diyerek sakın bir şekilde lafını kesti Benedict. "Yağmurun altında araba kullandığım için hastalandım ve o da bana iyileşene kadar baktı." "Ben olmasam da iyileşirdiniz." dedi Sophie. "Ama böyle hızlı ve rahat bir şekilde değil." dedi Benedict annesine bakarak. "Crabtree evde değil miydi?" diye sordu Violet. "Biz gittiğimizde yoklardı," diye cevap verdi Benedict. Violet Sophie'ye öyle meraklı gözlerle baktı ki Benedict sonunda açıklama yapmak zorunda kaldı. "Bayan Beckett Cavenderler'de çalışıyordu, bazı koşullar onun orada daha fazla kalmasına mani oldu."

"A...Anlıyorum" dedi Violet şüpheli bir ses tonuyla. •Oğlunuz beni çok kötü bir kaderden kurtardı " dedi

Sophie hemen. "Ona çok şey borçluyum."

Benedict ona şaşkınlık içinde baktı. Sophie'nin ona karşı gösterdiği düşmanlığı göz önünde bulundurunca kendi isteğiyle böyle bir iltifatta bulunmasını beklemiyordu.

227

ama hakkım vermeliydi. Sophie son derece prensipli

biriydi kızgınlıkla dürüstlüğü birbirlerine karıştır

mazdı.Bu onun sevdiği özelliklerinden biriydi. "Anlıyorsun," dedi Violet tekrar. Malikanende ona bir ısı bulabileceğini umuyorum

dedi Benedict.

"Size zahmet olmazsa," diye telaşa ekledi Sophie "hayır" dedi Violet usulca, gözleri meraklı bir ifadeyle Sophie'nin yüzüne kilitlenmişti. "hayır, zahmet olmaz

ama. .."

Benedict ve Sophie cümlelerin devamını beklerken öne eğildiler.

"Daha önce tanışmıydık?" diye sordu Violet aniden "hiç sanmıyorum," dedi Sophie, hafifçe kekeleyerek Lady Bridgerton onu tanıdığını nasıl düşünebilirdi Maskeli baloda yollarının kesişmediğinden emindi. "Tanışmış olabileceğimizi hiç zannetmiyorum? "Haklı olduğuna eminim," dedi Lady Bridgerton Ama sende tanıdık bir şeyler var sanki. Daha önce tanıştı-ğım birine benzettiğime eminim. Bu hep oluyor."

"Özellikle bana," dedi Benedict muzır bir gülümse, meyle. Lady Bridgerton oğluna sevgi dolu gözlerle baktı "Bütün çocuklarımla birbirine bu kadar yakınlaşmışlar mı hatam değil."

"Eğer senin hatan değilse," diye sordu Benedict,"o zaman kimin hatası?"

"Tamamen babanın," diye neşeyle cevap verdi Lady Bridgerton. Sonra Sophie'ye döndü. "Hepsi rahmetli koca ma benziyor."

Sophie susması gerektiğini biliyordu ama ortanı okadar sıcak ve rahat ki. "Bence oğlunuz size benziyor," dedi "Oyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Lady Bridgerton

sevinçle ellerini birbirlerine kenetleyerek "Ne kadar güzel Kendimi her zaman Bridgerton ailesini bir arada tutan

kişi gibi hissetmişimdir" "Anne" dedi Benedict, Violet derin bir iç çekti. "Çok şey mi söyledim? Benim yaşımda daha sayılacak çok fazla şey var." "sen daha gençsin anne." Violet gülümsedi. "Benedict, ben Bayan Beneet ile ilgi-lenirken sen kız kardeşlerini görmeye git istersen "Beckett," dedi Benedict.

-Evet. tabii ki, Beckett," diye mırıldandı. "Ben de onun yerleşmesine yardım edeyim." "beni hizmetçi olarak işe alın yeter," dedi Sophie.

Evin hanımının bir hizmetçi için zahmete girmesi çok tuhaf bir durumdu. Kabul etmek gerekir ki tiim bunlar, Benedict'ın onun işe alınmasını rica etmesi ve diğer her şey oldukça alışılmadık ama Leydi Bridgerton'un onunla şahsi olarak ilgilenmesi gerçekten de garipti.

"Bayan Watkins'in meşgul olduğuna eminim," dedi Leydi Bridgerton. "Ayrıca, yukarıda başka bir temizlikçiye daha ihtiyacımız vardı. Bu konuda tecrüben var mı?" Sophie başıyla onayladı.

"Harika. Ben de öyle düşünmüştüm. Çok düzgün konuşuyorsun."

uAnncm bir kâhyaydı," dedi Sophie. "Çok cömert bir ailenin yanında çalışıyordu vc..."

Daha sonra aniden sustu, Bencdict'c gerçeği söylemiş olduğunu çok geç hatırladı, yani annesinin onun doğumunda öldüğünü. Ona kaygılı bir bakış fırlattı. Benedict ona biraz alaycı bir şekilde çenesini eğerek cevap verdi. Sessizce yalanım ortaya çıkarmayacağını söylemeye çalışıyordu.

"Yanlarında çalıştığı aile oldukça cömertti" diye de-vam etti Sophie, rahatlamıştı. "Vc kızlarıyla beraber ders almama izin verirlerdi."

"Anlıyorum." dedi Levdi Bridgerton. "bu herşeyi açık lıyor.hizmetçi olarak çalıştığına inanmakta zorlanmıştım Kesinlikle daha yüksek mevkilerde çalışacak kadar eğitilisin."

"Çok kitap okuyor." dedi Benedict. Sophie şaşkın bir halde baktı ona. Benedict Sophie'yi görmezden geldi ve onun annesine. "İyileşme sürccimdc bana çok güzel kitaplar okudu," dedi.

"Aynı zamanda yazı da yazıyor musun?" diye sordu Leydi Bridgerton.

Sophie başıyla onayladı. "Yazım oldukça muntazam dır."

"Harika. Davetiye yazarken bana yardım cdcbilcek biri çok yararlı olur. ve yazın bir balo düzenleyeceğiz. Evlen. me çağında iki kızım var," diye açıkladı Sophie'ye. "Sezon kapanmadan içlerinden birinin bir koca seçeceğini umut ediyorum."

"Eloisc'in evlenmek istediğini sanmıyorum," dedi Benedict.

"Kapa çeneni," dedi Leydi Bridgerton. "Burada bu şekilde konuşmak büyük saygısızlıktır," dedi Benedict Sophie'ye.

"Onu dinleme sen," dedi Leydi Bridgerton, merdivenlere doğru ilerlerken. "Benimle gelin, Bayan Beckett. İlk ismim ne demiştin?" "Sophie."

"Benimle gel Sophie. Seni kızlarla tanıştırayım. ve

230

diye ekledi ve tiksintiyle burnunu büktü, "sana giyecek yeni bir şeyler bulalım. hizmetçilerimden birinin bu ka-dar pasaklı giyinmesine izin veremem. Sana hak ettiğin kadar para ödemediğini düşünürler."

Sophie cemiyet üyelerinden kimsenin hizmetçilerine yeterli maaş ödeyip ödemediği konusunda bu kadar endişelendiği görmemişti. Leydi Bridgerton'ın bu cömertli-

glonu çok etkilemişti.

"-Sen," dedi Leydi Bridgerton Benedict e. "Beni aşağıda bekle. Konuşacak şeylerimiz var" -Korkudan titriyorum," dedi Benedict. "Kardeşi ve o, hangisinin beni daha önce öldüreceğini bilmiyorum," diye mırıldandı Leydi Bridgerton. "Hangi kardeşi?" diye sordu Sophie, "Farketmez. Hepsi. Üçü dc. Hepsi serseri." Ama belli ki hepsi onun çok sevdiği serserilerdi. Sophie Violct'in konuşma şeklinden ve gözlerinden, oğlunu görmekten dolayı nc kadar mutlu olduğunu okuyabiliyordu.

Bu Sophie'nin kendisini yalnız, özlem dolu ve biraz da kıskanç hissetmesine sebep oldu. Doğduğunda annesi öl-niescydi hayatı nc kadar da farklı olurdu. Belki saygıdeğer kişiler olmazlardı, metres Bayan Beckctt ve kızı Sophie, ama yine de Sophie annesinin ona nc kadar çok sevgi vereceğini düşünmekten hoşlanıyordu.

Vc bu babası dahil hiçbir yetişkinden almadığı bir şeydi.

"Buraya gel Sophie," dedi Leydi Bridgerton heyecanlı

bir şekilde.

Sophie merdivenleri çıkarken onu takip etti, yeni bir işe başlamak üzere olmasına rağmen neden yeni bir aileye giriyor gibi hissettiğini merak ediyordu.

231

Bu ona kendini iyi hissettirmişti. Ve bu kadar iyi hissetmeydi çok ama çok uzun zaman olmuştu.

232

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 12 MAYIS 1817

Bölüm 14

Rosamund Reiling Benedict Bridgerton'un Londra'ya döndü-ğünü gördüğüne yemin ediyor. Bu yazar bu açıklamanın doğrulu-ğuna inanıyor çünkü Bayan Reiling'in gözleri gözde bekârları elli metre öteden seçebilir.

Buyan Reiling'in onlardan birini kendine ayarlayamıyor olması ne büyük talihsizlik.

Benedict oturma odasına gitmek için tam adım atmıştı ki kız kardeşi Eloisc koridorda belirdi. Biitün Bridger-tonlar gibi onun da koyu kestane saçları ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Ama Bcndict'in aksine onun gözleri koyu yeşildi, kardeşleri Colin'inkiylc aynı tondaydı.

Soplie'ninkilerin de aynı tonda olduğunu fark etti Benedict.

"Benedict!" dedi ona coşkuyla sarılırken. "Nerelerdeydin? Annem nereye kaybolduğunu çok merak etti, bütün

hafta söylendi durdu."

"Komik, iki dakika önce annemle konuşurken söylen-meleri seninle ve evlenmeyi ne zaman Planladığınla ilgiliydi.

Eloisenin suratı.asıldı. "Evlenmeye değecek birini ne zaman bulursam o zaman. Umarım yeni birileri şehre taşı-nır Kendimi aynı kişilerle tekrar tekrar tanışıyormuş

hissediyorum.w

"Avnı kişilerle tekrar tekrar tanışyorsun öyle mi> "Aynen öyle." dedi Eloisc. "Londra'da artık hiç bir sır kalmadı. herkes hakkında her şeyi biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Benedict, birazcık bile dal-ga geçmiyordu.

"Benimle istediğin kadar alay et," dedi, onu parnia* la dürterek. Benedict bunu annesinin bir hanımefendi^ asla yakışamayacak bir hareket olarak nitelendireceğinden emindi. "Ama abartmıyorum."-

"Birazcık bile mi?" dedi Bcnndict yüzünde kocaman bir sırıtmayla.

Eloisc kaşlarını çatdı. "Geçen hafta neredeydin sen?" Bcnndict oturma odasına doğru yürüdü ve kanepeye oturdu. Muhtemelen önce onun oturmasını beklemcli-

di ama Eloisc onun kız kardeşiydi ve yalnız kaldıklarında böyle kuralları pek umursamazlardı.

"Cavendcr'in partisine gittim," dedi, ayaklarını alçak sehpanın üstüne uzatırken. "İğrenç bir partiydi."

"Annem ayaklarını sehpanın üzerinde görürse seni öldürür," dedi Eloise, onun hemen yanındaki sandalyeye otururken. "Parti niçin bu kadar berbattı?" "Misafirler yüzünden."

uBu kadar sıkıcı, uyuşuk ve kaba bir insan stirüsüyle daha önce hiç tanışmamıştım." "Sen öyle diyorsan..."

Benedict Eloisc'in alaycılığı üzerine tek kaşını yukarı kaldırdı "Bu yüzden o partiye katılanlardan biriyle evlenmen

kesinlikle yasak."

genç kız "Bu muhtemelen uymakta zorlanmayacağım bir emir," dedi ve ellerini sandalyesinin kollarına hafifçe

vurdu

Benedict gülümsedi, Eloisc bu konu ne zaman açılsa

gerilirdi.

"Ama " dedi Eloisc, gözleri kısık bir halde ona bakarak, -bu senin bütün hafta açıklamıyor." -Daha önce kimse sana çok meraklı olduğunu söyledi

iii? ' "

"Ah, her zaman söylüyorlar. Neredeydin?"

"ve aynı zamanda ısrarcı?"

"Bcn böyleyim. Neredeydin?"

"İnsan boyunda tüfekler üreten bir şirket tarafından sorgulandığımdan bahsetmedim mi?" Eloisc ona bir yastık fırlattı. "Neredeydin?"

0

"Aslında" dedi. yastığı nazikçe ona geri fırlatırken, "bunun cevabı çok ilginç değil. Benim Kır Evim'de soğuk algınlığından kurtulmaya çalışıyordum." "Senin çoktan iyileştiğini sanıyordum." Bcnndict ona şaşkınlık ve hoşnutsuzluk arasında bir ifadeyle baktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" "Ben her şeyi bilirim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi.1' Eloisc sırtıttı. "Soğuk algınlığı tekrarlayabilir. Nasıl yakalandın?" "Yağmurda fayton kullandım." "Bu hiç de akıllıca değil."

"Sersem kız kardeşim." diye devam etti Bçnedict sanki odada sorusunu Eloise'dcn başka yönlctbileceği başkası varmış gibi odaya bir göz atarak, "tarafından hakarete uğra maya izin vermemin nedeni ne olabilir?" "Çünkü bunda çok iyiyim." Eoisc. Benedict'in ayaklarının sehpadan düşmesi için on/ara bir rekme a tti.

Annem her an gelebilir."

hayır. gelmez," diye cevap verdi. "Çok mcşgu | " "Ne yapıyor?"

Benedict yukarıyı işaret ederek, "Yeni hizmetçiye evi gezdiriyor," dedi.

Eloise doğruldu. "Yeni hizmetçi mi aldık? Kimse bana bundan bahsetmedi."

"Aman Tanrım," dedi Benedict, "ortada bir şeyler do-nüvor ve Eloisc'in bundan haberi yok."

Eloisc tekrar sandalyesine yaslandı ve Bcnndict'in aya. gına bir tekme daha attı.

"Temizlikçi mi? Kişisel hizmetçi mi? Bulaşıkçı mı?" "Neden ilgileniyorsun?" "Ne olduğunu bilmekte her zaman fayda vardır." "Sanırım kişisel hizmetçi." "Peki. sen nereden biliyorsun?" Benedict doğrusunu söylemenin iyi olacağını düşündü. Eğer söylem ezse, Tanrı biliyor ya, kız kardeşi zaten tüm hikayeyi gün batınıma kadar öğrenirdi. "Çünkü onu getiren benim." "Hizmetçiyi mi?"

"Yok annemi. Tabii ki hizmetçiyi."

"Ne zamandan beri hizmetçileri işe almakla ilgileniyorsun

-Bu genç hanım ben hâstayken neredeyse hayatımı

kurtardığından beri

Eloise'nin ağız acık kaldı. "O kadar basta mıydın gerçekten?" Onu ölümün eşiğine geldiğine inandırmak ıvı olabilir-

di. Biraz acıma ve endişe bir dahaki sefer onu bir şeye ikna etmek istediğinde işine yarayabilirdi. "Şimdi daha iyiyim," dedi. "Nereye gidiyorsun?" Eloisc çoktan ayaklanmıştı bile. "Annemi bulup hizmetçiyle tanışmaya. Artık Marie olmadığına göre Fnıccsca ile bana bir hizmetçi lazımdı zaten." "Hizmetçin ayrıldı mı?"

Eloisc kaşlarını çatı. "O iğrenç Leydi Penwood için bizden ayrıldı."

Benedict onun bu tanımlaması karşısında sırtımdan duramadı. Kendisi de Leydi Penwood ile karşılaşmasını oldukça net hatırlıyordu, o da bu kadının iğrenç olduğunu düşünmüştü.

uLeydi Penwood hizmetçilerine çok kötü davranmasıyla ünlüdür. Bu sene üç hizmetçisini evden kaçırdı. Bayan Fcatlıerington'un hizmetçisini burnunun dibinden çaldı ama zavallı kız sadece iki hafta dayanabildi."

Benedict kız kardeşinin bu konuyla nc kadar ilgilendiğine şaşırarak ttim anlattıklarını sabırla dinledi. Nedense, garip bir sebepten ötürü bu konu ilgisini çekiyor olmalıydı.

"Marie bir hafta sonra onu tekrar işe almamızı istemek için sürünerek geldi, dediklerimi dinliyor musun?" diye sordu Eloisc.

"Senin dediklerini her zaman dinlerim, sadece her zaman önemsemiyorum."

•

237

"Sen/dedi lloisc, parmağıyla onu göstererek, dedik-lcrinc pişman olacaksın."

Benedict kafasını salladı ve gülümsedi, "Orası meç-hıl."

"hııııı. Ben yukarı çıkıyorum."

"Kendine iyi bak."

Eloisc ona dil çıkardı - bu tabii ki yirmi bir yaşındalci bir kadına yakışır bir hareket değildi - ve odayı terk etti. '

Benedict koridorda onun olduğu odaya doğru gclen ayak sesleri duyulmadan öııcc yaklaşık üç dakika ya|nızlı-ğın tadını çıkardı. Kalasını kaldırdığında kapıda annesini gördü.

Hemen ayağa kalktı. Bazı adetler bir kız kardeş için öncmscnmcyebilirdi ama anne için asla.

"Ayakların sehpanın üzerindeydi," dedi Violet Benedict onu görür görmez.

"Sehpanın üzerini ayakkabılarımla temizliyordum." Violet ona kızgın bir bakış attıktan sonra Eloise'in otuı« dugu sandalyeye doğru ilerledi.

"Pekâlâ. Benedict," dedi, çok ciddi bir sesle. "Kim bu kız?"

"Bayan Beckctt'i mi kastediyorsun?" Violet onu ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Hiçbir fikrim yok, bildiğim kadarıyla Cavcndcrlcr'de çalışıyordu ve oğulları ona çok kötü davranıyordu." Violet birden bembeyaz oldu. "Yoksa... Aman Tanrım. Yoksa o bir..." "Hiç sanmıyorum," dedi Bcncdict sert bir şekilde "Hatta olmadığından eminim. Ama bu Phillip'i durdurmaya yetmemiş." 'Zavallı kız. Onu kurtardığın için çok şanslı' Bcncdict o gece Cavcndcrlcrin bahçesinde olanlardan 238

dolayı kendini hâlâ rahatlamış hissetmiyordu. Oradaki çıl-gınlık en uygun şekilde son lanmış olsa da, eğer zamanm-da yetişmeseydi neler olabileceği düşüncesini kafasından atamıyordu.Ya Cavcndcrlcr ve arkadaşları daha az sarhoş ve

daha çok inatçı olsalardı? Sophie tecavüze uğrayabilirdi özellikle dc şimdi Sophie'yi tanıdığı ve önemseydiği

için bu düşünce tüylerini ürpertiordu: -pekâlâ." dedi Violet, "ama olduğunu söylediği kişi dc-ğil bundan eminim."

Benedict doğruldu. "Neden böyle söylüyorsun ?"

-Bir hizmetçiye göre çok eğitilmiş. Annesinin patronları belki birkaç dersi kızlarıyla paylaşmasına izin vermiş olabi-irler. Ama hepsini mi? Bundan şüpheliyim. Benedict. kız

Fransızca biliyor." •'Öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi Violet, "onu Francsca'nın masasında duran Fransızca yazılmış bir kitaba bakarken yakaladım." "Bakmakla okumak aynı şey değil anne." Violet ona aksi bir bakış attı. "Sana gözlerinin yazıları takip edişini gördüm diyorum. Kitabı okuyordu." "Eğer öyle diyorsan, lıaklı olmalısın." Violet'in gözleri kısıldı. "Benimle alay mı ediyorsun?" "Normalde," dedi Benedict gülümseyerek, "evet derdim ama bu durumda oldukça ciddi konuşuyorum." "Belli ki aristokrat bir ailenin reddedilmiş kızı..." Violet dcrlr düşüncelelere dalmış gibi görünüyordu. "Reddedilmiş derken?" "Belki hamile kalmıştır." diye açıkladı. Benedict annesinin bu kadar açık konuşmasına alışık değildi.

Hım m, hayır," dedi, Sophie'nin metreslik teklifini ne

kadar kararlı bir Şekilde geri çevirdiğini düşünerek

hiç sanmıyorum

Ama biraz düşündükten sonra kendi kendine neden ol-masın dedi. Belki dünyaya gayri meşru bîr çocuk getirme yi zaten gayri meşru bir çocuğa sahip olduğu ve bu hatayı tekrar yapmak istemediği için reddetmişti.

Aniden Benedict'in ağzına ekşi bir tat yayıldı p Sophie'nin bir çocuğu varsa, bu sevgilisi dc olduğu anlamına gelirdi.

"ya da " diye devam etti Violet, "soylu bir adanın gayri meşru çocuğudur." Bu akla çok daha yakın geliyordu ve çok daha olası "Eğer birisi ona yeteri kadar para bırakmış olsaydı hiz* mctcilik yapmak zorunda kalmazdı."

"Pek çok soylu adam evlatlıklarım tamamen görmez-den geliyor," dedi Violet ve yüzünü tiksintiyle buruşundu. "Bu çok büyük bir rezillik."

"Gayri meşru çocuk sahibi olmaları daha büyük rezil-Jik."

Violet'in sunumdaki ifade aksilçti. "Ayrıca," dedi Benedict, arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarken, "eğer soylu birinin piçiyse, madem bu adam onunla çocukken iyi bir eğitim almasını sağlayacak kadar ilgilenmiş, peki şu anda neden beş parasız?" "Mıınm, doğru bir noktaya parmak bastın." Violet bir şiire düşündükten sonra, "Sorun yok," dedi. "Biraya kalmaz kim olduğunu öğrenirim."

"Eloise'den yardım almanı tavsiye ederim," dedi Benedict

Violet onu düşünceli bir halde onayladı. "İyi fikir. Bu kız Napolyon'un sırlarını bile ağzından alabilir."

Sophie Bridgerton Malikâncsi'ndc kendini çok rahat hissetmemesi agerektiğini biliyordu - ne dc olsa bir takım düzenlemeler yaptıktan sonra buradan gidecekti - ama ona verdikleri odaya baktıkça minnetle Leydi Brîdgcrton'uu samimi yaklaşımı ve içten gülümsemesini düşünüyordu, zira bu oda bir hizmetçiye tahsis edilmiş en güzel oda olmalıydı.

Sonsuza kadar burada kalmayı dilemekten kendini alamıyordu.

Ama bu imkânsızdı. Bunu isminin Sophie Maria Gun-ninworth değil dc, Sophia Beckett olduğunu bildiği kadar

iyi biliyordu.

Öncelikli ve cn önemli şey, her zaman Araminta'yla karşılaşma ihtimalinin olmasıydı, özellikle de Leydi Bridgerton onu temizlikçilikten kişisel hizmetçiliğe yükseltmişken. Bir kişisel hizmetçi, kendini evin dışındaki gezilerde refakatçilik yaparken bulabilirdi. Araminta ve kızlarının sıkça gittiği yerlere olan gezilere.

241

Benedict ayaklandı. Gitmeliyim. Yolculuktan bitkin

i

düştüm eve gitmek istiyorum.

••İstersen burada kalabilirsin."

Benedict gülümsedi. Annesi çocuklarının yakınında, her zaman elinin altında olmalarını isterdi.

• Kendi evime dönmeliyim," dedi, annesinin yanağına hir öpücük kondurmak için eğilirken. "Sopliie'yc iş buldurun için teşekkür ederim."

"Bayan Beckett demek istiyorsun herhalde?" "Sophie, Bayan Beckett..." dedi gibi davranarak "Sen ona nasıl seslenmek istersen."

Benedict kapıdan çıkıp giderken annesi arkasından gülümseyerek bakıyordu.

Vc Sophie Araminta'nın onun hayatın, cehenneme çevirecek bîr yol bulacağından emindi. Araminta ondan tanıımı mümkün olmayan bir şekilde nefret ediyordu eğer Sophie'yi Londra'da görürse onu sadece basitçe görmezden gelmekle yetinmezdi. Sophie'nin; Araminta'nın onun hayatını zorlaştırmak için yalan söyleyeceğinden ve insanları kandıracağından hiç şüphesi yoktu. ^

Sophie'den o kadar çok nefret ediyordu.

Ama Sophie eğer kendine karşı dürüst olursa, Londra kalmamasının asıl nedeninin Araminta olmadığına itiraf etmeliydi. Benedict'ti.

Annesinin malikânesinde yaşayarak ondan nasıl kaçabildi? Şimdi ona sinirliydi - aslında sinirli kelimesi az kalır dı -ama kızgınlığının kısa süreceğini derinlerinde bir yer de biliyordu. Ama bir tarafı onun hasretinden gün bc gün zayıf düşerken ona nasıl karşı koyabilirdi? Bir gün gelecek Benedict ona, o hilekâr ve muzip gülümsemelerinden bi-nvle bakacak ve Sophie de ümitsizliğin hazin havuzum düşüp erimemek için kendisini kanepeye yapışmış bir halde bulacaktı.

Yanlış adama âşık olmuştu. Kendi şartları altında otu asla sahip olamazdı, onun şartlarıyla birlikte olmayı ise kabul etmezdi. Durumu umutsuzdu.

Sophie kapının çalınmasıyla başka hüznü düşünce-
rin içinde boğulmaktan kurtuldu.

"Evet" diye seslendi. Kapı açıldı ve Leydi Bridgerton
içeri girdi.

Sophie hemen ayağa fırladı ve selam verdi. "Bir şey mi istediniz, Leydim?" diye sordu. "Hayır, hiçbir şey istemiyorum," diye cevap verdi Leydi Bridgerton. "Yerleşebildin mi diye bakmaya geldim. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" 242

Sophie neşeyle gözlerini kırıştırdı. Diğer İcidi-

hizmetçi ilişkisinin aksine Leydi Bridgerton ona bir şeye ihtiyacı olmadığını soruyordu. "hayır tesckkür ederim," dedi Sophie. "Sizin için ya-

..

yapabileceğim bir şey varsa sevinirim.'

Leydi Bridgerton hayır dcrsesinc bir el hareketi yap-tı yok. Bugün kendini bizim için bir şey yapmak zorunda hissetmemelisin. Daha sonra dikkatin dağılmasın diye bugün iyice yerleşmeni tercih ederim." Sophic'nin gözleri küçük çantasına kaydı. »Cok fazla eşyam yok. Açıkçası hemen çalışmaya başlarsam çok mutlu olurum."

"Gerek yok. Zaten neredeyse günün sonu geldi ve bu akşam bir yere gitmeyi planlamamıştık. Kızlar ve ben geren haftayı kişisel hizmetçimiz olmadan geçirdik. Eminim bir gece daha idare edebiliriz."

"Ama..."

Leydi Bridgerton gülümsedi.

"Benimle tartışma lütfen. Oğlumu kurtarmışsın, en azından sana bir gün izin vereyim."

"Ben bir şey yapmadım." dedi Sophie. "Ben olmasam

da iyileşirdi."

"Yine de yardıma ihtiyacı olduğu sırada onunla ilgilenmişsin, bunun için sana borçluyum."

"Benim için bir zevkti," diye cevap verdi Sophie. "Onun benim için yaptıklarının yanında en azından bu kadarını ona borçluydum."

Ardından, hiç beklenmedik bir anda Leydi Bridgerton içeri doğru yürüdü ve Sophie'nin çalışma masasının yanındaki sandalyeye oturdu.

Çalışma masası! Sophie hâlâ bunu kavramaya çalışıyordu. Hangi hizmetçinin odasında çalışma masası vardı ki?

243

"pekala söyle bana Sophie" dedi Leydi Bridgerton dostane bir gülümseme

ile.bu Sophie Benedictin o doğal gülümsemesini hatırlattı"nerelisin?"

"Esasen Doğu Anglia"diye cevap verdi Sophie yalan söylemeye gerek duyma

dan.Bridgertonlar Kentlilerdi.Leydi Bridgertonun Sophienin büyüdüğü yer olan Nor-

Folka aşına olması pek olası değildi."Sandrinhamın çok uzağında değil orayı biliyorsanız"

"Aslında biliyorum" dedi Leydi Bridgerton."hiç gitmedim ama çok güzel binaları

olduğuyla ilgili çok şey duydum.

Sophie başıyla onayladı. 4 Evet, öyle. Ben hiç içlerine girmedim tabii ki.Ama dışarıdan gerçekten de çok güzeller."

•Annen nerede çalışıyordu?" ■

"Blackheath Hall'da," diye cevap verdi Sophie. bu ya lanı kolaylıkla söylemişti. Bu soruyla çok sık karşılaştığında hayali cviine bir isim bile

uydurmuştu. "Orayı biliyor musunuz?" Leydi Bridgerton'un alnı kıışmıştı.

"Havır. hic sanmıyorum." H

"Swaffham'm biraz kuzeyinde." Leydi Bridgerton kafasını iki yana salladı. "Ha

Sophie ona kibarca gülümsedi. "Pek çok insan bilmcz."

Kız va da erkek kardeşlerin var mı?" ^

Sophie bir işverenin özgeçmişini hakkında bu kadar çok şey bilmeyi istemesine alışık değildi. Genelde son ça * yerler ve referanslarıyla ilgilenirlerdi. "Yok," dedi. "Bir tek ben varını."

244

"pekala en azından derslerini paylaştığın kızlarla arkadaşlık etmişsindir. Bu senin için güzel bir deneyim olmuş

olmalı."

"Cok eğlenceliydi, diye yalan söyledi Sophie.

İsin doğrusu, Rosamund ve Posy ile ders almak işkencen farksızdı. Onlar Penwood Park'a gelmeden öncce niürebbycsiylyc yalnız başına aldığı dersleri ise çok severdi.

"Annenin işverenlerinin çok cömert kişiler olduğunu söylemeliyim. Çok özür dilerim." Leydi Bridgerton lafını yarım bıraktı ve hatırlamaya çalışmış gibi alnını kırıştırarak, "İsimleri ne demiştin?" diye sordu.

"Grcnvillc."

Leydi Bridgerton un alnı tekrar kırıştı. "Onları tanımıyor um."

/

"Londra'ya çok sık gelmezler." "Ah, bu lıer şeyi açıklıyor." dedi Leydi Bridgerton. "Kızlarıyla ders almana izin vermeleri çok gerçekten de çok cömert bir davranış. Ne dersleri aldın?"

Sophie donakalmıştı. Leydi Bridgerton onu sorguluyor mu yoksa gerçekten ilgileniyor mu kanır veremiyordu. Daha öncce kimse kendi kendine yarattığı sahte özgeçmişini bu kadar derinlemesine araştırmamıştı.

"Genel konular," diyerek kaçamak bir ccvap verdi. "Aritmetik ve edebiyat. Tarih, biraz mitoloji. Fransızca."

"Fransızca mı?" diye sordu Leydi Bridgerton. oldukça şaşırmış görünerek. "Ne kadar ilginç. Fransızca hocaları çok pahalı olabiliyor."

"Mürccbbiycc Fransızca biliyordu" diye açıkladı Sophie. "Dolayısıyla fazladan bir ücrete mal olmuyordu." "Fransızcan nasıl?"

Sophie ona Fransızcasının mükemmel olduğunu, yani

245

doğruyu söylemeyecekti. Veya neredeyse mükemmel ol-duğunu.Geçen birkaç yılda hiç pratik yapmamıştı ve konuşmasmdaki akıcılık biraz gerilemişti.

"fena değil." dcdi. "Fransız b.r hizmetçiye dönüşmeye yetecek kadar var. eğer

Created with

-Alı. hayır." dedi Leydi Bridgerton, neşeyle bir kahka ha atarak -Kesinlikle hayır. Fransız bir hizmetçiye sahip olmanın çok arzu edilen bir şey olduğunu biliyorum senden günlük işlerini Fransız aksanıyla nasıl konuşup gunıı hatırlamaya çalışarak yapmanı asla istemem?

-Çok düşüncelisiniz." dedi Sophie, yüzündeki şüpheli ifâdeyi Leydi Bridgerton'a çaktı rmamaya çalışarak.

Leydi Bridgerton'un çok iyi bir hanım olduğundan emindi. Bu kadar iyi evlatlar yetiştirdiği için iyi bir hanım olmalıydı. Ama bu hali çok fazla iyiydi.

-Ah, merhaba Elôisc. hangi rüzgâr attı seni buraya?" Sophie odanın girişine baktı ve orada duranın bir Bridgerton kızı olduğunu gördü. Aynı Benedict'inkilcr gibi koyu kestane saçları, büyük vc'etkileyici dudakları vardı.

"Benedict yeni bir hizmetçimiz olduğunu söyledi," dedi Eloise.

Leydi Bridgerton Sophie'yi işaret etti. "Bu Sophie Bcc-kett. Biz dc sohbet ediyorduk. Sanırım çok iyi anlaşacağız

Eloise annesine tuhaf bir bakış fırlattı - ya da cn azından Sophie bu bakışın tuhaf olduğunu düşündü. Eloise annesine her zaman biraz şüpheci, biraz şaşkın ve yan yan bakıyor olabilirdi. Ama her nedense Sophie buna pek ihtimal vermiyordu.

"Kardeşim bana onun hayatını kurtardığını söyledi," dedi Eloise, Sophie'yc dönerek.

Abartıyor," dedi Sophie, dudaklarına soluk bir gülüm-

seme yerleştirerek.

Eloise Sophie'yi tuhaf ve kurnaz bir şekilde süzdü. Sanki bir an için zaman durmuştu, ardından Eloise'in dudakları şaşırtıcı bir şekilde muzipçe kıvrıldı vc, "Sanırım annem haklı," dedi. "Seninle iyi anlaşacağız."

Sophie az önce çok önemli bir sınavdan geçtiğini düşündü.

"Francsca ve Hyacinth ile tanıştın mı?" diye sordu

Eloise.

Sophie hayır anlamında kafasını iki yana sallarken Leydi Bridgerton, "Onlar evde değiller. Francsca Daphnc'yi ziyaret etmeye gitti ve Hyacinth da Featheringtonlar'daydı. O ve Felicity şimdi yolda olmalılar, onları ayırmak mümkün değil."

Eloise kıkırdadı. "Zavallı Penelope. Eminim Hyacinth gidince huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyordun Kendi adıma konuşmak gerekirse ben Felicity burada olmadığında çok mutlu olduğumu biliyorum."

Leydi Bridgerton Sophie'yc döndü ve durumu açıkladı.

"Kızım Hyacinth burada olduğundan çok daha fazla Felicity Fcathcrington'un evindedir. O orada değilse, o zaman da Felicity buradadır."

Aslında eğer doğruyu söylemek gerekirse Sophie iki sene önce maskeli baloda Colin'le tanınmıştı. Büyüden de şehir dışında olduğu için çok rahatlamıştı. Onu tanıya-cağından kuşkulanıyordu. Gerçi Benedict bile onu tanıya-mamıştı ama yine de Colin'le tanışma düşüncesi oldukça strcsli ve huzursuz ediciydi.

Şimdi hiç sırası değıl, diye düşündü Sophie üzgün bi halde. Bu günlerde her şey zaten yeterince stresli ve hu. zursuz ediciydi.

Sophie ertesi sabah Benedict'in kahvaltı için annesinin evine gelmesine hiç şaşırmadı. Sophie ondan tamamen uzak durmayı başarmalıydı ama diğcr hizmetçilerle birlikte kahvaltı edeceğı yer olan mutfağı giderken Bcnndict'in koridorda oyalandığını gördü.

"Bruton Sokağı altı numarada ilk gecen nasıl geçtir diye sordu Benedict, suratında haylaz bir gülümsemeyle.

"Harika." diye ccvap verdi Sophie, yana doğru bir adım atıp onun etrafından dolanmaya çalışarak.

Ama Sophie sola doğru adım atarken Benedict de sağa doğru adım attı ve yolunu tıkadı.

"İyi vakit geçiriyor olmana sevindim," dedi Benedict neşeyle.

Sophie sağa doğru tekrar bir adım attı. "Geçiriyordum," dedi sert bir şekilde. Benedict tekrar sola adım atmak için fazlasıyla nazik bir

adamdı bir şekilde dönüp sağdaki masaya yaslanmayı ve Sophie'nin tekrar yolunu tıkamayı başardı "sana evin etrafını gezdirdiler mi?" diye sordu.

»Kâhya gezdirdi" - Tarlaları gördün nui?" -Tarla falan yok."

Benedict gülümsedi, kahverengi gözleri sıcacık vc yakıcıydı.

"Ama bahçe var"

Bloknot büyüklüğünde" diye ccvap verdi Sophie sen bir şekilde.

"Ama yine de..."

"Yine de/" diye lafını kesti Sophie, "kahvaltı etmem lazım."

Benedict centilmence yana çekildi. "Bir dahaki sefere," diye mırıldandı. Sophie'nin içinde, bir dahaki seferin gerçekten dc çok yakında olacağına dair bir his vardı.

Yırım saat sonra Sophie Benedict'in köşeyi dönünce önüne zıplayacağını bekleyerek yavaşca mutfaktan çıktı. Belki de buna beklemek denemezdi. Heyecandan nefes alamadığına bakılırsa onunki muhtemelen beklemekten çok umut etmekte.

Ama Benedict orada değildi.

Sophie biraz daha ilerledi. Muhakkak merdivenlerden koşarak inecek ve onu pusuya düşürecekti.

Benedict hala ortada yoktu.

Sophie ağzını açtı ve onun ismini haykıracağını fark edince dilini ısırıldı.

251

•Aptal kız" diye mırıldandı. "Aptal kim?" diye sordu Benedict. "Elbette sen değil" Sophie yerinden sıçradı. "Nereden çıktınız siz" diye sordu, nefesini düzenlemeyi ancak başarmıştı.

Benedict açık kapıyı gösterdi. "Buradan" diye cevap verdi masum bir şekilde.

"Yani şimdi de dolapların içinden önüne atlamaya başla-dınız"

"tâbii ki hayır." hakarete uğramış gibi bir tavır takındı. "Bı merdiven."

Sophie dikkatle etrafına bakındı. Bahsettiği diğer taraf-taki merdivendi. hizmetçilerin merdiveni. Kesinlikle aile üyelerinden birinin kullanacağı bir yer değildi.

"Aşağıya sık sık bu merdivenlerden iner misiniz" sordu, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Benedict öne eğildi. Sophie'yi rahatsız hissettirecek kadar yakınına gelmişti. Gerçi Sophie kimseye hatta kendine bile i ti raf edemeycccği bir şekilde heyecanlanmıştı. "Sadece birini korkutmak istediğimde" Sophie ondan kurtulmaya çalıştı. "İşe dönmeliyim." "Şimdi mi?"

Dişlerini gıcırdatarak, "Evet, şimdi," dedi. "Ama Hyacinth daha kahvaltı ediyor. Yemek yerken saçlarını yapman çok zor."

"Ben aynı zamanda Francesca ve Eloise'c de hizmet ediyorum."

Benedict omuz silkti ve masumca gülümsedi. "Onlar da kahvaltı ediyor. Şu anda gerçekten de yapacak işin yok."

"Btu geçinmek için nasıl çalışmak gerektiğinden hiç lıa-

252

beriniz olmadığını gösteriyor," diye kargılık verdi Sophie, dikiş dikmek, ütü ve cila yapmak zorunda..."

-Sana gümüşleri mi cilalıyorlar?"

Ayakkabıları!" Sophie resmen bağırıyordu. "Ayakkabıları

cilalamak zorundayım." "Ah." Benedict tekrar öne eğildi, kollarını kavuşturdu ..bir omzunu duvara yasladı. "Kulağa sıkıcı geliyor."

«Sıkıcı zaten," diye haykırdı Sophie, gözlerinden dökülen yaşları umursamam: sıkıcı olduğunu o da biliyordu ama bunu başka birinden duymak çok acı verici

Benedict'in dudağının kenarına haylaz ve kışkırucu bir gülümseme yerleşti.

"Hayatın sıkıcı olmak zorunda değil, biliyorsun."

Sophie onun yanından geçmeye çalışarak, "Sıkıcı olmasını tercih ederim," dedi.

Benedict onun geçmesine izin vererek kollarını iki yana doğru genişçe açtı.

"Eğer istediğin buysa"

"İstediğim bul" Ancak kelimeler ağızından istediği kadar kararlı dökülmemişti. "İstediğim bu!" diye tekrar etti. Kendini kandırmaya gerek yoktu. İstemiyordu. Tamamen değil ama böyle olması gerekiyordu.

"Kendi kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordu Benedict usulca.

"Buna cevap bile vermeyeceğim." diye cevap verdi. Ama gözleri öyle söylemiyordu.

"O halde yukarı çıksan iyi edersin," dedi. Sophie yerinden kıpırdamayınca tek kaşını havaya kaldırdı ve, "Eminim cilalayacağın çok ayakkabı vardır," dedi.

Sophie merdivenleri koşarak çıktı ve arkasına dönüp bakmadı bile.

Benedict bir dahaki sefere onu bahçede buldu bu Sophie nin bloknota benzeterek boyutlarıyla dalga geçtiği bahçeydi. Bridgerton kızları Feàtherington kızlarını ziyarete gitmişlerdi. Leydi Bridgerton ise öğle uykusundaydı Sophie hepsinin tuvaletlerini ütölemiş ve bu geceki davete hazırlanmıştı. Saç kurdelelerini her elbiseye uyacak şekilde seçmiş ve en az bir hafta giymeye yetecek kadar ayakkabı cilalamıştı

Bütün işlerini bitirdikten sonra Sophie kısa bir mola verip bahçede kitap okumaya karar verdi. Leydi Bridgerton ona mütevazı kütüphanesinden istediği zaman kitap ödünç alabileceğini söylemişti, bu nedenle Sophie son za-manlarda yayınlanmış bir roman seçti ve küçük veranda daki dövmeye demir sandalyeye yerleşerek okumaya başladı Henüz bir bölüm okumuştı ki evden yaklaşan ayak seslerini duydu. Gelen kişinin gölgesi önüne düşene kadar bir şekilde kafasını kaldırmamayı başardı. Gelen tahmin ettiği gibi Benedict'ti.

"Siz burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Sophie. "havır." dedi. hemen yanındaki sandalyeye oturarak, "ama annem sürekli kendimi evimde gibi hissetmemi söylüyor"

Sophie esprili bir cevap verecek durumda değildi dola-yısıyla sadece "hımm" dedi ve tekrar kitabına gömüldü.

Benedict ayaklarını önündeki masaya uzattı. "Ne okuyorsun bugün?"

"Bu soruyu sorduğunuza göre," dedi Sophie, parmağım kaldığı yere koyup kitabı hızla kapatarak, "kitap okuduğumun farkındasınız demektir ve doğrusunu söylemek gerekirse siz burada otururken bunu yapmaktan zorlanıyorum" 254

"varlığım bu kadar ilgi çekici yani?" "hayır. rahatsız edici."

"sıkıcı olmasından iyidir," diye belirtti Benedict. -Sıkıcı hayatımı seviyorum ben." -Sıkıcı hayatım sevmenin tek nedeni coşkulu ve heyecanlı bir hayat yaşamamış olman." 4 Sophie elindeki kitabı o kadar sıktı ki parmakları bem-beyaz oldu.

"•Hayatımda yeterince heyecan var," dedi dişlerini sıkarak sizi temin ederim."

"Bu konuşmayı sürdürmeye devam etmeyi çok isterdim." dedi Benedict, "ama sen benimle hayatının hiçbir

ayrıntısını paylaşmıyorsun." "Benim için hiç sorun değil."

Benedict onaylamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Çok düşmanca."

Sophie'nin gözleri kızgınlıktan kıpkırmızı oldu. "Siz beni kaçırdınız..."

"Mecbur bıraktım," diye handanı Benedict. "Size vurmamı mı istiyorsunuz?" "Benim için bir sakıncası yok," dedi kibarca. "Hem ayrıca, şimdi buradasın, korktuğun kadar kötü müymüş? Ailemi sevdin, öyle değil mi?" "Evet ama..."

"Ve sana çok iyi davrandılar, değil mi?"

"Evet ama..."

"O halde," dedi, ses tonu oldukça kibirliydi, "sorun nedir?"

Sophie sakinliğini kaybetti. Nerdeyse ayağa fırlayıp Benedict'in omuzlarına yapışacak ve onu sarsmaya başlayacaktı ama son anda aslında onun da zaten bunu istediğini lark etti. Bu nedenle böyle yapmak yerine sadece burnunu

255

çekti.."eğer sorunun nerede olduğunu anlayamıyorsanız benim bunu size anlatmama imkân yok"dedi

Lanet olasıca adanı k.ahkahalara bogulmuştu. "Aman Tanrım" dedi. "bu çok ustaca bir kaçış"

Sophie kitabım açtı. "Okuyorum."

"okumayı deniyorsun daha doğrusu;" diye mırıldandı

Sophie sort i ki paragrafı okumamış olsa da savf ayı çevir di. Onu gerçekten u göstermeye çılıyor-du. ayrıca Benedict gittikten sonra atladığı yerleri tekrar

"Kitabı ters tutuyorsun." Sophie derin hır nefes verdi ve aşağıya baktı. "hayır tutmuyorum" Benedict kurnazca gülümsedi. "Ama emin olmak için yine de baktın, değil mi?" Sophie ayağa kalktı ve "Ben içeriye giriyorum," detli Benedict dc onun arkasından hemen ayaklandı, "Ve bu harika bahar havasını arkanda mı bırakıyorsun

"Sizi arkamda bırakıyorum," diye karşılık verdi Benedict'in yaptığı jestten etkilenmiş olsa da. Bir beyefendi genelde bir hizmetçi için ayağa kalkmazdı.

"Yazık," diye mırıldandı. "Ben çok eğleniyordum."

Sophie eğer kitabı fırlatsa ona nc kadar zarar vereceğini merak ediyordu. Muhtemelen onurunu kurtarmaya yetecek kadar değil.

Onu bu kadar kolay kızdırabilmesi hayret vericiydi. Sophie onu ümitsizce seviyordu - bu konuda kendisine yalan söylemeyi bırakalı çok olmuştu - ama yine dc ufacık bir ignclmesiyle onun bütiin vücudunu sinirden titretmeyi başarabiliyordu.

"Hoşça kalın, Bay Bridgerton."

256

Benedict ona cl salladı. "Tekrar görüşeceğimizden eminim" Sopliic duraksadı, onun kendisini hafife alan tutumun-

dan hoşlanmamıştı.

'-Gideceğinizi sanıyordum," dedi, solgun bir neşeyle. "Gidiyorum." dedi Sophie kararlı bir şekilde. Benedict kafasını yana çevirdi ama hiçbir şey söylemeli Söylemek zorunda değildi. Gözlerindeki belli belirsiz alaycı ifade her şeyi oldukça iyi anlatıyordu.

Sophie arkasını döndü ve içeri gireceği kapıya doğru yürümeye başladı ama yolun yarısına gelmişti ki Bcnedict'in, -Yeni elbisen çok yakışmış," dediğini duydu.

Durdu ve derin bir iç çekti. Bir kontun varisiyken bir hizmetçi olmuş olabilirdi ama görgü kurallarını unutmamıştı. Bir iltifatı duymazdan gelmesi mümkün değildi. Arkasına döndii vc, "Teşekkür ederim. Annenizin hediyesi. Sanırım daha öncce Francsca'nın elbisesiymiş," dedi.

Benedict çitlere doğru eğildi, duruşunda sahte bir uyuşukluk vardı.

"Bu bir gelenek değil mi? Elbiseleri hizmetçilerle paylaşmak." Sophie başıyla onayladı.

"Tabii ki o elbiseyi artık giymiyorlarsa. Kimse yeni bir

elbiseyi başkasına vermez." "Anlıyorum."

Sophie yeni elbisesiyle neden bu kadar ilgilendiğini merak ederek onu şüpheyile süzdü.

"içeri girmek istemiyor musun?" diye sordu Benedict. "Neyin peşindesiniz?" diye sordu Sophie. "Bir şeyin peşinde olduğumu nereden çıkardın?" Sophie dudaklarım büzdü ve "Eğer bir şeyin peşinde olmasaydınız siz olmazdınız," dedi.

257

Benedict güldü. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum"

"Ben iltifat etmeyci çalışmıyordum." "Ama yine de." dedi kibarca, "ben öyle kabul ediyorum"

Sophie nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin olamadı bu nedenle hiçbir şey söylemedi. Ama kapıya doğru da ilerlemedi. Neden böyle yaptığını arı laya nıyordu özcllikle

dc valnız kalma isteğini sesli bir şekilde dile getirmişken . Ama söyledikleriyle hissettikleri her zaman birbirini tutmuyordu. Kalbinde bu adamı arzuluyor ve hiç sahip olamayacağı bir hayatın hayalini kuruyordu.

Ona kızgın olmamalıydı. Benedict onu istemediğini bile bile Londra'ya gelmeye zorlamamalıydı, bu doğru ama ona metresi olmasını teklif ettiği için Benedict suçlayamazdı. Onun yerinde kim olsa böyle yapardı. Sophie Londra cemiyeti içindeki yerini gayet iyi biliyordu. O bir hizmetçiydi. Bir temizlikçi. Ve onu diğer hizmetçilerden ayıran tek şey çocukluğunda lüks içinde yaşamış olmasıydı. Sevgisiz olsa bile iyi yetiştirilmişti ve bu deneyimleri onun ideallerini ve değer yargılarını şekillendirmişti. Şim-di sonsuza dek iki dünya arasına sıkışıp kalmıştı, üstelik

ikisine de ait değildi.

"Çok ciddi görünüyorsun," dedi Benedict usulca. Sophie onu "duydu ama zihni düşüncelerle öylesine doluydu ki hiçbir cevap vermedi.

Benedict bir adım attı. Sophie nin çenesine doğru uzandı ama kendini frenledi. O anda dokunulmaz ve ulaşılmaz bir hali vardı.

-Senin bu kadar üzgün olmana dayanamıyorum," dedi, söylediğine kendi de şaşırarak. Aslında bir şey söylemek

258

istememiş, kelimeler bir anda dudaklarından dökülüvcrmişti.

Sophie ona baktı vc, "Uzgün değilim," dedi.

Benedict hafifçe kafasını salladı.

"Gözlerinin derinliklerinde hiç kaybolmayan bir hü-

zün var."

Sophie sanki bu hüznü dokunabilirmiş, bu hüznü katı ve silinebilir bir şeymiş gibi elini yüzüne götürdü. Benedict onun elini yakaladı ve dudaklarına değdi. "Benimle sırlarını paylaşmanı isterdim." "Benim sırrım yok."

"Yalan söyleme ? dedi, sesi beklediğinden daha sert çıkmıştı. "Şimdiye kadar tanıdığım bütün kadınlardan daha

çok sırrın..."

Benedict sustu, gözlerinin önüne aniden maskeli balodaki kadının lıyalı geldi.

"Tanıdığım kadınların çoğundan daha çok sırrın var," diyerek bitirdi sözlerini.

Sophie bir an için Benedict'le göz göze geldi ama sonra hemen gözlerini başka tarafa çevirdi. "İnsanın sırlarının olmasında ters bir şey yok. Eğer..."

"Senin sırların seni mahvediyor," dedi Benedict keskin bir ses tonuyla.

Orada durup Sophie'nin mazeretlerini dinlemek istemiyordu ve kızgınlığı sabrını tüketmeye başlamıştı.

"Hayatını değiştirme, uzanıp mutluluğu yakalama fırsatın var ama sen gene de bunu yapmıyorsun."

"Yapamam," dedi, sesindeki acı Benedict'in sinirine dokunmuştu.

"Saçma," dedi. "İstediğin her şeyi yapabilirsin. Sadece yapmak istemiyorsun."

"Bunu olduğundan daha zor hale getirmeyin" diye fı-

sıladı.

Sophie bunu söylediğinde Benedict içinde bir kıpırtı hissetti. Günlerdir içinde kaynayan birikmiş öfkeyi besle-yen ve kanının akışını hızlandıran tuhaf bir duygu patla-mıştı. "Sence bu zor değil mi?" diye sordu "sence bu zor değil mi?"

"ben öyle söylemedim!" Benedict Sophie'nin elini yakaladı ve kendi için ne dar zor olduğunu anlatmak için onu kendine çekti "Senin için yanıyorum," dedi, dudakları Sophie kulaklarındaydı. "her gece yatağa uzanıyorum ve neden benim değil de annemin yanında olduğunu merak ederek seni düşünüyorum." "Ben bunu istemiyorum..."

"Sen ne istediğini bilmiyorsun," diye sözünü kesti. Bu son derece küçümseyici ve acımasız bir laftı ama Benedict bunu söylediği için pişman değildi. Sophie onu öyle bir incitmişti ki Benedict onun böyle bir güce sahip olabileceğini hayal bile etmemişti. Onunla yaşamak yerine angaryalarla dolu bir hayatı tercih etmişti ve şimdi her gün onu görmeye ve arzusunu her daim taze ve güçlü tutacak bir şekilde kokusunu duymaya mahkûm olmuştu.

Tabii ki bu onun halasıydı. Sophie'nin taşrada kalmasına müsaade edebilir ve kendini bu ıstırapı çekmekten kurtarabilirdi. Onun Londra'ya gelmesi için bu kadar ısrar etmesine kendi bile şaşırmişti.. Bu çok tuhaftı ve Benedict bunun ne demek olduğunu analiz etmeye neredeyse kalkıyordu ama onun kendisi için istediğinden çok daha fazla, onun güvende olduğunu ve kor ihtiyacı vardı.

Sophie onun ismini söylediğinde sesindeki arzuyu

hissedebiliyor ve onun da kendinden farklı bir durumda olmadığını biliyordu. Bir adamı istemenin tam olarak ne olduğunu anlamayabilirdi ama o da Benedicti aynı

şekilde istiyordu-

Benedict eğer hayır derse veya istemediğine dair en ufak belirti gösterirse kendi kendine duracağına yemin ederek öpmeye başladı. Bu yapmak zorunda kalacağı en zor şey olurdu ama yapardı, ama Sophie hayır demedi, onu kendinden uzaklaştırmadı çırpınmadı veya kıvrınmadı. Bunların yerine onun içinde esmen eridi, dudakları onun kollarının altında açılıp kapanırken elleri saçlarına dolandı. Benedict aniden onu öpmesini izin vermeye neden karar verdiğini - hayır, onu öpmeye neden karar verdiğini - bilmiyordu ama sırf bunu merak ettiği için dudaklarını onunkilerden ayırmayacaktı

Benedict onun tadına bakarak, onu içerek ve onu soluyarak bu anın tadını çıkardı. Onu metresi olmaya ikna edebileceğinden artık o kadar emin değildi ve aniden bunun bir öpücükten çok daha fazlası olduğuna emin oldu. Bu belki de ömür boyu sürecekti.

Benedict Sophiciyi, kafasındaki bunu daha önce yaptın, daha önce buradaydın diyen sesi bertaraf etmeye çalışarak, yepyeni bir yaşama sürecine girdi. İki sene önce bir kadınla dans etmiş ve onu öpmüştü. ve bu kadın ona bir

öpücüğün içine koca bir ömrü sığdırabileceğini söylemişti.

O zamanlar kendine çok güveniyordu, ona inanmamıştı. Sonra onu kaybetmiş ve belki de her şeyi kaybetmişti. O zamandan beri bir hayat kurabileceğini düşündüğü birisiyle ise kesinlikle tanışmamıştı. ta ki Sophie'ye kadar.

gümüş elbiseli kadının aksine Sophie, evlenmeyi umut

261

cde bilceği biri değildi ama aynı zamanda onun aksine

Sophie buradaydı.

Ye onun gitmesine izin vermeyecekti, O buradaydı, onunlaydı ve Benedict'c kendini cennet teymiş gibi hissettiriyordu. Yumuşacık saçları teninin üzerine-rindeki o hafif tuzlu tat... Benedict onun dünyaya kolları arasında huzur bulmak için geldiğini düşünüyordu ve Benedict de ona huzur vermeye gelmişti.

"Benimle eve gel." diye fısıldadı kulağına. Sophie hiçbir şey söylemedi ama Benedict onun kaskatı kesildiğini hissetmişti.

"Benimle eve gel," diye tekrar etti.

"Gelemem." dedi. Ağzından çıkan her harfin soluğu Bcnedict'in tenine değiyordu. "Gelebilirsin."

Sophie kafasını iki yana salladı ama kendini geri çek. medi. bu nedenle Benedict bu anı kendi yararına kullanıp onı bir kez daha öptü. Dili dudaklarının arkasındaki sıcak girintileri keşfetmek için içeri girdi ve onun muhteşem esansının tadına baktı. Elleriyle göğüslerini buldu ve nazıkçe sıktı. Elinin altında buruşan deriyi hissedince nefesi hızlandı. Ama bu yeterli değildi. Benedict onun tenini hissetmek istiyordu, elbisesinin kumaşını değil.

Ama burası yeri değildi. Tanrı aşkına, annesinin bah-çcsindcydiler. Karşıdan her an birisi gelebilirdi ve dürüst olmak gerekirse, eğer onu kapının sağındaki girintiye gö-türmezse birisi onları görebilirdi. Ve bu Sophie'yc işini kaybettirirdi.

Belki de onu açığa, herkesin onları görebileceği bir yere doğru çekmeliydi. Çünkü böylece hem hâlâ kendisi olarak kalır hem dc onun metresi olmaktan başka seçeneği olmazdı. Ki Bcnedict'in istediği de buydu.

ona bu kadar değer vermesinin nedeni, olağanüstü bir şekilde katı ve gozu kara duruşuydu. Sophie kim oldu-ğunu biliyordu ve ne yazık ki Bencdict için bu kişi saygın toplumun sınırlarım asla zorlamayacak birisiydi.

Eger hayran olduğu ve saygı duyduğu toplumun önünde onu rezil ederse. onun ruhunu yaralardı. ve bu bağışlanamaz bir suç olurdu.

yavaşça geri çekildi. Onu ve onun metresi olmasını hâlâ istiyordu ama konuyu uzatıp onu annesinin malikanesinin bahçesinde riske atmayacaktı. Sophie ona geldiğinde - ki gelecekti, Benedict bunu gerçekleştirmeye ant içmişti -bunu özgür iradesiyle yapmış olacaktı.

Bu süre içinde, ona kur yapmaya devam edip inadını kırmaya çalışacaktı. Bu süre içinde... "Durdun," diye fısıldadı Sophie şaşırarak. "Burası yeri değil," diye ccvap verdi Benedict. Biran için Sophie'nin ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Ama daha sonra yüzüne, sanki hayalet görmüş gibi bir dehşet ifadesi yerleşti. Bu dehşet öncce inanılmaz derecede büyüyen ve her nedense normalden daha yeşil görünmeye başlayan gözlerinde başladı, ardından ağzına ulaştı ve zorlukla nefes almaya çalışırken dudaklarını araladı.

"Ben bunu düşünmemiştim," diye fısıldadı, bunu Bencdict'tcn çok kendine söylemişti.

"Biliyorum" Benedict gülümsedi. "Biliyorum. Zaten düşündüğün zamanlardan nefret ediyorum. Sonu benim için hep kötü bitiyor." "Bunu bir daha yapamayız."

"Bunu bir daha kesinlikle burada yapamayız." "Hayır, ben demek istiyorum ki..."

"Anın tadını kaçıyorsun"

"Ama..."

"Beni mutlu et," dedi, "vc bu öğleden sonranın bunun bir daha asla olmayacağım söylemeden biteccğine inandır beni."

*Ama."

Benedict parmağım Sophie'nin dudaklarına bastırdı "Beni mutlu etmiyorsun."

"Ama...*

"Ufacık bir hayali bile hak etmiyor muyum?"

Benedict en azından onu yumuşatmayı başarmıştı Sophie gülümsedi.

"Güzel." dedi Benedict. "Böylesi daha iyi."

Sophie'nin dudakları titredi ve ardından gülümseme hayret verici bir şekilde büyüdü. "Mükemmel," diye mıldandı Benedict. "Şimdi gitnek zorundayım, ve ben giderken. senin son bir görevin daha var. Burada duracak ve gül üsemeye devam edeceksin. Çünkü üzgün olduğunu görmek kalbimi paramparça ediyor."

"Beni göremezsiniz ki," dedi Sophie.

Benedict onun çenesine hafifçe dokunduktan sonn "Ama bilirim," dedi ve ardından Sophie'nin yüzündeki şaşkınlık ve hayranlık ifadesi değişmeden önce oradan ay-nldı.

Bölüm 16

Featheringtonlar dün gece küçük bir akşam yemeği partisi düzenlediler, gerçi Bu yazar bu partiye katılarak kadar ayn-calıklı değildi ama denildiğine göre gcec oldukça güzel geçmiş,

Bridgertonlar'dan üçü geceye katılmış ama Featheringtonkızları için üzücü olsa gerek ki bu Bridgertonırlar'dan hiç biri erkek değil-miş. Her zaman çok cana yakut olan Nigel Berbrookeda orday-mış ve Bayan Philippa'ya oldukça yakın ilgi göstemiş.

Bu yazar Benedict ve Colin Bridgertonun da davet edildiğini fakat gelemelikleri için özürlerini ilettiklerini bdiniyvr.

LEYDİ WHISTLEDOWNIN CEMİYET GAZETESİ, 19 MAYİS 1817

Günler geçtikçe Sophie Bridgertonlar için çalışmanın bir kızı oldukça meşgul edebileceğini keşfediyordu. işi evlenmemiş üç kıza hizmet etmekte ve günleri saç yapmak, giysi onarmak, elbise ütölemek, ayakkabı alalamakla geçiyordu. Arka bahçede geçirdiği zamanlar dışında evden daha bir kere bile çıkmamıştı. Ama Araminta'nın yanında geçen kasvetli ve iç karartıcı hayatın yanında kakhahalar ve

gülümsemelerle dolu Bridgerton malikanesi cennet gibi-

di .kızlar kendi aralarında tartışıyor ve birbirlerine sataşı yorlardı ama bunu Sophie'nin Rosamund ve Posy arasın

da gördüğü hasetlikle yapmıyorlardı. ve günlük çay partisine

-üst katta yapılıyor ve Leydi Bridgerton ile kızları katılıyor

du -her zaman Sophie de davetliydi.Genellikle yanına dikiş sepetini alıyor. Bridgertonlar sohbet ederken o da

yama yapıyor veya düğme dikiyordu. Orada oturup taze kurabiyeler yiyip sıcak bir fincan sütlü çay içebilmek çok güzeldi. hatta bir kaç gün sonra Sophie kendini sohbeete katılacak kadar rahat hissetmeye bile başladı.

Çay saatleri Sophie'nin gön içindeki en sevdiği saatler olmuştu.

"Sizce" diye sordu Eloise bir öğleden sonra Sophie'nin kendi tabiriyle muhteşem öpüşmesini yaşadığı günden yaklaşık bir hafta sonraydı. "Benedict nerede?"^

-Ahh!"

Dört Bridgerton da Sophie'ye döndü. "Sen iyi misin?" diye sordu Leydi Bridgerton. Sophie yüzünü buruşturdu. "Parmağıma iğne battı

da"

Leydi Bridgerton'un dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Annem sana cn az bin kere söyledi," dedi on dört yaşındaki Hyacinth.

"Bin kere mi?" diye sordu Francesca kaşlarını kaldırarak. "Yüz kere." diye düzeltti Hyacinth, ablasına sinirli bir bakış fırlatarak. "Çaya dikiş sepetini getirmek zorunda değils in." Sophie ona bakıp gülümsedi.

266

"Eğer gctirmezsem kendimi çok tembel hissediyorum"

, "Ben kasnağı getirmeyeceğine dedi Hyacinth kim-se ondan bunu yapmasını istemesin diye. " -Sen kendini tembel hissetmiyor musun?" diye sordu

Francesca.

-Birazcık bile hissetmiyorum," diye cevap verdi Hyâ-

cinth-

Francesca Sophie'ye döndü vc, "Hyacinth'in kendim tembel hissetmesini sağlıyorsun," dedi. -Ben kendimi tembel hissetmiyorum," diye karşılık çıktı

Hyacinth.

Leydi Bridgerton çayını yudumladı. • Bir süredir aynı kasnağı işliyorsun Hyacinth, hafızam beni yanıltmıyorsa şubattan beri "

"Hafızası lııç yanılmaz," dedi Francesca Sophie'ye. Hyacinth, gülümseyen Francsca'ya bir bakış attı.

Sophie ise kendi gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

francesca yirmi yaşındaydı, Eloisc'dcn tam bir yaş küçüktü. Muzip ve rahatsız edici bir espri anlayışı vardı. Hyacinth belki bir gün ona yetişebilirdi ama bunun için henüz çok erkendi.

"Kimse soruma ccvap vermedi," dedi Eloise, fincanını gürültüyle bırakarak. "Benedict nerede? Onu uzun zamandır görmedim."

"Bir hafta oldu," dedi Leydi Bridgerton

"ahh!"

"Yüksüğe ihtiyacın var mı?" diye sordu Hyacinth

Sophie'ye.

"Normalde bu kadar sakar değilimdir." diye mırıldandı Sophie.

Leydi Bridgerton fincanını kaldırıp dudaklarına götürdü

ve oldukça uzun bir süre orada bekletti. Sophie dişlerini birbirine kenetledi ve hınçla dikiş dik. meye devam etti Benedict Sophie'yi çok şaşırtarak geçen haftaki muhteşem öpüşmelerinden beri ortalarda görün, memiştı. Sophie kendini sürekli pencerelerden bakarak ve köşe başlarını gözetleyerek onu görmeyi bekler bir halde buluyordu

Ama henüz görünmemiştı. Sophie üzülsün mü yoksa rahatlasın mı karar veremi-yordu. Aslında iki duyguyu aynı anda yaşıyordu.

Derin bir ıç çekti. Kesinlikle ikisini birden hissediyor*

"Bir şey mi dedin, Sophie?" diye sordu Eloise. Sophie kafasını iki yana salladı ve "hayır," diye mırıldandı. Yaralanmış işaret parmağına bakmaktan kaçınıyordu. Ardından hatifçe yüzünü buruşturup derisini sıktı ve parmak

ucundan yavaşça akan kanı seyretti. "Nerede o?" diye konuşmayı sürdürdü Eloisc. "Benedict otuz yaşında," dedi Leydi Bridgerton yumuşak bir sesle. "Her yaptığından bizleri haberdar etmek zorunda

değil. Eloise sesli bir şekilde homurdandı. "Geçen haftadan beri yüz seksen derece dönüş yapmışsın anne." "Ne demek istiyorsun?"

"Benedict nerede?" diye alay etti Eloise, annesinin taklidini oldukça iyi yaparak. "Tek bir söz söylemeden nasıl ortalardan kaybolur? Sanki yer yarıldı içine girdi."

"O başkaydı," dedi Leydi Bridgerton. ^ ğğ

"Nasıl başkaydı?" Bu soru her zamanki muzipliğime gülümseyen Francesca'dan gelmişti. ?

"Cavenderlcr'in o korkunç oğlunun partisine gidece-

ğini söylemişti ve geri gelmedi. Hâlbuki bu defa. ." Ley-di Bridgerton durdu ve dudaklarını büzüştürdü."Neden kendimi size açıklamak zorundayım ki?" ■

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Sophie. Birden Sophie'yc yakın oturan Eloise'nin boğazına çay kaçtı.

Francesca öne eğilip, "Bir şey mi söyledin Sophie?*" diye

sorarken Eloise'in sırtına vurdu.

Sophie onları tamamen görmezden gelerek elindeki iğ-nevi tamir ettiği elbisenin kumaşına batırırken bir yandan da kafasını iki yana sallıyordu. - -

Eloise ona yandan şüpheli bir bakış attı Leydi Bridgerton boğazını temizledi. "Sanıyorum...* Kafasını yana doğru çevirdi ve sustu. "Diyordum ki... Koridorda birisi mi var?"

Sophie gelenin kâhya olduğunu düşünerek kapıya baktı. Wickham vereceği haberi bildirmeden Önce her zaman Sophie'yc hoşnutsuzluğunu belli eden bir bakış fırlatıyor-du. Bir hizmetçinin evin hanımlarıyla çay içmesini onaylamıyordu ve bu konuyla ilgili düşüncelerini Bndgertonlar a dile getiremediği için çektiği acı yüzünden okunuyordu. Ama Wickham yerine Benedict kapıdan içeri girdi, "Benedict!" diye seslendi Eloise, ayağa kalkarak. *Biz de tam senden bahsediyorduk*

Benedict Sophie'ye baktı. "Oyle mi? uBen bahsetmiyordum»*" diye mırıldandı Sophie. "Bir şey mi söyledin Sophie?*" diye sordu Hyacinth.

"Ah h!"

"O dikişi senin elinden alacağım"dedi Leydi Bnd^cr-ton neşeli bir gülümsemeyle. "Gün bitene kadar yarım litre kan kaybedeceksin *

269

Sophie olduğu yerde sendeledi. "Ben gidip bir yüksük alayım"

"Yüksüğün yok mu?"diyc sordı Hyacinth "Yüksüzsüz

dikiş diktiğimi hayal edemiyorum."

"hiç dikiş diktiğini hayal ettin mi ki?" dîve sırttı

Francesca.

Hyacinth ona bir tekme attı, neredeyse masanın üze-rindeki çay tepsisi devriliyordu.

"Hyacinth!" diye bağırdı Leydi Bridgerton. Sophie gözlerini Benedicte odaklamamaya çalışarak çaresizce kapıya bakıyordu. Bütün haftayı onu görmeyi umarak geçirmişti ve : Sophie'nin tek istediği oradan biran önce kaçmaktı. Eğer yüzüne bakarsa gözl

dudaklarına kayacaktı ve eğer dudaklarına bakarsa da aklına ister istemez öpüşmele rı gelecekti. ve eğer öpüşmeleri aklına gelirse...

"Gidip şu yüksüğü alayım," dedi, ayağa fırlarken. Bazı şeyler insanların içinde düşünülmezdi.

"Daha önce dc söylediğin gibi," diye mırıldandı Benedict, kaşlarından birini yay gibi kusursuz bir şekilde havaya kaldırarak.

'Aşağı katta," diye mırıldandı Sophie, "odamda." "Ama senin odan yukarıda," dedi Hyacinth. Sophie onu öldürebilirdi. "Ben dc öyle dedim," diye homurdandı. "Hayır," dedi Hyacinth, "demedin." "Evet," dedi Leydi Bridgerton. "Ben duydum" Sophie, Leydi Bridgerton'a bakmak için keskin bir hareketle kafasını çevirdi, o anda yaşlı kadının yalan söylediğini anladı."Gidip yüksüğü almalıyım," dedi, neredeyse otuzuncu

kere Benedict'in yanından yutkunarak ve acclyle kıpıya doğru ilerledi.

'-Kentlini yaralamak istemezsin," dedi Bcnedkt, kapı-dan geçmesine izin vermek için yana çekilirken. Sophie tam yanından sıyrılmıştı ki, öne eğilerek, "Korkak," diye fısıldadı.

Sophie'nin yanakları adeta cayır cayır yanıyordu ve as-lında odasına gitmeye çalıştığını merdivenlerin yarisını indikten sonra fark etti. Kahretsin, tekrar merdivenleri çıkıp tekrar Benedict'in yanında geçmek istemiyordu. Muhtemelen hâlâ kapının girişinde dikiliyordu. Sophie yanından geçerken dudaklarını bükecek ve Sophicyi her defasında soluksuz bırakmayı başaran o alaycı ve kıskırtıcı gülüşünü

gösterecekti.

Bu bir felake tti. Burada kalmaya devam etmesinin hiçbir yolu yoktu. Bencdict'i her gördüğünde dizleri titrerken Leydi Bridgertön'un yanında kalmayı nasıl başarabilirdi ki? O kadar güçlü biri değildi. Benedict onu zayıf düşürecek, ona bütün prensiplerini ve yeminlerini unutturacaktı. Gitmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Vc bu gerçekten de çok kötü bir durumdu çünkü Brid-ger-ton kızları için çalışmak çok hoşuna gitmişti. Ona insan gibi davranıyorlar, parasını ödeyip eşek gibi çalıştırmıyorlardı. Sorular soruyorlar ve aldıkları cevapları önemsiyorlardı.

Sophie onlardan biri olmadığını ve asla olamayacağını biliyordu, ama öyleymiş gibi davranmayı çok kolaylaştı yorlardı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Sophie'nin hayatında istediği tek şey bir aileydi.

Bridgertonlar sayesinde, neredeyse bir ailesi varmış gibi hissediyordu. "Yolunu mu kaybettin?"

271

Sophie kafasını kaldırdı ve merdivenlerin tepesinde uyuşuk bir şekilde duvara yaslanmış olan Benedicti gördü Kafasını indirdiğinde halâ merdivenlerde dikildiğini

fark etti.

"Dışarı çıkıyorum," dedi.

'Yüksük satın almaya mı?'

"Evet," dedi küstah bir şekilde.

"Paraya ihtiyacın yok mu?"

Sophie param var diyerek yalan söyleyebilir veya gerçeği söyleyip ona ne kadar zavallı ve sersem olduğunu gös terebilirdi. Veya merdivenlerden aşağı koşup evden dışarı çıkabilirdi. Bu çok korkakça olurdu ama...

"Gitmeliyim," diye mırıldandı ve o kadar hızlı koştu ki hizmetçilerin girişini kullanması gerektiğini tamamen unuttu. Fuayeden yana doğru savruldu ve ağır kapıyı itti. Girişteki merdivenleri inerken tökezledi. Ayağını kaldın! ma bastığında, kuzeye döndü. Böyle yapmasının özel bir sebebi yoktu sadece bir yerlere gitmesi gerekiyordu. Ve ardından bir ses duydu.

Korkunç, dehşet verici ve iğrenç bir ses. Aman Tanrım, bu Aramintaydı. Sophie'nin neredeyse kalbi duracaktı. hemen duvara yaslandı. Araminta sokaktan geçiyordu ve eğer arkasını dönmezse Sophiciyi asla fark etmezdi.

O burada ne arıyordu? Penwood Malikânesi en azından sekiz sokak ötedeydi ve...

Sonra Sophie hatırladı. Geçen sene Cavcındrler'de çalışırken eline geçen gazetelerden birinde Whistledown'u okumuştı. Yeni Penwood Kontu'nun nihayet Londra'daki malikâneyi almaya karar verdiği yazıyordu. Bu yüzden Araminta, Rosamund ve Posy de kendilerine yeni bir ev bulmak zorunda kalmışlardı.

272

Bridgertonların yanlarında mı yaşıyorlardı? herhalde Sophie bundan daha büyük bir kabus düşünemezdi.

Sophie Araminta'nın "bu dayanılmaz kız neredir?" de-

diğini duydu

Sophie kız için üzüldü. Eğer Araminta birini dayanılmaz

kız diye nitelendiriyorsa Sophie bu mevkiinin bir takım ihtiyaçları olduğunu biliyordu. "Posy," diye bağırdı Araminta ve ardından onları bekle-

faytona doğru ilerledi. Sophie dudaklarını ısırды, kalbi küt küt atıyordu. Penwood Malikânesi'ni terk etmesinden sonra neler yaşandığını o anda anladı. Araminta yeni bir hizmetçiyi işe almış ve büyük ihtimalle zavallı kıza çok kötü davranmıştı ama Sophie ye davrandığı şekilde onu aşağılayamamış ve kii-cük düşürememişti. Bu denli acımasız olmak için bir insanı çok iyi tanımak ve sonra ondan nefret etmek gerekirdi. ve hiç

bir hizmetçi onun yanında bu kadar uzun süre dayanmazdı.

Ve Araminta her zaman kendisini birini küçük düşürmek zorunda hissettiği için başka birisinin duygularını incitmeden kendini nasıl iyi hissedeceğini bilmezdi - günah keçisi olmalıydı.

Posy hızla kapıdan çıktı. Yüzünde sıkılmış ve gergin bir ifade vardı. Mutsuz görünüyordu, belki iki sene önceye göre daha da mutsuzdu. Araminta bundan hoşlanmıyor-dur, diye düşündü Sophic üzülerek. Posy'nin o ve Rosamund gibi minyon, sarışın ve güzel olmamasını kabullenmeyi bir türlü başaramamıştı. Eğer Sophic Araminta için

bir düşmansa o halde Posy de onun için bir hayal kırıklığıydı.

Sophic Posy'nin basamakların başında durduğunu ve ksa botlarının bağcıklarını bağlamak için öne eğildiğini

273

gördü. Rosamund kafasını faytondan çıkarıp "posy" diye bağırdı, öyle tiz ve çirkin bir sesi vardı ki!

Sophie kafasını başka yöne çevirerek gcîye çekildi.

"Geliyorum," diye seslendi Posy.

"Acele et," diye karşılık verdi Rosamund.

Posy bağcıklarını bağlamayı bitirdikten sonra koşmaya başladı ama son basamakta ayağı takıldı ve ken-dini vere serilmiş bir halde buldu. Sophie Posy'ye yardım etmek için içgüdüsel olarak öne doğru bir adım attı sonra tekrar duvara yapıştı. Posy yaralanmamıştı vo Sophie Araminta'nın onun Londra'da, özellikle dc hçmen yan ka-pısında olduğunu bilmesini istemezdi.

Posy kendini yerden topladı ve boynunu esnetmeye başladı. Önce sağa, sonra sola, sonra...

Sonra onu gördii. Sophie bundan emindi. Posy'nin gözleri büyüdü ve hafifçe ağzı açıldı. Sonra "Sophie?dedi sessizce.

Sophie ümitsizce kafasını sallıyordu.

""Posy," diye bağırdı Araminta kızgın bir şekilde.

Sophie tekrar kafasını salladı, Posy'yc onu ele vermemesi için gözleriyle yalvanyordu.

"Geliyorum anne!" diye seslendi Posy. Sophie'yc başıyla kısa bir selam verdikten sonra faytona bindi ve neyse ki fayton ters yöne doğru ilerledi.

Sophie binanın önüne çöktü ve bir dakika boyunca kıpırdamadı.

Ardından bir beş dakika daha kıpırdamadı.

Benedict annesine ve kız kardeşlerine saygısızlık yapmak istemiyordu ama Sophie oturma odasının merdiven-

274

lerinden koşarak kaçınca, çaya vc kurabiyelere olan ilgisini

kaybetmişti:

"nrede olduğunu merak ettim," dedi Eloisc,

Benedict bu açıyla pencreden sokağın ne kadarını görebileceğini merak ederek kafasını hafifçe sağa çevirdi.

"Diyordum ki," dedi Eloisc resmen bağırarak* "nerede olduğunu me..."

"Sesini alçalt Eloisc," dedi Leydi Bridgenon.

"Ama beni dinlemiyor."

"Eğer dinlemiyorsa," dedi Leydi Bridgenon, "bağırman da ilgisini çekmeyecektir."

"Kurabiye atmak işe yarayabilir," dedi Hyacinth.

"Hyacinth sakın böyle bir şeye kalkı..."

Ama Hyacinth kurabiyeyi çoktan fırlatmıştı bile, Benedict kurabiyenin ona isabet etmesine bir saniye kala kafa-stnı öne eğdi. Önce kurabiyenin çarptığı yerde hafif bir leke bulunan duvara sonra da tek parça halinde düştüğü yere baktı.

"Sanırım gitme zamanım geldi," dedi usulca, en küçük kardeşine küstah bir gülücük fırlatarak. Havada uçan kurabiye ona odadan sıvışma ve Sophic her nereye gittiyse bulup bulamayacağını görme imkânı vermişti.

"Ama daha yeni geldin," diye belirtti annesi.

Benedict ona şüpheyile baktı.

"Ama daha yeni geldin," derkenki sızlanmasının aksine, onun gitmesine biraz bile üzölmüş görünmüyordu.

Ki bu onun bir şeylerin peşinde olduğı anlamına geliyordu.

"Kalabilirim," dedi Benedict annesini sınamak için.

"Alı, hayır," dedi Leydi Bridgenon, Benedict'in içinin boş olduğundan emin olduğı çay fincanını dudaklarına götürerek. "İşin varsa biz seni tutmayalım"

275

Benedict kayıtsız bir ifâdeye bürünmeye veya en az ından şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Annesineen son işim var" dediğinde "Annenle beş dakika oturamayacak kadar meşgul müsiin?" cevabını alınıştı.

Benedict'in ilk dürtüsü "Kalıyorum' deyip bir koltuğa yerleşmek oldu ama aslı isterken sırf annesiine inat olsun diye kalmanın çok saçma ola

cağını fark etti.

"O halde gidiyorum," dedi usulca, kapıya doğru ilerlerken.

"Git," dedi annesi onu kışkırtarak. "Keyfine bak" Benedict annesi daha fazla aklını karıştırmadan odadan ayrılmaya karar verdi. Uzanıp bir kurabiye aldı ve nazıca Hyacinthe fırlattı. Hyacinth sırtarak kurabiyeyi havada yakaladı. Ardından annesine ve kız kardeşlerine başıyla selam vererek koridora ilerledi. Merdivenlere ulaştığında annesinin, "Hiç gitmiyordun sandım," dediğini duydu. bu gerçekten de çok garipti.

Uzun ve rahat adımlarla merdivenlerden indi ve ön kapıdan dışarı çıktı. Sophie'nin hâlâ evin yakınlarında olduğundan şüpheliydi ama eğer alışveriş yapacaksa gidebileceği tek bir yön vardı. Dükkanların bulunduğu küçük sokağa varana kadar ağır ağır dolaşmaya karar vererek sağa döndü ama sadece üç adım atmıştı ki annesinin evinin dışındaki tuğla duvara yaslanmış ve nasıl nefes alındığını zar zor hatırlamaya çalışıyor gibi bakan Sophie'yi gördü.

"Sophie?" Benedict aceleyle ona doğru yürüdü. "Ne oldu? İyi misin?"

Sophie onu gördüğünde irkildi ve daha sonra iyi olduğunu belirten bir baş hareketi yaptı.

Tabii ki Benedict ona inanmadı ama böyle söylemenin bir anlamı yoktu.

276

"Titriyorsun," dedi ellerine bakarak; -Bana ne olduğunu söyle. Birisi canını mı sıktı?"

"Hayır," dedi Sophie, beklenmedik bir şekilde sırtını titri-

yordu. "ben..ben..ah.." Gözlerini yere dikti.

-Merdivenlerde inerken tökezledim ve çok korktum." belli belirsiz gülümsedi. "Ne demek istediğimi anladığınızdan

eminim.hani böyle içiniz dışınıza çıkıyormuş gibi olur ya

Benedict başıyla onayladı çünkü ne demek istediğini gerçekten biliyordu. Ama bu ona inandığı anlamına gelmiyordu. "Benimle gel," dedi.

Sophie kafasını kaldırdığında gözlerinin yemyeşil derinlikleri Benedict'in kalbini parçaladı. "Nereye?" diye fısıldadı Sophie.

"Buradan başka her yere"

"Beş bina aşağıda yaşıyorum," dedi Benedict.

"Öyle mi?" Sophie'nin gözleri kocaman oldu ve ardından, "Bana bunu kimse söylememişti," diye ekledi.

"Söz veriyorum namusun güvende olacak," dedi. Tabii sen başka türlü istemezsen."

Benedict onun bu teklife karşı çıkacağına dair bir hisse kapılmıştı ama Sophie doğru takip etti.

"Odamda oturursun. Kendini daha iyi hissedene kadar."

Sophic başıyla onayladı vc Benedict ona merdivenlere vc oradan da evinin içine kadar eşlik etti. Bu annesinin malikânesinin biraz güneyinde mütevazı bir kent eviydi.

Güzelce yerleştikten sonra Benedict hizmetçileri tarafından rahatsız edilmemek için kapıyı kapattı. Sophie'

ye dönüp, "Şimdi, bana gerçekte neler olduğu-

277

nu söyleyecek misin?" demeye hazırlanıyordu ki son anda dilini tutmaya

karar verdi. Benedict Sophienin onun bu sorusuna cevap vermeyeceğini biliyordu, Savunmaya geçecekti ve bu da muhtemelen Benedictin hiç işine yaramayacaktı.

Dolayısıyla onun yerine, suratına tarafsız bir ifade yerleştirdi ve "Ailem

le çalışmaktan memnun musun diye sordu.

"Çok iyi insanlar."

"İyi mi?" diye tekrarladı» kuşkusu gözlerinden oku nuyordu. "Belki çıldırtıcı demelisin. Hatta yorucu. ama iyi?

"Bence çok iyiler " dedi Sophic sert bir şekilde. Benedict gülümsemeye başladı çünkü ailesini çok se-verdi ve Sophie'nin de onları sevmesi çok hoşuna gitmişti. Ama sonra birden kan beynine sıçradı çünkü Sophie ailesine ne kadar çok bağlanırsa, onları utandıracağı düşüncesiyle onun metresi olmayı kabul etme ihtimali de o kadar azalırdı.

Hay aksi. Bunu iyi hesaplayamamıştı. Ama onu Londra'ya getirmeye o kadar odaklanmıştı ki annesinin evinde bir iş imkânı yaratmak gözüne onu ikna etmek için tek yol gibi görünmüştü.

Bununla beraber biraz baskı da yapmıştı tabii.

Hay aksi. Hay aksi. Neden onu kollarına çok daha kolayca

atılmasını sağlayacak bir durumda bırakmamıştı ki? "Onlara sahip olduğun için kendini şanslı hissetmelisin," dedi

Sophic, öğlenin aksine sesi çok daha gür çıkıyordu. "Her

şeyimi veri..."Ama cümlesini bitirmedi.

"Nc için her şeyini verirdin?" diye sordu Benedict, ce-vabı duymak için ne kadar sabırsızlandığına şaşırarak.

278

Sophie duygulu gözlerle pencereden dışarı baktı vc,

"sizinki gibi bir aile için "diye cevap verdi. "senin ise kimsen yok..." "Asla kimsem olmadı"

•»Annen bil..." Sonra Sophie'nin ona annesinin doğum da öldüğünü söylediğini hatırladı. "Bazen," dedi, sesinin tonun bilerek kibar ve sakın tutarak, "Bir Bridgerton ol-mak kolay olmuyor."

' Sophie yavaşça kafasını çevirdi. uBen bundan daha gü-zel bir şey hayal edemiyorum." "Daha güzel bir şey yok zaten," diye ccvap verdi Benedict, "ama bu her zaman kolay olduğu anlamına gelmi-

yor.

"Nc demek istiyorsunuz?"

Benedict birden kendini başto hiç kimseyle, hatta ailesiyle bile paylaşamadığı duygularını Sophie'ye anlatırken

buldu.

"Birçok insana göre," dedi "Ben sadece bir Bridgcrtto-num. Benedict veya Ben, varlıklı ve az çok zeki bir beyefendi bile değilim. Ben sadccc bir Bridgprionum, iki nu-

maralı Bridgerton."Sophie'nin dudakları titredi ve ardından

gülümsedi "Siz bunlardan çok daha fazlasısınız"

"Öyle düşünmeyi ben dc çok isterdim ama birçok in-

san bu şekilde görmüyor."

"O birçok insan aptal."

Benedict gülümsedi Sophieye kaşlarını çatmak çok yakıştıyordu.

Bu konuda fikir ayrılığı yaşamayacagız dedi Benedict.Sonra Benedict tam konuşma

nın bittiğini düşündüğü sırada Sophie "siz ailenin geri kalanı gibi değilsiniz"diyerek

onu şaşırttı.

"Nasıl yani?" diye sordu Benedict, gözlerini ondan kaçırarak. Cevabının onun için nc kadar önemli olduğunu anlamasını istemiyordu.

"Kardeşiniz Anthony..." Düşünürken suratı ekşidi. "Bütün hayatı en büyük Bridgerton olmaktan ibaret.Bü-

tun ailenin sorumluluğunu üstlendiği çok açık .ama siz öyle değilsiniz. "

"şöyle söyleye..."

"Lafımı kesmeyin," dedi, elini sakinleşmesi için göğ-süne koyarken. "Ben ailenizi sevmediğinizi vcya onlardan biri için canınızı vermeyeceğinizi söylemiyorum. Ama kardeşinizden farklısınız. O kendini sorumlu hissediyor ve eminim kardeşlerinizden birisi mutsuz olursa kendini başarısız olarak addedecektir."

"Anthony yi kaç kere gördün?" diye mırıldandı. "Sadece bir kere." Sophie gülümsemesi saklamaya ça. lışıyordu. "Ama yctcrincc tanıdım. Kardeşiniz Coline gelince... aslında onunla hiç tanışmadım ama hakkında çok şey duy..." "Kimden?"

"Herkesten," dedi. "Whisdedown'da yazılanlardan bahsetmiyorum bile. Yıllardır bu gazeteyi okuduğumu itiraf etmeliyim."

4

"O haldc benimle tanışmadan öncc dc beni biliyordun." dedi.

Sophie başıyla onayladı. "Ama sizi tanı mıyordum. Siz

Leydi Whistlcdown'un yazdıklarından çok daha fazlasısı-

nız.

"Söyle bana," dedi, ellerini Sophie'ninkilerin üstüne koyarak. "Nc görüyorsun?"

Sophie gözlerini Bcnedict'in gözleriyle buluşturdu, çikolata rengi derinliklerine baktı ve orada varlığını asla ha-

280

yal edemeyeceği bir şey gördü. Küçük bir

muhtaçlık vc savunmasızlık kıvılcımı.

Benedictin Sophie'nin onun hakkında nc düşündüğünü bil-

meye ihtiyacı vardı, bu onun için önemliydi, bu

kendine güvenen ve kendinden emin adamın onun onayı-

na ihtiyacı vardı. Belki de ona ihtiyacı vardı.

Sophie lini avuç içleri birbirine değene kadar kıvırdı sonra işaret parmağını Benedict'in oğlak derisi cl-divenin üzerinde halkalar ve girdaplar çizmek için kul-landı....sen," diye başladı, ağırdan alıyordu çünkü böyle bir anda söyleyeceği her kelimenin çok önemli olduğunu biliyordu. "Siz diğer erkekler gibi değilsiniz. Nazik,

alaycı ve ince zekâlı biri olarak değerlendirilmekten hoşla
nıyorsunuz ve zaten öylesiniz ama hepsinden öte siz tüm

bunlardan çok daha fazlasınız."

Heyecandan sesinin inceldiğinin farkındaydı. "Ailenizi önemsiyorsunuz, beni önemsiyorsunuz ve Tanrı biliyor ki bunu çoğu zaman hak etmiyorum.*

"Her zaman," dedi Benedict, ellerini dudaklarına götürüp avuç içlerini Sophie'nin nefesini kcsccck bir tutkuyla öperken. "Her zaman."

"Vc... ve... " Benedict ona böyle ne istediğini bilerek bakarken devam etmek zordu. "Ve ne?" diye fısıldadı Benedict. "Olduğunuz şeylerin çoğu aileden geliyor," dedi Sophie, sözcükler ağzından telaş içinde dökülmüştü. "Bu doğru. Bu denli sevgi ve asalet içinde büyüüp dc iyi bir insan olmamanıza imkân yok. Ama kalbinizin ve ruhunuzun derinlerinde bir yerden kim olduğunuzun sesi geliyor. Siz

nc birinin oğlu nc de birinin kardeşisiniz. Siz sadece sizsiniz

281

Benedict onu dikkatlice izledi. Konuşmak için ağzını açtığında söylene-

ce k hiçbir şey olmadığını fark etti.böyle bir an için tüm kelimeler yetersiz kalırdı

"çok derinlerinde bir yerlerde." diye mırıldandı Sophie"bir sanatçı ruhunuz var"

"hayır," dedi Benedict kafasını sallayarak "Evet." diye ısrar etti Sophie. "Çizimlerinizi gördüm.çok yeteneklisiniz.Ailenizle

tanışana kadar böyle düşünmüyordum Onları çok iyi resmetmişsiniz.

Francescanın gülümsemesindeki kurnaz ifadeden, Hyacinthin haylaz duruşuna kadar.

"Daha önce hiç kimseye çizimlerimi göstermemiştim"diye itiraf etti Benedict.

Sophie hayret içinde kalmıştı. "Ciddi olamazsınız" Benedict kafasını salladı. "Göstermedim."

"Ama çok yeteneklisiniz. Çok yeteneklisiniz. Eminim anneniz çizimlerinizi görse

"Neden bilmiyorum ama," dedi, kendini mahcup hissederek

"onları kimseyle paylaşmak istemedim." "

Benimle paylaştınız," dedi Sophic usulca. "Bir şekilde" dedi, parmaklarıyla Sophie'nin çenesine dokunarak, "doğru gibi

geldi."

Vc sonra Bcnçdict'in kalbi yerinden sıçradı çünkü biranda ona olan her şey do

gelmeye başlamıştı.

Sophie'yi seviyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bu gerçektir.

Sophie sadece ona yakın olduğu için değil. Yakınında pek çok kadın vardı. Sophie farklıydı. Benedict'i güldürüyordu. Ve Sophie'nin de gülmesini istemesini sağlıyordu. Ve Benedict onunla olduğu zamanlarda - onunla olduğu

ve onu deli gibi istediği zamanlarda - kendine hâkim olmayı başarıyordu ama...

282

Benedict halinden memnundu.

Sadece varlığıyla bile onu mutlu edebilen bir kadın bulması tuhaftır Onu görmek veya duymak ve hatta

onu koklamak zorunda bile değildi. Orada olduğunu bil-

mek yeterliydi'

Eğer bu aşk değilse ne olduğunu bilmiyordu.

Benedict bu anı sürdürmeye ve bu birkaç mükemmel

dakikanın bitmesini izin vermemeye çalışarak onu izledi Gözlerinde bu şeyler yumuşamıştı ve göz rengi gitgide açılmış, parlak ve ışıltılı zümrüt yeşilinden yumuşak .ve hareketsiz bir yosunun yeşiline bürünmüştü. ' Dudakları aralanmış ve sakinleşmişti. Benedict onu öpmek zorunda olduğunu biliyordu. Bunu istediği için değil, zorunda olduğu için yapacaktı. Sophienin yanında, altında, üstünde olmasına ihtiyacı

vardı. Onun içinde ve etrafında olmaya, onun bir parçası

olmaya ihtiyacı vardı. Nefes almaya nasıl ihtiyacı varsa

, ona da öyle ihtiyacı vardı.Ve dudakları buluşmadan önce

ki en son mantık anında ona hemen, o anda ihtiyacı

olduğunu düşündü.

Bölüm 17

Bu yazar ikigün önce Gunter'da çay içerken Leydi Penwood'un kafasına uçan bir kurabiye'nin isabet ettiğini görenlerden biri.

Bu yazar kurabiye'nin kimin tarafından atıldığını anlayamadı ama bütün şüpheler müessesenin en genç müşterileri olan Bayan Felicity Featherington ve Bayan Hyacinth Bridgerton üzerinde yoğunlaşıyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 21 MAYIS 1817

Sophie daha öncce öpülmüştü - daha öncce de Benedict tarafından öpiilmüştü - ama hiç bir şey, başka herhangi bir öpücüğün tek biranı bile bununla kıyaslanamazdı.

Bu bir öpücük değildi. Bu cennetti.

Benedict onu anlamakta zorlandığı bir içtenlikle öpüyordu. dudakları adeta Sophie'yle alay ediyor, onunkile-ri okşuyor ve ısıırıyordu. Benedict Sophie'nin içinde bir ateş yakıyordu, ona sevilme ve sevmeye arzusu hissettiriyordu. ve Tanrı yardımcısı olsun, Benedict onu öptüğünde Sophie'nin tek istediği ona karşılık vermek oluyordu.

284

Sophie Benedict'in adını mırıldandığını duyuyordu ama bu kulaklarına sadece bir uğultu olarak aks ediyordu. BU tutkuydu. Bu ihtiyaçtı. Sophie tüm bunları inkâr edebileceğini düşünerek ne büyük aptallık etmişti. Tutkuyu yencilcccck kadar güçlü olabileceğini düşünmek ne büyük bir kendini beğenmişlikti.

"Sophie, Sophie," diyordu Benedict, tekrar tekrar, dudakları Sophie'nin yanaklarında, boynunda, kulaklarında geziniyordu. İsmi o kadar çok söylemişti ki adeta bunu Sophie'nin derisine kazımişti.

Sophie Bencdict'in ellerinin elbisesinin düğmelerinde olduğunu fark etti. Her bir düğmenin açılmasıyla kumaşın gevşediğini hissedebiliyordu. Bu Sophie'nin asla yapmamaya yemin etmiş olduğu her şeydi ama yine de elbisesinin üst kısmı beline düştüğünde bütün utangaçlığını bir tarafa bırakıp ismini mırıldandı ve geriye eğilip kendini ona bir çeşit yasak meyveymiş gibi sundu.

Onu öyle gördüğünde Bencdict'in adeta nefesi kesildi. Bu anı kafasında pek çok kez hayal etmişti - yatağa her uzandığında, her rüyasında - ama bu bir hayalden çok daha güzel ve çok daha erotikti.

Sırtındaki sıcak teni okşayan elleri yavaşça göğüs kafesine kaydı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, kelimelerin yetersiz kalacağını bilse de. Sanki yavan sözcükler hissettiklerini ifade etmeye yetebilirmiş gibi. Ve ardından, titreyen parmakları yolculuklarını bitirip Sophie'nin göğüslerini yakaladıklarında Benedict tüyler ürpertici bir şekilde inledi. Kelimeler kifayetsizdi. Ona duyduğu ihtiyaç çok yoğun ve ilkeldi. Bu ihtiyaç onu konuşamaz hale getiriyordu. Konuşmak bir tarafa zar zor düşünebiliyordu.

Biri kadının onun için nasıl bu kadar çok şey ifade etti-

285.

ğinden emin değildi. Bir gün bir yabancıyken ertesi gün

«i

hava, su kadar vazgeçilmez olmuştu. Üstelik bu bir anda oluvermemişti. Benedict'in onsuz bütün hayatının anlamını yitireceğini anlamasına kadar geçen ve duygularına yavaş ve sinsi bir şekilde etki eden bir süreçti bu.

Benedict Sophie'nin çenesine dokundu ve gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı. Gözleri henüz dökülme-miş gözyaşları içinde parlıyorlardı. Dudakları da titriyordu. Benedict onun da kendisi gibi bu anın büyüüne kapıldığını anladı.

Benedict yavaş ama çok yavaş bir şekilde geriye çekildi. Ona hayır diyebilme şansını vermek istiyordu. Hayır demesi Benedicti öldürürdü ama bu gecenin sonrasında

pişman olduğunu duymak çok daha kötü olurdu.

Ama Sophie hayır demedi ve Benedict birkaç santim geri çekildiğinde gözlerini yakınlaştırdı ve kafasını hafifçe yana eğip onu öpmesi için Benedict'i sessizce davet etti.

Bu olağanüstüydü ama Benedict onu her öptüğünde Sophie'nin dudakları daha tatlı ve kokusu da daha kışkırtıcı bir hal alıyordu. ve onun muhtaçlığı da katlanarak bii-yüyordu. Kanı arzuyla yanıp tutuşuyor, onu kanepeye fırlatıp elbiselerini yırtıp atmamak için her bir uzvunu baskı

altında tutuyordu.

Benedict ona da sıra gelecek diye düşündü gizli bir gülümsemeyle. Ama bu - bu kesinlikle Sophie için bir ilkti - yavaş, nazik ve bir genç kızın hayal ettiği gibi olmalıydı.

Belki de öyle değildi. Benedict'in gülümsemesi apaçık bir sırıtışa dönüştü. Ona yapacağı şeylerin çoğunu Sophie hayal etmeyi düşünemezdi bile.

"neden gülüyorsun?" diye sordu Sophie. Benedict birkaç santim geri çekildi ve Sophie'nin yü-

286

zünü iki eliyle birden tuttu. "Güldüğümü nereden biliyorsun?"

"Dudaklarımda hissedebiliyorum." Benedict parmağını Sophie'nin dudaklarına götürdü ve

okşamaya başladı. Ardından dudaklarına bastırarak, "Beni güldürüyorsun," diye fısıldadı. "Çılgılık atmak istememe neden olmadığın zamanlarda beni güldürüyorsun."

Sophie'nin dudakları titremeye başladı ve sıcak nefesi Benedict'in parmağını ıslattı. Benedict onun elini alıp ağzına doğru götürdü ve onun da bir parmağını kendi dudaklarına bastırdı. Sophie'nin gözleri büyüdü, Benedict onun parmağını ağzına aldı ve parmak uçlarını yumuşak bir şekilde emmeye başladı. Diliyle ve dişleriyle Sophie'nin derisini gıdıklıyordu.

Sophie iç çekti, sesi tatlı ve erotikti. Benedict'in ona sormak istediği binlerce soru vardı -Nasıl hissediyordu? Ne hissediyordu? - ama ona düşünme fırsatı verirse fikrini değiştireceğinden ölesiye korkuyordu.

Bu nedenle soru sormak yerine onu yakıcı ve tutku

dolu öpücöklere boğdu.

Onu kanepeye doğru çekerken dua eder gibi ismini mırıldandı, Sophie'nin çıplak sırtı döşemeye yaslandı.

"Seni istiyorum" diye inledi Benedict. "Seni nasıl istediğimi bilemezsin. Bilemezsin."

Sophie buna boğazından gelen ince bir sesle yamıt verdi. Her nedense bu Benedict'in içindeki ateşi daha da körükledi ve dudakları Sophie'nin kuğu gibi uzanmış boynunda

dolaşırken, parmaklarını tenine bastırarak onu daha sıkı

kavradı.

Benedict Sophie'nin yanan tenini takip ederek aşağıya, daha aşağıya doğru ilerledi. Göğsündeki yumuşak şişkinli-

287.

ğe ulaşınca kısa bir süre duraksadı. Sophie şimdi tamamen altındaydı ve gözleri arzuyla tutuşmuştu. bu Benedict'in hayal ettiğinden çok daha güzeldi.

Alı. onu ne kadar da çok hayal etmişti. Benedict sahip olma arzusuyla yavaşça homurdanarak Sophie'nin göğüs ucunu ağzına aldı. Sophie usulca inledi. Benedict ise kendi tatminini haykırışlarını bastırmaktan acildi.

"\$\$\$* diye mırıldandı. "Bırak..."

"ama"

Benedict parmağını Sophie'nin dudaklarına bastırdı, herhalde biraz sertçe bastırmıştı ama hareketlerini kontrol etmek gitgide zorlanıyordu.

"Düşünme." diye mırıldandı Benedict. "Sadece arkana yaslan ve sana zevk vermeme izin ver."

Sophie kararsız bir şekilde ona baktı ama Benedict dudaklarını diğer göğsüne götürüp onu şehvetle öpünce. Sophie'nin gözleri sersemlemiş bir halde büyüdü, dudak-ları aralandı ve kafası arkasındaki yastıkların üstüne yığıldı.

"Bu hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı, göğüs ucunu yalarken.

Sophie gözlerini açmayı başaramadı ama onu başıyla onayladı.

"Bu hoşuna gitti mi?" Şimdi dili göğsünün altına ilerlemişti ve göğüs kafesindeki hassas deriyi yalıyordu.

Sophie'nin nefes alış hızlandı ve tekrar başıyla onay-ladı.

"Peki ya bu?" Benedict Sophie'nin elbisesini daha aşağılara kaydırarak ve göbek deliğine ulaşınca kadar tenini öpmeye devam etti.

Bu kez Sophie kafasını sallamayı bile başaramadı. Aman

288

Tanrım, Benedict'in önünde resmen çırlıçıplaktı ve tek yapabildiği inlemek ve daha fazlası için yalvarmaktı.

"Sana ihtiyacım var," dedi Sophie, nefes nefeseydi,

Benedict'in kelimeleri Sophie'nin karnındaki yumuşak deride yankılandı. "Biliyorum."

Sophie hareket etmek için duyduğu ilkel ihtiyaca sinir olarak onun altında kıvranıyordu. İçinde çok tuhaf bir şeyler hissediyordu. Sıcak ve telaşlı bir şeyler. Sanki içinde patlamaya hazır bir bomba vardı. Sanki yirmi iki yıllık hayatında ilk defa yaşadığını hissediyordu,

Sophie çaresizce Benedict'in tenini hissetmek istiyordu. Keten gömleğini yakaladı ve pantolonundan kurtarana kadar çekiştirdi. Sonra ona dokundu, elleriyle sırtını okşadı. Şaşırtıcı ve harika bir şekilde Benedict'in kasları ellerinin altında titriyordu.

"Ah. Sophie," diye inledi Benedict titreyerek

i.

Sophie gömleğinin altından onun tenini okşuyordu.

Benedict'in tepkisi ona cesaret verdi ve ellerini omuzlarındaki sıkı ve geniş kaslara doğru ilerleterek onu iyice

ateşlendirdi.

Benedict tekrar inledi ve sonra Sophie'nin üzerinden hafifçe kalkarken, "Lanet olasıca şey," diye mırıldandı ve gömle

ğini yırtarak odanın karşı köşesine fırlattı. Sophie, Benedict tekrar ona doğru eğilmeden önce birkaç saniye

çıplak göğsünü izledi. Bu sefer tenleri birbirine değiyor-

du

Bu Sophie'nin hayal bile edemeyeceği kadar mükemmel bir histi.

Benedict sıcaktı, çok sert ve güçlü kasları olmasına rağmen teni kışkırtıcı bir şekilde yumuşaktı. Çok güzel kokuyordu. Sandal ağacı parfümü ve sabun karışımı erkeksi ve sıcak bir kokusu vardı. 289

Benedict burnuyla Sophie'nin boynuna sokulurken Sophie de parmaklarıyla onun saçlarına dokundu. Gür saçları. Benedict boynunu öperken Sophie'nin çenesini gıcıklıyordu.

"Ah. Benedict." diye iç çekti Sophie. "Bu çok mükemmel. Daha güzel bir şey hayal edemiyorum."

Benedict kafasını kaldırdı, gülümserken gözleri parıldıyordu.

"Ben hayal edebiliyorum."

Soplie dudaklarının aralandığını hissetti ve çok sersem görüldüğünü düşündü. Orada öylece yatıp aptal gibi Benedicti seyrediyordu.

"Sadece bekle," dedi Benedict "Sadece bekle."

"Ama... Ah!"

Sophie, Benedict ayakkabılarını çıkarırken inledi. Benedict'in ellerinden biri bileğini kavradı ve bacaklarından yukarı doğru çıkmaya başladı.

"Bunu hayal etmiş miydin?" diye sordu, dizinin arka-

sındaki yumuşaklığa dokunurken.

Sophie kıvrınmamaya çalışırken çığırca kafasını salladı.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Benedict. "O halde bunu da hayal etmediğine eminim." Uzandı ve Sophie'nin jartiyerlerinin bağını çözdü.

"Ah, Benedict bunu yapmama..."

"Hayır, yapmalıyım." Acı veren bir yavaşlıkla çoraplarını bacaklarından aşağı kaydırıldı. "Gerçekten yapmalıyım"

Sophie Benedict'in çorapları kafasının üzerinden fırlatışını zevkten kalakalmış bir şekilde izledi. Çorapları yüksek kalite değildi ama yine de yumuşaktı ve yere inene kadar havada adeta karahindiba perçemleri gibi süzölmüşlerdi. Biri lambaya diğeri de yere düşmüştü.

290

Ardından o hâla gülererek abajurda sarhoş gibi sallanan çoraplarına bakarken Benedict ona doğru kıvrıldı ve elle-

rini kalçalarına gelene dek baeaklannda gezdirdi. "Sanırım daha önce kimse buraya dokunmamamıştır."

dedi muzipçe.

Sophie kafasını iki yana salladı.

"Vc sanırım bunu asla hayal etmemişsindir" Sophie tekrar kafasını salladı. "Eğer bunu hayal etmediysen...* Benedict kalçalarını sıktı ve Sophie kanepede kıvrınmaya başladı. "Eminim bunu hiç hayal etmemişsindir." Konuşurken parmaklarını yukarı doğru hareket ettirdi, tırnaklarıyla yaptığı halkalarla derisini hafifçe çizerek Sophie'nin teninde ilerledi, ta kî kadınlığına ulaşana kadar.

"Ah, hayır" dedi Sophie, bunu istemsiz olarak söylemişti- "Yapama..."

"Yapabilirim. Seni temin ederim" "Ama... Ahhlıh!" Sophie bir anda beyni pencereden dışarıya uçup gitmiş gibi hissetti çünkü Benedict onı ok-şarken başka bir şey düşünmek imkânsızdı. Daha doğrusu neredeyse imkânsızdı. Çünkü bu olanların son derece edepsizce olduğunu ama yine de onun durmasını asla istemediğini düşünebiliyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordu Sophie, nefes nefe-seydi ve Benedict parmaklarıyla onu ahlaksız bir şekilde okşamaya devam ettikçe bütün kasları geriliyordu. '

"Her şeyi," diye cevap verdi Benedict, dudaklarını onunkilerle buluştururken. "İstediğin her şeyi."
"Ben... Alı!" "Mesela bunu, değil mi?" Kelimeleri .

yanaklarında yankılandı.

"Ben ne istediğimi bilmiyorum," dedi Sophie nefes nefese.

"bcn biliyorum." Kulaklarına doğru ilerledi ve kulak memesini emmeye başladı. "Senin ne istediğini kesinlikle bilivorum. Güven bana."

Vc işte bu kadar basitti. Sophie kendini ona tamamen teslim etti, zaten buna çoktan razıydı.

Benedict ona "Güven bana" dediğinde Sophie ona güvendi. Adeta içinde bir şeyler yer değiştiriyordu. Bunu yapmaya hazırды. Bu hâlâ yanıltı ama Sophie hazırды, istiyordu ve hayatında ilk defa çılgınca ve tamamen karakterinin dışında bir şey yapacaktı. Sadece istediği için.

Benedict sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, birkaç santim geriye çekildi ve kocaman elleriyle Sophie'nin yanağına dokundu.

"Eğer durmamı istiyorsan," dedi, sesi kurnaz ve boğuk çıkıyordu, " bana şimdi söylemelisin. On dakika veya bir dakika sonra değil. Şimdi."

Sophie bunu sormasından etkilenerek elini aynı onun yaptığı gibi Benedict'in yanağına uzattı. Ama konuşmak için ağzını açtığı anda söyleyebildiği tek kelime "Lütfen" oldu.

Benedict in gözleri ihtiyaç duygusuyla ışıldadı ve sonra sanki içinde bir şeyler patlamış gibi bir anda değişti. O kibar ve yumuşak aşık gitmiş, yerine tutkuyla yanıp tutuşan bir adam gelmişti. Elleri her yerdeydi, Sophie'nin bacaklarında, belinde, yüzünde. Ve Sophie farkına bile varmadan elbisesi yere çoraplarının yanma düştü. Çırlıçıplaktı ve bu ona hem çok tuhaf hem de Benedict ona dokunmaya devam ettiği sürece çok doğru geliyordu.

Kanepe çok dardı ama bu Bcnedict'i pantolonunu vc

ayakkabılarını çıkarırken rahatsız etmemişti, Ayakkabıları havada uçuşurken Sophie'nin yanına yerleşti, giysileri çı-kartırken bile ona dokunmaktan kendini alamamıştı. So-yunmak uzun sürmüştü ama diğer yandan Benedict eğer Sophie'nin yanından uzaklaşırsa öleceğine dair bir hisse

kapılmıştı.

Bir kadını daha önce de istediğini düşündü. Bir kadına daha önce de ihtiyaç duymuştu. Ama bu... Bu ikisinden de farklıydı. Bu ruhaniydi. Bu ruhunda yankılanıyordu.

Nihayet bütün kıyafetlerini çıkardı ve onun altında olduğunu hissetmenin tadını çıkarmak için kısa bir süre duraksadıktan Sophie'nin üstüne uzandı. Baştan aşağı tenleri birbirlerine değiyordu. Benedict adeta kaya gibi, daha önce hiç olmadığı kadar sertleşmişti ama dürtülerine hâkim oldu ve yavaş hareket etmeye çalıştı. Bu Sophie için ilkti. Mükemmel olmalıydı. Mükemmel olmasa bile iyi olmalıydı. Bir elini uzattı ve ona dokundu. Sophie hazırды, hatta onun için hazırdan da öteydi. Benedict bir parmağını onun içine kaydırды, bütün bedeni onun varlığıyla sarsılıp gerilirken Sophie zevkten sırıtıyordu.

"Bu çok..." Sesi tizleşmiş, nefes, alışı hızlanmıştı.

"Çok..."

"Garip?" diye bitirdi Benedict onun yerine.

Sophie başıyla onayladı.

Benedict kedi gibi yavaşça gülümsedi. "Alışacaksın," dedi "Seni buna iyice alıştırmayı düşünüyorum."

Sophie'nin kafası geriye düştü. Bu delilikti. Ateşliydi, içinde, ta derinlerinde bir yerde bir şeyler oluyor, dor lanıyor ve titreşiyordu, onun kaskatı kesilmesine sebep oluyordu.. Serbest bırakılması gereken ve onu yakalamaya

çalışan ama tüm bu baskıya rağmen, sanki bu anı yaşamak için doğduğunu hissettiren mükemmel bir şeydi bu. "ah Benedict." diye iç çekti Sophie. "Alı, aşkını." Benedict çok kısa bir süre için donakaldı ve Sophie onu duyduğunu arıladı. Benedict tek kelime etmedi, onu boynundan öpmeye, bacaklarını sıkmaya devam etti. Bir yandan da içine girebilmek için onu hafifçe dürterek kalçalarının arasına yerleşmeye çalışıyordu. Sophie'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Merak etme" dedi Benedict neşeli bir sesle, her zamanki gibi Sophie'nin aklını okumuştı. "Çok güzel olacak." "ama..."

"Bana güven" dedi, sözcükleri Sophie'nin dudaklarında yankılanıyordu.

Sophie onun yavaşça içine girdiğini hissetti. Esnetilmiş ve adeta

istila edilmişti ama yine de bınının kötü hissettirdiğini söylemezdi. Bu... Bı...

Benedict Sophie'nin yanağına dokundu. "Ciddi görünüyorsun."

"Bunun nasıl hissettirdiğine karar vermeye çalışıyorum," dedi Sophie.

"Eğer bunu düşünüyorsan kesinlikle yeteri kadar iyi bir iş çıkarmıyorum demektir."

Sophie şaşkınlık içinde ona baktı. Benedict'in ona bu şekilde gülümseyerek bakması adeta kalbini eritiyordu.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak," diye fısıldadı Benedict.

"Ama düşünmemek çok zor ol... Ah!" Ardından onun altında kıvrılırken gözleri devrildi. Benedict yüzündeki mutlu ifadeyi görmesin diye kafasını Sophie'nin boynuna gömdü. Edebilmesi için, onun, yalnızca duyguyla ve heyecanla ya-

şanması gereken bir anı analiz etmesini cngclleycbilccck

en iyi yoldu.

ve Benedict devam etti. Sophie'nin kızlık zarının narın

duvarına ulaşana kadar amansızca ilerlemeyi sürdürdü. Benedict ürkmüştü. Daha önce hiç bir bakireyle bera-ber olmamıştı. Acıdığını ve erkeğin kadının acısını azalt-mak için hiç bir şey Yapamadığını duymuştu. Ama tabii ki Benedict nazik olursa bunu Sopliie için kolaylaştırabilirdi.

Benedict aşağıya baktı. Sophie'nin yüzü kızarmış ve ne-

fesi hızlanmıştı. Gözlerinin feri gitmiş ve sersemlemişti. Açıkça zevkten kendinden geçmişti.

Bu Benedicti ateşlendirdi. Tanrım, onu o kadar çok istiyordu ki kemikleri sızlıyordu.

"Bu acıtabilir," diye yalan söyledi. Acıtacaktı. Ama ona gerçeği söyleyip hazırlıklı olmasını sağlamak veya gergin olmaması için biraz yumuşatarak söylemek arasında sıkışıp kalmıştı.

"Umurumda değil," dedi Sophie. 'Sana ihtiyacım var.' Benedict kalçası öne doğru ilerlerken, dudaklarına son bir ateşli öpücük kondurdu. Sophie'nin bekâreti bozulurken altında hafifçe kasıldığını hissetti ve hemen o anda bo-şalmamak için resmen kendi elini ısırdı.

Sanki otuz yaşında tecrübeli bir adam değil de, on altı yaşında toy bir delikanlıydı.

Ona bunu Sophie yapmıştı. Sadece Sophie. Benedict'in asıl isteği tamamen rahat olabilmekken, temel dürtülerine karşı koymak için dişlerini sıkarak Sophie'nin içinde yavaş yavaş gidip gelmeye başladı.

Sophie, Sophie,*' diye inledi, ismini tekrarlarlarken ken-dine bunun onunla ilgili olduğunu hatırlatmaya çalışıyor-

295.

du.Benedict ona zevk vermek için oradaydı, kendisi için değil.

Sopliie Benedictin altında kıvranıyordu ve her kıpırdanması. her hareketi onun çılgın arzularım körüklüyor-dit Sopliie için fazlasıyla nazik olmaya çalışıyordu ama o bunu çok zorlaştırıyordu. Sophie'nin elleri her yerdeydi; kalçalarında, sırtında, omuzlarında.

"Sophie." diye tekrar inledi Benedict. Kendini daha fâzla tutamıyordu. O kadar güçlü değildi. O kadar asil değildi. O kadar...

"ahhhhhhhhhhr"

Sophie. Benedict'in altında kaskatı kesildi ve çılgılık atarken vücudu kamburlaştı. Parmaklarını Benedict'in sırtına geçirdi, tırnakları tenini çiziyordu ama Benedict bunu umursamadı. Tek bildiği Sophie'nin zevke ulaştığıydı ve bu iyi bir

şeydi, üstelik Tanrı aşkına artık o da... "Âhhhhhhhhhl!"

Benedict de artık zevkin doruklarında geziniyordu. Titremekten kendi alamıyordu. Bir süre Sophie'nin üstünde yığılı bir halde kaldı, onu ezdiğinin az çok farkındaydı ama tek bir kasını bile hareket ettirecek hali yoktu.

Bir şeyler söylemeliydi, ona bunun ne kadar harika olduğunu söylemeliydi. Ama adeta dili tutulmuş, dudakları kilitlenmişti. Her şeyden öte gözlerini açmakta bile zorla-

nıyordu. Güzel sözler bcklcvcbilirdi. O sadece bir erkekti

» /

vc kendine gelmesi lazımdı.

"Benedict?" diye fısıldadı Sophie. Benedict elini yavaşça onun üzerine koydu. Yapmayı ba-şarabıldığı tek şey onu duyduğuna dair bir işaret vermektir. ~her zaman böyle mi olur?"

Benedict kafasını salladı, bu işareti hissedip ne demek istediğim anlamasını umarak.

296

Sophie derin bir iç çekti ve iyice yastıkların içine

gömüldü.

"ben de oyle düşünmüştüm"

Benedict onu saçlarından öptü, burası şu an ulaşabildiği tek yerdi. hayır, her zaman böyle olmazdı. Benedict onu pek çok kez hayal etmişti. Ama bu... bu... " Bu hayallerinin de ötesindeydi.

Sophie mümkün olabileceğini düşünmese de Benedict'in onu kanepeye bastıran ve neredeyse nefessiz bırakan heyecan verici ağırlığına rağmen uyumuş olmalıydı. Benedict de uyuyakalmıştı. Çünkü Sophie Benedict Uyanıp üstünden kalktığı anda aniden hissettiği üşümeyle uyandı.

Benedict Sophie'nin çıplaklığından utanmaması için üstüne battaniye örttü. Sophie yüzü kıpkırmızı olsa da gülümsedi. Bu onun utancını azaltmaya yarayacak ufak bir şeydi. Olanlardan pişman olduğundan değil. Bir kadının kanepede bekâretini kaybedip de utanmaması mümkün değildi.

Yine de battaniye getirmek düşünceli bir hareketti. Gerçi Sophie bına hiç şaşırmadı. Benedict zaten düşünceli bir

adamdı.

Benedict belli ki Sophie gibi utanmıyordu çünkü odanın etrafına pervasızca: saçılmış olan giysilerini toparlarken vücudunu kapamak gibi bir ihtiyaç duymamıştı. Sophie, pantolonunu giyerken onu arsızca seyretti. Benedict dimdik ve gururlu bir şekilde ayakta dikiliyordu ve Sophie'yi kendisini izlerken yakaladığında sıcak bir gülümsemeye ona baktı.

Tanrım. bu adamı ne kadar çok seviyordu.

' Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Benedict.

"İyi" diye cevap verdi.

"Gizel"

Sophie utanarak gülümsedi.

"harika."

Benedict yerden gömleğini aldı ve bir kolunu içine soktu.

"Eşyalarım alması için birisini göndereceğim."

Sophie gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Merkak etme. Gizli kalmasını sağlayacağım. Artık ailemi tanıdığından dolayı çekineceğini biliyorum."

Sophie elbisesinin çok uzağında olmamasını dileyerek battaniyeyi iyice üstüne çekti. Çünkü biranda kendini çok mahcup hissetmişti. Asla yapmamaya yemin ettiği bir şeyi yapmıştı ve üstelik Benedict artık onun metresi olduğunu varsayıyordu.

"Kimseyi oraya gönderme lütfen," dedi Sophie kısıp sesle.

Benedict ona şaşırarak baktı.

"Kendin gitmeyi mi tercih edersin?"

"Eşyalarımın oldukları yerde kalmasını tercih ederim," dedi usulca.

Bunu söylemek ona doğrudan metresi olmayacağını söylemesinden daha kolaydı.

Bir seferlik bir şey bağışlanabilirdi, bir seferlik bir şeyi kaldırabilirdi ama kocası olmayan bir adamın yanında ömür boyu yaşamak... Bu yapamayacağı bir şeydi.

Sophie karnına, orada, dünyaya gayri meşru olarak getirmek zorunda kalacağı bir çocuk olmasın diye dua ederek baktı.

298

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Benedict,

Sophie'nin yüzüne dikkatlice bakarken.

lanct olsun. Onun kolayca bir çıkış yolu bulmasına izin verilmeyecekti.

"Diyorum ki," dedi Sophie, boğazında aniden oluşan yumru yüzünden yutkunarak, "Senin metresin olamam."

"Neden bunu bu şekilde nitelendiriyorsun?" diye sordu Benedict gergin bir ses tonuyla.

"Bunu yanlış bir karar olarak nitclendiriyoum" dedi, Benedict'in gözlerine bakmadan.

"Ah, yani ben yanlış bir karar mıyım?" dedi Benedict, sesinde sahte bir neşe v
Daha önce kimse için yanlış bir karar olmamıştım."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

Ayakkabılarından birini aldı ve giyebilmek için sandalyenin koluna yaslandı.

"Açıkcası, sevgilim, artık senin ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunu bir daha yapamam"

Benedict Sophieyle yüz yüze gelmek için kafasını hızla çevirdi, nazik gülümsemesine karşın öfkesinden gözlerini çakmak çakmak olmuştu.

"Şimdi de yapılmaması gereken bir şey oldum öyle mi? Çok güzel. Bu ahlaksızdan da iyi. Yapılmaması gereken şey kulağa çok daha korkunç geliyor, sence de öyle değil mi? Yanlış karar vermek basitçe yapılmış bir hatadır sadece."

"Bu konuda bu kadar çirkinleşmeye gerek yok"

Benedict kafasını sanki Sophie'nin dediklerini düşünüyormuş gibi öbür tarafa çevirdi.

"Ben böyle biri miyim acaba? Son derece samimi ve

anlayışlı davrandığımı düşünüyorum. Bak, bağırsık çağırış

yok."

"Bunun yarıya bağırsık çağırışı tercih ederim." Benedict Sophie'nin elbisesini aldı ve hızlıca kibar olmanın bir şekilde ona doğru fırlattı.

"her zaman tercih ettiğimiz şeyleri yaşayamıyoruz değil mi Bayan Beckett? Ben bunun açık bir kanıtıyım"

Sophie elbisesini yakaladı ve nihayet battaniyeyi kaldırmadan giyinirken bir yolunu bulduğunu umarak battaniyenin altına girdi.

"Giyinmenin kolay bir yolunu bulduğuna sevindim," dedi Benedict, ona küçümseyen bir bakış fırlatarak. Sophie ona dik dik baktı. "Senden özür dilemeni beklemiyorum" "Ah, çok rahatladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum." j "Lütfen bu kadar alaycı olma." Benedict'in gülümsemesi daha da alaycı bir hal aldı. "Benden bir şey isteyecek konumda değilsin" "Benedict..."

Benedict saygısız bir bakışla ona doğru eğildi. "Tabii tekrar seninle beraber olmamı istemen dışında, bunu seve seve yaparım." Sophie hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi anlıyor musun reddedilmenin nasıl bir duygu olduğunu? Ben denemeyi bırakmadan önce beni daha kaç kere geri çevireceksin?"

"Seninle olmak istemediğimden değil..." "Ah, hep aynı mazeret. Eskidi artık. Eğer benimle beraber olmak istiyorsan, benimle olursun. Hayır demek istediğin için hayır diyorsun."

"Anlamıyorsun," dedi Sophie kısık sesle. "Sen her za-

man istediklerini almaya alışmışsın. Bazılarımızın böyle

bir lüksü yok"

"Ne aptalım. Sana bu lüksü sunduğumu zannediyordum."

"Metresin olma lüksünü!" dedi Sophie sert bir şekilde.

Benedict kollarını kavuşturdu ve "Şimdiye kadar yapmadığın bir şeyi yapmış olmayacaksın." dedi dudaklarını

bükerek.

"Töparlanmalıyım," dedi Sophie usulca, Benedict'in

hakaretini duymazdan gelerek.

Bunu hak etmişti. Onunla yatmıştı. Metresi olacağını neden düşünmemeliydi ki?

"Bir hata yaptım" diye devam etti Sophie. "Ama bu tekrar yapacağım anlamına gelmez." "Sana daha iyi bir hayat sunabilirim/' dedi Benedict alçak bir sesle.

Sophie kafasını iki yana salladı. "Metresin olmayacağım. Hiç kimsenin metresi olmayacağım.1"

Benedict'in dudakları Sophie'nin dediklerini hazmetmeye çalışırken şaşkınlıkla aralandı. "Sophie," dedi şüpheli bir ses tonuyla, "seninle cvlcncmcycccğimi biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum," diye karşılık verdi. "Ben bir hizmetçiyim, aptal değilim" Benedict ayakkabılarını giymek için eğildi. Sophie'nin saygınlık istediğini biliyordu ama o da Bencdict'in bunu ona veremeyeceğini bilmeliydi.

"Senin için öylesi dc çok zor olur," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Seninle evlensem bile kabul görmezsin. Cemiyet çok zalim olabilir." , . : Sophie sahte bir kahkaha attı. Biliyorum," dedi, gülümsemesi tamamen yapaydı. "İnan bana, biliyorum." 301

"O halde neden..."

"bana bir ıvılık yap." diye lafını kesti ve kafasını çevirdi artık ona bakmıyordu. "Kendine evlenecek birini bıl. Ka-bul göreceksin, seni mutlu cdccck birini. Sonra da beni rahat bırak."

Sophie'nin sözleri Benedict'in banı teline dokundu ve aklına aniden maskeli balodaki kadın geldi. O Benedict'in diinyasındandı, onunla aynı sınıfa mensuptu. Ve orada dikilmiş ona bakmamaya çalışarak alelacele giyinen Sophie'ye bakarken nc zaman geleceği düşünse, kendisini ne zaman bir eş ve çocuklarla düşünse kafasında hayal ettiğinin o kadın olduğunu fark etti.

Son iki senesini gümüş elbiseli kadınının içeri girmesini bekleyerek bir gözü kapıda gecirmisti. Kendini bazen sersem hatta aptal gibi hissediyordu ama onun düşüncelerinden silmeyi

Veya rüyalarından - ona sadakat yemini verdiği ve ömür boyu mutlu oldukları rüyalarından - çıkarmayı başaramamıştı.

Onun konumundaki bir adam için böyle hastalıklı ve duygusal

hayaller kurmak aptalcaydı ama kendine engel olamıyordu. O kadar sevgi dolu ve geniş bir ailede büyümüştü ki, kendi dc böyle bir aileye sahip olmak istiyordu.

Ama maskeli balodaki kadın bir seraptan başka bir şey değildi. Lanet olsun, adını bile bilmiyordu. Ama Sophie buradaydı.

Onunla cvlcncmczdi ama bu beraber olamayacakları anlamına da gelmiyordu. Çok fedakârlık isteyen bir durumdu, özellikle de Sophie için, bunu kabul ediyordu. Ama bunu başarabilirlerdi. Ve kesinlikle bu onları ayrı düşmelerinden çok daha fazla mutlu ederdi.

-Sophie." diye başladı Benedict, "bu durumun mükemmel olmadığı..."

"Yapma," diye sözünü kesti Sophie.

"Beni dinlersen..."

"Lütfen. Yapma"

"Ama dinlemi.."

"Dur!" dedi Sophie, sesi tehlikeli bir şekilde yükselmişti.

Omuzlarını öyle bir sıkımişti ki resmen kulaklarına erişmişlerdi ama Benedict ısrar etmeye devam edecekti. Onu seviyordu: Ona ihtiyacı vardı. Ona sebeplerini anlatmalıydı.

"Sophie, beni dinlere..."

"Dünyaya gayri meşru bir çocuk gctirmeyeccğim!" diye bağırды sonunda. Ayağa kalkarken bir yândan da battaniyeye sarılmaya çalışıyordu. "Bunu yapmayacağını! Seni seviyorum ama bunu yapacak kadar değil. Kirnscyi okadar çok sevmiyorum."

Benedict Sophie'nin karnına bakarak, "Bunun için çok geç olabilir," dedi.

"Biliyorum," dedi Sophie usulca. "Bunu düşünmek beni içten içe yiyip bitiriyor zaten."

"Pişmanlık buna çare olmaz."

a a

Sophie bakışlarını Bencdict'tcn kaçırarak, "Yaptığımız şeyden pişman değilim. Keşke olsaydım. Pişman olmam gerektiğini biliyorum ama değilim."

Benedict onu yalnızca izledi. Onu anlamayı istiyordu ama metresi olmak ve onun çocuklarını doğurmak konu-

*

sunda bu kadar katı olup da sevişmelerinden nasıl pişmanlık duymadığını kavrayamıyordu.

Onu sevdiğini nasıl söyleyebiliyordu? Bu Benedict'in acısını daha da arttırıyordu.

"eğer çocuğumuz olmazsa," dedi Sophie usulca, "kendimi çok şanslı addedeceğim. ve kadere bir daha meydan

"hayır. sadece bana meydan okuyacaksın," dedi Benedict. Kendi sesindeki alaycılığı duyunuş ve bundan nefret etmişti.

Sophie onu duymazdan geldi, duvardaki resme bakarken bir yandan ila battaniyesini çekiştirmeye devam ediyordu.

"her zaman kalbimde yaşatacağım bir anım oldu. Sanırım bu yüzden yaşadığımızdan pişmanlık duymuyorum." "Seni geceleri ısıtamayacağım." "Evet." dedi Sophie üzgün bir şekilde. "Ama her zaman rüya larımda olaca ksın"

"Sen bir korkaksın" diye suçladı onu Benedict. "Hayallerinin peşinden gidemeyen bir korkak."

Sophie arkasını döndü. "hayır," dedi. "Ben bir piçim. Ve sen umurumda değil demeden öncce söyleyeyim ki emin ol benim umurumda. Ve herkesin umurunda. Do-ğumumdaki rezilliğin aklıma gelmediği tek bir gün geçir-medim." "Sophie..."

"Eğer bir çocuğum olursa," dedi, sesi çatallaımaya başlamıştı, "onu nc kadar çok seveceğimi biliyor musun? Yaşamaktın, nefes almaktan bile çok. her şeyden çok. Benim yaşadığım acıyı çocuğuma nasıl yaşatabilirim? Onu aynı acıları çekmeye nasıl mahkûm edebilirim?" "Çocuğunu reddeder misin?" "Tabii ki hayır."

"O zaman senin yaşadığın acıları yaşamaz," dedi Benedict omuz

silkererek. "Çünkü onu ben dc reddetmem." "Anlamıyorsun," dedi Sophie ve ağlamaya başladı. okumavacağtm.

Benedict onu duymamış gibi davranarak, "Ailen tara-

ından reddedildin. Doğru anlamış mıyım?" diye sordu.

Sophienin gülümsemesi gergin ve alaycıydı. "Tam olarak değil.Görmezden gelmek daha iyi bir tanımlama olur

"Sophie," dedi Benedict, onu kollarına alırken, "ailenin

hatalarını tekrarlamak zorunda değilsin*

«Biliyorum,* dedi üzgün bir şekilde, Benedict'in ona

sarılmasına direnmedi ama karşılık da vermedi. "İşte bu yüzden senin metresin olamam. Annemin hayatını tekrar

yaşayamam."

"Ama sen..."

"Akıllı bir insanın hatalarından ders alacağını söylerler

Sophie'nin kuvvetli sesi Benedict'in itirazını sonlandır-mıştı. "Ama gerçekten akıllı bir insan başkalarının hatalarından da ders çıkartır." Geri çekildi ve Benedict'e arkasını döndü. "Ben kendimi gerçekten akıllı bir insan olarak nitelendiriyorum. Bunu elimden alma lütfen."

Sophie'nin gözlerinde elle tutulabilir bir çaresizlik ve acı vardı. Bu Benedict'in kalbini yaralamıştı.

"Giyinmek istiyorum," dedi arkasını dönerken. "Sanırım gıcceksin"

Benedict birkaç saniye onun sırana baktı. "Fikrini değiştirebilirim. Seni öpebilirim, sana..."

"Yapmazsın," dedi Sophie, kılını bile kıpırdatmadan. "Bı sana göre değil" "Bana göre."

' Beni öpersin sonra kendinden nefret edersin. ve bu

sadece bir saniye sürer."

Benedict tek kelime daha etmeden, kapıyı arkasından kapatıp odadan çıktı.

Bölüm 18

Evlenmek isteyen kızlar ve anneleri için son iki hafta oldukça ve-

rimsiz geçti. 1816'mın gözde bekârı Ashbourne Dükü ve Macle-

field Kontu'nun geçen sene başları bağlanırken, bu sezon bekârlardan

pek ilgi gelmedi.

Daha da kötüisii, hâlâ evlenmemiş olan iki Bridgerton. kardeşii (henüz on altı yaşında olan dolayısıyla evlenme çağındaki hiçbir genç

hanıma faydası olmayan Gregory'yi saymıyorum) bu sezon yüzlerini hiç göstermediler. Bu

YazarColin'in şehir dışında, büyük ihtimalle

Wales veya İskoçya'da olduğunu söylüyor(gerçi sezonun ortasında Wales ya da İskoçya'da ne aradığım kimse bilmiyor). Benedict'in hikâyesi ise çok daha karışık. Görünüşe göre kızı Londra'da ama soylu çevrelerin düzenlediği sosyetik toplantılara katılmaktan kaçınıyor.

Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, .Bu yazar yukarıda adı geçen Bay Bridgerton eğlence ile geçirdiği izlenimini

vermek istemez.Eğer söylentiler doğruysa son iki hafta Bruton Sokağı'ndaki evinde geçirmiş.

Şimdiye kadar hasta olduğu yönünde bir rivayet olmadığına göre

Bu yazar Benedict Bridgertonun nihayet Londra sezonunun son

Odanın içinde tek başına kalan Sophienin titreyen ellerindeki

battaniye düştü ve genç kadın ağlayarak kanapenin üzerine yığıldı.

Sophie, Benedict'i iki hafta boyunca görmedi. Bundan dolayı mutlu mu olsun, şaşırsm mı yoksa hayal kırıklığına nu uğrasın bilemiyordu.

Bu günlerde hiçbir şey bilmiyordu. Çoğu zaman kendisini bile tanıyamıyordu.

Benedicrin teklifini reddederek doğru karar verdiğinden emindi. Buuu mantığıyla, hatta sevdiği adam için yanıp tu-tuşsa bile kalbiyle dc biliyordu. Piç olduğu için çok acı çekmişti ve aynı acılan başka bir çocuğa özellikle de kendi çocuğuna yaşatma riskini göze alamazdı.

Hayır, bu doğru değildi. Bu riske bir kere girmişti. ve bundan

pişman olmayı başaramamıştı. Hatırası çok değerliydi. Ama bu, bunu bir kere daha yapacağı anlamına gelmezdi.

Ama eğer doğru kararı verdiğinden bu denli eminse, niçin bu kadar çok canı yanıyordu? Sanki kalbi hiç durmadan kırılmaya devam ediyordu. Her geçen gün daha çok parçalanıyordu. Sophie kendine bunun daha kötü olmayacağını, kalbinin parçalanmasının bir giin son bulacağını ve en sonunda da tamamen kırık bir kalple kalacağını ama iyileşeceğini söylüyordu ama yine de her gece Benedict için ağlayarak uyuyakalıyordu.

Ve her geçen gün kendini daha kötü hissediyordu.

Gerginliği, evin dışına adım atmaya duyduğu korkuyla daha da çok artıyordu. Posy büyük ihtimalle onu arıyordu ve

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 9 HAZİRAN t1817

derece sıkıcı olduğu ve zaman geçirmeye değmeyeceği sonucuna varmış olduğunu söyleyebilir.

Gerçekten çok zeki bir adammış.

SophiePosynin onu bulammasının cn doğrusu olduğunu

düşünüyordu.

Sophie, Posy'nin Araminta'ya onun Londra'da olduğunu söyleyeceğini düşünmüyordu. Posy'nin verdiği sözden dönmeyecek kadar güvenilir olduğunu biliyordu vc Sophie çil-ı sallarken Posy onu başıyla onaylamıştı ki bu kesinlikle bir söz olarak değerlendir

Ama Posy'nin bir sözü içinde tutma konusundaki güvenilirliği maalesef dilinde tutması konusunun dâğçerli değildi.

Ve Sophie zihninde Posy'nin onu burada gördüğünü ağzından kaçırdığıyla ilgili senaryolar kurup duruyordu. Posynin Sophie'nin nerede yaşadığını bilmemesi bir avantajlı. Bildiği tek şey Sophie'nin dışarıda gezinti yaptığıydı. vcya belki dc Sophie sadece Araminta'yı gözetlemeye gelmişti.

Ama gerçek, Sophic'nin şantaj yapılarak buraya kişisel hizmetçi olarak getirildiğiydi.

Dolayısıyla Sophic'nin duyguları yüzünden sinire kalp kırıklığından da tam bir endişeye dönüşüyordu.

Bunların çoğunu kendi içinde tutmayı başarıyordu ama her geçen gün dikkati daha çok dağılıyor ve sakinliğini kaybediyordu. Üstelik Leydi Bridgcnnon ve kızlarının bunu fark ettiğini biliyordu. Ona endişeli bir ifadeyle bakıyorlar ve onunla gereğinden fazla nazik konuşuyorlardı. ve neden çay saatlerine katılmadığını merak ediyorlardı. "Sophie! İşte buradasın."

Sophie onu onarılması gereken küçük bir elbise yığınının beklediği odasına doğru aceleyle gidiyordu ki Leydi Bndger-ton onu koridorda yakaladı, Sophie durdu ve selam verirken gülümsemeyc çalıştı.. "iyi günler Leydi Bridgerton" "iyi günler Sophie. Her yerde seni arıyordum

Sophie ona boş gözlerle baktı. Buuu son zamanlarda çok yapıvordu. Bir şeye odaklanmak onun için zordıı. "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Neden hütiin hafta çaya gelmediğini merak ettim Biliyorsun ki kendi aramızda içtiğimiz çaylara her zaman davetlisin."

Sophie yanaklarının ısındığını hissetti. Bcnçdict'i düşün-meden tüm o Bridgertonlar'la aynı odada bulunmak çok zor olduğundan çay saatlerine katılmıyordu.

Hepsi birbirine benziyor ve bir araya geldiklerinde tam bir aile oluyorlardı.

Bu Sophie'ye sahip olmadıklarını ve asla sahip olamayacaklarını hatırlatıyordu: kendine ait bir aile.

Seveceği biri. Onu sevecek biri. Evlilik ve saygınlığa giden yoldaki her sev.

* 3 /

Sophie tutku ve aşk için saygınlıklarını liiç sayacak kadınların olduğunu düşündü. Çok büyük bir parçası o kadınlardan biri olmayı dilerdi. Ama öyle değildi. Aşk her şey demek değildi. En azından onun için değildi.

"Çok işim vardı," dedi sonunda Leydi Bridgerton'a. Leydi Bridgerton ona sadece gülümsedi. Sophie'yi daha çok şey söylemeye zorlayan küçük, belli belirsiz meraklı bir gülümsemeydi bu.

"Dikiş dikiyordum," diye ekledi.

"Ne kadar kötü. Bu kadar çok kıyafet eskittiğimiz farkında değildim."

"Siz yapmadınız," diye ccvap verdi Sophie, söylediği anda dilini ısırarak. Arkasından mazereti duyuldu.

"Kendi giysilerimi onarıyordum," diye uydurdu, bunun kulağa ne kadar kötü g yutkunarak.

Leydi Bridgerton Sophie'nin kendi verdikleri dışında kıyafeti olmadığını biliyordu. Ki söylemeye gerek yok ama bu

310.

kıyafetlerin hepsi çok iyi durumdaydı. Vc ayrıca, Sophienin kızlarla ilgilenmek yerine gun içinde kendi illeriyle uğraşması çok kötü bir davranıştı. Leydi Br'ıdgmon anlayışlı bir işverendi. Büyük ihtimalle bunu dert etmezdi ama bu Sophienin kendi iş ahlakına tersti. Leydi Bridgerton ona bir iş vermişti - her geçen gün kalbinin kırılmasını sağlasa da iyi bir isti bu - vc Sophie isinden gurur duyuyordu.

"Arılıyorum," dedi Leydi Bridgenon, yüzünde hala o esrarengiz gülümseme vardı. "Kendi dikişlerini de çaya getirebilirsin,^ dedi.

"Ah, bunu hayal bile edemem."

"Ama ben sana getirebileceğini söylüyorum."

Sophie sesinin tonundan bu söylediğini yapması gerektiğini anladı.

"Tabii ki," diye mırıldandı ve onu oturma odasına kadar

izledi.

Kızların hepsi orada, her zamanki ycrlerindeydiler. Tartışıyor ve gülüşüyorlardı. Espriler havada uçuşuyordu (neyse ki bu sefer havada uçuşanlar kurabiyeler değildi), En büyük kız kardeş Dapline de - artık Hastings Dişesi'ydi - oradaydı. Kucağında en küçük kızı Caroline vardı.

"Sophie," dedi Hyacinth gözleri parlayarak. "Hasta olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Ama beni daha bu sabah gördünüz," diye hatırlattı ona Sophie. "Saçlarınızı yapmıştım."

"Evet, ama pek kendinde değildin"

Sophic'nin buna verecek uygun bir cevabı yoktu çünkü gerçekten de pek kendinde değildi. Bunun aksini iddia edecek hali de yoktu. Bu yüzden hemen bir sandalyeye oturdu

ve Francesca çay ister misin diye sorduğunda başıyla onayladı.

Penelope Featheringtoıı bugün uğrayacağını söyledi."

311

dedi Eloise annesine, Sophie ilk yudumunu alırken. Sophie Penelopc'ylc hiç tanışmamıştı ama Whistlecdown onun hakkında sık sık yazardı. Sophie o ve Eloisc'in ayrılmaz arkadaşlar olduklarını biliyordu.

"Benedict'in uzun zamandır uğramadığını fark ettiniz nü?" diye .sorduHyaciıth.

Sophie iğneyi parmağına batırdı ama neyse ki acıdan bağırmamayı başa ra b i d i.

"Simon'la beni görmeye de gelmedi," dedi Daphne. "Bana aritmetikte yardım diye homurdandı Hyacintlı, "ama kesinlikle sözünde durmadı."

"Eminim aklından uçup gitmiştir," dedi Leydi Bridgerton. "keşke ona bir not gönderseydin."

"Veya kapısına dayanabilirdin," dedi Francesca gözlerini devirerek. "Çok uzakta yaşamıyor ki!"

"Ben bekâr bir kızını," dedi Hyacinth burnundan soluyarak. "Bekâr evlerini ziyaret etmem." Sophie öksiirdü.

"Sen daha on dört yaşındasın," dedi Francesca onu küçümseyen bir şekilde. "Fark etmez!"

"Simon'dan da yardım isteyebilirsin," dedi Daphne. "Sayılar konusunda Benedict7teri daha iyidir."

"O haklı," dedi Hyacinth ve Francesca'ya sert bir bakış attıktan sonra annesine döndü. "Zavallı Benedict. Artık benim hiçbir işime yaramaz."

Hepsi kıkırdadılar çünkü Hyacinth'ını şaka yaptığını biliyorlardı. Artık nasıl kıkırdanacağını unuttuğunu sanan Sophie dışında.

"Bencdict'in iyi olduğu şey ne? Simon sayılarda, Anthony tarihte iyi. Colin tabii ki en komiğimiz vc..."
"Sanat."

Sophie'nin sert ses toru Hyacinth'in lafını bölmüşü.

Bcneclict'i" kendi ailesinin onun bu önemli özelliğini bil-memesi biraz sinirine dokunmuştu.

Hyacinth ona şaşkınlıkla baktı.

••Anlayamadım?"

'•Sanatta iyi." diyc tekrarladı Sophie. "Sanıyorum, bu konuda hepinizden dala iyi."

Bu herkesin dikkatini çekti çünkü Sophie onlara nükteli bir cevap verirken genellikle hep yumuşak bir sesle konuşmuş ve kesinlikle hiç birine sert bir yanıt vermemişti.

"Resim yaptığını bile bilmiyordum," dedi Daphne, bu oldukça ilgisini çekmişti.

Sophie ona dik dik baktı. Bridgenon kadınlar arasında buna en az sahip olan Daphneydi ama onun da gözlerindeki keskin zekâyı görmemek imkânsızdı. Daphne kardeşinin saklı yeteneğini merak ediyor, neden bununla ilgili hiçbir şey bilmediğini ve daha da önemlisi bunu Sophie'nin neden bildirini öğrenmek istiyordu.

Soplie kısa bir süre içinde bütün genç düşsclscnn ona baktıklarını gördü. ve yine kısa bir süre içinde hata yaptığını anladı. Eğer Benedict onlara sanatıyla ilgili bir şey söylemediysc o halde bunu söylemek kesinlikle Sophie yc düşmezdi.

"resim yapıyor," dedi Sophie sonumla, bunu daha fazla soru sorulmasını engelleyebilecek bir şekilde söylediğini umarak.

İşe yaramıştı. Kimse tek kelime etmedi ama beş çift göz

çok dikkatli bir şekilde onu izliyordu.

Kara kalem çalışıyor," diye mırıldandı.

Sophie onlarla göz göze geldi. Eloi.sc hızlı hızlı gözlerini

kırptırıyordu. Leydi Bridgerton ise gözlerini bile kırpmıyordu.

"oldukça da iyi," diye mırıldandı Sophie ama bunu soy-

lerken içinden kendine kızıyordu. Bridgertonlar'ın sessizli-ğinde onu bu sessizliği bozmaya mecbur eden bir şey vardı

Nihayet bozulmayan uzun bir sessizlikten sonra Leydi Bridgerton boğazını temizledi ve "Çizimlerinden bîrini gör-mek isterim/'dedi. "Benimle paylaşmak isterse tabii." Sophie ayağa kalktı. "Sanırım gitmeliyim." Leydi Bridgerton onu baştan aşağı siizdü. "Lütfen"dedi hem kadife gibi yumuşak hem dc çelik gibi sert bir ses tonuyla. *Kal."

Sophie tekrar yerine oturdu.

Eloise birden ayağa fırladı. "Sanırım Penelopc'nin sesini duydum."

"Hayır, duymadın/" dedi Hyacinth. "Neden yalan söyleyeyim?" "Nedenini bilmiyorum ama..."

Kâhya kapının girişinde belirdi. "Bayan Penelope Fcathc-rinwon." dedi.

"Gördün mü?" diye çıkıştı Eloise Hyacinth'e. "Kötü bir zamanda mı geldim?" diye sordu Penelope.

"Hayır" diye ccvap verdi Daphne gülümseyerek, gülümsemesinde belirsiz bir neşe vardı. "Sadece garip bir zamanda geldin."

"Öyle mi? Daha sonra da gelebilirim." "Tabii ki hayır," dedi Leydi Bridgerton "Lütfen otur ve bir çay al."

Sophie, genç kız Francsca'mn yanındaki kanepeye otururken onu izledi. Penelope'nin sofistike bir güzelliği yoktu ama kendine göre bir cazibesi vardı. Saçları kızıl kahveydi ve yanakları hafifçe çillerle kaplıydı.

Bunları düşünürken, Leydi Whistledown'un köşesinde onun ne kadar kötü giyindiğini okuduğunu hatırladı. Zavallı

1 11

kız annesine mavi giyinmesine izin vermesini bir türlü söy-

leyemiyormuş.

Sophie gizli gizli Penelope'yi incelerken, Ptnelopenin

onu pek de gizli gizli nicelemediğini fark etli.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu aniden.

Sophie bir anda korkunç bir hisse kapıldı. Belki de bir deya vu yaşıyordu.

"hiç sanmıyorum," dedi hızlıca.

Penelope bakışlarını Sophie'den ayırmıyordu.

"Emin misin?"

"Hi-liç zannetmiyorum."

"Haklı olduğuna eminim. Ama çok tanıdık geliyorsun."

"Sophie bizim yeni hizmetçimiz." dedi Hyacinth sanki bu her şeyi açıklamaya yetmiş gibi. "Genelde aile arasında olduğumuzda çay saatlerimize eşlik eder."

Sophie Penelope'yi cevap olarak bir şeyler mırıldanırken izledi ve bir anda fark etti! Onu dalia önce görmüştü! Onu maskeli baloda, büyük ihtimalle Benedict'le tanışmadan en fazla on saniye önce görmüştü.

Sophie salona girdiğinde genç bir adam onun yanında bir yer bulmaya çalışarak etrafında dolanmaya başlamıştı. O sırada Penelope orada oldukça garip yeşil bir kostüm ve komik bir şapkayla dikiliyordu. Her nedense maske takmamıştı. Sophie, genç adam Penelope'ye çarpıp neredeyse onu yere düşürmeden önce, kostümünün ne olduğunu anlamak için onu birkaç saniye izlemişti.

Sophie yardım etmek için elini uzatıp diu, "Yakaladım seni." diyecekken birkaç genç adamı araya girip iki kadını uzaklaştırmalardı.

Sonra Benedict gelmiş ve Sophie gözlerini ondan alınamamıştı. Bu olaydan sonra da Penelope ve maskeli baloda ki adamların iğrenç yaklaşımlarını tamamen unutmuştu.

345

ve açıkça Penelope de bu olanları hatırlıyordu;

"Eminim yanılıyorumdur," dedi Penelope, Francesca'nın elinden çay fincanını alırken. "Özellikle görünüşün değil, dalia Çok duruşun..."

Sophie konuya küçük bir müdahalenin gerekli olduğuna katar verdi ve konuşma gülümsemesini takınarak, "Tanıdığınız hanımların gerçekten çok zarif ve kibar olduğuna emin olduğumdan bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum,1* dedi.

Sophie ağzını kapattığı anda bir şekilde çok fazla konuştuğunun farkına vardı. Francesca ona sanki alnından boynuzlar filizleniyormuş gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

Leydi Bridgerton'un ise. "İki haftadır kurduğun en uzun cümlelerin bu olduğuna yemin edebilirim," derken dudakları seğiriyordu.

Sophie. "Kendimi çok iyi hissetmiyordum," diye mırıldandı.

"Ah!* diye bağırıldı aniden Hyacinth. "Umarını çok kötü değilsindir çünkü bu a edebileceğini umuyordum"

"Tabii ki." dedi Sophie, Sanki bir bilmeceymiş gibi onu izlemeye devam eden Penelope'ye bir mazeret uydurma arzusuyla. "Neye ihtiyacın var?"

"Bı akşam kuzenlerimi eğlendirmeye söz verdini."

"Ah. tabii ya." dedi Leydi Bridgerton barda kal t lıgını masaya bırakırken. "'tamamen unutmuşum."

Hyacinth onu başıyla onayladı.

"Yardım edebilir inisin? Dört kişiler ve çok yorucu olacağından eminim."

"Tabii ki." dedi Sophie. "Kaç yaşlarındalar?"

Hyacinth omuz silkti.

"Altı ile on arası," dedi Leydi Bridgerton hoşnutsuz bir

316

ifadeyle- "Bunu biliyor olmalıydın Hyacinth." Sophie'ye dönü ve ekledi "En küçük kız kardeşimin çocukları."

Sophie Hyacinth'c dönerek, "Geldiklerinde bana haber verin lütfen. Çocukları çok severim ve yardımım dokunum çok memnun olurum,"

"Harika," dedi Hyacinth, ellerini birbirlerine çarparak. •'Çok küçük ve hareketliler. Beni çok yoruyorlar."

"Hyacinth." dedi Franccsca. "sen dc çok yaşlı ve çökmüş sayılmazsın."

"On yaşın altında dört çocukla cn son ne zaman vakit geçirdin?"

"Durun," dedi Sophie, iki haftadan beri ilk kez gülüyordu. "Yardım edeceğim. Kimse yorulmayacak. ve sen de gelmelisin Francesca. Eminim ki çok güzel zaman geçireceğiz."

"Sen..." diyerek Penelope bir şeyler söylemeye başladı ama ardından sustu. "Boş ver."

Ama Soplhie ona baktığında son derece şaşkın bir ifadeyle hâlâ kendisini izlediğini gördü. Daha sonra, "Seni tanıdım. Seni tanıdım," dedi heyecanla.

"Eminim doğru söylüyordur." dedi Eloise, neşeli bir gülümsemeyle. "Penelope gördüğü bir yuzu asla unutmaz," Sophie bembeyaz olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Leydi Bridgerton öne eğilerek "Pek iyi görümmüyorsun."

"Sanırım bir şey dokundu," diye bir yalan söyledi Sophie hemen, inandırıcı olmak için karnını tutarak "Belki dc sut

bozuktu."

"Aman Tanrım," dedi Daphne, endişeyle kaşlarını çatıp bebeğine bakarak. "Caroline e de biraz içirmiştim." "Bence tadı iyiydi," dedi Hyacinth. "Bu sabah yediğim bir şeyden de olabilir/ dedi Sophie, Daphne'nin daha fazla endişelenmemesi için.

317

Sanının biraz uzansam iyi olacak." Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi." tabii mücade edersenizz Leydi Bridgerton." "Elbette," diye cevap verdi. "Umarım iyileşirsin" "eminim iyilşcccgim," dedi Sophie, gerçeği söylüyordu. PencJopc Feathcrington'nn görüş alanından çıktığı an kendini daha iyi hissedecekti.

"Kuzenlerim gelince sana haber veririm," diye seslendi Hyacinth.

"Daha iyi hissedersen tabii," diye ekledi Leydi Bridget-ton.

Sophie onu başıyla onayladı ve aceleyle odayı ıcrk etti. Ama giderken, Penelope Fcatlıcrington'un onu çok dikkatli bir şekilde izleyen bakışını yakaladı. Bu bakış Sophie'yi korku ve dehşet içinde bırakmıştı.

Benedict iki haftadır kendini çok kötü hissediyordu. Ve annesinin evine doğru giden kaldırımında yürürken bu halinin daha da kötölşcccgini düşünüyordu. Buraya gelmekten kaçınmıştı çünkü Sophie yi görmek istemiyordu; bu kötü halini fark edip ona sorular soracak olan annesini görmek istemiyordu; annesinin ilgisini hissedip onu sorguya çekecek olan Eloise'i görmek istemiyordu; Hyacinth'i görmek istemi...

Lanet olsun, kimseyi görmek istemiyordu. ve hizmetçilerinin kafasını koparmasına bakılırsa (tabii sözlü olarak, gerçi rüy.ılarında bunu sık sık gerçekleştiriyordu.) geri kalan dünyanın da onu görmemesinde yarar vardı.

Ama şansa bakın ki, ilk basamağa ayağını atmıştı ki birinin ona seslendiğini duydu ve arkasını döndüğünde iki erkek kardeşinin kaldırımdan ona doğru yürüdüğünü gördü. Benedict homurdandı. Onu kimse Anthony ve Colin'den

318

daha iyi tanımazdı ve kırık bir kalbi fark etmemeleri ya da bundan bahsetmemeleri mümkün değildi.

"Seni ne zamandır görmedim;? dedi Anthony. "Nerelerdeydin?"

"Orada burada," dedi Benedict kaçamak bir şekilde. "Genelde evdeydim." Colin'e döndü. "Sen nerelerdeydin?"

"Wales"

"Wales? Neden?"

Colin omuz silkti. "Öylesine. Dalia öııce hiç gitmemiştim."

"Çoğu insan oraya sezonun ortasında gitmek için daha

geçerli bir sebebe ihtiyaç duyar," dedi Benedict.

"Ben duymam."

Benedict ona bakakaldı. Anthony de ona bakakalıntıydı.

"her neyse," dedi Colin kaşlarını çatarak. "Gitmem gerekiyordu. Annem bu lanet evlilik olayıyla ilgili çok üstüme

geliyordu."

"Lanet evlilik olayı mı?" diye sordu Anthony neşeli bir gülümsemeyle. "Seni temin ederim birinin bekâretini bozmak o kadar da korkunç bir şey değil."

Benedict kayıtsız bir ifade tıkmaya çalıştı. Sophie'yle seviştikten sonra kanepesinin üzerinde küçük bir lan lekesi görmüştü. Hemen üzerine bir yastık atmış ve hizmetçilerinin oraya bir kadının geldiğini unutana kadar buuu fark etmemelerini ümit etmişti. Hiçbir çalışanının kapıyı dinlemediğini veya dedikodu yapmadığını düşünmeyi tercih ederdi ama Sophie ona, hizmetçilerin genelde evin içinde olan her şeyi bildiklerini söylemişti ve Benedict onun haklı olduğunu düşünüyordu.

Ama Benedict'in yüzü kızardıysa da kardeşleri bunu görmemişti ve Benedict'in, güneşin doğudan doğduğu kadar

emin olduğu bir şey varsa da hiçbir Bridgerton'un başka bir Bndgertonla dalga geçme fırsatım kaçırmadığıydı,

"Durmadan Penelope Featlıcrington'dan bahsediyor" dedi Colin kaşlarını çatarak. "Söylüyorum size, kızı kısa pan. tolonlu halimizden beri tanıyorum, yani en azından benim kısa pantolonlu halimden beri. O..."

Colin kaşlarını biraz daha çatıttı çünkü iki kardeşi de ona gülüyorlardı.

"O. adları her neyse işte, küçük kız kıyafetleri giyiyordu " "Elbise?" diye ekledi Anthony yardımcı olmaya çalışarak. "Etek?" Bu Benedict'in önerisiydi.

J

"Önemli olan," dedi Colin baskın bir sesle, "onu çok uzun zamandan beri tanıyor olmam ve sizi temin ederim ona âşık olacağımı hiç zannetmiyorum."

Anthony Benedict'e döndü ve "Bir sene içinde evlenecekler. Bu dediğimi bir yere yaz," dedi alaycı bir ses tonuyla.

Colin sinirli bir edayla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anthony!"

"Belki iki sene içinde," dedi Benedict. "Colin daha çok genç."

"Senin aksine," diye karşılık verdi Colin. "Annem neden beni bu kadar sıkıştırıyor merak ediyorum? Tanrı aşkına sen otuz bir yaşındasın..."

"Otuz." dedi Benedict hemen.

"Her neyse işte, gören de arada çok fark var zannedecek.? Benedict'in suratı asıldı. 13u geçen birkaç haftada annesi hiç huyu olmadığı halde Benedict, evlilik ve Benedict'in neden evlenmesi gerektiği konusunda ki fikirlerinden hiç bahsetmemişti. Benedict annesinin evine gitmekten kaçınmıştı ama yine de ondan önce de annesi tek kelime etmemişti. Bu çok tuhaftı.

"Nc olursa olsun," Colin söylenmeye devam ediyordu, 320

.•yakın zamanda evlenmeyeceğim vc kesinlikle Penelope

Fcathcrington'la da evlenmeyeceğim "

"Ah!"

Bu çok kadınsı bir "ah"tı ve Benedict her nasılsa, kafasını bile kaldırmadan hayatının en garip anlarından birini yaşayacağını anladı. Dehşet içinde kafasını kaldırdı vc Ön kapıya doğru döndü. Orada, açık kapının önünde duran Pcnclopc Feadierington'u gördü, dudaklarışok içinde aralanmıştı vc gözlerinden kalbinin kırıklığı okunuyordu.

Ve o anda, Benedict şimdiye kadar bunu fark etmeyerek ne kadar aptallık (erkekçe bir aptallık) ettiğini anladı: Penelope Fc.'itherington kardeşine âşıktı.

Colin boğazını temizledi. "Penelope," dedi, sesi sanki on

yaş geriye gidip ergenliğine dönmüş gibi tiz çıkmıştı. *Seni görmek ne güzel."

Kardeşlerine konuşmaya dâhil olup onu kurtarmaları için baktı kimse araya girmedi.

Açıkçası Benedict çekinmişti çünkü bu asla düzeltilemeyecek durumlardan biriydi.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi Colin.

"Belli ki bilmiyordun," dedi Penelope ama sesinde kızgınlık yoktu.

4

Colin acı içinde yutkundu. "Eloisc'i ziyarete mi gclmiştin?"

Penelopc başıyla onayladı. "Davetliydim."

"Öyle olduğuna eminim," dedi hızlıca. "Tabii ki davetliydin. Sen ailemizin çok kıymetli bir dostusun."

Sessizlik. Korkunç ve tuhaf bir sessizlik.

"sanki davet edilmesen gelirmişsin gibi" diye bir şeyler geveledi

Penelope hiçbirşey söylemedi. Gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramadı. Sonunda, tam Benedict onun kjarıp soka-

ğa doğru kaçacağını düşündüğü sırada, genç kız Colin'e baktı. ve. "Sana hiçbir zaman benimle evlen deniedim,"dedi-

Colin'in yanakları. Benedict'in asla mümkün olarıyacağı düşün­düğü bir şekilde kıpkırmızı oldu. Colin konuş-mak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Benedict ilk kez küçük kardeşini söyleyecek kelime bula. nuzken görüyordu.

"Ve ben hiçbir zaman..." diye ekledi Penelope, kelimeler dudaklarından kesik kesik ve acı içinde dökülürken zorlukla yutkunuyordu.

"Kimseye bana evlenme teklif etmeni istediğimi söyleme-dim."

"Penelope..." Colin sonunda konuşmayı başardı ve, "Özür dilerim,"* dedi.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Penelope. "Hayır," diye ısrar etti Colin "Gerek var. Duygularını incittim ve..."

"Orada olduğumu bilmiyordun." "Ama yine de..."

"Benimle evlenmeyeceksin,* dedi Penelope, "Bunda yanlış bir şey yok. Ben de kardeşin Benedict'le cvlenmeyecc-ğim"

Benedict bakmamaya çalışıyordu ama bu laf ilgisini çekmişti.

"Onunla evlenmeyeceğimi açıklamam onun duygularını incitmez." Bencdict'e döndü ve kahverengi gözlerini ona dikti. "Öyle değil mi Bay Bridgerton?"

"Tabii ki incitmez," diye cevap verdi Benedict hızlıca. "O halde sorun yok," dedi Penelope gergin bir şekilde. "Kimsenin duyguları incinmedi. Şimdi siz beyler izin vererseniz eve dönmem gerekiyor."

322.

Penelope merdivenlerden aşağı inerken Bcnedictı, Ant-hony ve Colin kızıl denizin sulan gibi ,iki yana çekildiler "Yanında hizmetçin yok mu?" diye sordu Colin, penelope kafasını iki yana salladı. "Hemen köşede oturuyorum"

"Biliyorum ama..."

'•Sana eşlik ederim" dedi Anthony usulca. "Buna hiç gerek yok Lordum" "Benim için bir zevk."

Penelope onu başıyla onayladı ve ikisi birlikte sokağa ilerlediler.

Benedict ve Colin onların gözden kaybolurlarını yarım

dakika boyunca sessizlik içinde izledi ve sonra Benedict kardeşine dönüp, "Aferin sana," dedi. "Orada olduğunu bilmiyordum." "Bu çok açık," dedi Benedict. "Yapma. Zaten yeterince kötii hissediyorum.14 "Hissetmelisin dc!"

"Ah, daha öncce istemeden bir kadının duygularım incittiğin olmadı mı?" Colin'in sesi savunmacıydı. Benedict'in, içinde korkunç bir suçluluk duyduğunu anlamasını sağlayacak ka

Benedict annesinin gelişiyle cevap veremedi, Leydi Brid-gerton ön kapının önünde birkaç dakika önce Pcnelopè^m durduğu gibi dikiliyordu.

"Kardeşiniz daha gelmedi mi?" diye sordu Violet.

Benedict başıyla köşeyi işaret etti. "Bayan Featheringtona eşlik ediyor."

"Ah, güzel, çok düşünceli bir hareket. Ben... Nereye gidiyorsun Colin?"

Colin kısa bir süre duraksadı ama kafasını bile çevirmeden "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

323

"İçki içmek için biraz erken de..."

Violet Benedict kolunu tutunca cümlesini yarıda kesti

"Bırak gitsin," ıledi Benedict.

Violet tam karşı çıkmak için ağzını açacaktı ki fikrini de-gistirdi ve sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Bir açıklama için aileyi bir araya toplamaya çalışıyor dum." dedi iç çekerek, "ama sanırım bu bekleyebilir. Bu arada. benimle bir çay içer misin?"

Benedict koridordaki, saate bir göz attı. "Çay içmek için biraz geç değil mi?"

"Boş ver çayı O halde." dedi omuz silkerek. "Ben sadece seninle konuşmak için bir bahane uydurmaya çalışıyordum."

Benedict yarım yamalak da olsa gülümsemeyi başardı. Annesiyle konuşacak halde değildi. Dürüst olmak gerekirse, kimseyle konuşacak halde değildi, son zamanlarda yolunun kesiştiğı herkesin bu gerçeğı doğrulayacağı kesindi.

"Ciddi bir şey değil," dedi Violet. "Tanrı aşkına, darağacı-na mahkûm edilmiş gibi görünüyorsun"

Tam olarak öyle hissettiğini söylemesi, muhtemelen kabalık olurdu bu yüzden onun yerine eğildi ve annesini yanağından öptü.

"Bu çok güzel bir sürpriz oldu," dedi Violet, gözlerinin içi gülmüştü.

"Şimdi benimle gel," diye ekledi, oturma odasına çıkan merdivenlere doğru ilerleyerek. "Sana bahsedeceğim birisi

var

"Anne!"

"Sadece dinle. Çok tatlı bir kız Aynı darağacına gider gibi..."

324.

Bölüm 19

Bayan Posy Rejling (Rahmetli kontun küçük üvey kızı) bu köşenin sık sık konusu olmuyor. (Aynı zamanda sosyal etkinliklerin de sık sık konusu olmadığı bu yazar belirtmeli) ama perşembe akşamı annesiyle katıldığı müzikaldeki garip davranışlarını fark etmemek miimkin değildi. Cam kenarına oturmak koinusunda ısrar etti gösterinin büyük kısmında adeta bir şeylere veya birine bakıyor muş gibi çıkış kapısını izledi.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ,11 HAZİRAN 1817

Kırk beş dakika sonra Benedict sandalyesinde bitkin bir şekilde oturuyordu ve gözlerinin feri gitmişti. Anda sırada ayılmak zorunda kalıyor ve ağzından salya akmadığına emin

olmaya çalışıyordu.

Annesinin konuşması işte o kadar sıkıcıydı. Onunla konuşmak istediği genç hanımın bir kişi değil, aslında yedi kişi olduğu ortaya çıktı ve söylediğine göre hepsi

dé birbirinden iyiydi.

Benedict delireceğini hissetti. Tam butada, annesinin

oturma odasında aklını kaçıracaktı. Bir anda sandalyeden fırlayıp elleri, kolları sallanıp ağzından köpükler saçarak çılgınca yere düşecekti.

"Benedict beni dinliyor musun?"

Benedict kafasını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. Lanet olsun. Şimdi annesinin muhtemel gelinlerinin listesine odaklanmak zorundaydı. Akıl sağlığını kaybetme ihtimali kesinlikle çok daha çekiciydi.

"Sana Mary Edgcovvare'den bahsetmeye çalışıyordum." dedi Violet, kızgınlıktan çok eğleniyor gibi görünüyordu.

Benedict aniden kuşkulandı. Çocuklarım mihraba sürüklemek konusuyla annesi hiçbir zaman çlglnmezdi. "Mary kim?"

"Edge...Alı. boş ver. Şu anda aklını kurcalayan şeyle baş etmem mümkün değil."

"Anne," dedi Benedict birdenbire.

Violet kafasını yavaşça diğer tarafa çevirdi, gözlerinde merak ve biraz da şaşkınlık vardı. "Evet?"

"Sen babamla tanıştığında..."

"Her şey bir anda oldu" dedi usulca, bir şekilde ne soracağını bilerek.

"Yani onun kocan olacağını biliyor muydun?" Violet gülümsedi ve bulanık bir bakışla uzaklara daldı.

"Ah, ben böyle söylemezdim" dedi. "En azından bu şekilde değil. Her zaman gerçekçi biri olmuşumdur. İlk görüşte aşk inanışına hiç itibar etmem." Bir saniyeliğine sustu, Benedict annesinin artık o odada olmadığını anladı, uzun zaman önce babasıyla tanıştığı o baloya

Benedict tam konuşmalarım tamamen unuttuğunu düşündüğü sırada kafasını kaldırdı ve, "Ama biliyordum," dedi. "Onu gördüğün ilk andan itibaren mi?"

ilk konuştuğumuz andan itibaren desek daha doğru

olur"

\Violet mendilini alıp gözlerini sildi ve gözyaşlarından utanmışçasına mahcup bir şekilde gülümsedi. Benedict boğazında bir yumru hissetti ve annesinin göz-lerinin dolduğunu görmesini istemeyerek uzakla« baktı. Öldüğünden on sene sonra biri onun için böyle agar mıydı? Gerçek aşkı yaşamak çok harika bir şeydi ve Benedict aniden kendi ebeveynlerini kışkandığını hissetti.

Aşkı bulmuşlardı ve fark edip buna değer verecek ladır sağduyululardı. Çok az insan bu kadir şanslı olabilirdi.

"Sesinde huzur veren, sıcacık bir şeyler vardı," diye devam etti Violet. "Konuştuğu zaman odada sanki onunla yal-

't.

nızmışsın gibi hissettirirdik

"Hatırlıyorum," dedi Benedict, sıcak ve özlemlı bir gülümsemeyle. "Sekiz çocukla uğraşabilmek büyük haşarı."

Annesi yutkundu ve, "Evet, Hyacinth'i hiç tanımadı, dolayısıyla yedi diyebilirsin," dedi, sesi canlanmış. "Yine de..."

Violet başıyla onayladı, "Yine de..." Benedict uzandı ve annesinin ellerini okşadı. Neden bilmiyordu, bunu planlamamış«. Ama bir şekilde bu yapılacak cn iyi şey gibi görünmüştü gözüne.

"Pekâlâ." dedi, ellerini kucağına koymadan önce Bcnedict'inkileri hafifçe sıkarak. "Babanla ilgili sorular sormanın özel bir nedeni var mı?" "Hayır," diye yalan söyledi. "En azından... neyse..." Violet sabırla bekliyordu, yüzündeki kibar beklenti ifadesi

"sanın duygularını kendine saklamasını imkânsız hale atıyordu.

"bırısı, diye başladı Benedict. "kendisine uygun olmayan

birine âşık olursa ne olur?"

"Uygun olmayan biri." diye tekrar etti Violet. Benedict acı içimle onu onayladı ve hemen söylediklerine pisman oldu Annesine hiçbir şey söylememesi gerekiyordu.

derin bir iç çekti. Aslında annesi her zaman iyi bir dinle-yici olmuştu. Ve açıkçası, sıkıcı bütün çöpçatanlık denemelerine rağmen gönül meselelerinde tanıdığı herkesten daha iyi tavsiyeler verirdi.

Violet konuşmaya başlarken kelimelerini çok dikkatli seçti. "Uygunsuz derken neyi kastediyorsun?"

"Hoşlandığım," Benedict bir an için duraksadı, "hoşlandığım ama evlenemeyeceğini birisi." "Senin sınıfından olmayan birisi mi?" Benedict duvardaki tabloya göz attı. "İşte öyle birisi.*1 "Anlıyorum. Pekâlâ..."

Violet'in alnı kırıştı ve ardından, "Sanırım durum bu kişinin senin sınıfına ne kadar uzak ya da yakın olduğuna göre değişir." dedi. "Uzak."

"Biraz mı uzak yoksa çok mu uzak?" Benedict onun yaşında ve konumunda hiçbir erkeğin annesiyle böyle bir konuşma yapmaması gerektiğini anlamıştı ama yine de, "Oldukça uzak," diye cevap verdi.

"Anlıyorum. O halde..." Violet devam etmeden önce bir süre dudaklarını ısırdı. "O halde" dedi, biraz daha güçlü bir sesle (aslında hayır, eğer kesin bir yargıya varmak gerekirse, çok daha güçlü bir sesle). "O halde," dedi üçüncü kere, "seni çok seviyorum ve yaptığın her şeyde senin arkalıdayım" Boğazını temizledi, "Tabii şu an senden bahsediyorsak..."

İnkâr etmenin bir yararı yoktu dolayısıyla Benedict başıyla onayladı.

"Ama." diye ekledi Violet, "seni yapacaklarını iyi değerlendirmen konusunda uyarıyorum. Eğer işçi sınıfından birisiyle

328

*

evlenirsen kendini dedikodularla ve toplumundan uzaklaş

tırılma gibi konularla uğraşmak zorunda bulursun. ve bu se-

senin gibi birinin zor kaldırabileceği bir durum."

"Benim gibi biri mi?" diye sordu Benedict« annesinin ke-lime seçimine sinirlenerek.

"Sana hakaret etmeye çalışmadığımı bilmelisin. Ama sen ve

erkek kardeşlerin çok güzel hayatlar sürüyorsunuz. Yakışıklısiniz, akıllısiniz, karakterlisiniz. Bunun beni ne kadar niutlu ettiğini sana anlatamam." Violet gülümsedi ima bu dalgın ve mıabzun bir gülümsemedir. Tercih edilmeyen biri olmak hiç de kolay değil."

Ve Benedict o anda annesinin onu neden Penelope Feat-heringtön gibi kızlarla dans etmeye zorladığını anladı, Balo salonunda kenarda duranlar her zaman, aslında dans etmeyi istemiyormuş gibi davrananlardı.

Bir zamanlar annesi de tercih edilmeyen kızıydı. Bunu hayal etmek çok zordu. Annesi şu anda çok popülerdi ve yığınla arkadaşı vardı. Ve eğer Benedict hikâyeyi doğru duyduysa, babası zamanının gözde bekârlarından biriydi.

"Bu kararı yalnızca sen verebilirsin," diye devam etti Violet, Benedict'in düşüncelerini tekrar oraya ve o ana döndürerek, "ve korkarım bu hiç kolay olmayacak."

Benedict pencereden dışarı bakıyordu, sessizliği annesiyle aynı fikirde olduğunun kanıtıydı.

"Ama." diye ekledi Violet, "eğer seninle aynı sınıfta olmayan biriyle evlenmeye karar verersen seni her koşulda desteklerim."

Benedict annesine keskin bir bakış fırlattı. Cemiyette oğluna bunu söyleyebilecek sadece birkaç kadın vardı.

Sen benim için değilsin." dedi Violet. "Senin için canımı bile veririm."

339

Benedict konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek hiçbir söz bulamadı.

«Uygunsuz biriyle evlenirsen seni kesinlikle dışlamam"

"teşekkür ederim," dedi Benedict. Sadece bunu söyleye bilmeyi başarmıştı.

Violet. Benedict'in dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle iç çekti. Yorgun ve dalgın görünüyordu.

"Keşke baban burada olsaydı," dedi.

"Bunu pek sık söylemezsin," dedi Benedict usulca.

"Babanın burada olmasını her zaman istiyorum." Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "her zaman..."

Sonra birden her şey aydınlandı. Benedict annesini izlerken annesi ve babasının birbirlerine olan sevgilerinin derinliğinin nihayet farkına vardı.

Sevgi. Sophie'yi seviyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Maskeli balodaki kadını sevdiğini düşünmüştü. Onunla evlenmek istediğini sanmıştı. Ama artık bunun hayalden ve kısa süren

bir rüyadan başka bir şey olmadığını anlamıştı.

Ama Sophie...

Sophie Sophie'ydі. Onun ihtiyacı olan her şeydi.

Sophie kadere veya alın yazısına inanan biri değildi ama Bridgerton klanının genç kuzenleri olan Nicholas, Elizabeth, John ve Alice Wentworthla geçen bir saatten sonra belki mürebbiye olarak iş bulamamasının bir sebebi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Yorgunluktan ölmüştü.

hayır, hayır diye düşündü çaresizce. Yorgunluk şu anki durumunu ifade etmek için yeterli bir tanım değildi. Yorgunluk bu dörtlünün onu cinnet geçirme sınırına getirdiği gerçeğini yeterince anlatamıyordu.

«Hayır, hayır, hayır, o lxmim bcbeğmı/ dedi Elizabeth

Aliee'e-

•'Benim." diye cevap verdi Alice.

"Senin değil."

"Benimi"

"Buna el koyuyorum." dedi on yaşındaki Nicholas, elleri kalçalarının üstünde kasıla kasıla yürürken.

Sophie homurdandı. Kendini korsan sanan on yaynda bir çocukla tartışmanın çok iyi bir likir olmadığına dair bir his

vardı içinde.

"İkiniz dc bebeği almayacaksınız," dedi, gözleriyle parlak

bir ışık vardı. "Eğer bunun kafasını kop..."

Sophie araya girmek için fırladı. "Bebeğin kafasnu kopar-tıayacaksın, Nicholas Wentworth" "Ama o zaman kavga etmeyi bira..." "Hayır," dedi Sophie güçlü bir sesle. Nicholas ona baktı, sonra da kendi kendine lıomurdanıp oradan uzaklaştı.

"Sanırım yeni bir oyuna ihtiyacımız var," diye fısıldadı Hyacinth Sophie'ye .

"Kesinlikle yeni bir oyuna ihtiyacımız var," diye mınıldandı Sophie.

"Askerler ileri!" diye çığlık attı John. "İleri, ilen. ileri!" "Asla çocuk yapmayacağım,"1 dedi Hyacinth. "Hatta hiç evlenmeyeceğim."

Sophie Hyacinth evlenip çocuk doğurduğunda kesinlikle ona yardımcı olacak ve çocuklarla ilgilenecek bir sürü yardımcı ve dadısı olacağını belirtmekten kaçındı»

Hyacinth, John Alice'in saçını çekince irkildi, ardından Alice Johıvun midesine çok sert bir şekilde vurduğunda da korkarak yutkundu.

"Durum iyice kötüleşiyor,* diye fısıldadı Sophie'yc.

WS^SB^^SS^â

"körebe"diyc lıaykırdı aniden Soplıie. "Nc dersiniz ç0

cuklar? Körebe oynayalım mı?"

Alice ve lolin heyecanlı bir şekilde onun yanına geldiC|. Elizabeth ise konuyu dikkatli bir şekilde değerlendirdikten

sonra isteksizce, "Olur," dedi.

"Sen ne dersin Nicholas?" diye sordu Soplıie, kalan son

katılımcıya yönelerek.

"Güzel- olabilir." dedi yavaşça, gözlerindeki parlak ışık Soplıie yi korkutuyordu.

"Harika." dedi Soplıie, sesindeki heyecanı gizlemeye çalışarak.

"Ama körebe sen olacaksın," dedi Nicholas.

Soplıie karşı çıkmak için ağzım açtı ama o anda diğer üç çocuk sevinçle zıplayıp çığlık atmaya başladı. Sonra Hyacinth ona dönüp gülerek, "Ah, kesinlikle," deyince kaderi belli oldu.

Sophie karşı çıkmanın yararsız olacağını biliyordu, bu yüzden uzun ve acılı bir şekilde - çocukları memnun etmek için biraz da abartarak-derin bir iççektı ve ardından da Hyacinth'in gözlerini mendille bağlaması için arkasını döndü.

"Görebilivor musun?" diye sordu Nicholas.

//

"Hayır," diye yalan söyledi Soplıie.

Nicholas yüzünü buruşturarak Hyacinth'e döndü. "Görebiliyor"

Bunu nereden biliyordu?

"Bir mendil daha bağla." dedi. "Bu çok şeffaf."

"Rezalet," diye mırıldandı Sophie ama yine de Hyacinth gözlerine bir mendil daha bağlasın diye yavaşça eğildi.

"Şimdi kör," diye bağırdı John.

Soplıie ona yapmacık bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi tamam." dedi Nicholas, kesinlikle hazırđı. "Bizim yerlerimizi almamız için on saniye bekle."

Sophie odanın içindeki çılgınca koşuşturma seslerini du-yarken korkmamaya çalıştı. "Bir şey kırmayın" diye bağırdı sanki bu altı yaşındaki bir çocuğa bir şey ifade edebilirmiş

gibi.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

Cevap vakti Bu evet dernekti.

Kızlardan biri kesinlikle kanepenin arkasındaydı. Sophie

sağa doğru bir kaç küçük adım attı.

"Körebe "

"Kandırdım!" Tabii ki bunu giilüşmeler ve kıkırdamalar

takip etti.

"Körbe. Ahlı"

Biraz daha kıkırdama ve kahkaha. Sophie yaralanan baca-ğın ovarken homurdandı.

"Körebc!" diye bağırdı, tabii ki sesi çok daha hıccanlı

çıkıyordu.

"Kandırdım!" "Kandırdım!"

"Kandırdım!"

"Kandırdım!"

"Kandırdım!"

"Seni yakalayacağım Alice," diye geveledi arzının içinden, sürünün içinden en küçük ve muhtemelen en zayıf olanı yakalamaya karar vererek. "Seni yakalayacağı."

Benedict, annesi oturma odasından çıktıktan sonra fazladan bir bardak brendi daha içmiş ve kapıya doğru ilerlemiş-ti ki onu henüz gitmemesi ve annesinin bütün çocuklarını Daphnc'nin yapacağı bir açıklama için bir araya toplamaya çalıştığı konusunda bilgilendiren Eloise e yakabildi.

333

"gene mi hamile?" diye sordu Benedict. "Şaşırmış gibi davran. Bunu bilmemen gerekiyordu.* "Hiçbir şev gibi davranmayacağını. Ben gidiyorum." Eloise umutsuzca ileri atıldı ve bir şekilde onu kolundj yakalamayı başardı. "Gidemezsin"

Benedict derin bir nefes verdi ve kolunu Eloise'in par maklarından kurtarmaya çalıştı ama Eloisc gömleğini çok sıkı kavramıştı.

"Bir ayağımı kaldıracığım," dedi Benedict yavaş ve sıkıl, gan bir ses tonuyla, "sonra ileri atacağım. Sonra diğer ayağımı kaldıracığını ve..."

"Hyacinth'c aritmetikte ona yardım edeceğine söz vermiş-sin." dedi Eloisc. "Seni iki haftadır hiçbir yerde bulamıyor."

"Sanki sınıfta kalacağı bir okula gidiyor da," diye mırıl-dandı Benedict.

"Benedict bu söylediğin çok ayıp!" diye haykırdı Eloisc. "Biliyorum," diye homurdandı, uzun bir öğüt dinlemekten kurtulmayı umarak.

"Biz kadınların Eton veya Cambridge gibi okullarda okumaya izninin olmaması daha kötü bir eğitim aldığımız anlamına gelmez." diye ateş püskürdü Eloisc, kardeşinin silik bir şekilde "Biliyorum" demesini tamamen duymazdan gelerek. "Ayrıca..." diye devam etti. Benedict duvara yaslandı.

"...okullara giriş iznimizin olmama sebebinin, böyle bir durumda siz erkekleri her konuda geçecek olmamız olduğunu düşünüyorum."

"Haklı olduğuna eminim," diye iç çekti Benedict. "Bana ukalalık taslama."

"İnan bana Eloisc, şu anda en son yapacağım şey sana ukalalık taslamak."

334

Eloisc kollarını kavuşturmadan önce onu kuşkucu bir şekilde izledi ve. "Hyacinth'i hayal kırıklığına uğratma," dedi,

Benedict onu avuturcasına başıyla onayladı ve merdiven-

lere yöneldi. .

Ama aşağı inerken, müzik odasından onları gözetleyen ve

ona göz kırıp gülümseyen annesine dönen Eloisc'i görmedi.

Çocuk odaları ikinci kattaydı. Benedict yukarıya bu kadar sık çıkmazdı, kardeşlerinin çoğunun odası zemin kattaydı. Sadece Gregory ve Hyacinth'in odaları çocuk odalarına yakındı, Gregory yılın büyük kısmını Eton'da geçiriyordu ve

Hyacinth evin başka bölümündeki insanlarla uğraşmakla meşguldü. Dolayısıyla Benedict'in buraya çıkmak için pek sebebi yoktu.

İkinci katta, çocuk odalarının yanı sıra yüksek rütbeli hizmetçilerin odalarının bulunduğu da Benedict'in gözünden kaçmamıştı. Bına kişisel hizmetçiler de dâhildi.

Sophie.

O büyük ihtimalle bir yerlerde birilerinin elbisesini tamir ediyor olmalıydı, kesinlikle dadıların ve bakıcıların çalışma alanı olan çocuk odasında olamazdı. Bir kişisel hizmetçinin

burada olması için bir seb... "Ha ha

Benedict kaşlarını kaldırdı. Bunlar kesinlikle çocuk kahkahalarıydı, on dört yaşındaki Hyacinth'ten çıkabilecek sesler değildi.

Ah, tabii. Wentworth kuzenleri ziyarete ermişti. Annesi

bundan bahsetmişti. Pekâlâ, bu da bir artıydı. Onları birkaç aydır görmemişti. Kuzenleri çok tatlı ama biraz hareketli çocuklardı.

Benedict çocuk odasının kapısına yaklaşırken kahkahaların ve çığlıkların dozuartık iyice artmıştı.. Sesler Benedicti güldürdü.uzanıp kapıyı açtı ve sonra... Sonra onu gördü..Onu..

Sophieyi değil. Onu.

Ama yine de o Sophieydi.

Gözleri bağlanmıştı ve el yordamı ile kıkırdayan çocukları bulmaya çalışırken gülümsüyordu. Benedict yüzünün sadece alt tarafını görebiliyordu ve işte lher şeyi anladığı zaman o zamandı.

Dünyada sadece yüzünün alt tarafım gördüğü başka tek kadın vardı.

Gülümseme aynıydı. Çenesinin bittiği yerdeki gamze aynıydı. Her şey aynıydı.

O gümüş elbiseli kadındı, o maskeli balodaki kadındı. Birden her şey anlam kazandı. Hayatında sadece iki defa bir kadına karşı böyle anlaşılmaz, hatta neredeyse gizemli bir çekim hissetmişti. Kalbinde bir yerlerde onun için yaratılmış tek bir kadın olduğuna inandığı için iki kişiye rastlamasının dikkat çekici olduğunu düşünmüştü.

Kalbi doğru söylüyordu. Sadece bir kişi vardı.

Onu aylarca aramıştı. Hasretinden yanıp tutuşmuştu. Ve

O şimdi tam burada, burnunun dibindeydi.

Ve ona söylememişti.

Ona ne yaptığının farkında mıydı? Benedict sırf bir hizmetçiye âşık olduğu için gümüş elbiseli kadına - evlenmeyi hayal ettiği tadına - ihanet ettiğini düşünerek uykusuz kaç gece geçirmişti?

Aman Tanrım, her şey çok saçmaydı. Nihayet gümüş el-

biseli kadını aklından çıkarmıştı ve sosyal olarak sonuçları ne

B6

olursa olsun Sophie'yc evlenme teklif etmeye karar vermiş-

ti.

Vc ikisi dc aynı kadındı.

Sanki uğuldayan ve vızıldayan iki büyük deniz kabuğu kulaklarına çarpmış gibi kafasının içi bir uğultuyla doldu, havaya aniden buruk bir koku yayıldı ve her şey kırmızı görünmeye başladı...

Benedict gözlerini ondan alamıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sophie. Bütün çocuklar susmuş, Benedict'i kocaman gözlerle ve ağızları açık bir şekilde izlemeye başlamışlardı.

"Hyacinth," dedi Benedict, lütfen odayı boşaltır mısın?"

"Ama..."

"Hemen!" diye kükredi.

"Nicholas, Elizabeth, John, Alicc benimle gelin," dedi Hyacinth, sesi titriyordu. "Mutfakta kurabiye var ve..."

Ama Benedict devamını duymadı. Hyacinth odayı çok kısa sürede boşaltmayı başardı ve çocukları uzaklaştırırken sesi koridorda kayboldu.

"Benedict?" diyordu kafasının arkasındaki düğümü çözmeye çalışırken. "Benedict?"

Benedict kapıyı kapattı ve kapı öyle hızlı çarptı ki Sophie sıçradı.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

Benedict hiçbir şey söylemedi ve mendili çözerken onu izledi. Onun bu çaresiz hali hoşuna gitmişti. Şu anda kibar ve yardımsever olabileceği bir durumda değildi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı? diye sordu Benedict. Sesi kontrollüydü ama elleri titriyordu.

Sophie sakindi, o kadar sakindi ki Benedict vücudundan yükselen sıcaklığı gördüğüne yemin edebilirdi. Ardından Sophie boğazını temizledi ve düğümü çözmeye çalışmaya

337

devam etti. Hareketleri elbisesini darlaştırarak göğüslerini ortaya çıkarıyordu ama Benedict zerre kadar arzu hissetmiyordu.

Benedict şu anın ne bu kadını ne de onun vücudunu arzulamadığı tek an olduğunu düşündü kinayeli bir şekilde.

"Bana yardımcı olur musun?" diye sordu Sophie. Ama sesi tereddütlüydü. Benedict kıpırdamadı. "Benedict?"

"Seni kafanda bir mendille görmek ilginç Sophie," dedi usulca.

Sophie'nin elleri yavaşça yanına düştü. "Aynı yarını maskelere benziyor, öyle değil mi?" Sophie'nin dudakları aralandı, odadaki tek ses üstlerinden geçen yumuşak havı dalgasının sesiydi.

Benedict ona doğru yavaşça ve acımasızca yürüdü, ayak sesleri Sophie'nin kendisine doğru geldiğini anlamasına yetecek kadar yüksekti.

"Bir maskeli baloya katılmayalı yıllar oldu," dedi Benedict.

Sophie biliyordu. Benedict bunu yüzünden okuyabiliyordu. dudakları gergin a aralıktı. Sophie onun bildiğini biliyordu.

Sophie'nin korkmasını umuyordu. Ona doğru bir adım daha attı, sonra aniden sağa döndü, kolları Sophie'nin elbisesinin kollarına değdi. "Bana daha önceden tanıştığımızı hiç söylemeyecek miydin?"

Sophie'nin dudakları kıpırdadı ania genç kadın tek kelime etmedi.

"Söyleyecek miydin?" diye sordu, sesi alçak ve kontrollüydü.

"Hayır," dedi Sophie, sesi titriyordu.

"Gerçekten mi?"

Sophie'nin sesi çıkmadı.

"Bunun bir sebebi var mı?"

"Bu uygun olmazdı:"

"Uygun olmazdı demek!" diye kiikredi. *Sana iki sene öncce âşık oldum ve sen bana uygun olmazdı mı diyorsun??

"Şu mendili çıkartabilir iniyim?" diye fısıldadı Sophie.

»Kör de kalabilirsin"

"Benedict ben..."

"Geçen zaman boyunca benim kör olduğum gibi..." diye devanı etti öfkeyle. "Bak bakalım hoşuna gidecek mi?"

"Sen bana iki sene öncce âşık olmadın," dedi, çok sıkı bağlanmış olan mendili çekiştirerek.

"Nereden biliyorsun? Ortadan kayboldun."

"Ortadan kaybolmak zorundaydım," diye bağırdı Sophie, "Başka seçeneğini yoktu."

"her zaman başka seçeneklerimiz vardır," dedi küçümseyen bir şekilde. "Biz buna özgür irade deriz"

"Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verdi Sophie, çılgınca gözlerindeki mendili çıkarmaya çalışarak. "Sen, sen her şeye sahipsin! Bense... Ah!" Hızlı bir hareketle bir şekilde mendili gözlerinden boynuna indirmeyi bahardı.

Sophie aniden parlak ışıkla karşılaşınca gözlerini kırptırdı. Sonra Benedict'in yüzündeki ifadeyi görünce geriye doğru sendeledi.

Gözleri öfkeden deliye dönmüştü ve evet Sophie bu acıyı az çok anlayabiliyordu.

"Seni görmek ne güzel Sophie," dedi tehlikeli ve alçak bir ses tonuyla. "Tabii bu senin gerçek adinsa."

Sophie başıyla onayladı.

"Şimdi anlıyorum ki, maskeli baloya geldiğine göre tam

/

olarak işçi sınıfından sayılmazdın, değil mi?"

359

31

•davetli değildim," dedi hemen. "Sahtekârlık yaptım öyleyleymişim gibi davrandım. Orada olmaya hakkım yoktu"

-Bana yalan söyledin. her şey bir kenara, bana yalan

söyledin"

-Zorundaydım," diye fısıldadı.

"Ah. liitt'en. Benden kim olduğunu saklamayı gerektirecek kadar kötü ne olmuş olabilir?"

Sophie yutkundu. Burada Bridgertonlar'ın çocuk odâsın da. Bencdict'in önünde, neden ona maskeli balodaki kadın olduğunu söylememeye karar verdiğini hatırlamıyordu.

Belki Bencdict'in onun metresi olmasını istemesinden korkmuştu.

Ki yine de öyle olmuştu.

Veya belki de hiçbir şey söylememişti çünkü zaman içinde hizmetçi Sophie'y i hayatından çıkarmayacak olmasının bir tesadüf olmadığını fark etmişti. Artık çok geçti. Ona söylemek için çok fazla beklemişti, öfkeleneneğinden korkmuştu.

Ki tam olarak da öyle olmuştu.

Sophie haklı çıkmıştı. Ama şu anda onun karşısında dikilip aynı anda hem öfkeden kızarmış hem de aşağılamak için buz gibi bakan gözlerini izlerken, bu tesellisi anlamsızlaşmıştı-yordu.

Belki de gerçek - ne kadar hoşuna gitmese de - gururunun incinmiş olduğuydu. Benedict onu tanımayınca hayal kırıklığına uğramıştı. Eğer maskeli balo gecesi onun için de, Sophie için olduğu kadar büyüldüyse, onu hemen tanıması gerekmez miydi?

Sophie iki senesini onu dişleyerek geçirmişti. İki setle boyunca yüzünü hayal etmişti. Ama yine de o Sophie'yi gördüğünde, bir yabancıyı görmüştü.

Ya da belki de sebep bunların hiçbiri değildi. Belki tüm bunlardan çok. daha basitti. Belki de Sophie sadece kendi-

ni korumak işlemişti. Neden bilmiyordu ama böyle yaparak kendini biraz güvende ve isimsiz bir hizmetçi olarak bin/ daha az korunmasız hissetmişti. Eğer Bencdict kim olduğunu bilseydi - ya da en azından maskeli balodaki kadın olduğunu bilseydi - onun peşini bırakmazdı. Merhametsizce.

Alı, onun bir hizmetçi olduğunu bilmesine rağmen onun peşini kesinlikle bırakmamıştı. Ama gerçeği bilseydi daha farklı olurdu. Sophie bundan emindi. Sınıf farkının bu kadar mühim olduğunu düşünmezdi ve Sophie aralarındaki çok önemli bir duvarı kaybetmiş olurdu. S ya da bir sosyal statüsünün olmayışı, kalbinin etrafında bir koruyucu kalkan o

Benedict'e pek vakla-şamazdı, dürüst olmak gerekirse hiç yaklaşamazdı. Benedict gibi bir adam - kontların oğlu ve kardeşi olan bir adam - asla bir hizmetçiyle evlenmezdi.

Ama bir kont evlatlığı - ki burada daha karmaşık bir durum söz konusuydu, aslında hizmetçi olmayan bir aristokrat piç - bunu hayal edebilirdi.

Ama hizmetçiler için rüyalar gerçek olmazdı. Bu kadar çok hayal kurmak çok acı vericiydi. ve biliyordu ki - sırrı dilinin ucuna geldiğinde - ona gerçeği söylemek bibinin kırılmasından başka hiçbir işe yaramazdı.

Sophie neredeyse bir kahkaha atacaktı. Kalbinin şu an hissettiğinden daha kötü hissetmesine olanak yoktu.

- Seni aradım," dedi Benedict, içten ve alçak sesi Sophie yi daldığı düşüncelerden çıkarmıştı.

Sophie'nin gözleri kocaman oldu ve nemlendi.

"Aradın mı?*" diye fısıldadı.

Altı lanet ay boyunca," dedi Benedict. "Sanki yer yarıl-mıştı da içine girmiştin."

Gidecek hiçbir yerim yoktu," dedi, ona bunu neden söv-fiğine anlam veremeyerek.

341

«Ben vardım."

Benedict'in kelimeleri ağır ve karanlık havada asılı kaldı. Sonunda Sophie, geç kalmış bir dürüstlük duygusuna kapıl-

dı.

"Bcui aradığımı bilmiyordum. Ama... ama..." dedi.söz-leri boğazına takıldı ve o anın verdiği açıyla gözlerini sıkıca yumdu

"Ama ne?" -jüSB

Sophie kasılarak yutkundu ve ardından gözlerini açtı Ama Benedict'in yüzüne bakmadı. "Beni aradığımı bilseydim bile." dedi, ellerini kendi vücuduna dolayarak, "beni bulmana izin vermezdim."

"Scnin için bu kadar itici miyim?"

"Hayır!" diye bağırdı, gözleri adeta yuvalarından fırlamıştı. Bu canını acıtmıştı. Benedict bunu bilerek yapmıştı ama Sophie onu iyi tanıyordu. Onun da gözlerinde acı vardı.

"Hayır" dedi Sophie, sesinin sakın ve dengeli çıkmasını sağlamaya çalışarak. "Ondan değil. Asla ondan olamaz." "O zaman ncden?" -

"Biz farklı dünyaların insanıyız Benedict. O zaman bile bizim bir geleceğimiz olamayacağını biliyordum. ve bu işkence olurdu. Kendimi asla gerçek olmayacak bir hayale kaptırmak mı? Bunu yapamazdım "

"Kimsin sen?" diye sordu Benedict aniden. Sophie onu sadece izliyordu, hareketsizdi, donakalmıştı. "Söyle bana," dedi, "Bana kim olduğunu söyle. Çünkü sen kesinlikle kişisel hizmetçi değilsin, orası kesin."

"Ben kimim dediysem oyum," dedi Sophie ve ardından onun öldürücü bakışları yüzünden alelacele ekledi. "Yani neredeyse..."

Benedict ona doğru ilerledi. "Kimsin sen?" Sophie bir adım geri attı. "Sophia Beckett."

"Kimsin sen?"

"On dört yaşımdan beri hizmetçiyim"

"Peki. onda önce kimdin?"

Sesi fısıltıya dönüştü. "Bir piç"

"Kimin piçi?"

"Önemli mi?"

Benedict'in duruşu daha da sertleşti. "Benim için önemli"

Sophie kendini çökmüş gibi hissediyordu. Ondan, say-gınhgını görmezden gelip onun gibi biriyle evlenmesini bek-lemiyordu ama bu denli umursamayacağını ummuştu.

"Ailen kimdi?" diye ısrar etti Benedict.

"Tanıdığın birileri değil."

"Ailen kimdi?" diye kükredi Benedict.

"Penwood Kontu!" diye bağırdı Sophie.

Benedict h iç kırırdamadan öylece kalakaldı. Gözünü bile kırpıyordu.

"Ben bir asilin piçiyim,8 dedi Sophie sen bir şeklilde, yılların öfkesi ve hıncı patlak vennişti. "Babam Penwood Kontu'ydu, annem de bir hizmetçiydi. Evet!" diye bağırdı Benedict'in bembeyaz olduğunu görünce. "Annemi hizmetçiydi. Aynı benim gibi."

Havayı ağır bir sessizlik kapladı ve ardından Sophie alçak bir sesle, "Annem gibi olmayacağım,1- dedi.

Ama yine de annen başka türlü davransaydı," dedi Benedict, "bana bunları söylemek için burada olmazdın."1

"Önemli olan bu değil."

Benedict'in yumruk şeklindeki elleri titremeye başladı.

bana yalan söyledin" dedi, alçak bir sesle.

Gerçeği söylememe gerek vaktu"

"sen kimsin ki buna karar veriyorsun?" diye patladı, "Za-

vallı küçük Benedict, gerçeklerle baş edemez. Kendi düşün-celerini tartamaz.Kendi.."

Benedict kendi tiz sesinden tiksinererek sustı. Sophie onu tanımadığı ve horlanmadığı birine dönüştürmüştü. Oradan gitmeliydi. Gitmek zorun... "Benedict?" Sophie ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. Gözlerinde endişe vardı, "Gitmeliyim," diye mırıldandı Benedict. "Şu anda senin yanında duramam."

"Neden?" diye sordu Sophie, Benedict, onun yüzünden sorduğu sorudan hemen pişman olduğunu okumuştı.

"Şu anda çok öfkeliyim"dedi, her kelimesi yavaş, kesik kesik çıkıyordu. "Ve kendimi tanıyamıyorum. Ben..."Ellerine baktı. Titriyorlardı. Sophie'ye zarar vermek istediğini fark etti. Hayır, ona zarar vermek istemiyordu. Ona asla zarar vermezdi. Ama vine de...

Ama yine de...

hayatında ilk defa kendini bu kadar kontrolsüz hissediyordu. Bu onu korkutmuştu.

Gitmeliyim," dedi tekrar ve kaba bir şekilde Sophie'nin yanından geçip kapıya doğru yürüdü.

344

Bölüm 20

Hazır konusu konusu açılmışken, Bayan Reilingin , annesi Penwood Kontesi'nin de son zamanlarda çok garip davranışlar sergilediğini söylemeliyim.hizmetçilerin dedikodularına göre(ki hepimiz bu-nun en güvenilir kaynak olduğunu biliyoruz) Kontes geçen gece sinir krizi geçirmiş ve hizmetçilerine abartısız tam on yedi tane ayakkabı fırlatmış. Uşaklardan birinin gözü morarmış ama onun dışında hiç kimseye bir zarar gelmemiş.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN

CEMİYET GAZETESİ, II HAZİRAN İH 17

Sophie eşyalarını bir saat içinde topladı, bşla ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kendini gergin hissediyordu ve sakin kalamıyordu. Ayakları durmadan sallanıyor ve elleri titriyor du, birkaç dakikada bir sanki fazladan nefes almak onu sakin-leştiribil irmiş gibi derin derin nefes alıyordu.

Benedict böyle korkunç bir olay yaşadıktan sonra Leydi Bridgcton'un evinde kılmaya devam etmeyi düşünemiyor du. Leydi Bridgerton Sophie'ye çok düşküdü ,bu doğruydu ama Benedict onun oğluydu. Kan bağı gerçekten her şeyden

daha önemliydi, özellikle Bridgerton ailesinde,

Yatağına Oturup elindeki mendili ümitsizce sıkmaya de-vam ederken bu çok gerçekten çok üzücü diye düşündü. benedict'le olan çalkantılı ilişkisine rağmen Bridgerton Malikanesi'ndc çalışmaktan hoşlanmıştı. Sophie daha önce hiçbir zaman aile olmanın ne demek olduğunu gerçekten an layan insanlarla beraber olma şerefine erişmemişti.

Onlan özleyccekti.

Benedict'i özleyecekti.

Ve asla sahip olamayacağı bir hayatın yasını tutacaktı.

Sakin bir şekilde ot ura mayan Sophie ayağa fırladı ve pen cereye yürüdü.

"Lanet olsun sana baba," dedi. gökyüzüne bakarak. "İşte Sana baba dedim. Bunu söylememe hiç izin vermedin. Bunu söylememi hiç istemedin." Sophie zorlukla nefes alıyordu. Elinin arkasını burnunu silmek için kullandı. "San.ı baba dedim. Bu sana nasıl hissettirdi?" Ama aniden bir şimşek çakmadı veya nereden geldiği belli olmayan bir bulut güneşin üzerini kaplamadı. Babası onu beş kuruşsuz Aramima'yla bıraktığı için Sophie'nin rıc kadar kız-gın olduğunu bilemezdi. Daha doğrusu önemsemezdi.

Sophie kendini çok yorgun hissediyordu, pencerenin önüne eğildi ve gözlerini elleriyle sildi. "Bana başka bir hayatı tattırdın," diye fısıldadı, "sonra da beni açıkta bıraktın. Bir hizmetçi olarak yctiştirilscydin her şey daha kolay olurdu." "Bunu o kadar çok isterdim ki. Çok daha kolay olurdu." Arkasına döndü, gözleri küçük ve neredeyse boş çantasına takıldı. Leydi Bridgerton'un ve kızlarının ona verdiği elbiselerin hepsini almak istememişti ama eski elbiselerinin hepsi çöpe atıldığı için bir seçim yapmalıydı. Bu yüzden Sophie sadece i ki elbise seçti, buraya ilk geldiğinde dc iki elbisesi vardı; bir tanesi Bencdict'in kimliğini öğrendiği zaman giydiği elbiseydi ve bir de yedek elbise almıştı, onu da çantasına

346.

ulaştırmıştı.Diğerleri dolabın içinde düzgünce ütülenmiş bir şekilde askıda duruyorlardı, Sophie derin bir iç çekti ve bir süreliğine gözlerini yum-du. gitme zamanıydı. Nereye gideceğini bilmiyordu ama burada kalamazdı.

öne eğildi vc çantasını aldı. Biraz birikmiş parası vardı. çok değildi ama eğer çalışır vc tutumlu olursa bir sene içinde Amerikaya gidcccck parayı biriktirebilirdi. Orada hayatın say-gın olmayan kişiler için çok daha kolay olduğunu duymuşu,

sınıflar arasmda çizgiler İngiltere'deki kadar belirgin değildi. Sophie kafasını koridora uzattı, neyse ki kimsecikler yok-tu.İr korkak olduğunu biliyordu ama Bridgçrton kızlarına hoşça kal demek istemiyordu. Ağlamak gibi gerçekten ap-talca bir şey yapabilirdi vc o zaman kendini çok daha kötü

hissederdi. Daha önce hiç ona sevgi vc saygıyla davranan bir akraniyla zaman geçilmemişti. Rosamund vc Posynin kız kardeşleri olacağı hayalini kurmuştu ama bu hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Belki Posy denemişti ama Araminta bum asla izin vermezdi vc Posy tüm tatlılığına rağmen asla annesine karşı çıkacak kadar güçlü olmamıştı.

Ama Sophie Leydi Bridgerton'a veda etmek zorundaydı. Bundan kaçış yoktu. Leydi Bridgerton ona inanılmaz detccc-de nazik davranmıştı ve Sophie ondan, gizlice kaçıp bir suçlu gibi ortadan kaybolarak teşekkür etmezdi. Eğer şanslıysa. Leydi Bridgerton Benedict'le yaptıkları münakaşayı henüz duymamış olurdu. Sophie ona haber verip veda edecek ve sonra da gidecekti.

Öğleden sonra olmuştu, yani çay saati geçmişti. Sophie şansını deneyip Leydi Bridgerton, yatak odasının biraz uzağındaki küçük ofiste mi diye bakmaya karar vermişti. Burası konforlu ve sıcak bir odaydı. İçinde bir yazı masası ve birkaç

347

kitaplık vardı. Leydi Bridgerton'ın yazışmalarını yaptığı ve hiz-

metçilerin ödemelerinin hesabını tuttuğu yerdi. Kapı aralıktı. Sophie yavaşça kapıyı çaldı, parmakları ahşaba

değince kapı birkaç santim açıldı, "girin." dedi Leydi Bridgerton, Sophie açılması için kapıyı itti ve kafasını içeri uzattı. "Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu usulca. Leydi Bridgerton'un kalemi elimdeydi. "Evet, ama önemli değil. Malikânenin hesaplarını yapmaktan hiçbir zaman hoşlanmamışımdır."

"Ben..." Sophie dilini ısırıldı. Sophie az daha sizin yerinize bunu yapmaktan zevk duyarım diyecekti; sayılarla arası her zaman iyi olmuştu.

"Ne diyecektin?" diye sordu Leydi Bridgerton. gözleri sıcacıktı.

Sophie yavaşça kafasını salladı. "Hiçbir şey."

Oda sessizliğe büründü, ta ki Leydi Bridgerton Sophie'ye neşeli bir şekilde gülüp, "Kapıyı çalmanın özel bir nedeni var mı?" diye soruncaya kadar.

Sophie derin bir nefes aldı, bu sinirlerini yatıştırmaya çalıştığı anlamına geliyordu (ki başaramamıştı) ve "Evet" dedi.

Leydi Bridgerton ona bekleyen gözlerle baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Korkarım buradaki işimden istifa etmek zorundayım," dedi Sophie.

Leydi Bridgerton oturduğu yerden resmen yükseldi. "Ama neden? Mutlu değil misin? Kızlardan birisi sana kötü mü davrandı?"

"Hayır, hayır" Sophie aceleyle onu inandırmaya çalıştı. "Kızlarınız çok tatlı, kalpleri de yüzleri kadar güzel. Ben asla... Söylemem gerekir ki, kimse bana..."

"Nedir Sophie?"

Sophie umutsuzca kapı kolunu tutarak dengesini bulmaya

çalıştı. Bacakları tutmuyor, kalbi düzgün atmıyordu. Her an gözyaşlarına boğulabilirdi. Neden? Sevdiği-adanı onunla asla evlenmeyeceği için mi? Yalan söylediğinden dolayı

mi? Sophie'nin kalbini iki kere kırdığı için mi? Ondan metresi olmasını istemiş ve ailesini sevmesini sağlayıp sonradan da oradan gitmek zorunda bırakmış olduğu için mi?

Belki Benedict ondan gitmesini istememişti ama Sopbienin kalamayacağı da çok açıktı.

"Benedict yüzünden değil ini?"

Soplie başıyla onayladı.

Leydi Bridgerton hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Aranızda bir şeyler olduğu çok açık" dedi kibarca, Sophie'nin gözlerinden okunduğunu bildiği soruya cevap vererek. "Beni neden kovmuyorsunuz?" diye fısıldadı Sophie.

Leydi Bridgerton'un Benedict'le bu kadar yakınlaştıklarını bildiğini düşünmüyordu ama Leydi Bridgerton'un konumunda hiç kimse oğlunun bir hizmetçi için üzülmelerini istemezdi.

"Bilmiyorum" diye cevap verdi Leydi Bridgerton, Sophie'nin asla düşünemeyeceği şekilde çelişkili gözlerle bakarak. "Muhtemelen öyle yapmalıyım." Omuzlarını silktiler gözlerinde garip bir çaresizlik vardı. "Ama seni seviyorum."

Sophie'nin kontrol etmek için çok uğraştığı gözyaşları yanaklarından dökülmeye başladı ama bir şekilde sakinliğini korumayı başardı. Titremiyordu ve sessizdi. Gözyaşları sel olurken orada öylece sakin bir şekilde duruyordu.

Leydi Bridgerton tekrar konuşmaya başladığında cevap vermek için sanki kelimelerini büyük bir özenle seçiyormuş gibi dikkatli ve ölçülüydü.

Se n," dedi, gözlerini Sophie'den ayırmıyordu "oğlum

için isteyeceğin türde bir kadınsın. Çok ızzıttı zamandır ta-nışmıyoruz ama senin kalbini ve karakterini biliyorum ve dilerdim ki..."

Sophie'nin ağzından küçük ve kısık sesli bir hıçkırık fırladı ama onu olabildiğince çabuk bastırdı.

"Farklı bir geçmişin olmasını dilerdim," diye devam etti Leydi Bridgerton. Sophie'nin ağlamasına üzülmeye canaya-kın bir şekilde boynunu eğip üzgün ve yavaşça gözlerini kır. parak. "Sana karşı böyle bir şeyi kullandığımdan veya seni daha küçük gördüğümünden değil ama bu her şeyi çok zorlaştırır.

"Mümkün değil." diye fısıldadı Sophie.

Leydi Bridgerton hiçbir şey söylemedi, Sophie bu düşüncesine onun da katıldığını biliyordu, tamamen olmasa bile yüzde doksan sekiz öyleydi.

"Geçmişin," diye sordu Leydi Bridgerton, kelimeleri öncesine göre çok daha dikkatli ve ölçülüydü "göründüğü gibi olmaması mümkün mü?"

Sophie hiçbir şey söylemedi.

"Seninle ilgili eksik bir şeyler var Sophie."

Sophie, Leydi Bridgerton'tın ne olduğunu sormasını beklediğini biliyordu ama onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

"Konuşman kusursuz," dedi Leydi Bridgerton. "Annenin yanında çalıştığı kişilerin çocuklarıyla ders aldığını söylediğini biliyorum ama bu bana yeterli bir açıklama gibi gelmiyor. Bu derslere biraz büyük yaşlarda başlanır, en erken altı ama senin konuşman belli ki daha öncce de çok iyiymiş."

Sophie'nin gözleri büyüdü. hikâyesindeki bu boşluğu hiç fark etmemişti ve şimdiye kadar da kimsenin bunu anlamamasına oldukça şaşırılmıştı. Ama tabii ki, Leydi Bridgerton, bu uydurma hikayesini anlattığı herkesten çok daha zekiydi.

"Ve Latince biliyorsun," dedi Leydi Bridgerton. "İnkâr et-

meyc çalışma. Geçen gün Hyacinth seni kızdırdığında kendi kendine konuştuğunu duydum."

Sophie, Leydi Bridgerton konuşmasını bitirene kadar gözlerim pencereye dikmeye devam etti. Onunla göz göze gelmeye cesaret edemiyordu.

~ »Bunu inkâr etmediğin için teşekkür ederim." dedi Leydi Bridgerton. Sonra Sophie'nin bir şeyler söylemesini bekledi, bunu o kadar uzun süre bekledi ki sonunda Sophie bitip tükenmek bilmeyen sessizliği bozmak zorunda kaldı.

"Ben oğlunuz için uygun bir eş değilim," dediği tek şey

oldu.

"Anlıyorum."

"Gerçekten gitmeliyim." Bu sözleri fikrini değiştirmeden bir an önce söylemeliydi.

"Eğer istediğin buysa seni durdurmak için yapabileceğim bir şey yok. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Kuzeyde akrabalarım var," diye yalan söyledi Sophie.

Leydi Bridgerton'un ona inanmadığı açıktı ama, "Tabii ki bizim faytonlarımızdan birini kullanacaksın," dedi.

"Hayır, kesinlikle kullanamam."

"Başka türlü sana izin vereceğimi düşünme. Sen benim sorumluluğumdasın - en azından birkaç gün için daha - ve seni korumasız göndermek çok tehlikeli olur. Bu dünya yalnız bir kadın için güvenli değil."

Sophie hüzünlü bir şekilde gülümsenictcn kendini alamadı. Leydi Bridgerton'un ses tonu farklı olabilirdi ama söyledikleri Benedict'in birkaç hafta önce söylediği şeylerle neredeyse aynıydı. ve bakın bu Sophie'yi hangi noktaya getirmişti. Bunu asla söylemezdi, o ve Leydi Bridgerton yakın dostlardı ama Sophie bu konuda fikrinin değişmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

"pekala " diyerek razı oldu Sophie. "Teşekkür ederim" faytona onu herhangi bir yerde, tercihen eninde sonunda Amerikaya yolculuk yapabileceği bir limanın yakınında bır-rak sonra da oradan nereye gidcccğine karar verirdi*

Levdi Bridgerton ona üzgün bir şekilde gülümsedi. "Sanı-rım çantam çoktan toparlamışındır?"

Sophie başıyla onayladı. Sadece tek bir çantası olduğunu belirtmeye gercek yok gibi görünüyordu.

"herkesle vedalaştın mı?"

"Vedalaşmamayı tercih ederim."

Levdi Bridgerton durdu ve gülümsedi. "Bazen bu en iyi-

sidir," diyerek Sophie'ye katıldı. "Beni koridorda beklemeye ne dersin? Sana bir fayton ayarlayayım."

Sophie döndü ve yürümeye başladı ama kapıya ulaşınca durdu ve arkasını döndü. "Leydi Bridgerton ben..."

Yaşlı kadının iyi bir haber beklemiş gibi gözleri parladı. İyi olmasa bile en azından değişik bir haber. "Evet?"

Sophie yutkundu. "Sadece teşekkür etmek istemiştin"

Leydi Bridgerton'un gözlerindeki ışık biraz söndü. "Ne için?"

"Beni buraya kabul ettiğiniz ve ailenizden biri gibi davrandığınız için"

"Saçmalam..."

"Beni. siz ve kızlarla çay içmeye davet etmek zorunda değildiniz." diye lafını böldü Sophie. Eğer bunları şimdi söylemezse cesaretini kaybedecekti. "Çoğu kadın bunu yapmaz. Bu çok güzeldi... ve... ve..." Sophie'nin boğazı düğümlendi. "Hepinizi çok özleyeceğim."

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Leydi Bridgerton usulca»'

Sophie gülümsemeye çalıştı ama sesi titrek ve ağlıyormuş 352

gibi çıktı. kelimelerin içimle neredeyse boğulacaktı.

"zorundayım"

Leydi Bridgerton onu uzun bir süre izledi, solgun mavi

gö1erinde merhamet ve belki biraz da anlayış vardı; "Anlıyorum... Seninle aşağıda buluşuruz," devli sessizce. Sophie dul Kontes'in geçmesini bekleyerek ayakta dikilir-ken onu başıyla onayladı. Leydi Bridgerton koridorda durdu . Sophie'nin eskimiş çantasına baktı. "Bu kadar mı eşyan var?" diye sordu.

«Sahip olduğum her şey orada." Leydi Bridgerton rahatsız bir şekilde yutkundu ve yanakları hafifçe pembeleşti, adeta kendi zenginliğinden ve Sophie'nin

yoksulluğundan neredeyse tutanırcasına.

"Ama bu..." dedi Sophie, çantayı göstererek "Önemli olan bu değil. Sizin sahip olduklarınız..." Sustu ve bogızın-daki yumruyla savaşıarak yutkundu. "Maddi şeyleri kastetmiyorum."

"Ne kastettiğini biliyorum Sophie." Leydi Bridgerton, Sophie'nin yüzünü okşadı. wTçşekkiir ederim."

Sophie'nin omuzları yükseldi ve küçük bir silkmeye geri düştü. "Gerçek bu."

"Gitmeden önce sana biraz para vermeme izin ver Sophie," dedi Leydi Bridgerton.

"Kabul edemem. Zaten bana verdiğiniz iki elbiseyi adlım.

İstemiyordum ama..."

"Önemli değil," dedi Leydi Bridgerton. "Başta nc yapabi-lirdin. Yanında getirdiklerini attık." Boğazını temizledi. "Ama lütfen bırak sana biraz para vereyim" Sophie'nin itiraz etmek için ağzını açtığını gördü ve, "Lütfen. Bu bana kendimidaha iyi hissettirir," diye devam etti.

Leydi Bridgerton'un karşısındakine söylediğini yapmak istettiren bir bakışı vardı ve bunun yanı sıra SophienİN paraya

gerçektcn ihtiyacı vardı.Lcydi Bridgcrtcn cömert bir ha-nımdı. Sophieye üçüncii sınıf yolcu departmanına binerek okya-nusun karşısına geçmesini sağlayacak parayı bile verebilirdi. Sophie birten kendini. "İleşekkür ederim," derken buldu.bu teklif karşısında vicdanının sızlamasına şans tanımadan. Daha sonra l.eydi Bridgerton koridorda gözden kaybol-

du.

Sophie uzun ve titrek bir nefcs aldıktan sonra çantasın aldı ve yavaşça merdivenlerden indi. Bir süre fuayede bckL dikten sonra dışarıda beklemesinin daha iyi olacağına karar verdi. Güzel bır bahar günüydü ve biraz güneş görmesi ona çok iyi gelebilirdi. Yani, en azından biraz iyi gelebilirdi. Ayn-ca. Bridgerton kızlarıyla karşılaşma şansı da azalırdı, onları nc kadar özleyecek olsa da vedalaşmak istemiyordu.

Çantasını eline aldı, ön kapıyı itti ve basamaklardan aş-a-ğıya indi.

Faytonun gelmesi çok uzun sürmezdi. Beş dakika ya da on, belki-..

"Sophie Beckett!"

Sophie'nin midesine kramplar girdi. Araminta. Bınnı nasıl unutmuştu?

Soplie hareketsiz bir şekilde donup kaldı, nereye doğru kaçacağını bulmaya çalışırken etrafına ve merdivenlerin yukarısına doğru bakındı. Eğer Bridgerton Malikâncsi'nc kaçarsa Araminta onu nerede bulacağını bilirdi, eğer başka yöne doğru koşmaya başlarsa...

"Polis!" Araminta çığlık çtğhğaydı. "Polis yok mu?" Sophie çantasını düşürdü ve koşmaya başladı. "Biri onu durdursun!" Araminta çığlık atıyordu. "Dur hırsız! Dur hırsız!"

Sophie bunun onu suçlu göstereceğini bile bile koşmaya

devam etti bütün gücüyle koşuyordu. Koştu, koştu vc

koştı.biri onu yakalayıp yere devirene kadar.

.'Yakaladım" diye bağırdı adanı. "Onu sizin için yakaladım"

Sophie'nin acıdan nefesi kesilmişti. Kafası yrcr çok sert çrpmişti ve onu yakalayan adanın resmen karnının üstünde

oturuyordu.

"İşte buradasın," diye bağırdı Araminta aceleyle yaklaşıp-

ken ""Sophie Bckett. Yüzsüz!" Sophie ona dik dik baktı. Kalbindeki nefreti anlatmak için kelimeler yetersiz kalırdı. Şu anda çektiği acıdan bahsetmeye hiç gerek bile yoktu bile.

"Ben de seni arıyordum." dedi Araminta, şeytani bir gülümsemeyle. "Posy bana seni gördüğünü söyledi."

Sophie gözlerini uzun süre kapattı. Ah, Posy. Posy'nin onu ele vermek istediğinden emin değildi ama Posy'nin dili ile beyni birbirlerinden bağımsız çalışırdı.

Araminta ayağını Sophienin elinin çok yakınına koydu -onu yakalayan adam bileğini tuttuğu için hareket ettiremediği elini - ardından ayağını Sophie'nin elinin üstüne yerleştirirken gülümsedi.

"Benden bir şey çalmamalıydın," dedi Anımın«, mavi gözleri parıldıyordu. Sophie sadece homurdandı. Yapabildiği tek şey buydu. "Görüyorsun," diye devam etti Araminta neşeli bir şekilde "Şimdi seni hapse attırabilirim. Bunu çok dahaönceden de yapabilirdim."

Hemen sonra, bir adam koşarak geldi vc Araminta'nın yanında durdu.

"Yetkililer yolda leydim. Bu hırsızı götürcek zamanımız yok."

Sophie yetkililerin Leydi Bridgerton dışarıya çıkana kadar

gelmemesi ve Bridgertonların onun rezilliğini asla görme

meleri için bir an önce gelmesi arasında kalmış bir helde dua ediyordu.

ve sonunda dileği gerçekletti. Gerçeklemen ikinci dileğiydi. İki dakika sonra yetkililer geldi, onu bir vagona attı ve hapse doğru

yola çıktılar. Sophie'nin yolda düşünebildiği tek şey Bridgertonların ona ne olduğunu asla bilemeyeceğiydi ve belki de bu en iyi— siydi.

Bölüm 21

Bruton Sokağında Leydi Bridgerton Malikânesi'nin ön merdi-venlerinde diün

İlk önce Penelope Featherington bir değil, iki değil, tüm üç Bridgerton kardeşiyle konuşurken görüldü. Bu olay genellikle tercih edilmeyen kız imajıyla ünlü zavallı kızı kesinlikle şimdiye kadar elde ettiği en büyük başarıydı. Ne yazık ki (ve tahmin edilebileceği üzere) Bayan Featherington gideceği, sırada koluna kont yani ailenin tek evli erkeği girmişti.

Eğer Bayan Featherington bir şekilde bir Bridgerton'u mihrakı yürütmeyi başarırsa bu hepimizin bildiği gibi kesinlikle diynymn sonn anlamına gelir ve bu yazar bu dünyayla ilgili hiçbir bilmediğini rahatlıkla kabul edip gazetedeki köşesinden istifi etmek zorunda

kalır.

Eğer Bayan Featherington'la ilgili dedikodular yeterli gelme-diyse, iç saat sonra da üç er ileride yaşayan Penwoos Kontesi'nin evin heine önüne yaklaşan kadını anlatalım. Bu Yazar Bridgerton Malikânesi'nde çalışan bu kadının eskiden Leydi Penuvod için ça-ıştığmdau şüpheleniyor. Leydi Penwood iki sene önce kimliği beliniz bu kadının ondan bir şeyler çaldığım iddia etti ve zavallı kız hemen hapse tıkıldı.

Bu yazar hırsızlık için verilen cezanın bu günlerde ne olduğun-

kadar emin değil ama biri bir Kontesten bir şey çalacak kadar ces-aretliyse cezasının çok sert olacağı tahmin edilebilir.sözü edilen kız

büyük ihtimlle asılır ya da en azından siirgiine gönderilir, bu habcrin yanında, bir önceki hizmetçi kavgası(geçen ay bu köşeden bildirilmiş olan) şimdi oldukça önemsiz kalıyor.

LEYDİ WHIS TLED OWN'IN CEMİYET GAZETESİ. 13 HAZİRAN 1817

Benedict'in ertesi sabah yaptığı ilk şey kendine güzel ve sert bir

içki hazırlamak oldu. Veya üç içki de denebilir. Belki içki içmek için çok erken bir saatti ama alkolle uyuşma fikri bir önceki gece Sophie Beckett tarafından kalbine saplanan kılıçtan sonra Benedict'e çok çekici geliyordu.

Ama sonra bu sabah için kardeşi Colin'le eskrim yapmak için söylediklerini hatırladı. Biranda kardeşini kılıçlama fikri ona daha çekici gelmişti, Benedict'in bu perişan halinde hiçbir payı olmasa da.

Benedict kılıcını çekerken kardeşlerin bu işe yaradıklarını düşündü gaddarca bir gülümsemeyle.

"Sadece bir saatim var," dedi Colin kılıcıyla rakibini yavaşça dürterken, "öğlen bir randevum var"

"Önemli değil," diye cevap verdi Benedict, bacaklarındaki kasları esnetmek için öne doğru birkaç hamle yaparken. Bir süredir eskrim yapmamıştı; kılıç ona kendini iyi hissettiriyordu. Geriye çekildi ve kılıcının ucunu yavaşça eğerek yere dokundu.

"Seni yenmem bir saatten fazla sürmeyecek." Colin maskesini kapatmadan önce gözlerini devirdi. Benedict odanın ortasına doğru yürüdü. "Hazır mısın?"

"Henüz değil," diye cevap verdi Colin onu takip ederken-

Benedict tekrar hamle yaptı. "hazır olmadığımı söyledim!" diye bağırdı Colin,

"Çok yavaşsın" diye karşılık verdi Benedict. Colin ağzının içinden bir küfür etti ve yüksek sesle "Ca-nın cehenneme" diye ekledi bu hareketi karşısında. "Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok," diye ki'ikredi Benedict neredeyse. "Neden sordun?"

Colin müsabakaya başlamadan önce rakibiyle araanna uygun bir mesafe koymak için geriye doğru giui.

"Ah, bilmiyorum," dedi, açıkça alay ederek. "Sanınm nre-deyse kafamı koparmak üzere olduğun için" "Kılıcımın üzerinde kılıf var." "Sanki yokmuş gibi savuruyorsun ama," diye karşılık verdi Colin.

Benedict sert bir şekilde gülümsedi. "Böyle daha eğlenceli

"Benim can güvenliğim için değil * Colin kılıcını parmaklarını esnetmek için dilen ele geçirdi. Sonra durdu ve kaşlarını çatı. "Elindekinin eskrim kılıcı

olduğuna emin misin?"

Benedict ona ters ters baktı. "Tanrı aşkına Colin, asla gerçek bir silah kullanmam."

"Sadece emin olmak istedim," diye mırıldandı Colin; Bencdict'in boynuna hafifçe dokunarak "Hazır mısın?" Benedict başıyla onayladı ve dizlerinin üstüne çöktü. "Her zamanki kurallar," dedi Colin, çömelirkcn. "Haydi

başlayalım." "Hazır!"

İki adam da sağ kollarını kaldırdılar ve avuç içleri görü-nene katlar bileklerini çevirdiler. Parmakları kılıçlarını sıkıca

kavramıştı.

"Bu yeni mi?" diye sordu Colin, Benedict'in kılıcının

kabzasına ilgiyle bakarak.

Benedict konsantrasyonunu kaybettiği için küfretti

"Evet,yeni,"dedi. "İtalyan kabzalarını tercih ediyorum».

Colin geriye bir adım attı. çok daha özensiz yapılmış Fran sız kabzasına bakarken pozisyonunu tamamen kaybetmişti

"Arada sırada ödünç alabilir miyim? Ben..."

"Evet!" diye karşılık verdi Benedict, ilerlemek ve hamle yapmak dürtüsünü zorlukla bastırarak. "Artık pozisyonunu alacak mısın?"

Colin ona muzip bir şekilde gülümsedi ve Benedict kab-zasıyla ilgili soruları sırf onu sinir etmek için sorduğunu anladı.

"Nasıl istersen," diye mırıldandı Colin, tekrar pozisyon alırken.

Bir süreliğine hareketsiz durdular ve ardından Colin, "Hücum!" dedi.

Benedict acilen hamle yapmak için ilerledi ama her zaman çok çevik hareket eden Colin dikkatlice geri çekilip Benedict'in atağını ustaca savuşturdu.

"Bugün hiç havanda değilsin," dedi Colin, öne doğru hamle yapıp Benedict'i neredeyse omzundan vuracakken.

Benedict onun önünden çekildi ve atağı engellemek için kılıcını kaldırdı.

"Evet, çok kötü bir gü..." Tekrar ilerledi, kılıcı öne doğru esnemişti. "Gün."

Colin Benedict'in atağı karşısında ustaca yana kaçtı. "Güzel karşılık," dedi, sonra da kılıcının ucuyla Benedict'in alnına dokundu ve alaycı bir selam verdi.

"Kapa çenenin ve dövüş"

Colin kıkırdadı ve kılıcını bir o yana bir bu yana sallayıp Benedict'in savunmada kalmasını sağlayarak öne ilerledi. -Bir kadınla ilgili olmalı"

Benedict hızlıca Colin'in atağını kesti ve ileriye bas-

ladı.

"Seni ilgilendirmez"

"Kesin bir kadın," dedi Colin, sırtarak. Benedict öne doğru hamlesini yaptı ve kılıcının ucu Colin'i köprücük kemiğinden yakaladı. -Sayı." diye homurdandı.

"Bravo!" Tekrar odanın ortasına yürüdüler. "Hazır mısın?" diye sordu Colin. Benedict başıyla onayladı. "Hazır. Hücum!" Bu kez ilk atağı yapan Colin'di. "Eğer kadınlarla ilgili tavsiye istersen..." dedi, bir yandan Benedict'i köşeye doğru sürüklerken.

Benedict kılıcını kaldırdı ve Colin'in atağını kardeşini geriye doğru sendelemesini sağlayacak şekilde kesti.

"Eğer kadınlarla ilgili tavsiyeye ihtiyacın olsaydı gölge-ğim son kişi sen olurdun."

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Colin, dengesini «Çımaya çalışırken.

"Hayır," dedi Benedict. "Doğruyu söylüyorum." "Kadınlar konusundaki şöhretim kesinlikle senden daha

iyi."

"Ah , gerçekten mi?" dedi Benedict alaya bir şekilde. Burnunu havaya kaldırdı ve çok iyi bir Colin taklidi yaparak. "Kesinlikle Penelope Featherington'la evlenmeyeceğim." dedi. Colin sinirlendi.

"Sen," dedi Benedict, "kimse tavsiye vermemelisin.*

-Orada olduğunu bilmiyordum."

Benedict öne hamle yaptı ve Colin'in omzunu az farkla kaçırdı. "bu bir bahane değil. Gün ortasında insan içindeyken Penelope orada olmasaydı bile, biri seni duyabilirdi ve sovlcdığın şeyleri ertesi gün Whistledown da bulurdun"

Colin onun hamlesini savuşturdu ve ardından gözkamaş-tırıcı bir hızla karşılık verip Benedict'i göbeğinden yakaladı. "Sayı."

Benedict Colin'in yaptığı sayıyı kabul etti. "Ben sersemim" dedi Colin tekrar odanın ortasına yürürlerken. "Diğer taraftan sen ise aptalsın" "Bu da ne demek?" Colin iç çekte ve maskesini kaldırdı. "Neden herkese bir iyilik yapıp kızla evlenmiyorsun?" Benedict ona bakakaldı, kılıcının kabzasını tutan eli gevşemişti. Colin'in kim hakkında konuştuklarını bilememe ihtimali var mıydı?

Benedict maskesini çıkardı, kardeşinin koyu kahverengi gözlerine baktı ve homurdandı. Colin biliyordu. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama Colin kesinlikle biliyordu. Benedict aslında şaşırmamalıydı. Colin her zaman her şeyi bilirdi. Doğrusu Colin'den daha fazla dedikodu bilen tek kişi Eloise'di ve şüpheli bilgeliğini Colin'e aktarması birkaç saatten kısa sürerdi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu nihayet Benedict. Colin dudaklarını bükerek gülümsedi. "Sophie'yi mi? Bu oldukça açık" "Colin, o..."

"Bir hizmetçi mi? Kim takar? Onunla evlenirsen sana ne olur ki?" diye sordu Colin umursamaz bir şekilde omuzlarını silkerek. "Önemsemediğin insanlar seni dışlarlar mı? Lanet

362

olsun görüşmek, zorunda bırakıldığım insanlar tarafından

dışlanmayı tercih ederdim"

Benedict aldırış etmeden omuz silkti.

•Bunların hiç birini öncemsemcmcyk karar verdim xatcn,*"

dedi*

-O zaman sorun ne?" diye sordu Colin. «Cok karmaşık."

V

"Karmaşık hale getiren sensin" Benedict kılıcının ucunu yere dendirip esnek kılıcını Öne arkaya eğerken bunu uzun uzun düşündü.

"Annemin maskeli balosunu hatırlıyor musun?" diye sordu- Colin bu beklenmedik soru karşısında şaşırmıştı.

"Birkaç sene öncekini mi? Bridgcnon Malikâncsi'nden

taşınmadan öncekini mi?"

"Evet onu. Gümüş elbiseli bir kadınla tanışmıştım hatırlıyor musun? Bizi koridorda yakalamıştın"
"Tabii ki. Onunla birlikte..."

Birden Colin'in gözleri adeta yuvalarından fırladı. "O

Sophie olamaz!"

"İlginç, değil mi?" diye mınıldandı Benedict, sesi durumu

kabullenmiş gibi çıkıyordu.

"Ama... Nasıl..."

"Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum ama o bir hizmetçi değil."

"Değil mi?"

"Yani, hizmetçi," diye açıkladı Benedict, "ama aynı zamanda Penwood Kontunun gayri meşru kızı."

"Şimdikin mi yoksa..." "Hayır, birkaç sene önce ölenin." "pekala sen bunları biliyor muydun?"

363

"hayır " dedi Benedict, kelimeler ağzından kesik kesik

dökülüyordu. "Bilmiyordum."

"Ah!" Colin kardeşinin söylediklerini kavramaya çalışı-

yordu.

"Anladım," dedi ve Bcncti'c baktı. "Nc yapacaksın?"

Bcncti'iii yere d eğilire re k bir öne bir arkaya büktüğü kılıcı aniden havaya kalktı ve kafasının üzerinden geçti. Benedict kılıcın odanın karşısına doğru gidişini serinkanlılıkla izledi.

"Bu çok güzel bir soru."

Sophie ye, söylediği yalan yüzünden hâlâ kızgındı ania onu suçlamıyordu da. Ondan metresi olmasını istcmcmcliydı. Bunu sormak Bcncti'in hakkı olduğu kadar, reddetmek de Sophie'nin hakkıydı. Ve Sophie onu reddettiğinde Benedict onu kendi haline bırakmalıydı.

Benedict bir piç olarak, büyümemişti ve eğer Sophie'nin yaşadıkları bu denli kötüyse kendisi de dünyaya bir piç getirme riskini göze alamazdı. O halde Benedict buna saygı duymalıydı.

Eğer ona saygı duysaydı inançlarına da saygı duyardı.

her şeyin mümkün olduğunu ve istediği her seçimi yapabileceğini söyleyerek ona karşı bu kadar küstah olmamalıydı. Bcncti'iii annesi haklıydı; Benedict çok cazibeli bir hayat geçirmişti. Sağlıklıydı, mutluydu, sevgi dolu bir ailesi vardı... Elde edemeyeceği hiçbir şey yoktu. Hayatında başına gelen tek korkunç şey babasının ani ve zamansız ölümüydü ki o nokta da bile ailesi topı etmişti. Hiç tecrübe etmediği için bazı acıları ve yaraları anlamak onun için zo

Sophie'nin aksine o hiç yalnız kalmamıştı.

Şimdi ne olacaktı? Onunla evlenmeye ve toplumdaki dışlanmaya çoktan karar vermişti. Bir Kont'un tanınmamış piç

364

kızı eş olarak bir hizmetçiye göre biraz daha kabıl

edilebilirdi sadece biraz daha. Benedict zorlarsa Londra cemiye'ye de kabul edilebilirdi ama kibar da davranmazlardı. O ve Sophie büyük ihtimalle onlardan uzak duran Londra cemiyesi'nden uzakta taşrada sessiz bir yaşam sürerlerdi. Sophie'yle uzaklarda bir hayat sürmeyi toplum içinde on-suz bir hayat sürmeye tercih edeceğini hemen anladı. Onun maskeli balodaki kadın olması önemli miydi? Sophie ona kim olduğu hakkında yalan söylemişti ama Benedict onun ruhunu biliyordu. Öpüşürlerken, gülerlerken. sadece oturup konuşurlarken Sophie asla numara yapmamıştı.

Gerçek Sophie basit bir gülünsemciyi kalbine şarkılar söyleten, o resim yaparken sadece yanında oturması onu mutlu eden kadındı.

Ve Benedict onu seviyordu. "Bir karar vermişsin gibi bakıyorsun" dedi Cohn usulca. Benedict düşünceli bir şekilde kardeşi süzdü Bu kadar derin bir bakış açısını ne zaman kazanmıştı? Bundan öte, ne zaman bu kadar büyümüşü? Benedict Colin'i her zaman genç, çekici, neşeli bir hovarda ve herhangi bir sorumluluğu alamayacak biri olarak düşünmüştü.

Ama şimdi kardeşine baktığında başka birini görüyordu. Omuzları daha dik, duruşu daha sağlam ve durgun görünüyordu. ve gözlerinde bilgelik vardı. Bu çok büyük bir değişiklikti. Eğer gözler gerçekten kalbin aynasıysa, Benedict fark etmeden Colin'in ruhu büyümüş ve olgunlaşmış demektir. "Ona birkaç özür borçluyum," dedi Benedict. "Seni affedeceğine eminim."

"O da bana birkaç özür borçlu tabii. Hatta bir kaçtan fazlası" Benedict kardeşinin içine için?" diye sorduktan sonra istediğinden

365

emindi ama onun yararına olacak bir şekilde Colin sadece "Son onı affedecek misin?" diye sordu.

Benedict başıyla onayladı.

Colin uzandı ve Benedict'in kılıcını elinden aldı "bunu

senin için kaldırırım"

Benedict dikkatini toplayanından önce kardeşinin par-

maklarına oldukça aptallaşmış bir şekilde uzun bir süre baki

"Gitmeliyim," dedi.

Colin yüzündeki sırtışı zorlukla bastırdı. "Ben de öyle tahmin etmişim."

Benedict kardeşini süzdü ve ardından karşı konulmaz bir istek duyarak uzanıp ona sarıldı. "Bunu pek söylemiyorum," dedi, sesi boğuk çıkıyordu, "ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ağabçycığım" Colin'in yüzünde her zamanki muzır gülümsemesi belirdi. "Şimdi kaybol."

Benedict maskesini kardeşine fırlattı ve koşarak odadan çıktı.

"Gitti de ne demek?"

"Üzgünüm ama öyle," dedi Leydi Bridgerton, gözlerinde hüznün ve samimiyet vardı. "Gitti"

Benedict'in şakaklarındaki baskı artıyordu, kafasının patlamaması şaşırtıcıydı. "Ve sen de gitmesine izin mi verdin?" "Onu zorla burada tutmaya hakkım yoktu." Benedict homurdandı. Onun Sophie'yi Londra'ya gelmeye zorlamaya da hakkı yoktu ama yine de yapmıştı. "Nereye gitti?" diye sordu Benedict. Annesi iskemleye çöküp kalmış gibi görünüyordu. "Biliniyorum. Güvenliğinden endişe ettiğim ve nereye gittiğini öğrenmek istediğim için bizim faytonlarımızdan biriyle gitmesi için ısrar ettim."

Benedict ellerini masaya vurdu. "Peki, sonra ne oldu?"

"Söylemeye çalıştığım gibi; ben faytonlarımızdan birini almasını sağlamaya çalıştım ama onun bunu istemediği bel-'liydi ve ben faytonu ayarlayana kadar çoktan ortadan kaybolmuştu.

Benedict içinden küfretti. Sophie muhtemelen hâla Londra'daydı ama Londra çok büyük ve kalabalık bir yendi. Bulunmak istemeyen birini bulmak çok zordu.

"Ben," dedi Violet nazikçe, "ikinizin ayrıldığı düşünmüştüm"

Benedict saçlarını karıştırdı ve ardından giysisinin beyaz kollarına baktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. Kendini eskrim kırı-fetleriyle dışarıya atmıştı. Gözlerim devirerek annesine baktı. "Lütfen kıyafetimle ilgili bir şey söyleme şimdi, anne."

"Asla söylemem."

"Onu nerede bulacağım?"

Violet'in gözlerindeki ciddiyetsizlik birden kayboldu. "Bilmiyorum Benedict. K çok sevi vord um."

"O bir Penwood kızı," dedi.

Violet kaşlarını çatı. "Ben de böyle bîrşcylerden şüpheler-niyordum. Sanırım gayri meşru, değil mi?"

Benedict başıyla onayladı.

Annesi bir şey söylemek için ağzını açmıştı anı Benedict ne diyeceğini asla öğrenemedi çünkü o anda annesinin ofisinin kapısı karşı duvara çarpıp inanılmaz bir ses çıkararak açıldı. Evin öbür ucundan koşarak gelen Francesca annesinin masasına doğru koştu ve onu Francesca'nın arkasından koşan Hyacinth izledi.

"Sorun ne?" diye sordu Violet, ayağa kalkarak. Sophie," dedi Francesca, nefes nefese kalmıştı. .
"Biliyorum." dedi Violet. "Gitti. Biz..."

367

"Hayır," diye sözünü kesti Hyacinth, masanın üstüne bir

kâğıt parçası fırlatırken. "Bak!"

Benedict kâğıdı almaya çalıştı, bunun Whistledownun hır sayısı olduğunu hımcı anladı ama annesi kâğıdı ondan Önce kaptı.

"Nedir bu?" diye sordu Benedict, annesinin renginin bembeyaz olduğunu görünce midesi yanmaya başlamıştı

Violet ona gazeteyi uzattı. Benedict, Sophie'yle ilgili bö-liime gelmek için Ashbourne Dükü, Macclesfield Kontu ve

Penelope Fotherington'la ilgili bölümleri geçerek hızlıca taradı.

"Hapis mi?" dedi, sözcük dudaklarından fısıltı halinde dökülmüştü.

"Onu kurtarmalıyız," dedi annesi, omuzlarını adeta savaşa hazırlanıyormuşçasına geriye atarak.

Ama Benedict çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Bekle!" dedi Violet, arkasından koşarken. "Ben de gclivorum"

Benedict merdivenlere gelmeden önce kısa bir süre du-raksadı.

"Gelmiyorsun," dedi. "Senin kendini kaybetme..."

"Ah, lütfen," diye cevap verdi Violet. "Üzüntümden öleceğim. Sophie'nin dürüstlüğüne ve onuruna kefil olabilirim."

"Ben de geliyorum," dedi Hyacinth.

Abisi ve annesinden aynı anda "Hayır" cevabı geldi.

"Ama..."

"Hayır dedim," dedi Violet tekrar sertçe.

Francesca aksi bir şekilde homurdandı.

"Sanırım gelmek konusunda ısrar etmemin faydası..."

"Cümleleri bitirme bile," diyerek onu uyardı Benedict.

"Sanki bitirmeme izin verirsiniz de!"

Benedict onu duymazdan geldi ve annesine döndü.

368.

"eğer gelmek istiyorsan hemen çıkmalıyız."

"sen faytonu ayarla ben girişte bekliyorum"

on dakika sonra yola çıkmışlardı.

Bölüm 22

Briton Sokağı 'nda koşuşturma. Dul kontes Bridgerton ve ıve

Benedict Bridgerton cuma günü evlerinden aceleyle çıkarken görüldü Bay Bridgerton ve annesi telaşla faytona binip korkunç bir hızla yola çıktılar. Francesca ve Hyacinth de kapının önünde beklerlerken görüldüler ve bu yazar Francesca'nın ağzından bir bayana hiç yakışmayacak bir kelime duyulduğu konusunda adı gibi emin.

Ama böyle bir heyecanın yaşandığı tek yer Bridgerton Malikânesi değildi. Pemvoodlar için de önemli olaylar söz konusuydu, Kontes ve kızı Bayan Posy Rçiling arasında toplum içinde cereyan eden bir kavga yaşandı.

Leydi Penivood'dan hiçbir zaman hoşlanmayan bu yazar ancak "Yiirii be Posy'" diyebilir.

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 16 HAZİRAN 1817

Soğuktu. Çok soğuktu. Ve kesinlikle küçük ve dört ayaklı bir yaratığa ait korkunç ve tiz bir ses duyuluyordu. Veya daha kötüsü, büyük ve dört ayaklı bir yaratığa ait.

370

veya daha açık olmak gerekirse, küçük, dört ayaklı bir yaratığın büyük bir türevine ait.

Fareler.

»Ah, Tanrı'nın," diye mırıldandı Sophie. Tanrı'nın adını sıklıkla ağzına almazdı ama bu başlamak için çok iyi bir za-man gibi görünüyordu. Belki duyar ve fareleri yok ederdi. evet bu çok iyi olurdu. Büyük bir şimşek darbesi. Koca-man İncil'deki mucizeler gibi. Yeryüzüne çarpıp dünyaya küçük bir elektrik dalgası yayarak tüm farelerin cızırdaya-rak ölmesini sağlayabilirdi.

Bu çok güzel bir hayaldi. Aynı kendini Bayan Bridge r-ton olarak sonsuza kadar mutlu yaşarken hayal ettikleri

gibiydi-

Sophie derin bir nefes aldı ve aniden kalbine adeta bir bıçak saplandığını hissetti. Gerçi bu ikisi atasından farelerin yok olması hayalinin çok daha kolay gerçekleşebileceği düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Artık kendi başıydı. Tam anlamıyla kendi başıydı. Bunun neden bu kadar sinir bozucu olduğunu bilmiyordu. Aslında her zaman kendi başına olmuştu. Büyükannesi onu Penwood Park'ın kapısının önüne bıraktığından beri onu destekleyen, çıkarlarını kendininkilerin üzerinde - veya en azından aynı seviyede - tutan biri olmamıştı.

Midesi guruldadı, bu ona açlığı gettiren büyüyen sefillikler listesine ekleyebileceğini hatırlattı.

Ve susamıştı. Ona bir yudum su bile vermemişlerdi. Sophie çay içmekle ilgili çok garip hayaller kurmaya başlamıştı.

Sophie ağzından nefes alması gerektiğini hatırlamaya çalışarak uzun ve yavaş bir nefes aldı. Koku dayanılmazdı. Ona bedensel ihtiyaçlarını karşılaması için kaba bir yardım verilmişti ama şu zamana kadar Sophie kendini, yardım-

371

lağı mümkün olan en az sıklıkta kullanmaya çalışarak tutuyordu. Hiçbir şey fırlatılmadan önce boştu ama temiz değildi. Hatta Sophie omu aldığı anda ıslaktı ve tüm vücudu tiksintiden titrerken lazımlığı yere düşürmüştü.

Sophie zamanında birçok lazımlık boşaltmıştı ama Sophie'nin yanlarında çalıştığı insanlar tabiri caizse genelde hedefi vurmayı başarılıydı. Sophie'nin daha sonra elini yıkayabilme ihtimalinden ise bahsetmeye gerek yoktu zaten.

Şimdi, soğuk ve açlığın da etkisiyle kendi tenini bile temiz hissetmiyordu. Bu korkunç bir duyguydu. "Ziyaretçin var!"

Sophie gardiyanın aksi ve soğuk çağrısıyla ayağa fırladı. Benedict nerde olduğunu öğrenmiş olabilir miydi? Onun yardımına gelmeyi ister iniydi ki? Veya... "Bak. Bak. Bak."

Araminta. Sophie'nin kalbi adeta yerinden fırladı. "Sophie Beckett." dedi, sanki kötü kokunun sebebi Sophieymiş gibi ve burnunu bir mendille kapatarak hücreye yaklaştı.

"Londra'ya gelecek cesareti bulacağını asla tahmin etmezdim."

Sophie. Araminta'nın onu kızdırmak istediğini biliyordu ve ona bu tatmini yaş

"Korkarım, senin için işler yolunda değil," diye devam etti Araminta. arkadaşça davranıyor gibi yapıp elini sallayarak. Öne eğildi ve "Hâkim hırsızlara pek kibar davranmaz*" diye fısıldadı.

Sophie kollarını kavuşturdu ve duvara bakmaya başladı. Eğer Araminta ya bakmaya devam ederse kendini onun

üstüne atlamaktan alıkoymayacak ve büyük ihtimalle hücresinin demirleri yüzüne ciddi bir hasar verecekti "ayakkabı tokaları yeterince kötüydü," dedi Araminta. işaret parmağıyla çenesine dokunurken, "ama ona evlilik

yüzüğümün çalındığını söylediğimde öfkesi daha da arttı.

"ben..." Sophie güçlükle kendini susturmayı basılı. bu tam olarak Araminta'nın istediği şeydi,

"Çalmadın mı?" dedi Araminta kurnaza gülümseyerek ve parmağını gösterdi. "Görüldüğü gibi parmağımda

değil üstelik senin sözüne karşı benimki."

Sophie'nin dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Araminta haklıydı. Hiçbir hakim Penwood Komcsi'nin karşında onun sözünü dikkate almazdı.

Araminta hafifçe gülümsedi. "Girişteki adam - sanırım gardiyan olduğundan bahsetmişti - senin büyük ihtimalle asılmayacağım söyledi, dolayısıyla bu konuda endişelenmene gerek yok. Sürülmen daha çok gündemde " Sophie neredeyse kahkahayı basacaktı. Daha bir gün öncce Amerika'ya göç etmeyi düşünmüştü. Şimdi kesin olarak gidecekti, tabii sürülceği yer Avustralya olmazsa. Ve esaret altındaydı.

"Scnin adına. merhamet dilcycccğim," dedi Araminta. "Öldürülmeni istemem, sadece... git"

"Hıristiyan yardım scverliğinc bir örnek," diye mınıl-dandı Sophie, "adaletin yerini bulacağım eminim." Araminta saçlarını yavaşça geriye attı. "Bulacak değil mi?" Sophie'ye baktı ve gülümsedi. Sunumda katı ve sahte bir i'fade

vardı ve Sophie aniden... "Neden benden nefret ediyorsun?" diye mırıldandı.

Araminta bir süre onu izlemekten başka bir şey yapmadı

ve Çünkü o seni seviyordu," diye mınıldandı.

Sophie sessizliğin içinde sersemledi.

Aramintanın gözleri inanılmaz derecede hassaslaşmıştı t, -Omı bu yüzden hiçaffectmcycccgim."

Sophie inanamayarak kafasını iki yana salladı. "O beni hiç sevmedi."

"Seni giydirdi, besledi." Araminta'nın dudakları gerilej-"Beni seninle yaşamaya zorladı."

"Bu sevgi değildi." dedi Soplhie. "Suçluluk duygusuy. du Eğer beni sevseydi sei değildi benden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Eğer beni sev-sevdi vasiyeti

F.ğcr beni sevseydi..." Soplhie sustu. Araminta kollarını kavuşturmuş ona bakıyordu. "Eğer beni sevseydi," diye devam etti Soplhie, "benimle konuşmak için zaman ayırırdı. Günümün nasıl geçtiğini ne çalıştığımı veya kahvaltımı beğenip beğenmediğimi sorardı" Diğer tarafa döndü ve kasılarak yutkundu. Artık Araminta Ya bakmak iyice zor hale gelmişti. "Beni asla sevmedi," dedi sessizce. "Nasıl sevileceğini bilmiyordu."

Birkaç dakika iki kadın konuşmadı sonra Araminta, "Beni cezalandırıyordu," dedi. Sophie yavaşça arkasına döndü.

"Ona bir varis veremediğim için." Araminta'nın elleri titremeye başladı. "Bu yüzden benden nefret ediyordu."

Sophie ne diyeceğini bilemedi. Söylenecek bir şey var mıydı onu da bilemedi.

Uzun bir süre sonra Araminta, "Başlarda senden bana bir hakaret olduğun için nefret ediyordum. Hiçbir kadın kocasının piçini barındırmak zorunda kalmamalı." Sophie hiçbir şey söylemedi. "Ama sonra... Ama sonra..."

Araminta Sophie'yi şaşırtarak sanki anıları onun dayan-

ma gücünü emiyormuş gibi duvara yaslandı. " "Ama sonra değişti," dedi Araminta sonunda. "biroror pudan scni peydahladıktan sonra ben ona nasıl bir çocuk

vermezdim?"

Sophie'nin annesini savunmasının bir anlamı yoktu

"Sadece senden nefret etmiyordum, biliyorsun," diye fısıldadı Araminta. "Seni görmekten de nefret ediyor-

dum."

Nedense bu Sophie'yi şaşırtmadı.

"Sesini duymaktan nefret ediyordum. Gözlerinin onun gözleri olmasından nefret ediyordum. Senin evimde olduğunu bilmekten nefret ediyordum"

"Orası benim de cvimdi," dedi Sophie sessizce.

"Evet," diye cevap verdi Araminta. "Biliyorum. Bundan da nefret ediyordum."

Soplhie hızla döndü ve Araminta'nın gözkrine baktı. "Niçin buradasın?" diye sordu. "Yctcrincc kötülük yapma-dm mı? Avustralya'ya sürgün edilmemi zaten sağladın."

Araminta omuz silkti. "Uzak duramadım. Senin hapiste olduğunu görmenin çok güzel bir tarafı var. Bu kotu kokudan arınmak için üç saat banyo yapmam gerekecek ama olsun buna değer."

"Köşeye oturup kitap okuyormuş gibi davranmama izin ver o halde," diye karşılık verdi Soplhie. *Scni görmenin hiç güzel bir tarafı yok." Sophie hücreindeki tek mobilya olan iç bacaklı sallanan tabureye yürüdü ve oturdu. Hissettiği kadar sefil görünmemeye çalışıyordu. Araminta henüz iflas etmemiştir ve Araminta'ya bunun tersini düşündürmeyi reddediyo

Oturdu, kollarım kavuşturdu, sırtı liliicrcnii kapısına doğru bakar bir şekilde Araminta'nın gitmesini bekledi.

Ama Araminta gitmedi.

Sonunda bu saçmalıktan on dakika sonra Sophie ayağa fırladı ve "Gider mısın?" diye bağırdı.

Araminta yavaşça kafasını çevirdi, "düşünüyorum" Sophie "Ne hakkımla?" diye sormak isterdi ama alacağı

cevaptan korkuyordu.

-Avustralya nasıl bir yerdir acaba," Araminta düşünce-icre dalmıştı. "hiç gitmedim tabii; tanıdığım liliçbir uygar insan bunu düşünmez bile. Ama çok sıcak olduğunu duy, dum. Senin dc tenin bembeyaz. Bu şahane tenin muhtemelen oranın sıcak güneşine dayanamayacak. Hatta..."

Ama Araminta'nın söyleyecekleri liemcn ötede patlak veren bir kargaşa yüzünden bölündü,Tanrı'ya şükür— çünkü Sophie tek bir kelime daha duysaydı onu öldürme-ve kalkışabilirdi.)

"Neler ol..." dedi Araminta, birkaç adım geri gidip neler olduğunu görebilmek için kafasını uzatırken. Ardından Sophie tanıdık bir ses duydu. "Benedict?" diye fısıldadı. "Ne dedin?"

Ama Sophie çoktan koşup yüzünü hücresinin demirlerine dayamıştı bile. "Bırak geçelim," diye bağırdı Benedict. "Benedict!" diye bağırdı Sophie. Bridgertonlar'ın onu bu denli aşağılayıcı bir konuda görmelerini istemediğini unutmuştu. Onunla bir geleceği olamayacağını unutmuştu. Tek düşünebildiği Bencdict'in onun için geldiği ve burada olduğuydu.

Sophie kafasını demirlerden geçirebilecek olsaydı bunu yapardı.

Eti kemiğe yapıştırdığı belli eden oldukça iğrenç bir tokat sesi havada yankılandı ve onu muhtemelen o vücudun

376

yere yıkılmasından dolayı çıkan korkunç bir güm sesi

izledi.Birisi merdivenlerden iniyordu ve sonra...

"Benedict!"

"Sophie! AmanTannım iyi mis in?"Benedictin elleri Sophie

nin yanaklarına dokunmak için parmaklıklara uzandı.

Dudakları Sophieninkilrclic buluştu. Bu bir tutku öpücüğü değil, korku ve rahatlama öpücüğüydü.

"Bridgcrtion?" dedi Araminta. Sophie bir şekilde gözlerini Bcndict'inkilerden Araminta'nın sok olan suratına baktı, O anın heyecanıla Bridgerton ailesi ka

dizlerinin bağının Çözüldüğünü tamamen unutmuştu bu hayatının en mükemmel, anlarından biriydi.
Bu

belki onun sığ bir insan olduğunu gösterirdi. Belki doğru düzgün önccliklcrlri olmadığını gösterirdi. Ama Sophie her şeye gücü ve yetkisi olan Araminta'nın, Londra'nın en seçkin bekârının onu öptüğüne şahit olmasına bayılmış«.

Tabii ki, Sophie Bcnndict'i gördüğüne dc çok sevinmis-

ti.Benedict geri çekildi, hücreden uzaklaşırken elleri

Sophienin yüzünde geziniyordu. Araminta'ya Sophienin,

dünyayı yakabileceğinden emin olduğu bir bakış fırlatırken kollarını kavuşturdu. "Ona karşı suçlamaların neler?" diye sordu Benedict: Sophie Araminta'dan iğreniyor olabilirdi ama yine de bu yaşlı kadım asla bir aptal olarak dcğerlcndirmcmmişti..Şu anda bu düşüncesini yeniden gözden geçirmek zorunda kal'mış, çünkü böyle bir durumda akli başında her insanın yapacağı gibi korkudan titreyip sineceği yerde Aramirita ellerini kalçalarına koyup "Hırsızlık!* diye'bağırđı. tam o anda Leydi Bridgerton alelacele köşeyi döndü,

"Sophie'nin böyle hır şey yapacağına inanmam" dedi. hızrla oğlunun yanma ilerlerken. Araminta'ya bakarken gözleri kısıldı. "Ve. sizden hiç hoşlanmıyorum Leydi Pen-wood." diye oldukça hırçın bir şekilde ekledi.

Araminta geri çekilip elini hakarete uğramışçasına göğ-süne koydu. "Bu benimle ilgili değil," dedi, burnundan

soluyordu.

"Bu kızla ilgili, benim evlilik yüzüğümü çalmaya ccsa. reti olan bu kızla ilgili!"

"Senin evlilik yüzüğünü çalmadım ve sen dc bunu çok iyi biliyorsun!" diye karşı çıktı Sophie.

"Hayatımda isteve-cesim son şey scnin..."

"Ayakkabı tokalarımı çaldın."

Sophie'nin ağzı saldırgan bir tutumla sıkıca kapandı. "Gördünüz mü?!" Araminta kaç kişinin gördüğünü anlamak için etrafına bakındı. "Suçlu olduğunun kesin kanıtı."

"O senin üvey kızın," dedi Benedict. "Onu asla böyle..."

Araminta'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Sakın bir daha onun benim üvey kızım olduğunu söylemeye kalkma. O benim için bir hiç. Bir hiç!"

"Anlayamadım," dedi Leydi Bridgerton çok nazik bir ses tonuyla, "eğer sizin için gerçekten bir hiçse o halde onun hırsızlıktan asılmasını sağlamaya çalışarak bu pis hapishanede bulunmamalıydınız."

Araminta'nın Leydi Bridgcton'a vereceği cevap hakim'in gelişle kesildi. hakim adeta gösteriş yapan oldukça somurtkan gardiyan izledi.

Gardiyan onu hücre sine iterken kışına bir şaplak atınca Soplie kendini gülmekten alamadı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu hâkim.

«Bu kadın," dedi Benedict, gür ve derin sesi cevap vermeye kalkışabilecek herkesi bastırmaya yönelikti, -

"nişanlımı hırsızlıkla suçluyor." Nişanlım?

Sophie şaşkınlıktan açılan ağzını kapamayı zar zor başarabildi ama yine de dizlerinin bağı çözüldüğünden hücre sinin parmaklıklarına sıkıca tutundu, "nişanlı mı?" dedi Araminta, nefesi kesilmişti. Hâkim doğruldu. "Peki, siz kimsiniz bayım?" diye sordu, emin olmasa da Benedict'in önemli biri olduğunun

farkındaydı.

Benedict kollarını kavuşturdu ve ismini söyledi. Hâkimin rengi soldu. "Kontla bir akrabalığınız var mı?"

"Kendisi ağabeyim olur."

"Peki, o..." Sophie'yi gösterirken yutkundu, "nişanlım nı?"

Sophie havada Benedict'in yalan söylediğini belli eden doğaüstü bir dalgalanma oluşmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Leydi Bridgerton bile başıyla onaylıyordu. "Onunla evlenmezsin," dedi Araminta. Benedict annesine döndü. "Bu konuyla ilgili Leydi Pemvood'a danışmam gerekir mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi Leydi Bridgerton.

"O bir orospudan başka bir şey değil," dedi Araminta, "Annesi bir orospuydu ve o da..."

Benedict kimse kıpırdadığının farkına bile varamadan Araminta'nın boğazına yapıştı. "Kendini bana dövdürtme" diye uyardı onu.

Hâkim Benedict'in omzuna dokundu. "Bırak gitsin" "onun ağzını kapatmaya hakkım yok mu?"

Hakim tereddüt etti ama sonunda kafasını salladı. Benedict gönülsüz bir şekilde Araminta'yı serbest bıraktı.

Eger onunla evlenirsen" dedi Araminta, boğazını ova rak. "seni temin ederim herkes kim olduğunu öğrenecek, bir orospunun piç kızı."

Hâkim Araminta ya yüzünde sert bir ifadeyle döndü "Burada bu şekilde konuşulmaz."

"Sizi temin ederim genelde böyle konuşma alışkanlığı yoktur," diye cevap verdi Araminta, kibirli bir şekilde burnunu çekerek, "ama bu durum bu tarz konuşmalara sebebiyet veriyor. "

Sophie tchditkâr bir havayla parmaklarını eğip büken Benedict'e bakarken resmen elini ısırdı. Benedict belli ki bu durumun güçlü bir yumruğa sebebiyet verdiğini düşünüyordu.

Hâkim boğazını temizledi. "Onu çok ciddi bir suçla itham ediyorsunuz." Yutkundu. "Vc o bir Bridgerton'la evlenmek üzere."

"Ben Penwood kontesiyim," diye bağırdı Araminta. "Kontesim!"

Hakim odadakilerc şöyle bir baktı. Kontes olarak Araminta'nın rütbesi oradaki herkesten daha yüksekti ama aynı zamanda bir Penwood iki Bridgerton'a karşıydı ki bunlardan biri oldukça cüsseli ve gözle görülür bir biçimde sinirliydi. Ayrıca yumruğunu çoktan gardiyanın gözüne patlatmıştı bile. "Benden çaldı!"

"Hayır, sen ondan çaldın!" diye kükrçdi Benedict. Oda aniden sessizleşti.

"Sen onun çocukluğunu çaldın," dedi Benedict, vücudu öfkeden titriyordu. Sophie hakkındaki her şeyi bil-

380

miyordu ama bir şekilde yeşil gözlerinde gözlenen acının çoğunun sebebinin bu kadın olduğunu anlamıştı ve

geri kalanında rahmetli babası olduğuna dair tum sevdikleri üzerinc yemin edebilirdi.

Benedict hâkime döndü ve "Nişanlım, Ptenwood Kontu'nun gayri meşru kızıdır. Bu yüzden dul kontes onu yalan bir suçlamayla itham ediyor. Bu sadece intikam ve nefret."

Benedict öncce Bencdict'c sonra Araminta ya ve sonra da Sophie'ye baktı. "Bu doğru mu?" diye sûrdü ona. "Seni yalan yere mi suçluyor?"

"Ayakkabı tokalarını aldı," diye çılgık attı Araminta. "Kocamın mezarı üzerine yemin ederim ki ayakkabı tokalarını aldı!"

uAh, Tanrı aşkına, anne, ayakkabı tokalarını ben aldım."

Sophie'nin ağzı açık kaldı. "Posy?"

Benedict yeni ziyaretçiye baktı, gelen Kontcs'in kızı olduğu belli olan kısa ve tombul bir genç kadındı. Ardından yüzü çarşaf gibi bembeyaz olan Sophie'ye göz attı.

"Git buradan," diye bağırdı Araminta. uBıı davada yerin yok."

"Belli ki var," dedi hakim, Araminta'ya dönerek, "eğer tokaları o aldıysa tabii. Onun bundan sorumlu tutulmasını

ister misiniz?"

"O benim kızım!"

"Beni dc hücreye Sophie'nin yanına koyun!" dedi Pbsy dramatik bir şekilde bir elini göğsüne vurarak "Eğer o hırsız olarak suçlanıyorsa ben de suçlanmalıyım."

Günlerden sonra ilk kez Benedict kendini gülümserken buldu.

381

Gardiyan anahtarlarını çıkardı. "Bayım?" dedi tereddüt ederek hakimi dürterken.

«Kaldır şunları." diye karşılık verdi hâkim. "Kontcs'in kızını hapse atacak değiliz."

"Anahtarları kaldırma," dedi Leydi Bridgerton. "Müs. takbel gelinimin hcmcn serbest bırakılmasını istiyorum." Gardiyan çaresizce hâkime baktı.

"Pekâlâ." dedi hâkini, parmağıyla Sophie'yi göstererek. "Onu serbest bırak. Ama ben bu olayı çözmeden kimse bir yere gitmeyecek."

Araminta karşı çıkmaya yeltendi ama Sophie çoktan serbest bırakılmıştı. Doğruca Bencdicte koştu ama hâkim onu kolundan yakaladı. "Bekle bakalım," dedi. "Ben kimin tutuklanacağına karar vermeden sevgi gösterilerinde bulunmak yok."

"Kimse tutuklanmayacak," dedi Benedict. "O Avustralya'ya gidecek!" diye bağırdı Araminta, Sophie'yi işaret ederek.

"Beni hapse atın!" dedi Posy. "Ben çaldım."

"Posy, susar mısın?" diye fısıldadı Sophie. "Güven bana,

hücrede olmak istemezsin. Korkunç bir yer.İçeride fareler

var."

Bunu duyan Posy hücrenin yanından uzaklaştı. "Bu şehirde bir daha hiçbir yere davet edilmeyeceksiniz," dedi Leydi Bridgerton Araminta'ya. "Ben bir kontesim!" diye bağırdı Araminta. "Vc ben sizden daha çok sevilen biriyim," diye cevap verdi Leydi Bridgerton. Bu küçümseyici laf o kadar Leydi Bridgerton'un söylemeyeceği bir laftı ki Sophie'nin de

Bencdict'in dc ağzı açık kaldı.

"Yeter!" dedi hâkim. Posy'yc dönüp Araminta'yı işaret ederek, "Bu senin annen mi?" diye sordu.

Posy başıyla onayladı.

"Vc sen ayakkabı tokalarını çaldığım söylüyorsunr Posy tekrar onayladı. "Ve kimse evlilik yüzüğünü çal-madı.. Şu anda evde, mücevher kutusunda." Aranıma yeniden, "Orada değil" dedi. »Diğer mücevher kutunda," diye açıkladı Posy. «Soldan üçüncü çekmecedeki olanda." Aram in ta bembeyaz oldu.

Hâkim, "Bayan Beckett'c karşı, pek avantajlı durumda

değilsiniz Leydi Pemvood," dedi.

Aranı in ta öfkeden titremeye baladı. Hiddetle Posyyc dönmeden önce, "Benden çaldı,* dedi korkunç bir sesle '•Kızım yalan söylüyor. Nedenini ve ne elde etmeye çalış-tığını kesinlikle bilmiyorum ama yalan söylüyor."

Sophie'nin içinde çok kötü bir his vardı. Posy eve gittiğinde baş. çok büyük bir belaya girecekti. Toplum içinde böyle bir aşağılanmaya maruz kaan Amminu'mn neler yapabileceği tahmin edilemezdi. Sophie Posynin suçunu listelenmesine göz yumamazdı. Bunu...

"Posy çalma..." Kelimeler ağandan düşünme Ursa bulamadan dökülmüştü ama Posy'nin karnına attığı dirsek yüzünden cümlesini bitirmeyi başaramadı. Çok sertti.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu hâkim

Sophie kafasını iki vana salladı, konuşabilecek durumda değildi. Posy nefesini kesmişti.

Hâkim bitkin bir halde iç çekti ve ellerini ince ve sarı

saçlarının arasına soktu. Önce Posy'ye ardından Sophie'vc Araminta'ya vc Benedicte baktı. Leydi Bridgerton onun dikkatini çekebilmek için boğazını temizledi.

Belli ki," de di hâkim, buradan başka herhangi bir yer-

de olmayı diliyormuş gibi bir havası vardı "bu ayakkabı tokasının çalınmasından bıyuk bir mesele." "ayakkabı tokaları." dedi Araminta, "iki taneydi"

«Ne olursa olsun." dedi hâkim, "buradaki herkes bir-bîrinden nefret ediyor ve ben bir yargıya varmadan önce

bunun Sebebini öğrenmek «sterim."

Bir süreliğine kimseden ses çıkmadı. Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı.

-Sessizlik!" diye kükrçdi hâkim. "Scn," dedi Sophiyi

göstererek, "başla."

"Hımm..." Artık Sophie gerçekten sorgulanmaya baş. lamıştı ve kendini aşırı derecede sıkılmış hissediyordu.

"Onun söyledikleri doğru," dedi hızla Benedict'i gös. tererek. "Ben Penwood Kontu'nun kızıyım ama yine de hiçbir zamanı böyle kabul edilmedim."

Araminta bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama hâkim ona susması için öyle bir bakış fırlattı ki devam edemedi.

"O kontla evlenmeden önce Peinvood Malikâncsi'ndc yedi sene yaşadım" diye devam etti Araminta'yı göstererek. "Kont benim vasım olduğunu söylemişti ama gerçeği herkes biliyordu." Sophie babasının yüzünü hatırlayarak sustu, onu gülümserken hayal edememesine şaşırılmamalıydı. "Ona çok saygı duyuyordum," dedi. "Babanı tanıyordum," dedi Leydi Bridgerton usulca.

"Vc halanı da tanıvordum. Bu bana neden bu kadar tanıdık

/

geldiğini açıklıyor."

Sophie ona minnettir bir şekilde gülümsedi. Leydi Bridgerton'un ses tonunda güven verici bir şeyler vardı. Bu Sophieye kendini sıcak ve güvende hissettiriyordu. "Devam et lütfen," dedi hâkim.

Sophie başıyla onayladı ve ekledi, "Kont evlenince, kontes benim orada yaşamamı istemedi ama kont ısrar etti. 384

onu çok nadir görürdüm, beni umursadığını pek düşün-mezdim ama o beni kendi sorumluluğu altında görürdü ve beni asla kapı dışarı etmedi. Ama öldüğünde..." Sophie durdu ve boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalışarak yutkundu. Daha öncce kimseye hikâyesini an-latmamıştı; ağzından dökülen sözcükler garip ve yabancı geliyordu; "Öldüğünde," diye devam etti, "vasiyetinde .eğer Leydi Penwood beni yirmi yaşma kadar malikânede tutarsa alacağı paranın üç katı olacağına dair bir madde vardı. Bu yüzden o da öyle yaptı. Ama evdeki konumum dramatik bir şekilde değişti. Hizmetçi oldum. Yani, tam olarak hizmetçi değil" Sophie alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hizmetçilerin maaşı vardır. Bu yüzden ben daha çok köle

sayılırdım."

Sophie Araminta'ya baktı. Kollarını kavuşturmuş ve

burnunu havaya dik misti. Dudakları -incelmişti. Sophie aniden daha önce kaç kere Araminta'nın yüzünde aynı ifadeyi gördüğünü düşündü. Bu sayı sayabilcccğinden çok daha fazlaydı ama kalbini paramparça etmeye- yetecek kadarda vardı.

Ama yine de burada kir içinde ve beş kuruşsuz dururken mantığı ve ruhu hâlâ sapasağlamdı.

"Sophie?" dedi Benedict ona endişeli bir ifadeyle bakarak "her şey yolunda mı?"

Sophie başıyla onayladı çünkü az öncce her şeyin gerçekten yolunda olduğunu fark etmişti. Sevdiği adam (oldukça dolambaçlı bir yolla) ona evlenme teklif etmişti, Araminta çoktan hak ettiği dayığı, onu bu iş bittiğinde lime lime cdecck olan Bridgertonlar'ın elinden nihayet yiyecekti ve

Posy... Galiba bu başına gelen cn güzel şeydi. Onunla her zaman kardeş gibi olmak istemişti ve kendine güveni olmayan Posy bugün annesine karşı çıkıp neredeyse günü

385

kurtararak bunu ispat etmişti. Sophie, Benedict'in gelip nişanlısı olduğunu açıklamasına rağmen Posy'nin ifadesi, nin onu sürgünden - hatta belki idam sehpasından kur-taracak tek şey olduğuna yüzde yüz emindi. ve Sophie, bu cesaretinin Posy'yc pahalıya patlayacağını herkesten daha iyi biliyordu. Muhtemelen Araminta onun hayatını nasıl cehenneme çevireceğini çoktan planlamıştı.

Evet, her şey yolundaydı ve Sophie kendini bir anda daha dik dururken buldu.

"Hikâyemi bitirmeme izin verin. Kont'un ölümünden sonra Leydi Penwood be ödemediği hizmetçisi olarak tuttu. Aslında gerçekte üç hizmetçinin yapacağı i

"Biliyorsunuz, Leydi Whistledown böyle şeyler yaptığından geçen ay bahsetmişti!" dedi Posy heyecan içinde. "Anneme söylemiştim..."

"Posy, kes sesini!" diye bağırdı Araminta. "Yirmi yaşına geldiğimde," diye devam etti Sophie, "benim gitmemi istemedi. O zaman neden olduğunu anlamamıştım."

"Sanırım yeterince dinledik," dedi Araminta. "Ben yeterince dinlediğimizi düşünmüyorum," diye karşılık verdi Benedict.

Sophie konuşmak için izin istercesine hâkime baktı. Hâkim onaylayınca Sophie devam etti. "Ben bundan sadece yanında emir verecek birilerinin olmasından hoşlandığı sonucunu çıkarabildim. Veya yalnızca para ödemediği bir hizmetçisi olsun istiyordu. Çünkü babamın vasiyetinde benimle ilgili başka bir şey yoktu." "Bu doğru değil," dedi Posy. Sophie şaşkınlık içinde ona döndü. "Kont sana çeyizini bıraktı," dedi Posy.

386

Sophie çenesinin kilitlendiğini hissetti. ttBu mümkün değil. Benim hiçbir şeyim yok. Babam yirmi yaşına gcle-

ne kadar güvenliğini sağladı ve ondan sonra..." "Ondan sonra," dedi Posy oldukça sert bir sesle, "çeyizi alacaktın."

"Çeyizimi mi?" diye fısıldadı Sophie.

"Evet, doğru duydun," dedi Posy. "Bu konuyla ilgili her hangi bir kanıtı ortalıkta bırakmamalıydın, anne. Geçen sene Kont'un mirasının bir kopyasını okudum." Odadaki diğer kişilere döndü ve "Vasiyet evlilik yüzüğünü koyduğu kutuda duruyor," dedi.

"Benim çeyizimi mi çaldın?" dedi Sophie, sesi fısıltı halinde çıkmıştı. Bunca sene babasının ona hiçbir şey bırakmadığını sanmıştı. Onu asla sevmediğini, onu sorumluluğunda olan bir çocuktan daha fazlası olarak görmediğini varsay m işti, hatta kendi kanından bile olmayan Rosamund

ve Posy'yc bile mirasından pay verdiğini ancak ona vermediğini düşünmüştü.

Onu bilerek görmezden geldiğini zannetmemiş ama daha çok gayri meşru kızını unuttuğuna inanmıştı.

Ki bu ona kendini, gördüğü her türlü kötü muameleden daha kötü hissettirmişti.

"Bana çeyiz mi bırakmış?" diye sordu Sophie sersemlemiş bir lıaldc. Sonra Benedict'c dönerek, "Benim çeyizim var," dedi.

"Çeyizin olup olmaması umurumda değil," diye cevap verdi Benedict. "Buna ihtiyacım yok."

"Benim umurumda" dedi Sophie. "Beni unuttuğunu düşünmüştüm. Bunca sene mirasını yazarken beni unuttuğun u düşündüm. Piç kızına gerçekten para bırakamayanını biliyordum ama herkese benim onun evlatlığı olduğumu söylemişti. Evlatlığına bir şevler bırakmaması~

bir neden yoktu." Nedense Leydi Bridgerton'a baktı ve "İnsanlar

bunu her zaman yapıyorlar," dedi.

hakim boğazını temizledi ve Araminta ya dönerek.

"peki onun çeyizine ne oldu?" diye sordu.

Araminta tek kelime etmedi.

Leydi Bridgerton boğazını temizledi. "Genç bir kızın çeyizini kendine mal etmenin yasal olduğunu hiç sanmıyorum," dedi. Ve sakın ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. "Değil mi Araminta?"

Bölüm 23

Leydi Pen wood şehirden ayrılırken görüldü.

Leydi Bridgerton da öyle. ilginç...

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 18 HAZİRAN 1817

Benedict annesini son yaptığından dolayı ne kadar çok sevdiğini düşündü. Sırtmamaya çalışıyordu ama Leydi Penwood'un karaya vurmuş balık gibi nefes alması bunu çok zorlaştırıyordu.

Hâkimin gözleri adeta dışarı fırlamıştı. "Kontesi tutuklamamı önermiyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı Violet. "İsteddiği kadar özgür olabilir. Aristokrasi onun suçunun cezasını verir. Ama," diye ekledi, kafasını yavaşça çevirip Leydi Pcnwood'a anlamlı bir bakış fırlatarak, "eğer onu tutuk-larsanız, suçlar karşısında kendini savunurken çok utanç verici bir durumda kalır."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Leydi Penwood

dişlerini sıkarak.

389

Violet hakime dondu "Leydi Penwood'la birkaç dakika

yalnız kalabilir miyim? '

"tabii ki Leydim." Leydi Bridgerton!n başıyla kısa bir selam verdi ve "hcrkes dışarı!" diye bağırdı.

"Hayır. hayır," dedi Violet ve tatlı tatlı gülümserken oldukça şüpheli görünen bir kağıt parçasını hakimın avcuna sıkıştırdı. "Ailem kalabilir."

Hakim hafifçe kızardı ardından gardiyanı da kolundan tutup dışarı sürükledi. "Şimdi," diye mırıldandı Violet. "Nerede kalmıştık?*" Benedict, annesinin Leydi Penwood'a doğru ilerleyip ona dik dik bakmasını izlerken gururlandı. O arada Sophie'ye dc bir göz attı. Sophie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"Oğlum Soplîe'ylc evlenecek," dedi Violet, "vc sen dc tanıdığın herkese onun olduğunu söyleyeceksin."

"Onun için asla yalan söylemem," dedi Leydi Penwood.

Violet omuzlarını silkti. "Peki. O halde avukatlarıma hemen Sophie'nin çeyizini bulmaları için talimat vereceğim. Ne de olsa Benedict'le evlendiğinde yeni bir unvanı olacak."

Benedict kollarını Sophie'nin beline sardı ve onu hafifçe sıktı.

"Eğer bana soracak olurlarsa," dedi Leydi Penwood, "sizin anlattığınız hikayeyi doğrularım. Ama benden ona yardımı dokunacak bir şey yapmamı beklemeyin."

Violet onun bu söylediğini uzun uzun düşünüyormuş gibi davrandı ve ardından, "Harika. Böyle yapacağınıza inanıyorum." dedi. Oğluna döndü. "Benedict?" Benedict onu başıyla onayladı.

Sonra annesi tekrar leydi Penwood'a döndü. "Sophie'nin babasının adı Charles Beckett idi ve Kont'un uzaktan kuzeniydi, tamam mı?"

Leydi Penwood sanki bozuk bir istiridye yutmuş gibi tiksinierek baksa da yine de başıyla onayladı.

Violet sırtını kontese döndü ve, "Kimse onun ailesini tanımadığı için cemiyetin bazı üyelerinin bunu yetersiz bulacağından eminim ama en azından Sophie'nin bir saygınlığı olur. "Sonuçta," arkasını dönüp Araminta'ya kocaman bir gülümsemeyle baktı, "Penwoodlar'la olan bağını

silemeyiz."

"Alı, sayın hâkim!" diye seslendi Violet, hakim aceleyle odaya girerken ve neşeli bir şekilde gülümsedi. "Sanırım burada işim bitti."

"O halde kimseyi tutuklamıyorum, değil mi?" diye sordu. "Öyle görünüyor."

"Ben gidiyorum!" dedi Leydi Penwood sanki birinin umurundaymış gibi. Kızına öfkeli gözlerle baktı. "Benimle gel Posy"

Benedict Posy'nin yüzündeki kanın resmen çekildiğini gördü. Ama o müdahale etmeden önce Sophie fırladı

ve Araminta, "Hemen!" diye kükremeden hemen önce,

"Leydi Bridgerton!" diye seslendi. "Söyle canım?"

Sophie Violet'in kolunu tuttu ve kulağına bir şey fısıldamak için ona iyice sokuldu.

"Tamam," dedi Violet. Ardından Posy'ye döndü. "Bayan Gunningvortlu?"

"Aslında Bayan Roiling' diye düzeltti Posy. "Kont beni evlat edinmedi." "Tabii ki. Bayan Roiling. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir, leydim"

"pekala. Kendi kararların verebilecek yaşa gelmişsin

Benimle evime gelir misin?"

"Alı. evet!"

"Posy Bridgerton la r'a gitmeyeceksin," diye emretti Araminta.

Violet onun dediklerini kesinlikle umursamayarak Posy'yc "Bu sezonun sonunda Londra'dan ayrılacağım. Bizimle gelip bir süre Kent'te kalmak ister misin?"

Posy hızla onayladı. "Çok minnettar olurum."

"O halde bu işi de hallettik."

"Hiçbir şey hallolmadı," diye karşı çıktı Araminta. "O benim kızım ve..."

"Benedict?" dedi Leydi Bridgerton oldukça sıkılgan bir ses tonuyla. "Avukatımın adı neydi?"

"Git!" Araminta Posy'yc tükürdü. "Vc bir daha asla kapıma gelme."

Bütün gün boyunca ilk kez Posy korkmuş görünüyordu. Annesinin ona yaklaşıp yüzüne, "Eğer onlarla gidersen benim için öldün demektir. Anladın mı? Öldün demektir!" demesi bunu daha da kötüleştirdi.

Posy, hemen ilerleyip koluna giren Violet'c panik içinde baktı.

"Önemli değil Posy," dedi Violet usulca. "Bizimle istediğin kadar kalabilirsin."

Sophie de ilerledi ve Posy'nin diğer koluna girdi. "Şimdi gerçekten kardeşiz," dedi, öne eğilip onu yanağından öperken.

"Ah, Sophie." Posy ağlamaya başladı, gözyaşları dinmek bilmiyordu. "Çok özür dilerim. Seni hiçbir zaman savunmadım. Bir şeyler söylemem gerekirdi. Bir şeyler yapmam gerekirdi ama..."

392

"Çok gençtin. Ben de çok gençtim. Ve ona karşı koy-

manın ne kadar zor olduğunu herkesten iyi ben bilirim," Âramintaya ters bir bakış fırlattı.

"Benimle böyle konuşamazsın" diye bağırdı Araminta

elini Sophie'yc vuracaktı gibi kaldırdı.

"Ah, ah, alı," diye böldü Violet. "Avukatlar Leydi Pcn-wood. Avukatları unutmayın."

Araminta elini indirdi ama gözlerinden adeta alevler

fışkırıyordu.

"Benedict?" diye seslendi Violet. "Avukatlarımızın ofisine ne kadar sürede varınız?"

Benedict içinden gülerek, düşünüyormuş gibi yapıp parmağıyla çenesine dokundu. "Çok uzakta değil. Yirmi dakika? Eğer yollar kalabalıksa yarım saat."

Araminta öfkesinden titriyordu. "Alın onu o halde. Zaten beni hayal kırıklığına uğratmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Kimse onunla evlenmeyeceği için hayatınız boyunca onunla yaşamak zorunda kalacaksınız. Onu dansa kaldırmaları için erkeklere rüşvet vermek zorunda kılıyorum."

Vc sonra çok garip bir şey oldu. Sophie titremeye başladı. Suratı kıpkırmızı olmuş, dişleri kenetlenmişti ve sonra korkunç bir şekilde kükremeye başladı. Kimse araya girmeyi dahi düşünmeden önce yumruğunu Araminta'nın sol gözüne indirdi.

Benedict bugün annesinin takındığı tavırdan başka bir şeye şaşırabilcccğini düşünmemiştir.

Ama yanılmıştı.

"Bu," dedi Sophie, "çeyizimi çaldığın için değil. Babam ölmeden önce sürekli beni evden attırmaya çalıştığın için değil. Hatta beni kölen haline getirdiğin içinde değil."

"O halde," dedi Benedict kibarca, "neden?"

393

Sophie "bu kızlarını eşit derecede sevmediğin için" derken gözlerini Araminta'dan ayırmadı. Posy haykırmaya başladı.

"Senin gibi annelerin yeri cehennem, dedi Sophie "Bilvorsunuz ki." dedi hâkim, "sonraki gelecek kişi için bu hücreyi temizlemeliyiz.

"Doğru söylüyor," dedi Violet, Sophie Araminta yı tek-melemeye başlamadan önce onun önüne geçerek. Sonra Posye döndü. "Almak istediğin eşyaların var mı?" Posy kıtasını iki yana salladı. Posynin ellerini sıkarken Violet hiizünlendi. "Sana

yepyeni bir hayat vereceğiz canım."

Araminta ayaklandı, Posy'ye korkunç bir bakış fırlattı ve sonra orayı terk etti.

"Pekâlâ." dedi Violet, ellerini kalçalarına yerleştirerek. "Hiç gitmeyecek sanmıştım."

Benedict ellerini Sophie'nin belinden çekti vc, "Sakin kıpırdama," diye mırıldandı. Sonra hızla annesinin yanına ilerledi.

"Son zamanlarda hiç seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Hayır." dedi Violet neşeli bir gülümsemeyle, "ama ben yine de öyle olduğunu biliyorum."

"Peki, senin gördüğüm cn iyi anne olduğundan bahsetmiş miydim?"

"Hayır, ama onu da biliyorum" "Güzel." Benedict eğilip annesini yanağından öptü. "Teşekkür ederim. Senin oğlun olmak bir ayrıcalık."

Bütün gün kendisini tutan ve aralarında cn mantıklı ve zeki insan olduğunu kanıtlayan annesi bir anda gözyaşlarına boğuldu.

"Ona ne dedin?" diye sordu Sophie.

394

"Önemli değil," dedi Violet burnunu çekerek. Kollarını Benedict'e doladı ve, "Ben de seni seviyorum!" diye haykırdı.

Posy Sophie'ye dönerek, "Çok iyi bir aile," dedi.

Sophie de Posy'ye döndü ve, "Biliyorum," dedi.

Bir saat sonra Sophie, Benedict'in salonunda birkaç hafta önce bekâretini kaybettiği kanepenin üstünde oturuyordu. Leydi Bridgerton Sophie'nin yalnız başına Benedict'in evine gitmesinin nedeni ve uygunluğunu sorgulamış ama Benedict ona öyle bir bakış fırlatmıştı ki hemen geri adım atıp, sadece, "Sadece yediye kadar orada kal," demişti.

Ki bu onlara bir saat baş başa kalma imkânı vermişti.

"Özür dilerim," dediği sırada Sophie daha yeni kanepeye oturuyordu. Her nedense faytonla eve dönerlerken tek kelime etmemişlerdi. El ele tutuşmuşlar, Benedict parmaklarını Sophie'nin dudaklarına götürmüştü ama tek kelime etmemişlerdi.

Sophie rahatlamıştı. Ama henüz bir şeyler söylemeye hazır değildi. Hapiste, o kargaşanın içinde konuşmak kolaydı ama şimdi yalnızlardı ve...

Sophie ne diyeceğini bilmiyordu.

Sadece, "Özür dilerim," diyebilirdi.

"Hayır, ben özür dilerim," diye cevap verdi Benedict, yanına oturup ellerini tutarken.

"Hayır, ben..." Sophie aniden gülümsedi. "Bu çok aptalca."

"Seni seviyorum," dedi Benedict.

Sophie'nin dudakları aralandı.

"Seninle evlenmek istiyorum," diye devam etti Benedict.

Sophie'nin nefesi kesildi.

"Senin ailenin veya annemin seni saygın göstermek için leydi Penwoood'la anlaşma yapması umurumda değil" Bciedict onu baştan aşağı süzdü, koyu renk gözleri aşk içinde eriyorlardı. "Seninle ne olursa olsun evlenirim."

Sophie gözlerini kırıştırdı ve gözyaşlarına boğuldu Onun önünde ağlayarak kendini aptal durumuna düşürdüğüne dair bir şüpheye kapıldı. Onun adını söylemeyi başardı ama kendini tamamen kaybetmişti.

Bciedict Sophie'nin ellerini sıktı. "Londra'da yaşayamayız, biliyorum ama Londra'da yaşamamıza gerek yok zaten. Hayatta gerçekten neye ihtiyacım olduğunu düşündüğümde - istediğimi değil ihtiyacım olanı düşündüğümde - bunun sadece sen olduğu sonucuna vardım." "Ben..."

"Hayır, bırak bitireyim," dedi Benedict boğuk bir sesle. "Senden metresim olmanı istemiyordum. Bu doğru değildi."

"Benedict," dedi Sophie usulca, "başka ne yapabildin ki? Benim bir hizmetçi olduğumu düşünüyordun. Mükemmel bir dünyada evlenebilirdik ama bu mükemmel bir dünya değil. Senin gibi erkekler..."

"Peki. O halde bunu istemek çok da yanlış değildi." Benedict gülümsemeye çalıştı. Ama beceremedi. "Sormak zorundaydım. Seni çok istiyordum ve seni zaten çok seviyordum ve..."

"Benedict, bana açıklamak zor..." "Açıklamak zorunda değil miyim? Hayır, zorundayım. Teklifimi reddettikten sonra senin daha fazla üstüne gelmemeliydim. Özellikle ikimiz de benim eninde sonunda evleneceğimi bilirken bunu sana sormam haksızlıktı. Ben

seni biriyle paylaşırsam ölürüm. Aynı şeyi senden nasıl isteyebilirim?"

Sophie uzandı ve yanaklarından dökülen gözyaşlarını bileli- Aman Tanrım ağlıyor muydu? En son ne zaman ağlığını hatırlayamıyordu bile. Babası öldüğündeydi herhalde. O zaman bile gizli gizli ağlamıştı.

"Seni sevmemin çok nedeni var," dedi Benedict, söylediği her kelimeyi dikkatlice seçiyordu. Artık onu kazandığını biliyordu. Sophie artık bir yere kaçamazdı; onun karısı olacaktı. Ama Benedict hâlâ her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Bir erkeğin kendini sevdiği kadına sadece

bir kere ifade etme şansı olurdu ve bunu mahvetmek istemiyordu.

"Ama en çok sevdiğim yanın," diye devam etti, "kendini bilmen. Kim olduğunu ve değerlerini biliyorsun. Prensiplerin var Sophie ve onlara bağlı kalıyorsun."

Sophie'nin elini kaldırdı ve dudaklarına götürdü. "Bu çok nadir bulunan bir özellik."

Sophie'nin gözleri yaşlarla doldu, Bencdict'in tek istediği ona sarılmaktı ama söyleyeceklerini bitirmek istiyordu. İçinden gelen her düşüncenin dile dökülmesi gerekiyordu.

"Vc beni anlamaya, beni tanımaya çalıştın. Benedict olarak. Bay Bridgerton veya iki numaralı kardeş olarak değil. Sadece Benedict olarak."

Sophie onun yanaklarına dokundu. "Sen tanıdığını en iyi insansın. Ailene hayır seviyo-nım."

Benedict Sophie'ye sarıldı. Kendini daha fazla tutamamıştı. Onu kollarında hissetmek, orada olduğunu ve her zaman orada olacağını garantilemek istiyordu. Onunla beraber, onun yanında ve ölüm onları ayırana kadar. Garip-

397

ti ama sadece dokunurken bile ona karşı bir yükümlülük hissediyordu.

Tabii ki onu istiyordu. Onu her zaman istemişti. ama her şeyden çok ona dokunmak istiyordu. Onu koklamak hissetmek istiyordu.

Sophie'nin yanında olmasının onu rahatlattığını fark etti. Konuşmaları gerekmiyordu. Birbirlerine dokunmaları bile gerekmiyordu (gerçi onu şu andan itibaren bırakmaya hiç niyeti yoktu). Basitçe, o yanında olduğunda dünyanın en mutlu ve en iyi erkeği oluyordu.

Benedict, onun kokusunu içine çekerek yüzünü Sophie'nin saçlarına gömdü.

Sonra geri çekildi. "Banyo yapmak ister misin?"

Sophie'nin suratı kıpkırmızı oldu. "Ah, hayır" diye mırıldandı. "hücrenin içi çok pisti, yerde uyumak zorunda kaldım vc..."

"Başka bir şey söyleme" dedi Benedict.

"Ama..."

"Lütfen." Eğer bu konuyla ilgili bir şeyler dala duyarsa birini öldürmek zorunda kalabilirdi. Kalıcı bir zarar olmadığına göre daha fazla ayrıntı bilmeye ihtiyacı yoktu.

"Bence banyo yapmalısın," dedi gülümseyerek.

"Doğru." Sophie ayağa kalkarken onu başıyla onayladı. "Annenin evine gid..."

"Burada."

"Burada mı?"

Gülümsedi. "Burada"

"Ama annene..."

"Anneme dokuzda evde olacağını söyledik."

"Sanırım o yedi demişti."

uÖyle mi? İlginç, ben dokuz diye duydum."

"Benedict..."

Benedict onun elinden tutup kapıya doğru çekti. "Yedi

aynı dokuz gibi duyulabiliyor." "Benedict..."

"Aslında daha çok on bir gibi duyuluyor."

"Benedict!"

Benedict onu kapının orada durdurdu. "Burada kal."

"Anlamadım?"

"Sakin kıpırdama," dedi, başparmağıyla Sophie'nin burnuna dokunarak.

Sophie onun koridorda ilerleyişini çaresizce izledi. Benedict sadece bir iki dakika sonra geri döndü.

"Banyo havlusu" "Ama..."

Benedict'in gözleri muzipleşti. "İki kişilik." Sophie yutkundu.

Benedict öne eğildi. "Sıcak suyu çoktan hazırladılar." "Hazırladılar mı?"

Benedict başıyla onayladı. "Küveti doldurmak birkaç dakika sürer."

Sophie kapıya baktı ve, "Saat neredeyse yedi," dedi. "Ama on ikiye kadar kalmana izin var."

"Benedict!"

Benedict onu yanına çekti. "Kalmak istiyorsun." "Ben öyle bir şey söylemedim." "Mecbur değilsin. Eğer benimle aynı fikirde değilsen, "Benedict!" demekten daha fazlasını söylemelisin"

Sophie gülümsedi. Benedict onun sesini çok güzel taklit etmişti.

Benedict'in dudakları şeytanca bir sırıtişla kıvnldı. "Yanılıyor muyum?"

Sophie başka tarafa bakmaya çalıştı ama gülümsemesine engel olamadı.

399

"Ben de öyle düşünmüştüm." diye mırıldandı Benedict eliyle merdivenleri işaret etti. "Benimle gel." ve Sophie onunla gitti.

Benedict Sophie'yi şaşırtarak o soyunurken odada durmadı. Sophie elbisesini başının üzerinden çıkartırken nefesim tuttu. Benedict haklıydı, Sophie berbat kokuyordu

Banyoyu hazırlayan hizmetçi küvetin içine güzel kokulu yağlar dökmüş ve suyun yüzeyinin köpüklenmesini sağlayacak sabunlar kullanmıştı.

Sophie bütün giysilerinden kurtulduktan sonra, ayağını buharı tüten suya daldırdı ve yavaş yavaş tüm vücudunu suya soktu.

Bu cennetti. Sadece iki gündür yıkanmadığına inanmak zordu. Hapishanede bir gece bir seneye bedeldi.

Sophie zihnini boşaltmayı ve bu anın zevkini çıkarmayı denedi ama her saniye bunu yapmak çok zordu. Orada kalmaya karar verdiğinde Benedict'in banyod

biliyordu. Onu reddedebilirdi; Benedict'in bütün yalvarışlarına rağmen onu annesinin evine götürmesini isteyebilirdi.

Ama Sophie kalmaya karar vermişti. Oturma odasının kapısıyla merdivenler arasında bir yerlerde kalmak istediğini anlamıştı. Bu noktaya çok uzun zamanda gelmişti ve

ertesi sabah annesinin evine kahvaltıya geleceğinden emin olsa da onu şu an bırakmaya niyeti yoktu.

Benedict az sonra orada olurdu. ve geldiğinde...

Sophie ürperdi. Sıcacık küvetin içinde olmasına rağmen ürperdi. ve ardından omuzlarına, boynuna ve hatta burnuna kadar suya battığı anda kapının açıldığını duydu.

Benedict. Üzerinde belinden bağlı siyah bir sabahlık

400

vardı. Ayakları çıplaktı ve diz kapaklarından aşağısı görünüyordu.

'•Umarını bundan kurtulmamın senin için sakıncası yoktur," dedi sabahlığını çıkartırken.

Sophie ona gülümsedi ve kafasını salladı. Bu Benedict'ten duymayı beklediği bir şey değildi ve Sophie bunu onu rahatlatmak için söylediğini biliyordu.

"Sana kıyafet getirmesi için birini gönderdim," dedi

Benedict.

"Teşekkür ederim." Sophie ona yer açmak için küvetin içinde biraz yana kaydı ama Benedict'in küvetin bittiği yere doğru yürüdüğünü görünce şaşırdı.

"Öne eğil," diye mırıldandı.

Sophie dediğini yaptı ve Benedict sırtını yıkarken zevkle iç çekti.

"Yıllarca bunu yapmayı hayal ettim."

"Yıllarca mı?" diye sordu Sophie.

"Hımnı. Maskeli balodan sonra seninle ilgili çok fazla hayal kurdum."

Sophie öne eğilmiş olduğuna memnun oldu, yüzü kıpkırmızı olduğundan alnını dizlerine dayayabiliyordu.

"Kafanı çıkar ki saçlarını yıkayabileyim," dedi Benedict.

Sophie yavaşça suyun altına girdi ve ardından hızla geri çıktı.

Benedict eline sabunu alıp Sophie'nin saçlarını yıkıma-ya başladı. "Saçların o zaman daha uzundu," diye mırıldandı.

"Kesmek zorunda kaldım" dedi Sophie. "Onları peruk-çuya sattım."

Sophie emin değildi ama galiba onun honnırdandığını duymuştu.

401

"Daha da kısaydılar," diye ekledi.

•Şimdi durulayabilirsin."

Sophie küvetin dibine daldı ve tekrar dışarı çıkmadan ona- suyun içinde kafasını sağa sola çevirdi.

Benedict ellerine su doldurdu. "Arkanda hâlâ biraz köpük var." dedi. suyu saçlarına dökerken.

Sophie Benedict'in bunu birkaç kere tekrarlamasına izm verdikten sonra, "Sen küvete girmeyecek misin?" diye sordu. Bııını sormak çok utanç vericiydi ve ahududu gibi kızardığını biliyordu ama bunu öğrenmeye ihtiyacı vardı.

"Öyle yapacaktım ama bu çok daha eğlenceli."

"Beni yıkamak mı cğlınceli?" diye sordu Sophie kuşkulu bir şekilde.

Benedict muzipçe gülümsedi. "Seni kurulamak için dc sabırsızlanıyorum." Uzanıp büyük beyaz havluyu yakaladı. "Çıkma zamanı."

Sophie kararsız bir halde alt dudağını ısırdı. Onunla iki insan ne kadar yakmlaşabilirsc o kadar yakınlaşmıştı ama bu konularda utanç duymadan küvetten cırılçıplak çıkacak kadar da tecrübeli değildi.

Benedict havluyu tutmuş ayakta dikilirken güliimsü-yordu. Onu sere serpe açarken kafasını çevirdi vc, "Bir şey görmeden seni havluya saracağım," dedi.

Sophie derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, bu anın bundan sonraki hayatının başlangıcı olduğunu hissetti.

Benedict nazikçe havluyu vücuduna sardı, daha sonra da Sophie'nin yüzüne uzandı. Üzerinde hâlâ küçük su damlaları bulunan yanaklarına dokundu ve ardından eğilip bununu öptü.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Ben de öyle."

Benedict onun çenesine dokundu. Gözlerini ondan

402

ayırmıyordu ve Sophie gözleriyle birbirlerine dokunuyorlarmış

gibi hissediyordu. ve sonra Benedict çok nazik ve yumuşak bir

şekilde Sophie'yi öptü. Sophie bu harekette sadece sevgi

değil, saygı da hissetti.

"Pazartesiye kadar beklemeliyim," dedi, "ama istemiyorum."

"Beklemini ben de istemiyorum," diye fısıldadı Sophie.

Benedict onu tekrar öptü, bu seferki öpücük tutku doluydu. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Aynı hayallerimdeki gibi"

Benedict'in dudakları genç kadının yanaklarında, çenesinde, boynunda dolaşmaya başladı. Her öpücük Sophie'nin dengesini bozuyor, onu nefessiz bırakıyordu. Sophie onun her nazik dokunuşunda bacaklarını daha az hissediyordu. Ve artık ayakta duramayacağını anladığında Benedict onu kollarına aldı ve yatağa taşıdı.

"Kalbimde," dedi, onu yastıkların ve çarşafların arasına bırakırken, "sen benim karımsın."

Sophie nefesini tuttu.

"Düğünümüzden sonra her şeye hakkımız olacak" dedi, yanma uzanırken. "Tanrı ve devlet tarafından kutsanacağız, ama şimdi..." Sophie'nin gözlerine bakabilmek için dirseklerinin üzerine kalkarken sesi çatallaşmıştı. "Ama şimdi, bu gerçek."

Sophie uzanıp Benedict'in yüzüne dokundu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Hep seni sevdim. Seni tanımadan önce de seviyordum." Benedict eğilip onu tekrar öptü ama ardından Sophie

nefes nefese kalmış bir halde durdu ve, "Hayır, bekle,"

dedi.

Benedict dudaklarına birkaç santim kala duraksadı.

403

"Maskeli baloda," dedi. sesi titriyordu, "seni görmeden önce. seni hissetmiştim. Bir önseziydi. Bir sihirdi. Havada bir şeyler vardı. Ve sonra arkamı döndüğümde sen ora-davdın, sanki beni bckliyormuş gibiydin. O anda baloya gizlice katılmamın sebebinin bu olduğunu anladım."

Sophie'nin yanağı ıslandı. Gözünden bir damla yaş akmıştı.

"Sen benim varolma nedenimsin," dedi Sophie usulca, "dünyaya gelmemin tek sebebisin"

Benedict ağzını açtı, Sophie o anda bir şeyler söylemek üzere olduğundan emindi. Benedict dala beş dakika önce onu daha fazla sevmeyi düşünmüştü ama Sophie bunları söylediğinde...ona bunları söylediğinde...

Kalbi o kadar büyümüştü ki Benedict kalbinin neredeyse patlayacağını düşündü.

Onu seviyordu. Birden dünya çok daha güzel bir yer haline gelmişti. Onu seviyordu ve önemli olan tek şey buydu.

Benedict'in sabahlığı ve Sophie'nin havlusu vücutlarından aşağıya kaydı, şimdi tenleri birbirine değiyordu. Benedict onun ellerine, dudaklarına adeta tapınıyordu. Sophie'nin fark etmesini ve onunda aynı şekilde hissetmesini istiyordu.

"Alı, Sophie," diye inledi, adı şu anda söylemeyi başara-bildiği tek şeydi. "Sophie, Sophie, Sophie."

Sophie ona gülümsedi, Benedict kahkaha atmak istiyordu. Çok mutluydu. Çok ama çok mutluydu. ve bu çok iyi

hissettiriyordu.

Benedict onun üstüne uzanıp içine girmek için, onu kendinin yapmak için hazırlandı. Bu, ikisinin de tutkularına yenik düştüğü önceki seferden farklıydı. Bu seferki

planlanıyordu. Bu sefer tutkuyu değil, birbirlerini seçmiş-

lerdi.

"Sen benimsin," dedi Benedict'e yavaşça Sophie'nin

içine girerken gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Sen bc-nirnsin."

Bir süre sonra, ikisi de yorgun bir şekilde birbirlerinin kollarına uzamışlarken, Benedict dudaklarını Sophie'nin kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı.

"Ve ben de seninim."

Birkaç saat sonra Sophie neden bu kadar sıcak ve güzel hissettiğini merak ederek uyandı vc...

"Benedict!" dedi, nefes nefeseydi. "Saat kaç?"

Benedict cevap vermedi bu yüzden Sophie omzunu tuttu ve onu sarsmaya başladı. "Benedict! Benedict!"

Benedict diğer tarafa kıvrılırken homurdandı. "Uyuyorum."

"Saat kaç?"

Benedict yüzünü yastığının içine gömdii. "Hiçbir fikrim yok."

"Saat yedide annenin evinde olmalıydım."

"On bir," diye mırıldandı Benedict.

"Yedi!"

Benedict gözlerini açtı. Bunun için çok çaba harcamıştı. "Banyo yapmaya karar verdiğinde yedide orada olamayacağını biliyordun."

"Bil iyorum ama dokuzu geçireceğimi düşünmemiştim."

Benedict odanın etrafına bakarken birkaç kere gözlerini kırıştırdı. "Bu saatten sonra..."

Ama Sophie çoktan şöminenin üzerindeki saati görmüş

vc nefesi tıkanmıştı.

"Ki misin?"divesordu Benedict.

"Saat sabahı üçü."

Benedict gülümsedi. "O halde geceyi burada geçirmen cn iyisi.

"Benedict!"

"Hizmetçileri ayaklandırmak istemezsin herhalde değil mi? Eminim şu an hepsi uyuyorlardır."

"Ama ben..."

"Biraz acı bana kadın," dedi sonunda Benedict. "Önümüzdeki hatta evleneccğiz."

"Önümüzdeki hafta mı?"

Benedict ciddi bir tavır takınmaya çalıştı. "Böyle şeyleri hızlı halletmek gerek."

"Neden?"

"Neden mi?" diye tekrarladı Benedict.

"Dedikoduları engellemek için."

Sophie'nin dudaklın aralandı ve gözleri büyüdü. "Sence Leydi Whistledown benim hakkımda bir şeyler yazar mı?"

"Aman Tanrım, umarım yazmaz," diye mırıldandı Benedict.

Sophie'nin suratı asıldı.

"Sanırım yazabilir. Bunu neden istiyorsun ki?"

"Onun yazılarını yıllardır okurum. Hep adımı orada görmeyi hayal ettim."

Benedict kafasını salladı. "Çok tuhaf hayallerin var." "Benedict!"

"Pekâlâ, evet, sanırım Leydi Whistledown evlendiğimizi köşesinde yazar, törenden önce olmasa bile ondan sonra kesinlikle yazar. Çok acımasız bir tarzı var."

406.

"Keşke kim olduğunu bilseydim."

"Londra'nın yarısı bunu öğrenmek istiyor."

"Londra'nın tümü bunu öğrenmek istiyor sanırım." Sophie iç çekti ve ardından biç de inandırıcı olmayan bir şekilde; "Gitmeliyim," dedi.

Benedict omuz silkti. "Annem nerede olduğunu biliyor."

'Ama bana çok kızacak.'

"Bundan şüpheliyim. Uç gün içinde evleneceğimizi göz önünde bulundurarak sana hoşgörölü yaklaşacağından eminim"

"Üç gün mü?" diye haykırdı Sophie. "Önümüzdeki hafta demiştin."

"Üç gün sonra önümüzdeki haftaya giriyoruz."

Sophie kaşlarını çattı. "Ah, haklısın. Pazartesi o halde?"

Benedict başıyla onayladı.

"Bunu görebiliyorum," dedi Sophie. "Whistledown'da olacağım."

Benedict dirseklerinin üzerinde yükselerek Sophie'yi kuşkucu bir şekilde süzdü. "Benimle evleneceğin için mi," diye sordu neşeli bir sesle, "yoksa Whistledown'da çıkacağın için mi bu kadar heyecanlısın?"

Sophie Benedict'in omzunu muzip bir şekilde dürttü.

"Aslında," dedi Benedict "çoktan Whistledown'da yazıldın."

"Ben mi? Ne zaman?"

"İMaskli balodan sonra. Leydi Whistledown gümüş elbiseli gizemli bir kadınla görüldüğümü yazdı. Dcne-sc dc senin kimliğine ulaşamamış." Benedict sırttı. "Bu Londra'da açığa çıkartamadığı tek sır olabilir."

Sophie'nin yüzü aniden ciddileşti, hemen ayaklanıp yataktan ve Benedict'in yanından uzaklaştı. "Ah, Benedict.

407

ben ... ben... söylemek çok zor..." Sophie sustu, tekrar kafasını çevirmeden öncce birkaç saniye yüzünü diğer tarafa çevirdi. "Özür dilerim."

Benedict yanına gidip ona sarılmayı düşündü ama Sophie o kadar ciddi görünüyordu ki Benedict dc bunu ciddiye almak zorunda kaldı. "Ne için?"

"Sana kim olduğumu söylemediğini için. Çok hata ettim." Sophie dudaklarını ısırdı. "Yani aslında tam olarak hata da denemez buna."

Benedict yavaşça geriye çekildi. "hata değilse neydi peki?"

"Bilmiyorum. Bunu neden yaptığımı sana tam olarak açıklayamam ama sadece..." Sophie dudaklarını ısırmaya devam ediyordu. Benedict kendine kalıcı bir zarar vereceğini düşünmeye başlamıştı.

Sophie iç çekti. "Sana doğruyu söylemedim çünkü ben de tam olarak ne yaptığım farkında değildim. Cavenderler'den çıktıktan sonra yollarımızın ayrılacağına emindim. Ama sen l bakmak zorunda kaldım. Sen beni tanıyamadın vc..."

Benedict parmağını Sophie'nin dudaklarına götürdü. "Önemli değil."

Sophie tek kaşını kaldırdı. "Geçen gece çok önemliymiş gibi davrandın ama."

Benedict nedenini bilmiyordu ama şu anda ciddi bir tartışmaya girmek istemiyordu. "O günden beri çok şey değişti."

"Sana neden kim olduğumu söylemediğimi bilmek istemiyor musun?"

Benedict yanaklarına dokundu. "Kim olduğunu biliyorum."

Sophie tekrar dudağını ısırdı.

"En komik tarafını duymak ister inisin?" diye devam etti Benedict. aSana kalbimi tamamen vermek için tefred-dût etmemdeki cn önemli sebebi biliyor musun? İçimde her zaman bir gün maskeli balodaki kadını bulacağıma

dair bir inanç vardı."

"Ah, Benedict!" Sophie derin bir iç çekti, onun sözlerinden hem çok heyecanlanmış hem de onu üzdüğü için kendini çok kötü hissetmişti.

"Seninle evlenmeye karar vermem demek onunla evlenme hayalimden vazgeçmem demektir," dedi scssizcc. "İronik, değil mi?"

"Seni kimliğimi söylemeyerek üzdüğüm için çok özür dilerim," dedi, Bencdict'in yüzüne bakmadan, "ama bunu yaptığım için üzgün değilim. Anlayabiliyor musun?"

Benedict hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım gene olsa gene aynı şevi yapardım."

Benedict hâla susuyordu. Sophie endişelenmeye başlamıştı.

"O zaman için yapılacak cn doğru şey bu gibi görünüyordu," diye devam etti. "Sana maskeli balodaki kadın olduğumu söylemememde kötü bir niyet yoktu."

"Gerçeği bilmek isterdim," dedi Benedict usulca.

"Evet, ama o gerçeğe ne yapacaktın?" Sophie oturup yatak örtüsünü kollarının altına çekti.

"Hizmetçinin metresin olmasını istediğin gibi gizemli kadınından metresin olmasını istemiş olacaktın."

Benedict hiç bir şey söylemeden sadece Sophie'nin yüzüne bakıyordu.

"Sanırını demeye çalıştığım," dedi Sophie hızla, "şimdi bildiklerimi en başında bilseydim bile bir şey söylemezdim. Ama bilmiyordum ve kendimi bir kalp kırıklığından koruduğumu düşünüyordum. Ve..." Sophie Son sözlerini

söylerken tıkanıp,çılıncı Benedictin yüzünde bir duygu ifadesi aramaya başladı.

"lütfen birşeyler söyle"

"Seni seviyorum" Sophienin duymak istediği tek şey de buydu zaten.

410

Son

Bridgerton Malikânesi'nde pazar günü düzenlenecek parti kesildikle sezonun en büyük etkinliği olacak. Aile yüze yakın ah-babıyla beraber dul Kontes'in doğum gününü kutlamak için bir araya toplanacak.

Leydi'nin yaşından dem vurmak büyük kabalık olur bu nedenle bu yazarın Leydi Bridgerton'un kaçınıc doğum gününü kutlayacağını açıklamaya niyeti yok.

Ama merak etmeyin... Bı yazar biliyor!

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZE'TESİ, 30 NİSAN 1824

"Dur! Dur!"

Soplie, Bridgerton Malikânesi'nin arka bahçesine inen tas merdivenlerden koşarken kahkahalar atarak bağırıyordu. Üç çocuk ve yedi yıllık evlilikten sonra bile Benedict onu hâlâ güldürebiliyor, hâlâ kahkahalara boğabiliyordu...

ve hâlâ bulduğu lier fırsatta onu evin etrafında kovalıyordu.

"Çocuklar nerede?" diye sordu nefes nefese, Benedict onu basamakların sonunda yakaladığında.

"Francsca onlara bakıyor." "Annen?"

Benedict sırttı. "Francsca ona da bakıyor diyebilirim."

"Biri bizi basabilir," dedi Sophie, sağa sola bakınarak. Benedict arsızca gülümsedi. "Belki," dedi, onu yeşil kadife eteğinden yakalayıp içeri sokarken. "Özel terasa çıkmalıyız."

Bu sözler Sophie'ye o kadar tanıdık geldi ki, onu dokuz sene önceki maskeli baloya götürdü. "Özel teras mı diyorsun?" diye sordtı. neşeli bir şekilde. "Peki, özel bir teras olduğunu nereden biliyorsun?"

Benedict'in dudakları Sophie'ninkilerle buluştu. "Benim de bildiklerim var," diye mırıldandı

"Ve benim de." diye cevap verdi Sophie, kurnaz bir gülümsemeyle, "sırlarım var." Benedict geri çekildi. "Ah? Benimle paylaşacak mısın?" "Beş kişilik ailemiz," dedi, "altı kişi olmak üzere." Benedict Sophie'nin önce yüzüne sonra da karnına baktı. "Emin misin?"

"Geçen seferki kadar eminim." Benedict onun ellerini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bu kız olacak."

"Geçen sefer de öyle söylemiştin." "Biliyorum ama..." "Ve ondan önce de." "Bu sefer talih benden yana." Sophie kafasını salladı. "İyi ki kumarbaz değilsin." Benedict gülümsedi. "Henüz kimseye söylemeyelim." "Zaten birkaç kişinin şüphelendiğini düşünüyorum," dedi Sophie.

"Leydi Whistledown denilen kadının ne zaman anlayacağım görmek istiyorum" dedi Benedict

"Sen ciddi misin?"

"Lanet kadının Charles'tan da, Alcxandcr'dan da, William'dan da haberi vardı."

Sophie Benedict'in onu gölgeye çekmesine izin verirken gülümsedi "Whistledown'da iki yüz otuz iki kere benden bahsedildiğinin farkında mısın?"

Benedict kalakaldı. "Saydın mı?"

"Maskeli balodan sonrakini de sayarsak, iki yüz otuz üç kere."

"Saydığına inanamıyorum."

Sophie umursamazca omuzlarını silkti. "Adından bahsedilmesi heyecan verici."

Benedict adından bahsedilmesinin çok sıkıcı bir şey olduğunu düşünüyordu ama bunu söyleyip Sophie'nin tadını kaçırmak yerine, "Senle ilgili güzel şeyler yazıyor en azından. Eğer böyle yapmasaydı onu bulup şehrin dışına kadar kovalamam gerekebilirdi."

Sophie kendini gülümsemekten alamadı. "Ah, lütfen. Cemiyette kimse kimliğini tespit etmeyi başaramamışken senin bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum."

Benedict kibirli bir tavırla kaşını kaldırdı. "Bu pek evlilik yeminimize ve bana olan güvenine uygun bir laf gibi gelmedi bana."

Sophie eldivenlerini inceliyormuş gibi yaptı, "Boşuna enerji harcamana gerek yok. Belli ki yaptığın işte çok iyi."

"Ama Violet'i bilmiyor," dedi Benedict. "En azından herkes öğrenene kadar öğrenemeyecek."

"Violet mi?" diye sordu Sophie usulca.

"Artık annemim adının bir torununa verilme zamanı geldi, sence dc öyle değil mi?"

415

Sophie ona doğru eğilip yanaklarını, keten gömleğine değdirdi. »Bence Violet çok güzel bir isim "diye mırıldan-dı, ona iyice sarılarak."umarım kız olur çünkü erkek

olursa bizi asla affetmez... "

Ertesi gece, Londra'nın en güzel bölgesindeki bir cvde bir kadın eline kalemını aldı ve yazmaya başladı:

Ah, sevgili okuyucular, bu yazar Bridgerton torunlarının sayı sınırın yakında on bir olacağım öğrendi...

LEYDİ WHISTLEDOWN'IN CEMİYET GAZETESİ, 3 MAYIS 1824

Ama devam etmeye çalışırken tek yapabildiği gözlerini kapayıp iç çekmek oldu. Bu işi çok uzun zamandır yapıyordu. On bir sene geçmiş olması mümkün müydü? Belki de artık devam etme zamanıydı. Hep başkaları

hakkında yazmıştı. Artık kendi hayatını yaşamanın zamanı gelmişti.

Ve bu nedenle Leydi Whistledown kalemını bırakıp pencereye yürüdü. Yeşil perdelerini aralayıp karanlık geceye baktı.

"yeni birşeylerin zamanı geldi" diye fısıldadı.

«Artık Kendim olmanın zamanı geldi."